ITALIJANI U TUZLI 1880-2019 Tihomir Knežiček

2019

Tihomir Knežiček

ITALIJANI U TUZLI 1880-2019

ITALIJANI U TUZLI
1880-2019

ITALIJANI U TUZLI 1880-2019

Izdavač: JU Centar za kulturu Tuzla

Za izdavača: Dženan Jusufović

Autor: Tihomir Knežiček

Recenzent: Enver Mandžić, akademik

Pregled i korektura: Senad Begović

Grafička obrada, dizajn i korice: Nikola Šimić

Štampa: Pixel Bijeljina

Tiraž: 150 primjeraka

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

323.15(497.6=131.1)"1880/2019"(084.12)

KNEŽIČEK, Tihomir
Italijani u Tuzli : 1880-2019 / Tihomir Knežiček. - Tuzla : Centar za kulturu, 2019. - 448 str. : fotogr. ; 27 cm

Bibliografija: str. 446-447.

ISBN 978-9926-8302-1-2

COBISS.BH-ID 27897350

Publikacija je pripremljena i štampana u okviru projekta „Knjiga Italijani tuzlanske regije“ iz granta sredstava za podršku udruženjima nacionalnih manjina u 2018. godini, kojeg finansira

Ministarstvo za ljudska prava i izbjeglice BiH

Kopiranje publikacije je dozvoljeno i poželjno.

Autor ne odgovara za bilo kakvu štetu nastalu korištenjem objavljenih informacija.

Publikacija je pisana jezikom kojim autor govori i piše.

Smatra se da se svi izrazi upotrebljeni u muškom gramatičkom rodu u ovoj publikaciji odnose bez diskriminacije i na žene, poštivajući rodnu osjetljivost jezika.

Niti jedna greška nije namjerna, a prihvata se svaka argumentovana sugestija.

UGIP “Rino Zandonai” Tuzla

ITALIJANI U TUZLI 1880 - 2019

Dr.sc. Tihomir Knežiček

Tuzla, 2019.

Sadržaj

Uvod	1
Razlozi dolaska Italijana u Bosnu i Hercegovinu	3
Dolazak i odlazak Italijana	6
Dolazak i naseljavanje Italijana u Tuzlu	8
Doprinos razvoju i uspješnosti Tuzle	11
Italijanske obitelji	17
Allasia	19
Andriussi	25
Bancher	32
Battista	57
Broch	63
Candotti	68
Cordignano	84
Daldon	89
Dorighi	115
Drusiani	125
Fontan	131
Gojo	143
Grotti	166
Menegoni	177
Michelini	186
Montibeller	199
Mott	209
Orlando	256
Papinutti	276
Piccolotti	281

Rossi 317
Sciocci 324
Segat 327
Soravia 363
Toson 374
Zamboni 377
Izvori informacija i literatura 447

Uvod

Monografija „Italijani u Tuzli 1880-2019“ je pripremljena da se ukaže na prisutnost članova obitelji koji na neki način imaju italijansko porijeklo, a koji su boravili ili i danas žive na području Tuzli i okolnih mjesta. Drugi važan razlog izrade monografije je očuvanje kulture sjećanja na pretke koji su ostavili dubok i neizbrisiv trag o svom doprinosu razvoju Tuzle i regije. Treći razlog pojave monografije je podsjećanje na veze unutar italijanskih obitelji koje ukazuju ko je kome šta u obiteljskim stablima.

Monografija je publikacija koja je, na određen način, popravljeno izdanje monografije „Stoljeće Italijana u Tuzli“ koja je štampana 2010. godine. Unapređenje u odnosu na izdanje knjige iz 2010. godine je bolja metodološka priprema načina prezentiranja obitelji, popravljene su uočene greške i povećan je broj opisanih obitelji sa 18 na 26 uz znatno povećanje obima informacija o svakoj obitelji. Manji broj italijanskih obitelji u Tuzli nije obuhvaćen publikacijom, prvenstveno zbog nedovoljnog interesa članova tih obitelji da ponude informacije o svojim obiteljima. Očekivano je da će i u ovom izdanju biti pogrešnih podataka, što treba da bude poticaj članovima obitelji Italijana da detaljnije istraže obiteljske korijene i relacije kako bi došli do dokumentovano tačnih podataka.

Monografija je ilustracija harmonizovanog života Italijana i različitih nacionalnih grupa u Tuzli i okolnim mjestima. Dokumentovan je dolazak i historija boravka italijanskih obitelji u Tuzlu, njihova brojnost, stručnost i doprinos u oblasti kulture, zanatstva, graditeljstva, sporta, očuvanja tradicije i revolucionarnih ideja. Doprinos u uspješnom očuvanju zajedničkog življenja u Tuzli dala je italijanska zajednica u Tuzli pa u Tuzli i danas živi veliki broj obitelji Mott, Zamboni, Pikoloti, Mikelini, Montibeller, Daldon, Segat i druge. Ovakvih ili drugih italijanskih prezimena, u drugim gradovima BiH ili nema ili ima vrlo malo.
Izrada monografija gdje se navode lični podaci i sudbine pojedinaca osjetljiv je proces u kojem privatnost postaje dio javnog prostora. Ako je autoru ukazano da se neke informacija ne objavljuje u knjizi, autor je u potpunosti poštivao stav

svakog pojedinca. U tom smislu važno je naglasiti da objavljeni podaci u monografiji imaju isključivo dokumentarnu vrijednost i ne mogu biti upotrebljeni u bilo koje druge svrhe.

U pripremi materijala za publikaciju značajan doprinos dali su entuzijasti pojedinci, meni znani i neznani, motivisani da ostanu zabilježena sjećanja na pretke i da pokažu kako su se obitelji razvijale od dolaska prvih Italijana u Tuzlu do današnjeg vremena. Tim entuzijastima iskazujem ličnu zahvalnost i zahvalnost u ime svih onih koji su prepoznali svoje obiteljske korijene i obiteljske relacije. Pojedinci su tražili zvanične podatke o svojim precima po raznim, primarno crkvenim, arhivama, internet pretraživačima i u nadležnim službama u Italiji i BiH, a onda te podatke dali na raspolaganje da budu publikovani. Nekoliko pojedinaca od ranije istražuju svoje italijanske obiteljske korijene, i pišu o tome, pa su za ovu publikaciju praktično napisali cjelokupan sadržaj za svoju obitelji. Izuzetno važno je što su neke, do sada nerazjašnjene obiteljske veze, postale jasne i mnoge dileme riješene zahvaljujući sekundarnim pouzdanim izvorima informacija.

Ova monografija predstavlja vrijedan dokument o tuzlanskim Italijanima, a ko zna kad bi se pojavila u papirnoj verziji da nije Ministarstvo za ljudska prava i izbjeglice BiH prepoznalo potrebu za ovakvom publikacijom. Ministarstvo je prihvatilo projekat pripremljen od strane UGIP „Rino Zandonai“ Tuzla i finansiralo cjelokupan izdavački poduhvat. Centar za kulturu Tuzla, kao izdavač monografije, daje svoj doprinos očuvanju tradicije i kulturnih vrijednosti Italijana u Tuzli. Recenzent monografije akademik Mandžić je jedinstven primjer borca za očuvanje kulturnih i tradicijskih vrijednosti u Tuzli pa je u tom pogledu izuzetno važan njegov recenzentski doprinos kvalitetu publikacije.

S obzirom da je prva knjiga o tuzlanskim Italijanima objavljena 2010. godine, a ova monografija „Italijani u Tuzli 1880-2019“ nakon 10 godina, za očekivati je naredno izdanje do 2029. godine. Ima potrebe, a biće i prilika.

Dr.sc. Tihomir Knežiček

Razlozi dolaska Italijana u Bosnu i Hercegovinu

Današnji članovi italijanskih obitelji u BiH potomci su Italijana koji su dolazili iz različitih područja Italije, a dominantno sa područja Južnog Tirola, današnje provincije Trento na sjeveru Italije. Uspostavom Austro-Ugarske Monarhije 1867. godine, Regija Južni Tirol i Bosna i Hercegovina su bile u jednoj državi.

U vrijeme uspostave Monarhije, područje Trentina je bilo razvijeno područje gdje je dominirala moderna poljoprivreda, mala industrija i zanatstvo. Bila je zastupljena industrijska proizvodnja svile koja je 1847. godine upošljavala 12.892 radnika. U proizvodnji kadife bilo je zaposleno 150 radnika i 50 radnica, u proizvodnji papira 136 radnika, a u obradi kože 140 radnika. Bila je razvijena i proizvodnja rezane građe drveta, kao i zanatstvo. U regiji je radilo nekoliko manjih radionica u kojima su se proizvodili različiti proizvodi, kao što su kape od pamuka, šeširi, kristal, staklo, pletene korpe, ručni alati, materijal za zidane peći i drugo. Poljoprivreda je bila razvijena kao i stočarstvo. Posebno je bilo razvijeno vinogradarstvo. U regiji je bilo mnogo plantaža stabala duda čije lišće koriste za hranu svilene bube. Zahvaljujući povoljnom poslovnom ambijentu, kao i sezonskoj migraciji radnika, Trentinjani su do prve polovini 18. stoljeća bili u povoljnoj ekonomskoj situaciji.

Međutim, zbog niza nepovoljnih okolnosti koje su zadesile regiju u drugoj polovini 18. stoljeća situacija se potpuno promijenila i došlo je do naglog pada ekonomije i životnog standarda Trentina. Prvi znak pada ekonomije je bila pojava oboljenja vinove loze 1850. godine čime je vinogradarstvo Trentina skoro bilo uništeno, pa je proizvodnja vina znatno opala.

Zatim u 1852. godini dolazi do značajnog pada u proizvodnji svile zbog pojave epidemije sušenja čahura svilene bube. Proizvodnja svile do 1899. godine je prepolovljena, a broj zaposlenih je bio vrlo mali. Kriza u proizvodnji svile u to doba nije bila prouzrokovana samo pojavom bolesti čahura svilene bube, nego i otvaranjem novih tržišta svile koja je dolazila sa Istoka.

Sljedeća nepovoljnost za regiju je nastala 1859. godine kada dolazi do utvrđivanja nove granice između Regije Trentino - Alto Adiđe i Regije Lombardije, a nešto kasnije tj. 1867. godine i do utvrđivanja granice i sa Regijom Veneto - Venecija Đulija. Sa ovim dvjema regijama Trentino je imao jaku komercijalnu vezu. Trentinjani su kupovali žitarice iz Lombardije, a regije Lombardija i Veneto su kupovale trentinske proizvode, kao što su svila, papir, staklo, alati od metala, zanatski proizvodi, i ostale robe i usluge ostvarene sezonskom migracijom. Uspostavljanjem novih granica, i uvođenjem visokih carina od strane austro-ugarskih vlasti u oblasti uvoza i izvoza, ograničena je novčana razmjena između ovih regija, što je za posljedicu imalo zatvaranje značajnog broja poduzeća male industrije i zanatstva. Pored toga, austro-ugarsko zakonodavstvo je uvelo i niz poreza vezanih za vlasništvo što je prilično umanjilo životni standard stanovništva.

Katastrofalne poplave koje su se desile 1882. godine, kao i topljenje ledenjaka, uzrokovanih južnim vjetrovima, uništilo je poljoprivredne posjede, vinograde, imovinu, hranu za stoku. Uslijed poplava u kojima je poginulo 22 osobe, nastale su i štete na brojnim putevima, mostovima i željezničkim prugama.

Kako je umjetnik vidio poplave u Trentu 1882.

Ovaj niz nepovoljnih okolnosti u Južnom Tirolu doveo je stanovništvo na rub egzistencije.

Kao djelimični odgovor na rješenje problema siromaštva u regiji Južnog Tirola, austro-ugarska uprava je ponudila stanovništvu preseljenje u BiH, a uslovi za preseljenje su uspostavljeni aneksijom BiH od strane Austro-Ugarske 1878. godine. Austro-ugarska vlada je imala dodatne razloge da potiče naseljavanje

BiH. Aneksijom BiH započeli su veliki radovi na razvoju industrije i srodnih grana za šta je trebala kvalifikovana radna snaga. Područje BiH je bilo granično područje Monarhije, pa je bilo potrebno obezbijediti lojalno stanovništvo koje bi obezbjeđivalo sigurnost granica, posebno prema Srbiji. Sljedeći razlog preseljenja je poticaj povećanju broja katoličkog stanovništva, posebno u regijama gdje nije živjelo katoličko stanovništvo (što se pokazalo ostvarenim ciljem evidentnim u popisima stanovništva u BiH). Jedan od motiva preseljenja u BiH je obećanje austro-ugarskih vlasti da muškarci koji nasele BiH neće služiti vojni rok koji je trajao 3 ili 4 godine, u zavisnosti od roda vojske. Vojna obaveza je obuhvatala muškarce između 18 i 42 godine starosti. Vojsku je služio jedan broj regruta, a broj regruta se zakonski određivao svake godine. Međutim, početkom Prvog svjetskog rata veliki broj Italijana u BiH je mobilisan i išao na razna ratišta – od Tirola do Galicije. O tome svjedoči antologijska fotografija Ivana Motta koji je ratovao kao austrijski vojnik u Prvom svjetskom ratu u Tirolu, bio ranjen u aprilu 1916. godine i liječen u Innsbrucku.

Ivan Giovanni Mott na liječenju u Innsbrucku 1916.

Dolazak i odlazak Italijana

Italijani su dolazili u BiH na dva načina. Dolazili su u velikim skupinama kao kolonisti ili su dolazili kao pojedinci, tj. pojedinačne obitelji.

Italijani koji su organizovano dolazili naseljavali su područje Banja Luke i Konjica. Prva grupa od 25 obitelji migranata iz Južnog Tirola, najviše Trenta, krenula je vozom iz Trenta navečer 15.9.1883. godine. Putovali su četiri dana relacijom Trento – Bolzano – Brunico – Dobbiaco – Klagenfurt - Ljubljana – Zagreb – Banja Luka. U Banja Luci su prenoćili u šatorima i sutradan, praćeni vojskom, krenuli prema kasarnoj u Maglaju na Vrbasu, u neposrednoj blizini Mahovljana. Odatle su odlazili ka svojim odredištima u mjesta koja gravitiraju Prnjavoru. Radili su kao kmetovi na veleposjedima lokalnih begova. Kasnije su dobili vlasništvo nad zemljom koju su obrađivali. U širu regiju Banja Luke dolazilo je nekoliko organizovanih grupa koje su se naseljavale u formirane kolonije, primarno u selo Štivor i Mahovljane. Kolonizacija je trajala tokom 1883. i 1884. godine, a procjenjuje se da je u BiH došlo 700 do 800 pojedinaca. Italijani koji su naselili prostore šire regije Banja Luke ostali su na svojim posjedima. Jedan značajan broj obitelji se vratio u Italiju 1939. i 1940. godine na poziv italijanske vlade.

Na željezničkoj stanici u Trentu – kolonisti se ukrcavaju u voz za Bosnu

U isto vrijeme, i po istom principu, Italijani su došli na područje Konjica u Hercegovinu. Dobili su posjede na širem području Konjica, uglavnom oko Bradine i Ivana. Međutim, velika većina italijanskih obitelji se nakon par mjeseci vratila u Italiju jer nisu dobili ono što su im obećale vlasti u Trentu i Sarajevu. Danas na području Konjica skoro da i nema potomaka Italijana koji su došli 1884. godine.

Individualni dolasci Italijana na područje BiH zabilježeni su prije 1883. godine. Ta 1883. godina se smatra godinom dolaska Italijana u BiH. Evidentirani su dolasci pojedinaca u BiH prije 1883. godine kao što je slučaj dolaska jednog člana obitelji Montibeller u okolinu Štivora u proljeće 1883. godine, obitelj Mott je došla u Tuzlu 1880. godine, obitelj Zamboni je došla na područje Zenice 1878. godine, a ima indicija da je obitelj Piccolotti došla oko 1880. godine. U kasnijim godinama pojedinačne italijanske obitelji su dolazile u gradove u BiH – Banja Luka, Sarajevo, Zenica, Travnik, Doboj, Gračanica, itd. Individualni dolasci obitelji nisu uvijek zvanično evidentirani pa nema pouzdanih podataka o dolascima u BiH, za razliku od organizovanih dolazaka gdje postoje spiskovi osoba koje su došle u BiH.

Italijani u BiH su napuštali prostore koje su naselili iz raznih razloga. Obitelji koje su došle u Konjic odmah su se vratile u Italiju. Pred Drugi svjetski rat, 1939. godine, doseljenim Italijanima je ponuđeno od strane Musolinija, ponovno preseljenje u Italiju pa je veliki broj obitelji iz banjalučke šie regije otišlo u blizinu Rima u područje Ardea - Ardeatina. Italijani iz Tuzle nisu se odazvali pozivu i obitelji su nastavile da žive u Tuzli.

Italijani su napuštali BiH u periodu vladavine Kraljevine SHS i Jugoslavije jer su uslovljavani da moraju odbaciti italijansko državljanstvo ako žele lokalno državljanstvo. A lokalno državljanstvo je najčešće bio uslov za zapošljavanje u javnim službama. Slična situacija je bila i nakon završetka Drugog svjetskog rata. Otežavajuća okolnost u periodu uspostave nove Jugoslavije nakon Drugog svjetskog rata je konfiskacija i nacionalizacija imovine koju su posjedovali bogatiji građani. U toj grupi je bio veći broj italijanskih obitelji u Tuzli koje su potpuno finansijski propale i zbog nastalog stanja vratili se u Italiju. Najviše štete su pretrpjele obitelji Mott, Bancher, Daldon, Piccolotti, Fontan i Candotti.

Dolazak i naseljavanje Italijana u Tuzlu

Uobičajeno poimanje dolaska Italijana u Tuzlu povezuje se sa periodom vladavine austro-ugarske uprave. Međutim, zabilježeno je prisustvo italijanskih obitelji u Tuzli i prije 1880. godine, godine za koju se smatra da je početak dolaska Italijana u Tuzlu.

Benković Ambrozije u publikaciji „Tuzlansko područje negda i sada“ navodi da su u Tuzli bili italijanski ljekari još prije uspostave austro-ugarske uprave. U Tuzli su 12.8.1852. godine vjenčani Josip Pompejati i Ana Schpanel. Josip je sin Ivana i Margarete Pompejati, a Ana je kćerka bečlije poznatog urara Ignacija Schpanola i Livanjke Anđe Crnek. Kumovi na vjenčanju su bili Angeo Bodesci iz Bolonje i Mijo Štitić. Josip je bio hirurg kod turske Carske vojske i radio u Tuzli. Anin i Josipov sin Ahil je kršten 11.4.1854. godine u Tuzli, a kum je bio Angeo Bodesci također vojni ljekar. U istoj knjizi se navodi prisustvo u Tuzli vojnog lječnika Luigi Rebba iz Bergama, Italija koji je prije 1850. godine bio turski vojni lječnik u Bijeljini i Tuzli.

U periodu masovnog dolaska Italijana u Tuzlu, došljaci su imali izuzetno malo informacija o Bosni i Hercegovini, a još manje o Tuzli. Trentini su bili u velikom siromaštvu, pa je opcija dolaska u Tuzlu bila jedno od egzistencijalnih rješenja. Pojedine italijanske obitelji su dolazile u BiH i Tuzlu kao kvalifikovana radna snaga sa potrebnim znanjima (Piccolotti, Zamboni, Orlando, Papinutti, Bancher, Mott, Rossi), a bio je i jedan broj poduzetnika i naprednih poljoprivrednika (Daldon, Gojo, Candotti, Cordignano, Piccolotti).

Dolasci u Tuzlu su se odvijala u fazama, tako da su pojedine obitelji dolazile na poziv drugih obitelji, a neke su dolazile samostalno imajući saznanja o perspektivi boravka na tuzlanskoj regiji. Najbrojnije obitelji Italijana u Tuzli stižu iz Južnog Tirola iz regije Trentino.

U Tuzlu se prvo doseljava obitelj Mott, po predanju 20.8.1880. godine, iz mjesta Siror kod Trenta. Prvobitno naseljavanje je počelo na lokalitetu Talijanuša (padina Ilinčice, šire područje naselja Kula) gdje su se nastanile neke od prvih grupa doseljenika u Tuzlu. Kasnije su obitelji pravile kuće u gradskoj zoni Tuzle. Obitelj Soravia je 1886. godine doselila u Tuzlu u naselje Slavinoviće.

Prvi masovni dolazak ostvarilo je dvadesetak obitelji, koje su došle u Tuzlu 1888. godine, čiji su članovi mahom radili kao građevinski radnici kod poduzetnika Cordignana i Candottia. Te obitelji su se uglavnom vračale u Italiju nakon završenih građevinskih radova.

Nešto kasnije, po predanju, 1890. godine doseljavaju se preci obitelji Piccolotti sa brojnim članovima. Oni u Tuzlu dolaze iz provincije Beluno i naseljavaju područje Kiseljaka kod Tuzle. Iz Levica 1891. godine stiže obitelj Gojo, čiji su članovi poznati građevinari. Obitelj Segat stiže u Tuzlu, u Kreku – naselje Miladije, 1.11.1906. godine sa dva brata i sestrom, a u isto vrijeme dolazi i obitelj Dorighi. Nakon toga, 1911. godine, dolaze obitelji Bancher i Daldon i nastanjuju se u prigradskim naseljima Solina i Simin Han. Interesantno je navesti da se za obitelj Fontan zna da je prvobitno bila u Rusiji, a nakon povratka u Italiju, stižu u Tuzlu, gdje su ostali do danas. Jedan ogranak obitelji Zamboni dolazi iz zeničke regije 1911. godine u Tuzle i naseljava se u Nikešićima, u Kreki. Jedan broj pojedinačnih obitelji je došao na područje Tuzle kasnije, kao npr. obitelj Orlando 1918. godine, Michelini malo iza 1918. godine, Rossi i Andriusi 1931. godine, itd.

Dolaskom u tuzlanske krajeve, italijanski doseljenici su ulagali velike napore kako bi našli posao i obezbijedili egzistenciju ili razvili poslovanje. S obzirom da su doseljenici imali, uglavnom, iskustvo u zemljoradnji, stočarstvu i obradi drveta, njihovi prvobitni poslovi su bili vezani za obrađivanje zemljišta, za to vrijeme naprednijim metodama. Druga grupa poslova kojima su se bavili su zanatski radovi koji su prvenstveno pomogli doseljenicima da podignu vlastite domove i vjerske objekte, a kasnije da to bude izvor zarade. Građevinarstvo, cestogradnja, proizvodnja opeke i rad sa kamenom je bila osnovna vrijednost Italijana na osnovu koje su izgradili reputaciju i razvili poslovanje. To je slučaj i sa italijanskim obiteljima u drugim dijelovima BiH, kao npr. u Šamcu, Doboju ili Karanovcu, gdje su Italijani proizvodili opeku ili radili u građevinarstvu. Italijani su imali i druga zanimanja kao što su stolari, kolari, obućari, kamenoresci, željezničari, rudari, dimnjačari, graditelji pruga i tunela, ali i profesionalni muzičari.

Bez obzira na cjelokupnu situaciju tog vremena, prvobitnim doseljenicima nije bilo jednostavno u novoj sredini. Nepoznavanje jezika je bila osnovna prepreka dobroj komunikaciji sa lokalnim stanovništvo i drugim koji su iz Austrije,

Mađarske, Češke, Poljske, došli u Tuzlu kao doseljenici. Ipak, polako ali sigurno, početno nepovjerenje je nestajalo, stanovnici su se prilagođavali jedni drugima, a već u drugim i trećim generacijama Italijana sklapani su brakovi sa lokalnim stanovništvom. Jedna od stalno prisutnih teškoća sa kojom su se suočavali pojedini članovi obitelji italijanskog porijekla je bila „tiha“ asimilacija, koja se provodila naročito kod pisanja prezimena i imena pa je Mott pisan kao Mot, Bancher kao Banker, Piccolotti kao Pikoloti, Battista kao Batisti, Lucia kao Lucija i slično. Zato pojedine obitelji imaju prezimena koja se pišu u izvornoj formi (npr. Michelini), dok ista obitelj u lokalnim dokumentima ima drugačije pisano prezime (npr. Michellini, Mickelini, Mikilini, Mikelini).

Od dolaska italijanskih obitelji u tuzlanski kraj, bila je uočljiva veza doseljenika po osnovu zemlje porijekla, Italije. Prirodno je da je bilo druženja i zbližavanja italijanskih obitelj, što je u prvim generacijama rezultovalo sklapanjem brakova između članova italijanskih obitelji. S druge strane, jedan broj obitelji nije izražavao potrebu za zbližavanjem, što je rezultovalo gubljenjem veza sa Italijom i zanemarivanje italijanske tradicije i jezika.

Italijani su dolaskom u Tuzlu prihvatili navike i običaje lokalnog stanovništva i drugih došljaka. Došlo je do potpune integracije koja je dala izuzetan kvalitet u razvoju različitih kultura i primjene vještina koje su imali doseljenici. Već u drugom i trećem obiteljskom koljenu, počevši od rođenja prve djece iz italijanskih brakova u BiH, italijanske obitelji su rijetko koristile italijanski jezik, i cjelokupno kasnije potomstvo je govorilo domicilne jezike koji se govore u BiH. Djeca doseljenika su se školovala na lokalnom jeziku, završavajući obavezne osnovne škole. Veliki broj djece je završavao i srednje škole ili zanate. Već od druge, a posebno treće generacije doseljenih Italijana, pojedinci su imali fakultetsko obrazovanje. U kasnijim generacijama bio je veliki broj doktora nauka italijanskog porijekla u Tuzli.

Danas, potomci Italijana pripadaju različitim vjeroispovijestima, pa tako ima katolika, pravoslavaca i Bošnjaka - muslimana. Većina potomaka Italijana se izjašnjava shodno religijskoj pripadnosti (Hrvati, Srbi, Bošnjaci ili Muslimani), a izuzetno mali broj stanovnika je zadržao izvornu nacionalnost. S druge strane, bez obzira na vjeroispovijest značajan broj članova italijanske zajednice u Tuzli čuva tradiciju i kulturu Italije i nastoji da se tradicija prenese na mlađa pokoljenja.

Doprinos razvoju i uspješnosti Tuzle

Italijani su svojim prisustvom, angažovanjem i djelovanjem u Tuzli znatno doprinijeli kulturnom, sportskom, društvenom, socijalnom i ekonomskom prosperitetu grada. Italijani su prisutni u mnogim oblastima i djelatnostima, a bili su osnivači muzičkih sastava, sportskih klubova, vatrogasnih društava, alpinističke sekcije, a poseban doprinos su ostvarili u borbi radnika za svoja prava i u borbama za slobodu grada u kojem su živjeli.

Umjetnost

Tamburaški orkestar „Bajazzo“ je osnovan u Tuzli 1926. godine, a u njemu su nastupali i Italijani. Na fotografiji orkestra stoje s lijeva – Augusto Gusti Mott, Augusto Candotti, Alojz Francek, Lino Candotti i Ludvig Viki Mott, sjede Miško Katoišić i Feliks Križan. Orkestar je imao nekoliko promjena članova ali nikad bez Italijana. Orkestar je redovno nastupao na zabavnim prigodama, a u kino dvorani svirao tokom prikazivanja nijemih filmova.

„Bajazzo“ 1926.

Augusto Gusti Mott je jedan od osnivača tamburaške sekcije “Slobode“. Braća Križan iz obitelji Mott su uvijek bili dio orkestra koji je pratio male i velike

vokalne grupe, posebno pjevače italijanskih pjesama. Dodo Križan je svirao gitaru u prvoj postavi najznačajnijeg tuzlanskog pop sastava Terusi. U istom sastavu pjevao je i svirao Zoran Paki iz obitelji Candotti. Bruno Gojo je svirao saksofon u orkestru Lira, a u tuzlanskim horovima često su nastupali članovi sa italijanskim porijeklom.

Augusto Gusti Mott poslije Prvog svjetskog rata sa uspjehom je 12 godina vodio pozorišnu i muzičku sekciju organizovanih radnika. Italijani su bili u glumačkoj grupi predstave „Emina“ u Tuzli oko 1930. godine. Na fotografiji nakon predstave su glumci u predstavi - stoje Karlo Mott, Liza Sova, Erna Pinkas, Makso Desić, Ankica Paki, Milka Vucelja, Bosiljka Vucelja, Đuro Juraj, sjede Lucijan Gojo, Risto Toljević, Marija Mott, Deso Popović, Mica Meier, Alojz Francek, Oskr Gec i Franjo Gojo.

Pet glumaca Italijana u predstavi “Emina“

Sport

Tuzlanski Italijani su dali doprinos u formiranju sportskih klubova i njihovim uspjesima. Augusto Gusti Mott je jedan od osnivača fudbalskog kluba “Gorki“ kasnije „Sloboda“. Petar Perin Mott je bio jedan od osnivača i prvi kapiten fudbalskog kluba „Solvaj“ u Lukavcu.

Petar Perin Mott kapiten SK „Solvaj“ Lukavac, stoji treći s lijeva na desno, oko 1925.

Karlo Segat je istaknuti i svestrani sportista koji je donosio medalje sa takmičenja u odbojci, rukometu i kuglanju. Jakov Mott je dugogodišnji sportski radnik, bivši košarkaš i član žirija košarkaških utakmica.

Karlo Segat prima pehar za osvojeno II mjesto u odbojci u BiH *Jakov Mott 1992.*

Vatrogastvo

Dobrovoljno vatrogastvo u Tuzli je obilježeno doprinosom članova koji vode porijeklo iz Italije. Dobrovoljno vatrogasno društvo u Tuzle je osnovano 1883. godine, a u radu društva značajno mjesto pripada članovima obitelji Mott. U vrijeme osnivanja društva, Jakob Mott je bio član dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli. Ostao je aktivan član Društva i kasnije, a u istom Društvu član je bio i Jakobov sin Ivan Jakob Mott.

Članovi vatrogasnog društva u Donjoj Tuzli 1898. – Jakob Mott stoji desno

Razvojem vatrogastva, nastala su društva u Rudniku Kreka i u Solani Kreka, a članovi uprave društava bili su iz obitelji Zamboni - Rudolf, Rudolfov brat Ferdo, rođak Ferdo i Ilona.

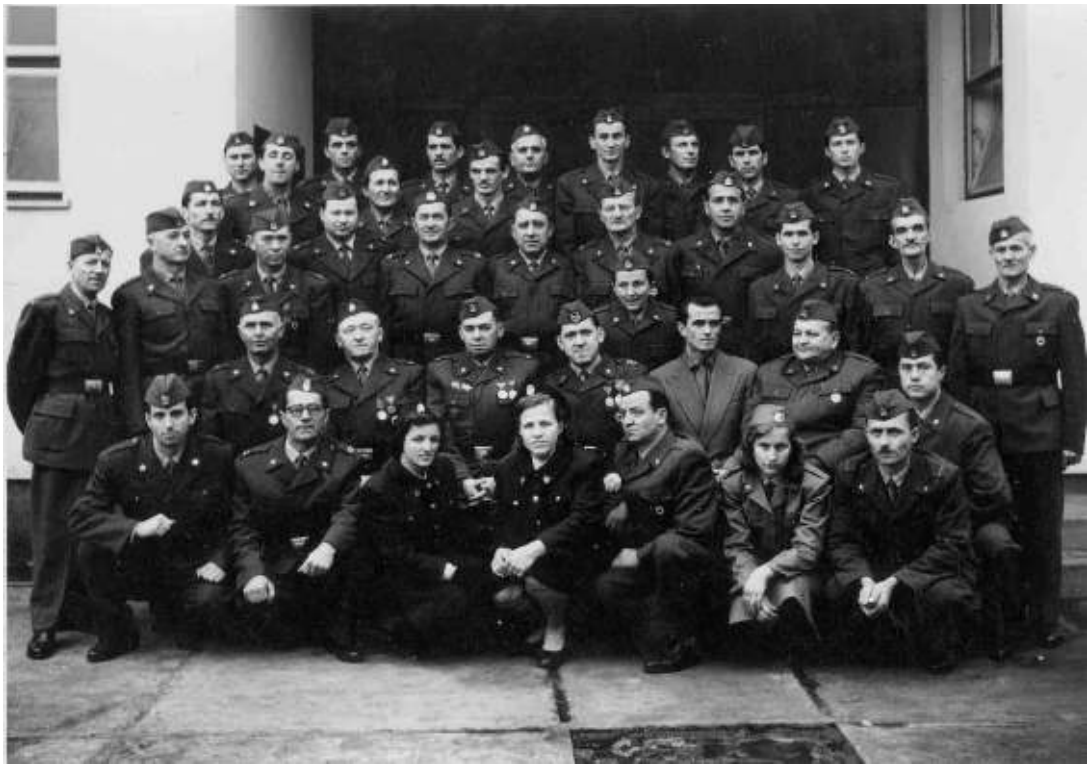

Dobrovoljni vatrogasci u Solani decembar 1960. -
Rudolf Zamboni u sredini, desno Ferdo Zamboni

Radnička prava i borba za slobodu

U vremenu od 1918. do 1921. godine, Tuzla je bila jedan od najjačih radničkih centara u ondašnjoj Jugoslaviji. Ideale radničke klase i ljevičarskog pokreta u čitavom periodu između dva svjetska rata branili su i promovirali Leonardo Bancher, Augusto Mott i Rafael Rafo Mott sa saradnicima. Sva trojica su robijali za svoje ljevičarske ideje, Bancher je i umro na robiji, a Augusto protjeran u Italiju. Rafael Mott je bio politički radnik, a kao diplomirani inženjer šumarstva radio je u struci.

Proslava 1. maja 1923. godine na imanju Bancherovih u Solini. Na slici su mnoga poznata imena iz prošlosti Tuzle: Mitar Trifunović Učo, Simon Bancher, Leonardo Bancher, Cano Gojo, Leopold Volavka, Marija Jakubec, Perin Mott, Gusti Mott, Viktor Mott, Marija i Matilda Mott, Miroslav Pinter, Marija Piccolotti, Ankica Cuvaj, Mijo Cuvaj, Jure Jurić, Hasan Odobašić, Aljo Bakalović, Giovanna Bancher, Franciska Bancher, Mulaga Mustačević, Bogdan Banjanin, Feliks Križan, Juliska Cuvaj, Mica Jakubec, Ivan Gojo, Ljubica Bancher, Pero Smit, Alija Alibegović, Dousolina Bancher, Mijo Đumić, Vladimir Pesut, Mašo Altumbabić i Kosta Bašić.

Stručna literatura navodi da su Italijani bili opredijeljeni za antifašističko djelovanje, a zabilježeno je vrlo malo slučaja da su Italijani svojevoljno stali na stranu okupacionih snaga tokom Drugog svjetskog rata. Treba imati u vidu da je i Italija bila dio okupacionih snaga u BiH. U toku Drugog svjetskog rata veći broj Italijana je bio u NOB-u, a u borbama su poginuli Simone Šimo Bancher, Ignjac Naci Mott, Vilim Segat i Zdravko Đurđek iz obitelji Segat.

Spomen ploča Zdravki Đurđek na Partizanskom groblju Tuzla

U ratnim sukobima devedesetih u BiH, na području Tuzle, učestvovao je veliki broj Tuzlaka italijanskog porijekla kao pripadnici TO, Armije BiH, HVO i policijskih snaga. Procjenjuje se da je skoro svaka italijanska obitelj imala učesnika u ratnim dešavanjima, a najveći gubitak, kao civilne žrtve rata u Tuzli, imali su članovima obitelji Mott.

ITALIJANSKE OBITELJI

ALLASIA

Prvi iz obitelji Allasia koji je došao u Tuzlu je **Mikele Allasia** iz Torina. Mikele je sin Bartolomea Allasia i Lucia Ferrero. Bartolomeo Allasia je rođen 1896. godine, a umro je 9.2.1949. godine u Fossano. Vjenčao se sa Lucia Ferrero koja je uzela prezime Allasia. Lucia Ferrero je rođena u Fossanu, a umrla je 27.7.1935. godine u 38. godini u Fossanu. Bartolomeo je bio vlasnik klaonice u Fossanu, a Lucia je završila školu za knjigovođe i čitav život vodila poslovne knjige za različite kompanije. Bartolomeo i Lucia su u braku dobili troje djece – Michele Allasia, Magdalena Allasia i Franca Allasia.

Obavijesti o smrti Bartolomeo Allasia i Lucia Ferrero Allasia

Prvi potomak Bartolomea Allasia i Lucie Ferrero Allasia

1. Michele Mikele Mihajlo Allasia rođen je 19.10.1919. godine u Saviliano, Torino. Došao je u BiH 1946. godine na Omladinsku radnu akciju izgradnje pruge Brčko-Banovići. Bio je vojno lice turbo-strojar i precizna mehanika, pa je radio na popravkama mašina. Nakon završetka radne akcije zaposlio se u fabrici špirita u Kreki. U fabrici je izrađivao alat za popravku kotla za turbinu, radio 8 godina i otišao u rudnik soli Tušanj. Učestvovao u spašavanju rudara, 1962. godine u Tušnju kad je došlo do prodora vode u rudnik. U vojsci je bio mornar i znao ponašanje vode, pa je spasio skoro cijelu smjenu rudara, a nisu preživjeli rudari koji nisu slušali Mikeleve instrukcije. Godine 1962. otišao je u Koksaru u mehaničku radionu tj. u energanu i radio na turbinama, a stanovao je u Lukavcu u blizini osnovne škole. Radni vijek je završio u Koksari Lukavac i odatle je otišao u penziju. Umro je 16.10.1987. godine u Tuzli i sahranjen na groblju Borić.

Priznanje za naročite zasluge Alesio Mihajlu

Mikele Allasia je bio oženjen u Italiji prije dolaska u Tuzlu. U tom braku imao je kćerku Luciu Itala Allasia koja je rođena u Italiji oko 1943. godine. Umrla je 1996. godine, iste godine kad i njen suprug. Lucia je bila udata za Đuzepe Petitia, koji je umro 6.4.1996. godine u Italiji. U braku su imali pet sinova, i svi žive u Italiji.

Mikele Allasiaje je po dolasku u Tuzlu 1946. godine upoznao svoju buduću partnerku Šteficu Cuvaj. Štefica Cuvaj je rođena 10.12.1910. godine od oca Mije iz Bjelovara i majke Ane Benko iz Budimpešte – Čeopel. Štefica je radila 35 godina u fabrici špirita i odatle je penzionisana. Umrla je 12.12.2001. godine u Tuzli, a sahranjena je na Boriću 16.12.2001. godine.

Lucia Petitia sa potomcima

Mikele Allasia i Štefica Cuvaj

U stanu Mikele je vrijedna slika ulje na platnu na kojoj su Mikele i Štefica, a koju je radio rođak Slavko Babić 1974. godine.

Mikele Allasia i Štefica Cuvaj, ulje na platnu

Mikele nikad nije saznao da li je njegova prva supruga živa ili ne, pa se nije mogao vjenčati sa Šteficom. Međutim, cijeli životni vijek su proveli zajedno, živeći dosta teško, a u toj zajednici su dobili blizance i sina Mikelea.

Štefica Cuvaj oko 2000.

Blizanci Ivica i Marino su umrli ubrzo nakon rođenja – prvi nakon 15 dana, a drugi nakon mjesec dana. Djeca su umrla od gladi zbog neimaštine u kojoj je obitelj živjela.

1.1. Mikele Allasia je jedini živi potomak Mikele Allasia i Štefice Cuvaj. Ime je dobio po ocu Mikele. U njegovim dokumentima susreću se različita imena i prezimena pa je negdje zapisano Alasio Mihajlo ili Mihailo, negdje Alesio, Alasia, Alasio ili Allasia.

Mikele Allasia je rođen je 25.3.1952. godine u Tuzli u bolnici Kojšino. Išao je u osnovnu školu u Lukavcu, “Solana” i “Franjo Rezač”, a 1965. godine otišao u Italiju na izučavanje zanata za automehaničara i profesionalnog vozača.

Štefica, Mikele i sin Mikele

Nakon zanata, služio je vojni rok kao alpinista u Italiji 20 mjeseci. Nakon povratka iz vojske, vratio se u Jugoslaviju, u Tuzlu, i zaposlio se u “Prehrana promet-zvijezda” gdje je radio na pakovanju mirođija. Penzionisan je 1999. godine a živi u Tuzli, blizu Osnovne škole “Kreka”. Ima zdravstvenih problema zbog blažeg moždanog udara, dobro zna Italijanski, bio je dobar golman - igrao je nogomet u Lukavcu.

Članska knjižica Mihajlo Alasio

Godine 1975. vjenčao se sa Anđelijom rođena Mijatović 18.4.1955. godine u Pascima kod Tuzle. Imala je nadimak Lutka. Upoznali su se na igranci i vjenčali u Tuzli. Anđelija je bila domaćica, štrikala i šila. Vještine je naučila od sestre Slavice koja živi na Dubravama kod Tuzle. Mikele i Anđelija su se rastali 1979. godine. Anđelija živi trenutno u Hrvatskoj i nema informacija o njenom životu.

Vjenčanje Mikele i Anđelija Allasia

Mikele i Anđelija Allasia

Mikele i Anđelija Allasia sa kćerkom Marinom 1976.

Mikele Allasia u svom stanu 2019.

Mikele i Anđelija Allasia su dobili u braku kćerku Marinu.

1.1.1 Marina Zonić je rođena Allasia 25.3.1976. godine u Tuzli. Marina je završila školu za veterinarskog tehničara u Tuzli, a danas živi u SAD, u Arizoni. U SAD je završila medicinsku školu, pa fakultet. Radi u oblasti zdravstva. Udala se za Damira Zonića koji je advokat, vlasnik hladnjače, rodom iz Tuzle, iz Mosnika i Miladija. Damir u zadnjih nekoliko godina radi kao vozač motornih vozila. Imaju u braku sina Alena koji je rođen 1996. godine. U SAD je završio srednju školu, i diplomirao 2014. godine. Svira gitaru i bendžo, i planira zasnivanje obitelji tokom 2019. godine.

Obitelj Zonić 2008.

Marina Zonić sa suprugom Damirom i ocem Mikele 2017.

Drugi potomak Bartolomea Allasia i Lucie Ferrero Allasia

2. Magdalena Allasia je drugi potomak Bartolomea i Lucie, a o njoj nema informacija.

Treći potomak Bartolomea Allasia i Lucie Ferrero Allasia

3. Franca Pinto Allasia je treći potomak Bartolomea i Lucie, o njoj nema informacija.

ANDRIUSSI

Obitelj Andriussi se u Bosnu i Hercegovinu doselila iz Udina, a prvi član obitelji koji je došao na područje BiH je Ivan Andriussi. Ivanov otac bio je Giovanni Andriussi iz Udina, a majka Ana Zaninni. Ana Zaninni Andriussi rođena je 1855. godine u Milanu, a umrla u Tuzli 1956. godine. Giovanni Andriussi i Ana Zaninni su imali sina Ivana Andriussi, a da li su imali i drugih potomaka, nije poznato.

U matičnim dokumentima obitelji navode se različito pisanje prezimena, tako da u nekim dokumentima piše Andiusi, a u drugim izvornim dokumentima Andriussi. Prezime Andriussi uglavnom imaju članovi obitelji koji žive u Italiji, dok članovi koji žive u Tuzli ili na prostoru bivše SFRJ imaju prezime Andiusi.

Prvi potomak Giovannia Andriussi i Ane Zaninni

1. Ivan Andriussi je rođen 1902. godine u Udinama. U Sarajevo se doselio 1930. godine i radio kao soboslikar, gdje je upoznao i oženio Maricu rođenu Marušić iz Sarajeva.

Ivan Andriussi sa sinovima Nikolom i Slavkom

Ivan Andriussi sa sinovima, snahama i unukom Zoranom

Ivan Andriussi je umro 1964. godine u Tuzli. Sahranjen je na groblju Borić. Marica je također umrla u Tuzli.

Ivan i Marica Andriussi su imali troje djece - Slavka, Ankicu i Nikolu.

1.1. Slavko Andriusi je rođen 1932. godine u Tuzli. Živio je i umro u rodnom gradu, gdje je i sahranjen 2007. godine. Školovao se u Tuzli, a nakon završetka školovanja zaposlio se kao hemijski tehničar u Titovim rudnicima uglja, odakle je i penzionisan 1990. godine. Slavko je igrao fudbal, u "Slobodi". Vjenčao se 29.12.1956. godine sa Dragicom Čavka iz Tuzle koja je bila ekonomski tehničar. Njihov vjenčani kum bio je Jakov Mott. Dragica je dugo godina radila u Institutu za zaštitu i obrazovanje Tuzla, odakle je penzionisana 1986. godine. Dragica se bavila gimnastikom u "Partizanu" u Kreki. Slavko i Dragica su živjeli u Miladijama, a kasnije preselili u Batvu. Dragica je umrla 21.2.2019. godine i sahranjena na tuzlanskom groblju Borić.

Vjenčanje Slavke Andriusi i Dragice Čavka

Slavko i Dragica Andriusi sa unucima Renatom i Sandrom i snahom Zlatom u Italiji 1997.

Dragica Andriusi

Slavko i Dragica su u braku dobili sina Zorana i kćerku Nelu.

1.1.1. Zoran Andriusi je rođen 17.11.1957. godine u Tuzli. Završio je Rudarsko-geološki fakultet u Tuzli i radio u rudniku Kreka, na površinskom kopu "Šikulje" do 1993. godine. Bio je pripadnik oružanih snaga BiH do 1995. godine, a onda otišao sa obitelji u Trento u Italiju. U Italiji je ostao u svojoj struci, i uspješno radi u oblasti rudarstva. Bavio se fudbalom u granicama dozvoljenog vremena. Vjenčao se 7.7.1984. godine sa Zlatom Sejdić iz Tuzle. Supruga Zlata Andriusi je rođena 1961. godine. Svoj radni vijek je provela u Union banci u Tuzli kao ekonomski tehničar. Obitelj je živjela u Tuzli, pa u Italiji. Trenutno Zoran i Zlata žive u Puli.

Zoran Andriusi

Oba sina ove obitelji su rođena u Tuzli. Renato Andriusi rođen 1985. godine i Sandro Andriusi 1988. godine. Studirali su ekonomiju u Trstu. Renato je umro od leukemije 2010. godine i sahranjen je u Italiji.

Sandro i Renato Andriusi, i Marina Nikolaš unuka Nikole Andriusi

Renato i Sandro Andriusi 2006.

Sandro Andriusi je dobio sina Renata u junu 2018. godine, a sa svojom obitelji živi u Italiji.

1.1.2. Nela Andriusi je rođena 3.2.1964. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i završila Tehnološki fakultet. Od 1.4.1993. godine radi u Univerzitetskom Kliničkom Centru Tuzla, Poliklinika za laboratorijsku dijagnostiku. Udala se 7.12.1991. godine u Tuzli za Samira Hadžića. Samir je rođen 21.4.1963. godine u Tuzli. Završio je Elektrotehničku školu i radi kao privatnik. Žive u Tuzli, na Brčanskoj Malti.

1.2. Ankica Sekanić rođena Andriusi je drugi potomak Andriussi Ivana i Marice, rođena 1933. godine u Tuzli. Umrla je i sahranjena 2005. godine u Zvorniku. Bila je udata za Selimira Sekanića rođenog 1927. godine, koji je nakon smrti 2003. godine sahranjen u Zvorniku. Obitelj je živjela u Zvorniku, a u braku su imali kćerku Vojislavu i sina Vojislava.

Ankica i Selimir Sekanić i Vesna Nikolaš

1.2.1. Vojislava Vojka Marković je rođena Sekanić kao prvi potomak Ankice i Selimira. Rođena je 14.10.1953. godine u Zvorniku i udata za Miodraga Mileta Markovića koji je rođen 19.3.1953. godine u Šapcu. Obitelj živi u Šapcu. U braku imaju dva sina – Aleksandra Sašu i Zorana.

Vojislava sa suprugom Miodragom i sinovima Zoranom i Aleksandrom Markovićem

Aleksandar Marković je rođen 13.9.1975. godine u Šapcu i radi kao vezista u SUP-u. Zoran Marković je rođen 2.1.1983. godine u Zvorniku i radi kao elektrotehničar u Šapcu. Aleksandar i Zoran nisu oženjeni i nemaju potomaka.

1.2.2. Vojislav Vojkan Sekanić je drugi potomak Ankice i Selimira Sekanića. Vojislav je rođen 7.2.1957. godine u Zvorniku gdje živi i radi kao pravnik u Bijeljini. Oženjen je Jadrankom. Ima sina Zorana. Zoran Sekanić je rođen 25.5.1998. godine u Zvorniku, a studira u Bijeljini. Zoran nema svoju obitelj.

Vojislav i Jadranka Sekanić

1.3. Nikola Nino Andriusi je drugi sin Ivana i Marice. Nikola je rođen 6.12.1940. godine, a umro 19.12.2001. godine. Bio je VK majstor i radio u TTU (Tvornica transportnih uređaja) Tuzla. Nikola se vjenčao sa Katom Katicom Sarić rođena u Subotici 9.10.1947. godine. Kata je bila domaćica, umrla 28.6.2011. godine i oboje su sahranjeni u Tuzli. Živjeli su u kući u Slavinovićima, Tuzla. U braku su dobili dvije kćerke – Vesnu i Ninetu.

Vjenčanje Nikole i Kate Andriusi, sa članovima obitelji

Nikola i Katica Andriusi

Obitelj Nikola, Katica, Vesna i Nineta Andriusi

Lijevo Nikola Andriusi, u sredini Slavko Andriusi, desno Vesna Nikolaš i Marina Nikolaš

1.3.1. Vesna Nikolaš rođena Andriusi, rođena je 2.5.1966. godine u Tuzli. Vesna je završila Medicinsku školu u Tuzli i zbog posla otišla u Jajce, gdje se udala za Mladena Nikolaša rođenog 8.10.1962. godine u Jajcu. Mladen je tokom ratnih dešavanja devedesetih u Jajcu ranjen, nakon čega je bio na lječenju u Njemačkoj. Iz Njemačke obitelj je preselila u Sjedinjene Američke Države. Mladen je umro u SAD-u 6.3.2003. godine, a Vesna se sa kćerkom vratila u BiH.

Vesna Nikolaš

Vesna i Mladen su dobili u braku kćerku Marinu i sina Antonia. Marina Nikolaš rođena je 9.7.1990. godine u Jajcu, živi i radi u Sarajevu. Antonio Toni Nikolaš je rođen 9.2.2001. godine u Patersonu SAD. Antonio trenutno živi sa majkom Vesnom u Subotici i pohađa srednju školu.

Vesna Nikolaš i Marina 3.4.2014.

Nikola Andriusi sa unucima Marinom i Tonijem

1.3.2. Nineta Mahmuzić rođena je Andriusi kao druga kćerka Nikole i Kate. Nineta je rođena 17.8.1971. godine u Tuzli i radi kao operater na računaru. U braku je sa Edinom Mahmuzićem koji je rođen 13.5.1970. godine u Loparama i radi kao ugostitelj u Tuzli. Nineta i Edin nemaju potomaka.

Nineta Mahmuzić desno, sa suprugom Edinom i Vesnom Nikolaš

Nineta Mahmuzić 2018.

BANCHER

'Sve što se ne zapiše, kao da se nije ni dogodilo' - u opisu obitelji Bancher korišten materijal Zdravka Latala pod nazivom "Bancheri - vrijeme prošlo za vrijeme buduće" štampan 2011. godine.

Prvi doseljenik u Tuzlu iz obitelji Bancher bio je **Domenico Luigi Bancher** rođen u Siroru 1864. godine, umro u Tuzli od španske groznice 1922. godine. Imao je još dvojicu braće - Giacama rođenog 1892. godine i Franca. Domenicova supruga **Francesca Zanattel** rođena je u Siroru 1874. godine, umrla u Tuzli 1930. godine.

Domenico Luigi Bancher

Susret četiri brata Bancher u Beču 1904. - Michele, Domenico, dijete Simone, Giovanni i Giacomo

Po dolasku u Tuzlu 1911. godine, Luigi Bancher je od seoskog kneza Divkovića kupio oko deset dunuma zemlje u Solini, tadašnjem tuzlanskom predgrađu. Jedno vrijeme, po sjećanjima starijih članova obitelji Bancher, bio je suvlasnik i jednog rudnika uglja (vjerovatno rudnik Montanika), na obroncima Majevice.

Obitelj Bancher je vrlo brzo stekla ugled radenih, poštenih, ali nadasve naprednih stanovnika Tuzle. Imanje je ubrzo postalo jedno od naprednijih u Tuzlanskom kraju. Osim obradom zemlje Bancheri su se bavili i stočarstvom.

Imali su 11 štajerskih krava i mlijekom su snabdijevali tuzlansku bolnicu i najviđenije građane. Bili su vrsni mesari za svoje potrebe. Kobasice koje su se čuvale u hladnom podrumu potkradali su, zna se ko, njihova djeca. Na padinama Konjuha kod Živinica posjedovali su više od 110 košnica pčela i tone meda prodavali u Tuzli, Sarajevu i kupcima iz drugih mjesta. Na imanju se nalazio i manji potočni ribnjak spojen na tada ne malu rijeku Solinu. Glavna gradska plaža nalazila se na Solini, upravo uz Bancherovo imanje, gdje su organizovane prvomajske i razne druge proslave. Braća Bancher radila su kao zidari širom Bosne. Zna se da su učestvovali u probijanju tada, a i danas najdužeg željezničkog tunela u BiH, Vranduka, te na dogradnji Franjevačkog samostana Plehan kod Dervente, koji je do temelja bio uništen u posljednjem ratu 1992. godine, ali je kasnije obnovljen.

Bancheri tokom izgradnje tunela Vranduk

Po italijanskim zakonima supruge su nakon udaje mogle zadržati svoje prezime, pa je tako Francesca tj. Franciska imala i zadržala prezime Zanattel. Potomci po ženskoj liniji koju su se vjenčavali u BiH nosili su prezime supruga. Nakon smrti Luigija i Francesce brigu o imanju i poljoprivrednim radovima najvećim dijelom preuzeo je najstariji sin Simon, ali s njim su i svi članovi zajednice radili na imanju, od djece, do najstarijih.

Zajedno sa njima živjela je i obitelj Leonarda Banchera, koji se u Tuzli vjenčao sa Ljubicom Jerkić. Imali su kćerku Vesnu, te sinove Brunu i Rinalda. U istoj zajednici bile su i radile sve do udaja sestre Magdalena, Andrijana, Đovana i Dužolina. Najduže se u staroj kući Banchera, do njenog rušenja, zadržala Đovana sa kćerkom Lucijom, zvana Cica. Na Banchere podsjeća partizansko spomen obilježje iz 1955. godine koje je prvobitno bila česma izvorske vode posvećena palim borcima u Drugom svjetskom ratu. I danas na spomen ploči piše i ime Šimo Banker. U Solini je izgrađeno veliko naselje višespratnica, a na imanju Banchera nalazila se jedna od najvećih vojnih kasarni u BiH, koja je u novije vrijeme pretvorena u univerzitetski kampus.

Starih Banchera odavno nema u Tuzli, a mlađi, od kojih mnogi i nisu više mladi, raselili su se po svijetu. U Tuzli i ne samo u Tuzli, nego i gdje god su živjeli i još žive, Bancheri i njihovi potomci ostavili su neizbrisiv trag i predanim radom obezbijedili veliki društveni ugled. Svi Bancheri nosili su i čuvali u sebi dvije ljubavi prema dvije domovine, voljeli su Italiju i bili zaljubljeni u Bosnu. U Tuzli su Bancheri, napose Leonardo, Šimo i Dužolina, bili nosioci radničkog i

sindikalnog organizovanja, rada kulturnih i sportskih društava, u čemu su imali svesrdnu pomoć i podršku i svih drugih članova obitelji. Tuzla je u vremenu od 1918. do 1921. godine, u tadašnjoj Jugoslaviji, bila jedan od najjačih i najznačajnijih centara radničkog otpora.

Fotografija iz 1920. godine - sa lijeva na desno stoje Leonardo Bancher, Domenicova kćerka Giovanna, Domenicov stariji sin Simon i kćerka Andrejana sa suprugom Milanom, i Ivan Čivić, suprug najstarije Domenicove kćerke Magdalene, sjede Ljubica – supruga Leonarda sa kćerkom Vesnom, supruga Domenica Franciska, rođena Zanatell, najmlađa Domenicova kćerka Dusolina, zatim glava obitelji Domenico Luigi Bancher i najstarija Domenicova kćerka Magdalena sa sinom Ivanom.

Svoju naprednu revolucionarnost za ravnopravnost i jednakopravnost svih ljudi i dostojanstvo svakog čovjeka, Bancheri su skupo platili. Bili su zatvarani od tadašnjih režima i ubijani u zatvorima. Ginuli su i bili ranjavani kao učesnici partizanskih jedinica u Drugom svjetskom ratu. Leonardo Bancher, koji je 1932. godine bio uhapšen i osuđen na pet godina robije u kazamatima Sremske Mitrovice, 1936. godine je podlegao zatvorskim batinama. Zajedno sa Leonardom bili su uhapšeni i zatvoreni Šimo i Dužolina. Ljubica sa djecom Vesnom, Brunom i Rinaldom 21.1.1937. godine bila je protjerana iz tadašnje kraljevine Jugoslavije u Pariz. Stariji sin Bruno, krenuvši očevim stopama, uključio se u Francuski pokret otpora. Kao komandant jedne francuske jedinice otpora poginuo je u borbama za oslobađanje Pariza. Na mjestu gdje je poginuo nalazi se spomen ploča na kojoj piše: „115 sont morts pour que la France vive“ (Oni su mrtvi da bi Francuska živjela). Mlađi sin Rinaldo koji je također bio učesnik Francuskog pokreta otpora kraj rata je dočekao kao jugoslovenski partizan. Vlasti Francuske su Ljubici Bancher uručile orden Legije časti za njenog sina Brunu.

Nakon prvog oslobađanja Tuzle 1943. godine od fašističkih okupatora aktivno su u radu oslobodilačkih odbora učestvovali Šimo, Dužolina, Keka i Leonida. Sestre Magdalena i Andrijana sa porodicama živjele su tada u Sarajevu, odnosno Beogradu. U partizane su iz Tuzle otišli Šimo, Leonida, Keka i Dužolina sa šestogodišnjim sinom Zdravkom. U borbama u 7. neprijateljskoj ofanzivi, u regionu rijeke Krivaje, Šimo je 1943. godine poginuo. Leonida je kao bolničarka bila teško ranjena i avionom savezničkih snaga transportovana u bolnicu u Bariju. Dužolina

je bila zarobljena od četnika, a zatim otkupljena. Keka se uspjela vratiti u Tuzlu, a Zdravko je na početku ofanzive ostavljen na čuvanje jednoj obitelji u Bijeljini. Kuću u Solini čuvale su Đovana i Marčeda.

Nakon Drugog svjetskog rata imanje Banchera je nacionalizovano, a svi preživjeli Bancheri aktivno su bili uključeni u obnovu zemlje za šta su dobili brojna vrijedna društvena priznanja i odlikovanja. Leonida je dobila tri ratna odlikovanja. Šimo je posthumno imenovan za počasnog člana Sportskog društva Sloboda u Tuzli čije se fudbalsko igralište tada nalazilo u Solini. U centru grada jedna ulica nosila je ime Leonarda Banchera. Srednja građevinska škola u Tuzli zvala se „Leonardo Banker“. Danas se u naselju Kiseljak jedna ulica zove Bankerova. Bancheri su značajan doprinos dali i razvoju privrede, kulture i sporta. Braća Lino i Pero Čivić bili su na rukovodnim mjestima u najvećem BiH drvno-industrijskom kombinatu Šipad. Inženjer šumarstva Petar Čivić bio je državni reprezentativac Jugoslavije u velikom i malom rukometu. Djela i zasluge Banchera nalaze se zapisana i pohranjena u historijskim i naučnim arhivima BiH u Tuzli i u Beogradu. Sve što bi se napisalo o zaslugama Banchera, koji su imali dvije domovine u srcu koje su podjednako voljeli i cijenili, predstavljalo bi samo blijedu sliku njihovog životnog puta.

Grobno mjesto obitelji Bancher na groblju Borić

Domenico Luigi Bancher i Francesca Zanattel imali su ukupno šest potomaka – Simona zvani Šimo, Leonarda zvani Nardi, Magdalenu zvana Nina, Andreanu, Giovanu zvana Đovana, i Dusolinu zvana Dužolina. Svi potomci su rođeni u Italiji u Siroru.

Prvi potomak Domenico i Francesca Bancher

1. Simone Šimo Bancher rođen je u Siroru 15.8.1893. godine. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Dolaskom u Tuzlu radio je zajedno sa ocem i braćom na obiteljskom imanju, i to je nastavio raditi i nakon smrti roditelja. Živio je u obiteljskoj kući u naselju Solina u Tuzli, gdje je bilo imanje Bancherovih. Za vrijeme Prvog svjetskog rata Šimo se našao na ruskom frontu gdje je prvo bio zarobljen, a zatim je prešao u redove Crvene armije. Učestvovao je u Oktobarskoj revoluciji 1917. godine, kada je bio i ranjen. Poslije sedam godina ratovanja vratio se u Tuzlu sa bogatim revolucionarnim iskustvom koje je prenosio na

tuzlanske radnike i svoju obitelj. Primljen je u članstvo KPJ početkom 1929. godine. Uhapšen je, zajedno sa bratom Leonardom, 1932. godine, ali je ubrzo, zbog nedostatka konkretnih dokaza, pušten. Poslije okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, u vrijeme priprema za oružani ustanak, radio je na prikupljanju oružja i municije koje je skrivao u svojoj kući u Solini. Također, u svojoj kući je skrivao odbjegle komuniste, ranjene borce i aktiviste koji su trebali preći u redove NOV-a. Poslije povlačenja jedinica NOV-a iz oslobođene Tuzle, u novembru 1943. godine, i Šimo je napustio grad i pošao sa novoformiranim Tuzlanskim NOP odredom. Poginuo je 24.12.1943. godine u Bučiku, u iznenadnom napadu njemačkih jedinica na dijelove njegovog odreda.

Šimo Bancher se vjenčao u Tuzli sa Francescom Zanattel, zvana Keka, koja je rođena u Siroru 1897. godine. Francesca je umrla i sahranjena u Tuzli 1977. godine.

Obitelj Bancher - supruga Franciska, kćerka Leonida, suprug Simon i kćerka Marceda

Simon Bancher i obitelj na imanju Banchera u Solini

Nije riječ o grešci u bilješci – Domenico, njegov otac i Šimo su imali supruge istog imena i prezimena iz brojne familije Zanattel koja je i sad brojna u Fieri di Primiero.

Obitelj Bancher 3.10.1937. pred izgnanstvo u Francusku, slikano na imanju Banchera u Solini

Spomen obilježje u Solini sa imenom Šimo Banker

Simone i Francesca Bancher su imali dvije kćerke Marcedu, zvana Marčeda i Leonidu, rođenu u Tuzli 1926. godine, koja živi u Sarajevu.

1.1. Marceda Lebeničnik rođena je Bancheru Tuzli 1923. godine. Završila je Srednju stručnu žensku školu. Dva puta se udavala. Marceda je radni vijek provela radeći u dječijim obdaništima u Tuzli. Uoči ratnih sukoba 1992. godine sa djecom i unucima emigrirala je u Italiju i živjela u Primieru. Marceda Lebeničnik Bancher je umrla u decembru 2012. godine u Primieru.

Marceda Pitten Lebeničnik Bancher

Marceda Pitten Lebeničnik Bancher desno i Leonida Ćatić Bancher, sa Leonardo Pitten (stoji desno) i Rinaldo Bancher (sin Leonarda Banchera), u Tuzli oko 1970.

S prvim suprugom Mihailom Pitten, koji je umro 1945. godine u Tuzli, imala je dva sina, Leonarda, zvani Nardi, i Mihaila, koji je kao mali dječak izgubio život. Marceda Bancher se drugi put udala za Tomasa Maksa Lebeničnik sa kojim je u braku imala potomke Andriju, Zlatka i Željku.

1.1.1. Leonardo Nardi Pitten je rođen 1942. godine u Tuzli, gdje je završio Rudarski fakultet. Kao rudarski inženjer i komandant rudarske spasilačke čete poginuo je 1983. godine u teškoj rudarskoj nesreći u Rudniku uglja Dobrnja kod Tuzle. Bio je uspješni sportista, bokser u Bokserskom klubu Sloboda u Tuzli. Samija Seidić završila je Upravnu školu u Tuzli i do emigriranja radila u Jugobanci. Sa suprugom Samijom Seidić, rođenom u Tuzli 1948. godine, Leonardo Pitten je imao dvoje djece - sina Ivana i kćerku Ivanu. Samija se u Siroru preudala za penzionera Longa Antonija, rođenog 1939. godine.

Leonardo Pitten

Ivan Pitten je rođen u Tuzli 1968. godine. Diplomirao je na Mašinskom fakultetu u Tuzli. Vjenčao se u Fieri di Primiero i sa suprugom Dell Antoniom Silvia, rođenom u Feltru 1968. godine. Živi i radi u Primieru. Ivan i Silvia imaju tri

kćerke - Ilariu, rođenu 2002, Serenu, rođenu 2006, i Tamaru, rođenu 2008. godine.

Ivana Pitten je rođena u Tuzli 1973. godine. Iz Tuzle je odselila u Fiera di Primiero, gdje se udala za Travernaro Alesandra, rođenog 1973. godine u Trentu, koji je po zanimanju ekonomista. Roditelji su sina Leonarda, rođenog 2009. godine u Dablinu. Jedno vrijeme su živjeli u Irskoj i radili u jednoj američkoj banci, a zatim kao službenici Ambasade Republike Italije u Dablinu, nakon čega su se vratili u ltaliju i trenutno žive u Veroni.

1.1.2. Mihailo Pitten je kao šestogodišnjak poginuo u saobraćajnoj nesreći.

Marceda Bancher je u drugom braku bila sa Tomasom Maksom Lebeničnik. Tomas Lebeničnik je rođen 1906. godine u Njemačkoj. Umro je 1986. godine u Tuzli. U braku su imali troje djece - Andriju, Zlatka i Željku.

1.1.3. Andrija Lebeničnik je rođen 1946. godine u Tuzli gdje je 2009. godine i umro. Završio je bravarski zanat. Vjenčao se sa Šteficom Boban, rođena u Tuzli 1950. godine, koja je završila Mašinsku tehničku školu. Živio je i radio u Tuzli do 1994. godine kada zbog ratnih sukoba u BiH emigrira u Fiera di Primiero. U Fieri Andrija je radio do smrti. Imaju dva potomka - sina Leonarda i kćerku Nikolinu.

Leonardo Lebeničnik je rođen u Tuzli 1970. godine. Završio je Mašinsku-tehničku školu u Tuzli. U Italiji je obavljao različite poslove, a bavi se i likovnom umjetnošću. Sa suprugom Elenom Broch, geometrom, koja je rođenom 1969. godine u Transacqui, živi i radi u mjestu Tenna u blizini Trenta. U braku imaju kćerku Maju, rođena 2004. godine, i sina Simon rođen 2009. godine.

Nikolina Lebeničnik je rođena 1976. godine u Tuzli. Osnovnu školu i prvi razred srednje škole završila je u Tuzli. Prvo je 1992. godine emigrirala u Split, gdje je završila Turističku školu, a zatim dolazi u Fiera di Primiero. Radila je različite poslove. U Fieri upoznaje pilota helikoptera Galeazzija Enrica i s njim trenutno živi u Milanu, gdje je i zaposlena.

1.1.4. Zlatko Lebeničnik rođen je u Tuzli 1951. godine i u braku je sa dr. Vesnom Kamenjašević rođenom u Tuzli 1958. godine. Imaju dvije kćerke - Andreu, rođenu 1982. godine u Tuzli, i Irenu, rođenu 1984. godine u Tuzli. Zlatko je do 1992. godine radio na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla kad je otišao u Fiera di Primiero. Supruga dr. Vesna Lebeničnik radila je u Kliničkom centru Tuzla kao doktor interne medicine do 1994. godine, a onda je otišla u Fiera di Primiero. Nakon toga se sa suprugom preselila u Pulu, gdje i sad žive i rade. Kćerka Andrea je završila osnovno obrazovanje u Fieri di Primiero, a Srednju talijansku jezičnu

gimnaziju u Puli. Diplomirala je na Fakultetu za prevoditeljstvo i živi u Zagrebu, gdje radi u odvjetničkom uredu. Druga kćerka Irena je osnovno obrazovanje završila u Fiera di Primieru, a Srednju italijansku ekonomsku školu u Puli. Diplomirala je na Fakultetu prirodnih znanosti u Udinama.

1.1.5. Željka Bakalović je rođena Lebeničnik 1953. godine u Tuzli, gdje je završila Srednju hemijsku školu. U braku je sa Alijom Bakalović, rođenim u Bratuncu 1945. godine. Alija je, kao i Željka završio Srednju hemijsku školu u Tuzli, gdje su kasnije i radili. Početkom ratnih sukoba 1992. godine sa djecom su emigrirali u Italiju, u Primiero. Imaju dva sina, oba rođena u Tuzli - Denis 1976. godine, a Darko 1980. godine. Denis je u Primieru završio Srednju ekonomsku školu i trenutno radi u Feltru. Darko je u Primieru završio osmogodišnju i srednju školu i završava studije na Univerzitetu u Trentu. Željka i Alija žive u Mezzanu.

1.2 Leonida Ćatić, rođena Bancher, je druga kćerka Simona Bancher i Francesce Zanattel. Leonida je rođena u Tuzli 1926. godine. Završila je Srednju žensku stručnu školu. U Tuzli se 1947. godine udala za Ahmeta Ćatića, koji je 1921. rođen u Odžaku a 2003. godine umro u Sarajevu. Ahmet je završio Učiteljsku školu, a u jednom mandatu bio je Predsjednik opštine Tuzla. Također je bio član Centralnog komiteta Saveza komunista BiH. Oboje su se profesionalno bavili politikom i svoj radni vijek završili u Sarajevu. Leonida Čatić rođena Bancher umrla je 11.12.2011. godine. Leonida i Ahmet Ćatić su roditelji troje djece - Gorana, Jasminke i Slađana.

Leonida i Ahmet Ćatić

1.2.1. Goran Ćatić je rođen 1947. godine u Tuzli. Završio je Srednju tehničku školu. Bio je u braku sa Vesnom Sedlar, rođena u Dubrovniku, sa kojom ima kćerku Ivanu, koja je diplomirala informatiku na fakultetu u Trstu. Od 1992. godine Goran živi i radi u Italiji.

1.2.2. Jasminka Lipa rođena je Ćatić 1949. godine u Sarajevu. Završila je Prirodoslovno - matematički fakultet. Udala se za elektroinženjera Kenana Lipu, rođenog u Sarajevu 1949. godine. Njihova kćerka Jasna, rođena je u Sarajevu 1976. godine. Diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Sarajevu i radi na Fakultetu scenskih umjetnosti u Sarajevu. Jasminka Lipa je radila kao profesor matematike u Srednjoj tehničkoj školi u Sarajevu, a sada je u penziji. Obitelj Lipa živi u Sarajevu.

1.2.3. Slađan Ćatić je rođen 1951. godine u Odžaku. Završio je Pravni fakultet u Sarajevu. Nije oženjen, nema potomaka, a od 1992. godine živi i radi u Italiji, u Fiera di Primiero.

Drugi potomak Domenico i Francesca Bancher

2. Leonardo Nardi Bancher rođen je u Siroru 1899. godine. Umro je od posljedica štrajka glađu i teškog maltretiranja u zatvoru Sremska Mitrovica 1936. godine. Sahranjen je u Beogradu. Bio građevinski poduzetnik, ali je cijeli život posvetio borbi za radnička prava i organizaciju radničkog pokreta u Tuzli, BiH i Jugoslaviji. Vjenčao se 1919. godine sa Ljubicom Kožuljević. Ljubica je rođena u Donjem Vakufu 1893. godine. Nakon presude Leonardu i ekstradicije obitelji iz Jugoslavije, nastupili su teški dani za Ljubicu Bancher i njeno troje maloljetne djece, jer je trebalo krenuti u nepoznato. Pomoć je stigla od Leonardovih drugova koji su sredstvima "crvene pomoći" obezbijedili njegovoj obitelji posjetu svjetskoj izložbi koja se u to vrijeme održavala u Parizu, kako bi se Bancherovi prebacili u Francusku. Poslije dugog puta i lutanja, Bancherovi su se zaustavili u predgrađu Pariza, Sevru. Bancherovi ni u Francuskoj nisu ostali po strani onoga što se zbivalo. Stariji sin Bruno aktivan je među naprednim radnicima i među prvima je u Pokretu otpora. Za zasluge u francuskom otporu Ljubica Bancher je primila Orden legije časti. Vratila se iz Pariza sa sinom Rinaldom, u Beograd, gdje je i umrla 1977. godine. Leonardo i Ljubica su u braku dobili kćerku Vesnu, i sinove Brunu i Rinalda, zvani Braco.

Leonardo Bancher u Tuzli 1932.

Leonardo Bancher u mitrovačkom zatvoru 1935.

Obitelj Leonarda Banchera - supruga Ljubica, kćerka Vesna, sinovi Rinaldo i Bruno i Leonardo Bancher

2.1. Vesna Bahrija Odobašić, rođena Bancher, je Leonardova kćerka rođena 1920. godine u Tuzli. Vesna Bancher je bila zarobljena tokom Drugog svjetskog rata. U zarobljeništvu je stekla prijateljicu Bahriju, koja je kasnije streljana. Nakon što je Vesna oslobođena iz zatvora, obavještena je da je u Tuzli čeka

Gestapo da je ponovo uhapsi. Da bi izbjegla hapšenje, promijenila je u Zagrebu ime u Bahrija. Udala se za Odobašić Hasana iz Tuzle. Umrla je na porođaju 13.4.1941. godine tokom zbjega u Solini, na dan bombardovanja Tuzle, a rodila je kćerku kojoj su, po želji Vesne tj. Bahrije, dali ime Bahrija zvana Zlata.

Ljubica Bancher

Vesna Odobašić

Hasan Odobašić, suprug Vesne, rođen je u Tuzli 24.5.1906. godine u radničkoj obitelji. Nakon osnovne škole izučio je limarski zanat i odmah se uključio u napredni radnički pokret u Tuzli. Djelovao je u partijskoj ćeliji u kojoj je sekretar bio Leonardo Bancher. Hasan Odobašić, veteran radničkog pokreta, učesnik NOR-a od 1941. godine i istaknuti društveni radnik, umro je 6.6.1987. godine u Tuzli.

Vesna i Hasan Odobašić

Poslije Vesnine / Bahrijine smrti Hasan Odobašić se vjenčao sa Hasibom Bajramović sa kojom ima četvero djece - Muhameda (rođen 1943. godine), Amiru (rođena 1945. godine), Srebrenku (rođena 1947. godine) i Jusufa (rođen 1950. godine). Svi su rođeni u Tuzli.

2.1.1. Bahrija Zlata Odobašić, kćerka Vesne Bancher je odrasla i školovala se u Tuzli. Tokom školovanja upoznala je Amira Ibrišimovića iz Tuzle, rođenog 4.1.1939. godine za koga se kasnije i udala. Čitav svoj radni vijek radili su oboje kao tehnolozi u mnogobrojnim tuzlanskim firmama. Sad žive u Tuzli kao penzioneri.

Bahrija i Amir Ibrišimović na vjenčanju u Tuzli 1.6.1960.

Bahrija i Amir Ibrišimović u Opatiji 2007.

Na proslavi 80. rođendana Amira Ibrišimovića 2019.

Bahrija i Amir imaju kćerku Aidu i sina Zlatka.

Aida Smajić rođena je Ibrišimović 25.7.1962. godine u Beogradu. Završila je školovanje u Tuzli i Sarajevu i danas radi u Tuzli kao advokat. Udata je za Nihada Smajića iz Tuzle, rođenog 9.2.1958. godine u Tuzli, zaposlenog u tuzlanskoj gimnaziji "Meša Selimović" kao profesor. Imaju kćerku Melisu i sina Emira. Melisa Smajić je rođena 5.8.1991. godine u Tuzli. Nakon završene gimnazije diplomirala na Farmaceutskom fakultetu u Tuzli. Radi u Gradskoj apoteci Tuzla. Emir Smajić je rođen 11.4.1998. godine u Tuzli, završio Gimnaziju i studira na Pravnom fakultetu Tuzla.

Aida i Zlatko Ibrišimović

Aida Smajić

Aida i Nihad Smajić

Emir i Melisa Smajić

Zlatko Ibrišimović je rođen 11.8.1967. godine u Tuzli. Završio je kompletno školovanje u Tuzli kao i Mašinski fakultet 1996. godine. Radio je kao profesor i direktor u

Mješovitoj srednjoj mašinskoj školi u Tuzli, a od 2018. radi u Prosvjetno pedagoškom zavodu Tuzla kao stručni nadzornik. Vjenčano se sa Maidom, rođena Galijatović, 7.3.1970. godine iz Tuzle. Maida je završila Ekonomski fakultet, a radi u ICMP u Tuzli. Maida i Zlatko imaju kćerku Selmu, rođena 9.7.2002. godine i sina Mirzu, rođen 28.10.2006. godine - oboje rođeni u Tuzli.

Zlatko Ibrišimović 1984. u kući u Tuzli

Maida i Zlatko i djeca 2007.

2.2. Bruno Bancher je rođen 1923. godine u Tuzli. Sa majkom Ljubicom, sestrom Vesnom i bratom Rinaldom bio je protjeran iz Jugoslavije u Italiju tj. Francusku gdje je kao član francuskog pokreta otpora poginuo 1944. godine u borbama za oslobađanje grada Pariza. Njegov životni put bio je kratak i nije imao vremena da osnuje porodicu.

Bruno Bancher 4.8.1944.

Leonardov sin Bruno Bancher, kao komandant jedinice francuskih partizana, uzoran i hrabar borac protiv njemačkih fašista, poginuo je 29.8.1944. godine, prilikom oslobađanja Pariza.

Za pokazanu hrabrost i junaštvo, jedna ulica i jedan most u Sevru, predgrađu Pariza, nose njegovo ime, a na mjestu pogibije postavljeno je spomen obilježje.

Sahrana Brune Banchera u Parizu 1944.

Supruga Ljubica sa sinom Rinaldom na grobu Brune Banchera u Parizu

2.3. Rinaldo Braco Bancher je rođen u Tuzli 1927. godine, a umro je u Beogradu 2010. godine. Vjenčao se u Beogradu sa Nevenkom Rakas, sanitetskim kapetanom prve klase, dentistom, koja je rođena 1927. godine u Gašnici kod Bosanske Gradiške. Umrla je 2006. godine u Beogradu. U braku su dobili dva sina oba rođena u Beogradu - Srđan i Zoran.

Rinaldo Banker sa majkom Ljubicom, suprugom Nevenkom i sinovima Zoran i Srđan

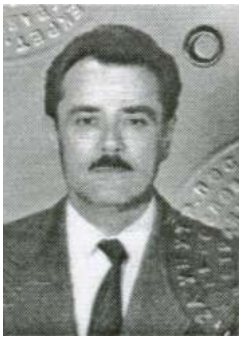

Rinaldo i Nevenka Bancher

2.3.1. Srđan Bancher je rođen 1951. godine u Beogradu, diplomirani inženjer aerokosmonautike, 1974. godine vjenčao se sa Irinom Molnar, diplomiranim ekonomistom, koja je rođena u Beogradu 1955. godine. Njihov sin Nenad Bancher, rođen je u Beogradu 1975. godine, diplomirani je inženjer vazduhoplovstva. Nenad se vjenčao sa Marijom Mijović, diplomiranim arhitektom, sa kojom ima sina Relju, rođenog 2009. godine u Beogradu.

2.3.2. Zoran Bancher je rođen 1955. godine u Beogradu, diplomirao na Fakultetu dramskih umjetnosti u Beogradu. Vjenčao se sa Radmilom Đurić rođenom u Beogradu 1956. godine. Imaju kćerke - Tamaru (rođena 1981. godine u Beogradu) koja je završila Drvno-prerađivačku školu i Tijanu (rođena 1985. godine), koja je zubni tehničar. Tijana se 2009. godine udala za Vladimira Radojičića, ugostitelja, koji je rođen u Beogradu 1980. godine. Tamara i Radovan Popović, rođen u

Beogradu, vjenčali su se 2011. Te iste godine rodila im se kćerka Katarina. Svi Bancheri žive u Beogradu.

Zoran Bancher 2018.

Treći potomak Domenico i Francesca Bancher

3. Magdalena Nina Čivić rođena Bancher, rođena je 1900. godine u Siroru a umrla u Sarajevu 1976. godine. Magdalena se udala za Ivana Čivića mašinovođu, rođenog u Kreševu 1893. godine. Ivo Čivić je vozio „ćiru“, brze vozove na relaciji Sarajevo-Bosanski Brod. Umro je u Sarajevu 1959. godine. Magdalena je bila domaćica i brižna majka.

Magdalena i Ivan Čivić

Magdalena i Ivo Čivić su roditelji petero djece, tri sina i dvije kćerke: Ivana, zvani Lino, Magdalene, zvane Lela, Petar, zvanog Braco, Radmile, zvane Seka i Vladimira, zvanog Miro.

3.1 Ivan Lino Čivić, diplomirani ekonomista, rođen u Sarajevu 1923. godine, cijeli životni vijek proveo je radeći na rukovodnim mjestima u velikom drvnom kombinatu Šipad. Ivan je umro u Primieru 1997. godine, rodnom mjestu majke Nine, gdje je zbog rata u BiH emigrirao sa svojom obitelji. Vjenčao se sa Zlatom Blažević, rođena 1929. godine u Karlovcu u Hrvatskoj. Zlata je umrla 1999. godine i sahranjena je na istom groblju i u grobu sa Linom u Primieru.

Lino i Zlata Blažević

Ivan i Zlata su u braku dobili dva sina - Ivana, zvani Cako, i Zlatka.

3.1.1. Ivan Cako Čivić je rođen 1949. godine u Sarajevu, gdje je završio gimnaziju. Do početka ratnih sukoba u BiH radio je kao direktor predstavništva riječke špediterske kuće Jugoagent. U toku rata emigrirao je u Primiero i radi u hotelijerstvu. U braku je sa Verom Zurovac, rođenom 1952. godine u Beogradu, koja je do 1992. godine radila kao ekonomista u Sarajevu, a u Italiji radi u ugostiteljstvu. Njihova kćerka Bojana, rođena 1980. godine u Sarajevu završava studij u Milanu, gdje i radi.

3.1.2. Zlatko Čivić je rođen 1951. godine u Sarajevu gdje je završio gimnaziju i jedno vrijeme radio je u predstavništvu Šipada u New Yorku. Zbog ratnih dešavanja u BiH emigrirao je sa ostalim članovima obitelji Čivić u Primiero, a radio je u drvnoj industriji. Zlatko Čivić je umro u Primieru 28.1.2015. godine. Bio je u braku sa Gordanom Anđelković, diplomiranim ekonomistom koja je rođena u Sarajevu 1954. godine. U Sarajevu je radila u Narodnoj banci BiH. Njihov sin Ivan, zvani Ivek, rođen 1979. godine u Sarajevu, srednju školu završio je u Italiji, a diplomirao je na Umjetničkoj akademiji za režiju u Njemačkoj, gdje i radi.

3.2 Magdalena Lela Čivić rođena je u Sarajevu 1924. godine. Pripadala je naprednom omladinskom pokretu, u vrijeme Drugog svjetskog rata bila je ilegalac u Sarajevu. U provali zadnjih dana marta 1945. godine, par dana pred oslobađanje Sarajeva, bila je uhapšena i upućena u logor Jasenovac gdje je pogubljena. Njen grob nikad nije pronađen. Umrla je u 21. godini.

Magdalena Čivić

3.3. Petar Braco Čivić, rođen je 1927. godine u Sarajevu. Diplomirao je i magistrirao šumarstvo. Bio je istaknuti sportista, jugoslovenski državni reprezentativac u velikom i malom rukometu. Radio je na rukovodnim mjestima u šumarstvu, bio Predsjednik Poslovodnog odbora ŠIP Jahorina, u jednom mandatu delegat u Narodnoj skupštini BiH i u dva mandata Predsjednik Društva šumara Jugoslavije. Bio je jedan od osnivača i dugogodišnji predsjednik Udruženja građana italijanskog porijekla Sarajevo, a bio je aktivan u udruženju sve do smrti. Bio je u braku sa Oljom Mantulom, rođenom 1932. godine u Sarajevu. Petar je umro u Sarajevu 3.9.2015. godine. Olja je također bila uspješan sportista i pripadala je poznatoj sportskoj obitelji Mantula. Imaju jednu kćerku Zinaidu, zvanu Zaza, koja je rođena u Banjoj Luci 1956. godine.

Petar i Olja Čivić

Petar i Olja Čivić u Tuzli ispred prostorija udruženja Italijana, sa Valerijom Segat, Karlom Segat, Gordanom Segat, Lucijom Vasilj, Josipom Montibeller i Jakovom Mott

3.3.1. Zinaida Zaza Stanojkovski rođena je Čivić u Sarajevu, diplomirala na Medicinskom fakultetu u Sarajevu. U braku je sa dr. Željkanom Stanojkovskim, koji je rođen u Pljevljima, Crna Gora, 1956. godine. Zbog ratnih dešavanja u BiH emigrirali su u Primiero, a zatim su preselili u Feltre, gdje rade kao ugledni ljekari - Željkan u bolnici, a Zaza ima privatnu ambulantu. Imaju dvoje djece - kćerka Mima je rođena u Sarajevu 1989. godine a sin Allesandro Sandro u Feltru 1993. godine.

3.4. Radimila Seka Jurić rođena je Čivić u Sarajevu 1929. godine. Kao šumarski tehničar radila je na rukovodnim komercijalnim poslovima u velikoj kompaniji UNIS. Udata je za Jozu Silia Jurića, nastavnika tehničkog vaspitanja. Rođen je 1923. godine u Konjicu, a umro 2009. godine u Sarajevu. Bračni par Jurić ima kćerku Suzanu. Radmila je umrla u Sarajevu 11.1.2015. godine.

Radmila i Jozo Jurić

3.4.1. Suzana Kihli rođena je Jurić 1953. godine u Sarajevu. Suzana je kao ekonomist radila u Sarajevu, gdje se udala za Zorana Kihlija, ugostitelja. Zbog ratnih dešavanja isprva su emigrirali u Primiero, a zatim se nastanili u Puli, gdje i sad žive. U braku su dobili dvije kćerke obje rođene u Sarajevu - Ana i Ina. Suzana Kihli je umrla u Puli u decembru 2014. godine.

Ana Uljanić je rođena Kihli 1980. godine u Puli. Ana je u Puli završila Srednju kozmetičku školu. Udajom za Davora Uljanića formirala je svoju obitelj. Davor Uljanić je rođen u Puli 1976. godine. Diplomirani je inženjer građevinarstva. Ana i Davor Uljanić su roditelji sina Iva, rođenog 2009. godine u Puli.

Ina Kihli je rođena 1985. godine u Sarajevu. Završila je Fakultet za turizam i kulturu u Puli.

3.5. Vladimir Miro Čivić rođen je u Sarajevu 1932. godine. Završio je Srednju tehničku školu, elektro smjer i radio je u sarajevskim srednjim školama kao nastavnik tehničkog obrazovanja. Velika ljubav sa Ingom Matoš, rođenom 1939. godine u Sarajevu, krunisana je brakom 1959. godine. Inga je završila Srednju ekonomsku školu. Radila je u Skupštini grada Sarajeva i umrla u najtežim sarajevskim ratnim danima, januara 1993. godine. Vladimir Čivić živi u Sarajevu.

Vladimir i Inga Čivić

U braku su dobili kćerku Renatu i sina Davora.

3.5.1. Renata Arqua rođena je Čivić 1961. godine. Diplomirala na Pravnom fakultetu u Sarajevu. Jedno vrijeme radila je na Željeznicama BiH. Za vrijeme ratnih dešavanja emigrirala je u Italiju u Fiera di Primiero gdje je radila u ugostiteljstvu. Udala se za građevinskog poduzetnika Mirka Arqua, rođenog u Imperiji 1949. godine. U Imperiji, gdje žive, 1998. godine rođena je njihova kćerka Sarah.

3.5.2. Davor Čivić je rođen 1973. godine je u Sarajevu. Završio je Srednju tehničku školu, elektro-smjer. Za vrijeme ratnih dešavanja u BiH emigrirao je prvo u Austriju, a zatim u Hrvatsku. Sada živi u Puli i radi u ugostiteljstvu.

Četvrti potomak Domenico i Francesca Bancher

4. Andreana Andrijana Jovanović rođena Bancher, je četvrti potomak Domenico Luigi Banchera i Luigija Francesca Zanattel. Rođena je 1901. godine u Siroru, a umrla 1991. godine u Beogradu. Udala se u Sarajevu 1920. godine za Milana Jovanovića, rođenog 1897. godine u Opariću, Srbija, državnog majstora krojača.

Stoje Andreana, Nina, Giovana i Dusolina, a sjede Chino, Domenico i Nardin

Andreana i Milan Jovanović

U braku su dobili troje djece - Mariju, Irenu i Zlatka Bracu koji je rođen 1930. godine u Sarajevu.

4.1. Marija Marila Krivokapić je rođena Jovanović u Sarajevu 1923. godine. Završila je srednju školu, a cijeli radni vijek provela je kao glavni kontrolor u Poštanskoj štedionici Beograd. Udala se 1964. godine za Velimira Krivokapića, rođenog 1923. godine u Kuršumliji. Radio je u Poštanskoj štedionici u Beogradu. Umro je u Beogradu 1996. godine. Marila je umrla u Beogradu 2011. godine. U braku nisu imali djece.

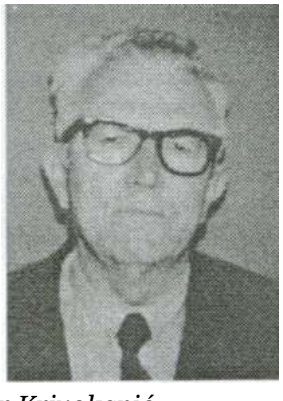

Marija i Velimir Krivokapić

4.2. Irena Jovanović je rođena 1926. godine u Tuzli, a umrla 1977. godine u Beogradu. Diplomirani je ekonomist i radni vijek provela je na odgovornim poslovima u bankarskom sektoru. Udala se za Vladimira Jovanovića, također diplomiranog ekonomistu. Rođen je 1920. godine u Opovu, a umro 1998. u Beogradu. Imaju dvije kćerke - Ljiljanu i Biljanu.

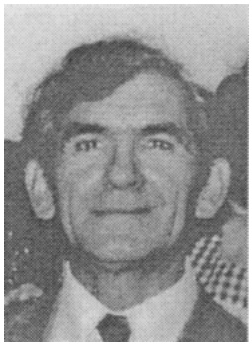

Irena i Zoran Jovanović i Vladimir Jovanović

Ljiljana Vraneš je rođena Jovanović, profesor engleskog jezika, rođena 1950. godine u Beogradu. Udala se za Zorana Vraneša koji je rođen 1948. godine u Banatu, diplomiranog inženjera za saobraćaj. Imaju dvije kćerke, obje rođene u Beogradu - Milica, diplomirani pravnik i Irena, diplomirani ekonomista, rođena 1982. godine. Žive u Beogradu.

Biljana Pešut rođena je Jovanović 1958. godine u Beogradu, diplomirani je ekonomist. Udala se za Miodraga Pešuta rođenog 1957. godine u Beogradu. Pešutovi rade kao stručni saradnici Ujedinjenih naroda u Ženevi, gdje im se 1997. godine rodio sin Marko. Žive u Ženevi.

4.3. Zlatko Braco Jovanović rođen je u Sarajevu 1930. godine. Profesor je matematike. Vjenčao se sa Nadeždom Nadom Lavadinović, profesoricom geografije. Nada je rođena 1932. godine u Beogradu. Jedno vrijeme radili su kao profesori u Tuzli, gdje se rodio njihov jedini sin Zoran. Obitelj živi u Beogradu. Zlatko Jovanović je umro u Beogradu 23.5.2013. godine, a Nada Jovanović je umrla 18.12.2017. godine.

Zlatko i Nadežda Jovanović

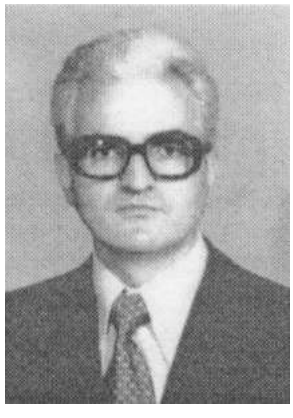

4.3.1. Zoran Jovanović, sin Zlatka i Nadežde, rođen je 1957. godine u Tuzli. Diplomirani je elektroinženjer, vjenčao se dr. Dragoslavom Erdeljanin, koja je rođena u Beogradu 1965. godine. U braku imaju troje djece - dvije kćerke i sina. Oriana je rođena 1993, Tara 1994. a sin Leon 1996. godine u Beogradu. Žive u Beogradu.

Peti potomak Domenico i Francesca Bancher

5. Giovanna Đovana Mijatović rođena je Bancher u Siroru 3.4.1904. godine, a došla je 1911. godine u Tuzlu, zajedno sa ostalim članovima obitelji Bancher. Giovanna je bila domaćica i radila kao kuharica u školi "Albih Herljević" i u poduzeću "Tehnograd" Tuzla. Giovanna je umrla 9.9.1968. godine u Tuzli. Sahranjena je na groblju Borić u Tuzli. Bila je udata za Peru Mijatovića. Pero, rođen 1903. godine u Tuzli, je bio limar u rudniku "Kreka". Za vrijeme Drugog svjetskog rata, 1944. godine otišao je u Novu Gradišku. Giovanna i Pero nisu bili učesnici NOR-a, ali je Giovanna pozadinski podržavala partizanski pokret. Giovanna i Pero su u braku dobili jednu kćerku Luciju Mijatović. Pero je umro 1950. godine u Novoj Gradišci.

Giovanna Mijatović – Bancher i Andrijana Bancher - udata Jovanović

Giovanna Bancher sa sestrama Magdalenom, Ursulom i Andrianom i njihovim kćerkama

Đovana i Pero Mijatović su u braku dobili jedinu kćerku Luciju Cicu.

5.1. Lucija Cica Vasilj rođena je Mijatović 13.12.1941. godine u Tuzli, školovala se u Tuzli, gdje je završila i Trgovačku školu. Zaposlila se kao trgovac 1959. godine u prvoj samoposluzi u Tuzli "Koltekst" koja je bila na mjestu današnje gradske pijace. Udala se 6.2.1965. godine u Tuzli za Peru Vasilj. Upoznali se za vrijeme radne prakse koju je Pero pohađao u Tuzli. Pero je rođen 29.6.1936.

godine od oca Stjepana i majke Anđe, koji vode porijeklo iz Hercegovine. Završio je Pravni fakultet u Zagrebu. Pero je radio u Pedagoškoj akademiji kao sekretar i u "Institutu za zaštitu i obrazovanje" Tuzla. Pero Vasilj je umro 16.4.1993. godine u Tuzli, sahranjen na groblju Borić. Lucija je živjela u stanu u Titovoj ulici, na Brčanskoj Malti. Umrla je 26.2.2019. godine od srčanog udara, a sahranjena je 1.3.2019. godine na groblju Borić.

Bancher Marceda, Lucija, Andrijana, Željka, Slađan i Jasna sa djecom iz komšiluka

Lucija i sin Dragan na Dan italijanske kuhinje u Tuzli 2013.

Vasilj Lucija i Pero, sa sinom Draganom - montaža slike iz 1990.

Lucija i Pero su u braku dobili jedino sina Dragana.

5.1.1. Dragan Vasilj je rođen 8.9.1966. godine u Tuzli. Dragan je završio Pedagošku akademiju u Tuzli, i bavi se slikarstvom. Oženjen je Jasenkom, rođena Mešić, sa kojom ima kćerku Kaya, rođena 8.4.2000. godine u Tuzli. Povremeno su živjeli u južnoj Italiji, a povremeno u Tuzli, a od 2017. godine ne žive skupa. Kćerka Kaya je učenica u Tuzli.

Dragan sa Jasenkom i kćerkom Kaya

Šesti potomak Domenico i Francesca Bancher

6. Dusolina Dužolina Latal rođena Bancher, rođena je u Siroru 1907. godine a umrla u Sarajevu od posljedica saobraćajne nesreće 1987. godine. U Tuzli je završila Žensku stručnu školu šnajderskog smjera. Udala se u Sarajevu za Ćirila Latala 1935. godine. Ćiril je bio muzičar i činovnik. Rodio se 1898. godine u Sarajevu, gdje je 1961. godine i umro. Njihov jedini sin Zdravko rođen je u Sarajevu 1937. godine.

Sestre Bancher s desna Dusolina, Magdalena i Andreana

Ćiril Latal

6.1. Zdravko Latal je najveći dio radnog vijeka proveo u novinarstvu. Vjenčao se sa Natalijom Natašom Sekulić, profesoricom ruskog jezika i jugoslovenske književnosti. Predavala je na Ekonomskoj školi u Sarajevu. Nataša je rođena 1939. godine u Tuzli. Za vrijeme rata Nataša je 1992. godine sa mlađim sinom Draganom emigrirala u Italiju u Fiera di Primiero, gdje je 13 godina radila kao njegovateljica i kućna pomoćnica. Obitelj živi u Sarajevu, a povremeno i u Siroru. Zdravko i Natalija su u braku dobili dva sina – Srećka i Dragana.

Zdravko Latal na otvaranju izložbe „Koliko vrijedi emigrant“, Sarajevo 16.10.2018.

Nataša Latal 2018.

6.1.1. Srećko Latal je rođen 1967. godine u Sarajevu, ekonomista po zanimanju, a od 1992. godine radi kao novinar. Jedno vrijeme je radio u Misiji Svjetske banke u Sarajevu. Vjenčao se 1997. godine u Sarajevu sa dr. Šeilom Kulenović, ekspertom za alternativnu medicinu, homeopatiju i reiki. Šeila je rođena u Sarajevu 1969. godine. Imaju sina Natanijela Natana, koji je 2006. godine rođen u Sarajevu. Obitelj živi u Sarajevu.

6.1.2. Dragan Latal je rođen 1972. godine u Sarajevu gdje je završio Srednju školu za gluhonijeme optičkog smjera u Sarajevu. Godine 1992, sa majkom je emigrirao u Italiju, u Fiera di Primiero, gdje je radio na raznim fizičkim poslovima. Vjenčao se 2006. godine u Fieri sa Lucijom Tomić, koja je rođena u Kaknju 1976. godine. Lucija je završila Srednju školu za gluhonijeme u Sarajevu. Njihova kćerka Lorena rođena je 2009. godine u Feltru. Dragan i Lucija rade u velikoj tvornici naočala u mjestu Agordo, a žive u Mezzanu, komuna u Fieri.

Bancheri u Italiji iz pera Zdravka Latala

Napomenuto je da je Luigi Domenico Bancher imao dva brata - Giacoma i Franca, oba su rođena u Siroru. Po pričanju Itala Banchera, Giacomo je sa suprugom Luciom Zanattel imao dva sina - Giacoma rođenog 1892. godine u Siroru i Leonarda Nardija, rođenog 1889. godine u Siroru. Zanimljiva su životne priče Italovog oca Giacoma i Nardina. Giacomo je kao mladić otišao u Ameriku gdje je radio devet godina dok se nije razbolio. Prilikom putovanja u Ameriku na brodu Transantlantik svih sto emigranata oboljelo je od tifusa. Njih 40 je preživjelo, među njima i Giacomo, a ostali su našli grobnicu u okeanu. Po povratku kući oženio je Mariju Cemin, čija je porodica imala nadimak Bori, i sa njom imao devetero djece: Luciju, rođenu 1922. godine, koja je imala četvero djece; Mariu, rođenu 1924. godine, koja je imala jedno dijete; Ferdinada, rođenog 1926. godine, koji je imao dvoje djece; Guida, rođenog 1930. godine, koji je umro u 18. godini; Luigina, rođenog 1932. godine, koji je imao dvoje djece i Itala, rođenog 1936. godine, koji sa suprugom Ritom Cemin ima troje djece. Italo, koji je bio težak invalid, umro je u augustu 2011. godine, samo nekoliko dana nakon dugih razgovora o istoriji obitelji Bancher, koje je vodio Zdravko Latal.

Računajući aritmetičkom progresijom broj članova obitelji Bancher, došlo bi se do podatka o izuzetno velikom broju potomaka trojice braće Bancher. Pored obitelji Bancher koji potiču od Domenica, Giacoma i Franca u Fieri di Primiero, postoji još nekoliko porodica Bancher. Da bi se razlikovali jedni od drugih svaka porodica je uzimala neki nadimak za svoju rodbinu. Bosanski Bancheri su uzeli nadimak Ponti, što znači da za razliku od drugih Banchera potomci Banchera u BiH imaju i malo plemićke krvi.

Određenu pažnju posvetićemo onim članovima brojne obitelji Bancher za koje nas starije vežu posebne emocije. Zanimljiva je storija o Leonardu Nardinu Bancher koji je više puta boravio u Tuzli i Sarajevu. Uostalom u Tuzli se i vjenčao sa svojom životnom saputnicom Adeliom de Marco, rođenoj u mjestu Cardora. Kao austrougarski vojnik, po nekim pripovjedanjima, teško je ranjen u lakat ruke i ostao je teški invalid. Po drugima se sam ranio da ne bi išao na front.

Njihova kćerka Lucieta Lucija, rođena 1915. godine, bila je kao i otac draga i plemenita osoba. Dok se pisao tekst o obitelji Bancher, Lucija je živa, ali u dubokoj starosti. Nardi je 1917. godine iz bečke bolnice poslao supruzi sliku sa stihovima upućenim kćerki Lucieti. Lucia se udala za isto tako dobrog čovjeka Martina Tissota, rođenog 1910. godine, koji je već davno umro. Imaju dvoje djece. Bepino je rođen 1935. u Primieru, a Adelia 1938. godine.

Bepino se vjenčao sa Ritom, rođenom 1933. godine u Vercelli. Njihova kćerka Ticiana rođena je 1969. godine a sin Alberto 1967. godine. Ticiana se udala za prof. Lucu Brunet, a Alberto je oženio Mauru.

Adelia Tissot se udala za Saverija Banchera, iz jedne druge familije Banchera, rođenog 1928. godine. Imaju troje djece, Frederica, Pier Leonardo i Marco.

Napomena: Opisana obitelj Bancher, koja se veže za Domenico Luigi Bancher i njegovu suprugu Francesca Zanattel, nije ista obitelji Bancher, kao ona koja se pominje u poglavlju obitelji Mott gdje piše da je Maria Magdalena Bancher di Simone bila udata za Giacomo Antonio Giovanni Mott.

BATTISTA

O dolasku obitelji Battista u Bosnu i Hercegovinu nema mnogo dostupnih podataka. Prvi članovi obitelji Battista koji su naselili područje BiH i Tuzle bili su Battista Emil i njegova supruga Sofia rođena Warchilovsky. Emilovo porijeklo je iz Monte Sovera, provincija Triento. Radio je kao željeznički nadničar, a Sofia je bila domaćica. Emil i Sofia su u braku dobili dva sina - Stjepana i Emila.

1. Stjepan Štefko Battista je rođen u Novom Sarajevu, na Dolac Malti 8.8.1913. godine (u pojedinim dokumentima se navodi datum rođenja 17.8.1913. godine). Njegova kuma na krštenju bila je Barbara Kirchbaumer, a krsnik Josip Bifel.

KRSNI LIST
(TESTIMONIUM BAPTISMI)

Krsni list Stjepana Battista

Često se umjesto imena Stjepan koristilo ime Štefko po čemu je bio prepoznatljiv poznanicima i rodbini. U kasnijem periodu je prezime promijenjeno u Batista. Nije poznato kad je doselio u Tuzlu. Malu maturu,

četiri razreda osnovne škole završio je 28.6.1925. godine u Prvoj dječačkoj narodnoj osnovnoj školi u Tuzli. Završio je večernju šegrtsku školu u Tuzli 30.4.1929. godine, a godinu dana kasnije dobio je Svjedodžbu za krojačkog pomoćnika od gospodina Nike Hrvatovića, kod koga je izučavao krojački zanat. Krojačkim zanatom se bavio najvećim dijelom svog života. Bavio se i muzikom, svirao tamburicu u tamburaškom društvu „Sloboda“ u prostorijama Slobode na Sonom trgu Tuzla.

Stjepan u 4. razredu osnovne škole 1924.
III red 4 s lijeva mali

1552/29
13/II 1929
РОГАТИЦА

Домовница

Са којом се од стране овог Поглаварства потврђује, да је ~~[illegible]~~ Батисти син Климна рођен 8. августа 1913. године у Долцу-Сарајеву, да је надлежан у сегу Месићи-Рогатица у смислу наредбе бив. Покрајинске Управе у Сарајеву бр. 1811 од 3/3. 1921 г. те је према томе Држављанин Краљевине Срба Хрвата и Словенаца.

Рогатица 13/II 1929 г.

Војни референт
Наред-водник
[illegible]

Поглавар среза
[illegible]

Domovnica iz 1929.
Stjepana Battista

Svjedodžba o sticanju znanja i vještina za krojačkog pomoćnika, potpisana od Nike Hrvatovića, krojača iz Tuzla iz 1930.

Stjepan i Zdravko na kupanju na Spreči

КЛУПСКИ РЕВОЛУЦИОНАРНИХ ТРАДИЦИЈА – ШЕСТ ДЕЦЕНИЈА РАДНИЧКОГ СПОРТСКОГ ДРУШТВА СЛОБОДА ИЗ ТУЗЛЕ

Момци с »комунистичког игралишта«

У јесен 1919. године формиран спортски клуб «Горки» – Кум је био Митар Трифуновић Учо – У рату погинуло 190 чланова

Novinski članak o fudbalskom klubu Sloboda iz 1930.

Stjepan Battista ispred krojačke radnje u Srpskoj varoši u Tuzli gdje je radio

Stjepan Battista je bio istaknuti sportista i već od 1929. godine nastupao je za nogometni klub „Sloboda“ koji je nastao od ranije osnovanog kluba Gorki 1919. godine. Godine 1936. Stjepan je otišao u vojsku Kraljevine SHS i u njoj proveo 18 mjeseci kao intendant. U toku Drugog svjetskog rata bio je angažovan kao intendant od 11.9.1944. do 21.11.1945. godine. Prvo značajnije zaposlenje dobio je 1948. godine u Preduzeću za zanatske proizvode i usluge „Udarnik“ Tuzla. Od 1951. do 1956. godine radio je kao krojački pomoćnik kod Hamdije Gulamovića, Saliha Kalesića i Dušana Čuića. Od 1.6.1957. godine do penzionisanja 1.10.1973. godine, Stjepan je radio u Opštoj bolnici Tuzla, kasnije „Dr Mustafa Mujbegović Tuzla“.

Stjepan Batisti

Stjepan je živio u naselju Donji Mosnik, odakle 1961. godine preseljava u kuću u ulici Moše Pijade 11 (kuća ambasadora Mustafe Vilovića) gdje je proveo ostatak života sa suprugom Marom Lazić.

Stjepan Battista se vjenčao sa Marom rođena Lazić u Tuzli 28.2.1974. godine. Mara Lazić je rođena 3.3.1913. godine u Donjoj Lipnici kod Tuzle od oca Ive Toljaković-Lukić i majke Anđe Čebić. Mara Lazić je iz ranijeg braka imala tri kćerke i jednog sina. Svi njeni potomci su živjeli u zajednici sa Stjepanom. Mara Lazić je imala tri kćerke - Katicu, Ilijanu, Violetu i sina Veljka. U braku sa Marom, Stjepan je dobio sina Zdravku Batisti. Stjepan je umro 28.11.1974. godine u Tuzli od raka pluća i sahranjen na groblju Borić, a Mara je umrla 1984. godine.

SOCIJALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
SOCIJALISTIČKA REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA

OPĆINA Tuzla

Izvod iz matične knjige vjenčanih

U matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto Tuzla pod tekućim brojem 166. za godine 1974. izvršen je upis zaključenja braka:

Mjesto zaključenja braka		Tuzla	
Dan, mjesec i godina zaključenja braka		28-dvadesetosmi Februar 1974 godine.	
Prezime i ime		ženika	navjesta
		Batisti Stjepan	Lazić Mara
Dan, mjesec i godina rođenja		8.8.1913.	3.3.1913.
Mjesto i opština rođenja		Sarajevo-Dulac	Lipnica-Tuzla
Državljanstvo		Jugoslovenska	
Prebivalište		Tuzla,M.Pijade 11.	Tuzla,M.Pijade 11.
Prezime i ime roditelju	ona	Batisti Emil	Toljaković-Lukić Iva
	majke	r.Nesmilovsky Sofija-	Čebić Anđja
Izjava bračnih drugova o njihovom prezimenu			
Naknadni upisi i pribilješke:			

Broj Dol/716.
Dana 28.2.1974 god.
U Tuzli

M.P.

Vjenčani list Stjepana i Mare Batisti

Katica Lazić sa svojom obitelji živi u Tuzli. Ilijana Lazić je imala obitelj, a umrla je 2013. godine. Violeta Lazić ima obitelj i živi u Tuzli. Veljko Lazić je imao obitelj, a umro je 2015. godine.

Spomenik Stjepanu i Mari Batisti na groblju Borić

1.1. Zdravko Batisti Battista je sin Stjepana i Mare Batisti, rođen 25.2.1955. godine u Tuzli. Cijeli životni vijek je proveo u Tuzli. Završio je osnovnu školu Aleksa Šantić 1969. godine, a srednju ekonomsku školu 1974. godine. Bio je na odsluženju vojnog roka u JNA tokom 1974. i 1975. godine. Po povratku iz vojske počeo je raditi u obdaništu „Naše dijete“ Tuzla na poslovima računovodstvenog radnika. Odatle je i penzionisan. Za vrijeme ratnih dešavanja u BiH bio je pripadnik HVO u 108. brigadi "Zrinski" od decembra 1994. do januara 1996. godine.

Zdravko se aktivno bavio rukometom u Rukometnom klubu Sloboda od 1970. do 1978. godine. Nakon 1978. godine poluamaterski je igrao rukomet za nižerazredni rukometni klub „Husinski rudar“ sa Husina. Zdravko nije nikad bio oženjen. Trenutno živi u stanu u Superbloku – Batva u Tuzli.

Zdravko Batista u rukometnom klubu "Sloboda"

Zdravko 1999.

Zdravko Batisti 2009. i 2019. godine

2. Emil Battista je dobio ime po ocu Emilu, i drugi je sin Emila i Sofije. Rođen je 1907. godine. Radio je na željeznici, a umro je 1963. godine u Tuzli i sahranjen na groblju Borić. Bio je vjenčan sa Ljubicom koja je umrla 1967. godine. Emil i Ljubica nisu imali potomaka u braku, a stanovali su u naselju Medenice ispod brda Ilinčica.

Spomenik Emil Batisti na groblju Borić

BROCH

Obitelj Broch vodi porijeklo iz Fiera di Primiero, Italija. Svi dostupni podaci su bazirani na ženskoj liniji obitelji, tj. na Olive Chiea, koja je bila udata za Italijana Rodolfo Broch. Olive i Rodolfo su u braku dobili dva sina - Livia i Oreste. Olive je ostala udovica sa dvoje djece. Njena djeca imaju po ocu prezime Broch.

Olive Chiea je imala sestru Angelu Chiea, rođena 1885. godine, a koja se udala za Constantine Kostu Daldon. Kosta se vjenčao sa Angelom Chiea prije dolaska u Tuzlu - u Italiji. U braku su prije dolaska u Tuzlu, tj. u Italiji, bila rođena dva potomka, a ostali potomci su rođeni u Simin Hanu, Tuzli. Imao je ukupno osam potomaka. Angela je umrla 1925. godine, samo dvije godine nakon rođenja najmlađeg djeteta. Kosta je brinuo o djeci uz dosta poteškoća. S obzirom na okolnosti, Kosta je otišao u Italiju i tamo ponudio brak Olive Chiea koja ga je prihvatila. Kosta je poznavao Olive još u vrijeme dok je živio u Italiji, i znao je da je udovica sa dvoje djece. Kosta je bio vrlo poduzetan i odgovaralo mu je da ima muških članova u obitelji, koji bi radili s njim zajedno na njegovim imanjima u Tuzli. Olive je prihvatila Kostin poziv i sa dva sina došla u Tuzlu. Olive i Kosta su se vjenčali 1926. godine, a u braku nisu imali potomaka. S obzirom da se Olive vjenčala sa Kostom, u zajedničkom domaćinstvu bilo je osam potomaka Koste i dva potomka Olive.

Sinovi Olive Chiea su dugo godina živjeli u obitelji Koste Daldon, nakon čega su se obojica vratili u Italiju.

Olive Chiea i Koste Daldon sa djecom - stoje Oreste i Livio (djeca Olive Chiea), Rina, Giuseppe, Luigi, a stoje Stefania, Oliva Chiea, Antonio, Costante Kosta Daldon i Modesta u Tuzli 1926.

Prvi potomak Rodolfa Broch i Olive Chiea

1. Livio Broch je rođen 1912. godine. Odrastao je u obitelji Daldon i radio na imanju očuha Koste Daldona. Zajedno sa polubraćom Daldon je obavljao je različite poslove i bio dosta uključen u poslovanje Koste Daldona. Vrlo često su zajedno isporučivali robu – mliječne i druge proizvode kupcima u Tuzli.

Prva pričest - Luigi Daldon sa Feliksom Dobnik i Livio Broch sa Anđelkom Dobnik

Kosta Daldon, Giuseppe Daldon, Luigi Daldon i Livio Broch u Tuzli 1930.

Livio se zaljubio u Stefaniju Nenu Daldon (kćerku očuha Koste). Zajedno su otišli u Italiju u Fiera di Primiero malo prije početka Drugog svjetskog rata. Stefania Nena Daldon je četvrti potomak Koste Daldon i Angele Chiesa. Stefania i Livio su cijeli život proveli u Fiera di Primiero, gdje je Stefania Nena umrla sa preko 90 godina. Livio Broch je 1992. godine pomogao u pripremi knjige “Ai confini dell' impero – L'emigrazione trentina in Bosnia 1878-1912" autora Mariarosa Sartorelli, Trento 1995. Nije poznato kada je umro Livio Broch.

Stefania i Livio Broch su u braku dobili kćerku Narcisu i sina Moriza.

S lijeva Stefanijina sestra Rina (Čea) Daldon, Stefania - Livieva supruga, Moris, Livio i Narcisa Broch u Italiji oko 1950.

Ispred kuće Koste Daldon - Maria Daldon, Marile Mott, Stefania Daldon, Matilde Mott, Livio Broch suprug Stefanijom Daldon i Luigi Daldon.

Stefanija Daldon opisana u poglavlju obitelji Daldon.
Olive Chiea opisana u poglavlju obitelji Daldon.

1.1. Narcisa Broch sa obitelji živi u Italiji.

1.2. Moriz Broch sa obitelji živi u Italiji.

2. Oreste Broch je rođen 1919. godine u Italiji. Vjenčao se u Tuzli sa Maria Dudula Piccolotti koja je rođena 1922. godine u Poljani, Kiseljak kod Tuzle. Oreste i Maria su se upoznali i vjenčali u Tuzli. Nakon boravka u Tuzli, Oreste sa suprugom i troje djece se vratio u Italiju 1945. godine. Po dolasku u Italiju dobili su još jednog potomka Ghertu. Obitelj je provela život u Italiji, u San Martino di Castrozza, gdje su oboje umrli i sahranjeni. Oreste je umro 1985. godine, a Maria 1986. godine.

Oreste sa suprugom Maria Broch

Maria i Oreste Broch su dobili u braku sina Rudija i tri kćerke - Nella, Albina i Gherta. Sve sestre i brat sa obiteljima žive u Italiji.

Marija Dudula Piccolotti opisana u poglavlju obitelji Piccolotti.

Drugi potomak Rodolfa Broch i Olive Chiea

2.1. Rudi Broch je rođen 1938. godine u Tuzli. Umro je 2009. godine u San Martinu, Italija. Bio je vjenčan sa Gisella Zagonel. U braku su dobili dva potomka - Raoula rođen 14.2.1963. godine i Raniero.

Rudi Broch na takmičenju u Trentu

Supružnici Gisella Zagonel i Rudi Broch

2.2. Nela Nella Broch je kćerka Marie i Oreste Broch, rođena u Tuzli 1940. godine. Udata je za Tita, a ima dva potomka.

Nela i Rudi Broch

2.3. Albina Broch je rođena u Tuzli 1941. godine i bila je zadnji potomak obitelji Broch rođen u Tuzli. Ima sina Giacomo i kćerku Giovanna.

Tri sestre – Albina, Nella i Gherta

Albina Broch

Albina sa svojim potomcima – Giacomo i Giovanna

Albina sa unucima

2.3.1. Giacomo Gubert trenutno radi u kompaniji za benzinske pumpe, oženjen i ima dvoje djece - Vanessa i Riccardo.

Giacomo Gubert lijevo

2.3.2. Giovanna Gubert rođena Broch ima dva potomka - Mirko i Alexa.

2.4. Gherta Broch je rođena 1948. godine u Italiji. Vjenčana je sa Silvano, a obitelj živi u Italiji. Ima četiri kćerke Fabia, Rossana, Susy i Sara.

Gherta, Nella, Tito i Silvano 2012.

CANDOTTI

Obitelj Candotti je došla u Tuzlu početkom 19. stoljeća iz Udina. Došao je građevinski poduzetnik **Luigi Điđi Nono Candotti** rođen 1870. godine, a bio je vjenčan sa Maria rođena 1873. godine. Maria je umrla 1930. godine, a sahranjena je na groblju Borić u obiteljskoj grobnici Candotti. Luigi je umro 1949. godine u Italiji.

Luigi Candotti

Luigi Candotti sa suprugom Mariom i prvim potomkom

Luigi Candotti je u Tuzli osnovali su Građevinsku firmu. Firma se bavila obradom kamena, izrađivali su kalupe za odljevke u betonu i gipsu, ornamente na zgradama, skulpture. Firma u vlasništvu obitelji Candotti je imala vlastitu krečanu koja se nalazila na prostoru Trnovca, iznad Omladinskog doma, a bili su i suvlasnici ciglane u Simin Hanu. Živjeli su u tadašnjoj Konjaničkoj ulici (danas Šesta bosanska brigada – od Skvera prema Tušnju) pod Kiceljom – Vila Marija. Pored stambenog prostora u dvorištu je bio i objekat kancelarije poduzeća i drugi objekat u kojem je bila mala vinarija. Vinarija je bila mala jer je Luigi pravio vino za svoje potrebe. U kuci pored su bili Vidovići, gdje su živjeli Lino i Katarina. Nakon 1949. godine, kada je stari Luigi umro i svi sinovi preselili za Italiju, u vilu, na spratu, uselili su se Nela i Vlado. U jednom dijelu kuće je bila i Valerija (imala je sobu i kuhinju). U prizemlju kuće su stanovali Rajići. U dvorištu vile, dok je u

vili stanovao stari Luigi, napravilu su malu krečanu, za prodaju na malo. Veče količine kreča kupci su mogli kupiti u velikoj krečani na Trnovcu.

Kuća obitelji Candotti u Tuzli – desni objekat je prostor firme Candotti

Zaglavlje kompanije G. Candotti i F. Cordignano

O njihovim graditeljskim sposobnostima svjedoči zgrada gimnazije koju su 1904. godine zajedničkim radom sagradili poduzetnici Cordignano i Candotti. U usmenim predanjima navodi se da su Candotti i njegov poslovni partner Cordignano dovodili iz Italije radnu snagu tj. građevinske radnike koji su gradili objekte u Tuzli koje su projektovali i/ili izgrađivali Cordignano i Candotti. Radnici su se nakon završenog posla vračali u Italiju. Candotti su radili adaptaciju Franjevačkog samostana u Plehanu 1930. godine, kao i niz državnih, poslovnih i stambenih zgrada u Tuzli. Fra Mirko Brandić iz sela Hrvatska Tišina navodi da je podigao novi župni stan koji je građen po planu Luigija Candottija. Dana 24.7.1931. godine počelo je rušenje starog župnog stana, a već 27.11.1931. godine župnik se uselio u novi župni stan. Candotti kompanija je izvodila radove na mnogim objektima po Tuzli, katoličku crkvu u Tuzli, crkve Presveto Srce Isusovo u Brčkom, Sv. Ante Padovanskog u Sivši opština Usora, itd.

Građevinska firma Candotti je radila do 1947. godine, a onda je imovina firme oduzeta procesom nacionalizacije. Zbog propasti firme, Luigi i braća August i Lino su otišli iz Tuzle u Torino i dalje nastavili živote u Italiji. Vittorio je ostao u Tuzli pa je i on kasnije otišao u Italiju.

U Tuzlanskom muzeju postoji kip Marije majke Božje s djetetom, kojeg su napravili majstori iz obitelji Candotti. Osim što su bili poznati građevinari, neki od njih su se u slobodno vrijeme bavili muzikom. August i Lino su svirali u tamburaškom orkestru Bajazzo, jednom od najznačajnijih umjetničkih skupina dvadesetih godina 20. stoljeća u Tuzli.

Antologijska fotografija ispred samostana u Plehanu – Lino Candotti u sredini pored svećenika a desno Luigi Candotti, na zemlji braća Bancher

Obiteljska grobnica Candotti na groblju Borić Tuzla

Luigi Điđi Candotti i Maria su imali četiri sina - Lino, Augosto August , Viktor i Luigi Luiđi mlađi.

U toku istraživanja članova obitelji Candotti pojavile su se nedoumice u pogledu jednog od potomaka Luigia i Marie Candotti. U dosadašnjim poimanjima obitelji Candotti za prvog sina Linu Candotti navodilo se da je sa Katarinom Vidović imao tri sina – Romea, Renata i Riccarda. Međutim, matični dokumenti pokazuju da su roditelji pomenute djece (i još jednog potomka koji je rođen u Tuzli 1943. godine i živio samo 20 dana), Luiđi (Luigi) Kandoti i majka Katarina Vidović.

Ostaje nepoznanica ko je osoba Lino Candotti za koga se smatra da je crtao freske i radio po crkvama umjetničke radove, i da je rijetko dolazio u Tuzlu. A također se Lino Candotti pominje vrlo često u povijesti Tuzle kao član orkestra Bajazzo, kao građevinac koji je radio obnovu samostana u Plehanu, a ima i fotografija na kojima piše Lino Candotti (negdje ime štampano, a negdje pisano rukom). Dilema će vjerovatno biti riješena nekim drugim istraživanjem o obitelji Candotti. U ovoj monografiji Lino Candotti je pomenut kao slikar freski u crkvama i kao upitan član orkestra Bajazzo.

Prvi potomak Luigi Điđi Candotti i Maria

1. Lino Candoti je je radio freske u crkvama i nije nikada živio u Tuzli. Ostala njegova braća su živjela u Tuzli u kući u 6. bosanskoj od Skvera prema Tušnju.

Lino Candotti (?)

Drugi potomak Luigi Điđi Candotti i Maria

2. Augosto August Candotti se vjenčao sa Gisellom - Gigom. Kao državljani zemlje koja je surađivala sa njemačkim okupatorom nakon rata, 1948. godine bračni par je deportiran za Italiju, bez obzira što u ratu nisu sudjelovali.

Augosto Candotti

Augosto i Gisella Candotti

Gisella Candotti

Gisella i Augosto Candotti u Rimu

Gisella i Augosto su živjeli i preminuli u Rimu, a u braku su imali kćerku Stellu i sina Ezio koji su rođeni u Tuzli, a žive u Italiji.

Stella Candotti

Stella sa djecom i suprugom u Rimu

Sinovi Stelle Candotti – desno Roberto

Enzio Candotti

Enzio sa djecom i suprugom Margeritom

Ezio i Margerita Candotti u Rimu

Djeca Ezia i Margerite Candotti

Treći potomak Luigi Điđi Candotti i Maria

3. Vittorio Viktor Candotti je osnovao tj. naslijedio očevu građevinsku firmu. Građevinska firma je radila do 1947. godine a onda je oduzeta Viktoru u procesu nacionalizacije. U okviru građevinske firme radila je krečana koja je bila na prostoru Trnovca. Viktor je imao knjižaru koju je otvorio prije Drugog svjetskog rata, a zatvorio nakon rata jer je obitelj morada da ide za Italiju. Knjižara se nalazila na Korzu, u prostorijama današnje prodavnice obuće Astrea - kod sata. Viktor je imao i udio vlasništva u ciglani u Simin Hanu. Viktor Candotti je u toku Drugog svjetskog rata otišao u Hrvatsku, a kasnije u Mostar. Viktor nikada nije prežalio suprugu Mariju Bačik i devet godina nakon nje tragično preminuo od eksplozije bombe pri ribolovu na ušću Neretve. Nakon smrti oca Viktora, djeca su odgajana i pažena od strane različitih osoba.

Viktorova supruga je bila Marija Candotti rođena Bačik 1901. godine, kćerka poznatih Tuzlanskih soboslikara. Umrla je 1933. godine u tridesetoj godini od sepse nakon rođenja četvrtog djeteta - Maria.

Vittorio Viktor Candotti

Marija Candotti rođena Bačik

Viktor i Marija su u braku imali četvero djece, svi rođeni u Tuzli - kćerke Elvira, Nela i Valerija i sin Mario. S obzirom da su djeca rano ostala bez majke, sva djeca su bila na staranju kod drugih obitelji.

3.1 Elvira Rajić rođena je Candotti 1922. godine. Elvira je kao dijete povjerena na staranje obitelji Landa, tako da je praktično odrasla u češkoj obitelji Landa. Elvira je bila poznata kao romantična osoba, maštala i pričala o Italiji. Govorila je Italijanski a prevodila je italijanske pjesme Tomislava Ivčića koje su se slušale na kasetofonu. U toku ratnih dešavanja u BiH odselila je u Italiju. Udala se za Nikolu Rajića i u braku imali dva sina - Branimira i Viktora.

Po visini - Elvira, Nella, Valeria i Mario Candotti (u krilu dadilje)

Elvira Rajić

Nikola Rajić, djevojčica Andrea Gojo (Bašić), Željko Bušić, Karmela Gojo Bušić (Andreini roditelji) i desno Elvira Candotti Rajić u kući obitelji Rajić u Šestoj bosanskoj u Tuzli 1976.

Elvira i Nikola Rajić 1994.

Elvira i Nikola Rajić sa unucima Denisom i Ingom

3.1.1. Branimir Rajić je oženjen, ima dvoje djece, a obitelj živi u Veroni. Radio je u fabrici namještaja Konjuh Živinice, kompaniji koja ga je stipendirala u toku školovanja. Živio je i u Konjicu, a onda preselio u Italiju. Vjenčao se sa Katom, a Branimir i Kata imaju kćerke Marijelu i Danijelu.

3.1.2. Viktor Rajić je rođen 6.3.1953. godine u Tuzli. Završio Gimnaziju, a radio u socijalnom u Tuzli, Živinicama i Banovićima. Bio je ranjen tokom ratnih sukoba u BiH devedesetih i liječio se u Švicarskoj i Italiji. U Italiji je i ostao tako da od 1996. godine boravi u Udinama. Uskoro će u penziju. U Tuzli se vjenčao sa Subhijom Subkom Halilović. Duži niz godina su rastavljeni. Subhija je rođena u Tuzli 2.7.1956. godine, završila građevinsku školu i radila u DITI Tuzla. U penziji je od 2009. godine.

Viktor i Subhija Rajić

Obitelj Rajić

Viktor i Subhija su u braku dobili dvoje djece – sina Denisa i kćerku Ingu.
Denis Rajić je rođen 21.2.1975. godine, završio upravnu školu u Tuzli i studirao na Filozofskom fakultetu u Tuzli bosanski jezik, ali nije završio studije. Denis se teško kreće zbog bolesti cerebralne paralize. Nije zaposlen, a živi sa majkom Subhijom u naselju Dragodol u Tuzli.

Denis Rajić

Inga Muminović, rođena je Rajić 8.4.1982. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli, studirala pravo i napustila studije. Radila je različite poslove u Tuzli, a trenutno radi u Njemačkoj. Tokom ratnih dešavanja više puta je boravila u Italiji. Udala se za Senaida Muminovića iz Tuzle, a obitelj živi u Njemačkoj kod Štutgarta.

Inga i Senaid Muminović

S desna Senaid i Inga Muminović, Subhija i Denis Rajić

3.2. Nela Nella Corelj rođena je Candotti 1925. godine. Udala se za Vladu Corelja koji je bio vojni muzičar. U braku su dobili sina Jadrana Corelja. Jadran Corelj je poginuo u saobraćajnoj nesreći u dvadesetoj godini. Nella se drugi put udala za Stjepana Štefana Krunovara (Kronauer) koji je bio poduzetnik za grafiku i štampu. Nella je u toku Drugog svjetskog rata bila u partizanima, u umjetničkoj grupi.

Nella Candotti

Nella i Valeria Candotti

Nella i Gisella Giga Candotti

Nella i Štefan Krunovar su u braku dobili sina Maria – danas Mario Kronauer Candotti.

3.2.1. Mario Krunovar, sada Kronauer Candotti je sin Štefana (Kronauera) Krunovara i Nelle Candotti rođen u Živinicama. Imao je dva braka. Prvi put se vjenčao u Živinicama sa Belindom, i sa njom dobio dvoje djece - Nellu i Daria. Belinda i djeca žive u Australiji. Drugi put se vjenčao sa Ivom Stanić iz Labina. U braku imaju kćerku Mia, a obitelj živi u Beču. Mario je priznati muzičar i muzički producent, često nastupa u Italiji, Hrvatskoj i Austriji.

Mario Candotti u prvom redu treći s lijeva, zajedno sa Melanijom Dobnik

Mario Kronauer Candotti

Nela i Dario

3.3. Valeria Šuha je rođena Candotti 1929. godine. S obzirom da je rano ostala bez majke, povjerena je na odgoj i staranje Elizabeti Gojo. Bila je sitne građe pa je u djetinjstvu imala nadimak Pika (od piccola). Valerija se udala za Eduarda Šuha. U braku su dobili dva sina Zdenku i Borislava.

Valeria Candotti

Valeria Šuha rođena Candotti sa sestrom Nellom 4.7.1965. u Živinicama

Valeria Šuha

3.3.1. Zdenko Šuha je rođen 8.7.1949. godine u Tuzli. Završio je srednju Rudarsku školu smjer Rudarski tehničar. Svoj životni vijek je proveo radeći u rudniku uglja Dubrave, Kreka, gdje je stekao i punu penziju. Bio je strastveni ribar, volio je igrati šah, kartati se i rješavati ukrštenice tipa Feniks novina. Umro je u Tuzli 16. 9.2011. godine. Vjenčao se sa Vinkom Krstić. Vinka Šuha je rođena Krstić 9.12.1956. godine. Završila je u Tuzli Ekonomsku školu smjer Komercijalista u razdoblju 1973-1977. godine. Svoj životni vijek provela je radeći za firmu Tuzlaputevi d.o.o Tuzla na Asfaltnoj bazi Ljubače. Od hobija, čitanje knjiga, rješavanje ukrštenica. Živi u Tuzli.

Zdenko i Vinka su u braku dobili dvoje djece – Stelu i Bojana.

Stela Šuha je rođena 8.6.1986. godine u Tuzli. Završila je gimnaziju Ismet Mujezinović opći smjer. Udala se 2003. godine u mjestu Varvarin kod Kruševca i razvela se 2018. godine. Iz prvog braka ima dvoje djece - kćerku Kristinu i sina Matiju.

Bojan Šuha je rođen 10.12.1991. godine u Tuzli. Završio je u Tuzli Mješovitu srednju Elektrotehničku školu, smjer Elektroničar telekomunikacija 2006-2009. godine. Od 2010. godine radi u Afganistanu za američku vojsku na Bliskom istoku. Zaposlen je u inostranstvu, a od hobija voli kartanje, igranje šaha, društvene igre. Nije oženjen i nema potomaka.

3.3.2. Borislav Boro Šuha je rođen 1952. godine u Tuzli i živi u Tuzli. Nije se ženio i nema potomaka. Borislav je strastveni ribolovac, preparira ribe, uspješno se bavi elektronikom, a zbog dijabetesa nije najboljeg zdravlja.

Borislav Šuha u ljeto 2019.

3.4. Mario Candotti je najmlađi potomak Vittoria i Marije Candotti. Rođen je 1932. godine, a kao dijete 1947. godine otišao je iz Tuzle zbog procesa nacionalizacije. Otišao je u Italiju zajedno sa stričevima Luigijem mlađim i Augustom i djedom Luigijem. S obzirom da se Mario rodio ubrzo nakon majčine smrti, njega je dojila komšinica Muslimanka. Danas živi u Torinu sa suprugom i dvoje djece.

Mario Candotti

Četvrti potomak Luigi Điđi Candotti i Maria

4. Luigi mlađi Luiđi Alojzije Gigi Candotti je rođen 3.6.1906. godine u Tuzli. Studirao je ekonomiju, ali nije nikada radio u struci jer ga to nije zanimalo. Htio je studirati književnost ali mu otac Luigi to nije dozvolio jer je očekivao da će Lino biti arhitekta i da će raditi s njim u obiteljskoj kompaniji. Otac i sin su našli kompromis i Luigi Alojzije je studirao i završio ekonomske nauke. Iako je završio ekonomiju, nije htio raditi u očevoj kompaniji, pa je stariji brat Viktor preuzeo na sebe da vodi finansije u kompaniji. Mlađi Luigi je također imao knjižaru koju je otvorio prije Drugog svjetskog rata, a zatvorio nakon rata jer je obitelj morada da ide za Italiju. Knjižara se nalazila na Korzu, u prostorijama današnje prodavnice obuće Astra - kod sata.

Luigi Candotti se vjenčao 8.9.1942. godine u Tuzli sa Katarinom rođena Vidović 20.4.1916. godine u Tuzli. Katarina je kćerka Mate Vidović i Ljubice Bogosić. Katarina je bila domaćica i nije nikad radila. Umrla je u Torinu gdje je i sahranjena. Luigi je također umro i sahranjen u Torinu. Obitelj je 1949. godine preselio iz Tuzle u Torino gdje je život nastavila cjelokupna obitelj.

Katarina Vidović lijevo gore

Katarina Vidović druga s desna

Djeca Luigia mlađeg Candotti - Romeo, Renato i Riccardo u Torinu

Luigi i Katarina su imali četvero djece – Guido, Romeo, Renato i Riccardo, od kojih je jedan sin umro neposredno nakon rođenja a jedan sin je tragično stradao u nesreći na poslu u Torinu.

1.1. Guido Candotti je rođen 1943. godine kada su partizani dolazili u Tuzlu. Doktor koji je porađao Katarinu zbog straha je pobjegao u vrijeme dok je radio porod, ostavio Katicu samu što je izazvalo mnoge komplikacije. Katarinu su prebacili u bolnicu u Zagreb, a mali Guido je ostao sa dadiljom i tetkama u Tuzli. Uslijed ishrane koja nije bila prilagođena bebi, umro je nakon 20 dana. Sahranjen je na groblju Boriæ, ali se spomenik vremenom izgubio zbog neodržavanja.

1.2. Romeo Candotti je roðen 1945. godine u Tuzli. Živi u Torinu. Razveden je i ima jednog sina.

Romeo Candotti u mladosti i 2018.

1.3. Renato Candotti je roðen 1947. godine u Tuzli. Živi u Torinu, ima blizance sina i kćerku, a nakon toga je dobio još jednu kćerku, pa sina i kćerku.

Renato i Francesca

1.4. Riccardo Candotti je roðen 1948. godine. Živio je u Torinu, a poginuo u saobraćajnoj nezgodi 1967. godine u Torinu. Vozio je motor i na putu do posla udario ga je kamion. Bio je tri mjeseca u komi, a onda preminuo.

S obzirom da u Tuzli skoro i da nema izvornih potomaka obitelji Candotti, ostalo je nepoznato nekoliko osoba koje imaju prezime Candotti a za koje se pouzdano zna da su živjele u Tuzli. Tako za Olgu Cadotti ima dokument o njenom školovanju iz 1917. godine, ali nema podatka čiji potomak je Olga Candotti.

Školska prelaznica za Olgu Candotti

Na gradskom groblju „Trnovac“ u Tuzli nalazi se spomenik Catarini Candotti. Na spomeniku piše da je Catarina Candotti rođena Jovičić, da je umrla 23.9.1895. u 40 godini i da spomenik podiže Đakomo. Nije poznato za koga je Catarina bila vjenčana iz obitelji Candotti.

Spomenik Catarini Candotti

U arhivama se navodi da je 12.12.1891. godine u Okružnom sudu u D. Tuzli registrovana i firma Katarina Candotti iz Donje Tuzle, a da je prokurista te trgovačke kompanije Jakob Candotti iz D. Tuzle.

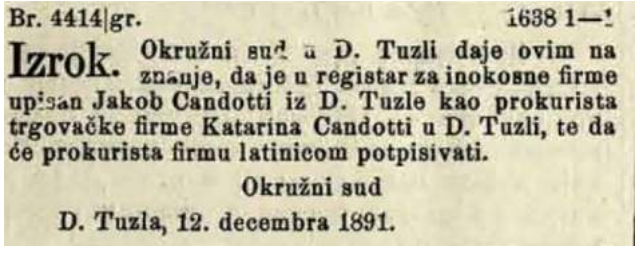

Br. 4414|gr. 1638 1—1

Izrok. Okružni sud u D. Tuzli daje ovim na znanje, da je u registar za inokosne firme upisan Jakob Candotti iz D. Tuzle kao prokurista trgovačke firme Katarina Candotti u D. Tuzli, te da će prokurista firmu latinicom potpisivati.

Okružni sud

D. Tuzla, 12. decembra 1891.

U arhivu je i kupoprodajni ugovor od 31.1.1931. godine u kojem Clementina Candotti prodaje zemljište Klein Arminu iz Tuzle (direktoru Pivare Tuzla). Osoba imenom Clementina se ne pominje u obiteljskom stablju Candotti u Tuzli. U arhivu je i kupoprodajni ugovor od 31.1.1931. godine u kojem Clementina Candotti prodaje zemljište Klein Arminu iz Tuzle (direktoru Pivare Tuzla). Osoba imenom Clementina se ne pominje u obiteljskom stablju Candotti u Tuzli.

CORDIGNANO

Pietro Cordignano, prvi doseljenik u Tuzlu iz obitelji Cordignano, rođen je 6.1.1844. godine u mjestu Cordignano u provinciji Trevizo, regija Veneto, a malo mjesto broji oko 5.000 stanovnika.

Prvi projekt urbanog uređenja Tuzle tadašnja carska i kraljevska austrijska vlada povjerila je Pietru Cordignanu. Pietro Cordignani je furlanski graditelj koji je radio na sličnom projektu u blizini Krakova, Poljska. Nakon austrougarskog osvajanja Bosne i Hercegovine 1878. godine, Cordignano se preselio u Tuzlu, gdje je postavio temelje gradnji moderne gradske infrastrukture europskog tipa.

Pietro Cordignano je umro 1.1.1900. godine i sahranjen je na groblju Borić u Tuzli. Nisu poznati detalji o obitelji Pietra Cordignano, ali je poznato da je imao sina Florenza koji je također bio graditelj Tuzle.

Pietro Cordignano

Potomak Pietro Cordignano

Florenzo Cordignano, sin Pietro Cordignano, završio je studije građevinarstva u Innsbrucku, i preuzeo upravljanje građevinskom kompanijom svog oca u Tuzli. Kako su se poslovne mogućnosti u Tuzli razvijale, tako je došlo do formiranja građevinske kompanije gdje je Florenzu partner bio građevinski poduzetnik Candotti. Tako je kompanija Cordignano i Candotti bila najprisutnija i najuticajnija građevinska kompanija u Tuzli i okolini. Kompanija je decenijama radila projekte, izgrađivala građevine, vršila građevinske popravke, a imala je i vlastitu proizvodnju opeke poznate po žigu CC koji je bio utisnut u svaku ciglu.

Florenzo Cordignano

Kompanija Cordignano i Candotti počela je sa gradnjom željeznice u Bosni i Hercegovini, a prepoznatljiva je po nizu projektovanih i izgrađenih državnih i privatnih objekata u Tuzli, većinom u samom centru grada Tuzla. Veći broj značajnih objekata koje su gradili Cordignano i Candotti porušeni su zbog slijeganja terena uzrokovanim eksploatacijom slanice na obroncima brda Hukalo i Trnovac, u neposrednoj blizini tuzlanske gradske zone.

Projektno rješenje privatnog stambenog objekta koje je radio Florenzo Cordignano 1900. godine u Donjoj Tuzli (projekat je našao u Arhivu BiH njegov praunuk Piero Cordignano).

Florenzo Cordignano je sa svojom obitelji živio u kući koja se i danas koristi, a nalazi se u blizini tuzlanskog zatvora. Umro je 28.11.1919. godine. Sahranjen je na groblju Borić, a nadgrobni spomenik, izuzetne ljepote, je postao prepoznatljiv u gradu Tuzla i postao predmet interesa povjesničara umjetnosti i građana koji cijene umjetničku zaostavštinu.

Cordignano, crtež D. Trifković

Kako je Dragiša Trifković vidio Florenza Cordignano

Kuća Cordignana u današnjoj ulici Maršala Tita, sa slikom unutrašnjeg stepeništa gdje je taracom ispisana godina gradnje kuće 1907.

Nadgrobni spomenik Florenza Cordignano – svjedočanstvo vrhunske kulturne ostavštine na katoličkom groblju Borić, Tuzla

Jedan od potomaka Florenza Cordignano je Piero Cordignano. Piero je istraživač prošlosti Italijana u svjetskim okvirima, i sve starije fotografije obitelji Cordignano u ovoj publikaciji su iz njegove privatne arhive. Posjetio je Tuzlu dva puta, a zadnji put je bio u delegaciji članova udruženja „Trentini nel mondo“ na sastanku europskih klubova Trentina, koji je održan u Tuzli 2.5.2014. godine, u hotelu Tuzla.

Piero Cordignano 2.5.2014. u Tuzli

Projektna rješenja kompanije Cordignano i Candotti

U arhivskoj dokumentaciji i stručnim publikacijama navodi se podatak da su Cordignano i Candotti projektovali jedan broj objekata u Tuzli, kao što je zgrada Velike gimnazije u Tuzli, Trgovačka akademija, zgrada Srpskog fonda, trgovinski objekti na Kapiji, Gambergerova kuća u Tuzli, zgrada nekadašnje trgovine Čik, kuća Johana Mervera u Tuzli, stambena zgrada Pere Stokanovića u Tuzli, stambena zgrada Sijerčića u Tuzli. Također, gradili su objekte po projektnim rješenjima drugih stručnjaka kao što je Okružna pošta u Tuzli, Katolička crkva u Tuzli, kuće blizanci na Golom brijegu u Tuzli.

Zgrada Velike gimnazije u (Donjoj) Tuzli izgrađena 1905. godine, srušena 1966. godine

Zgrada prve Pošte u Tuzli, kasnije biblioteka izgrađena 1901. godine, srušena 2015. godine

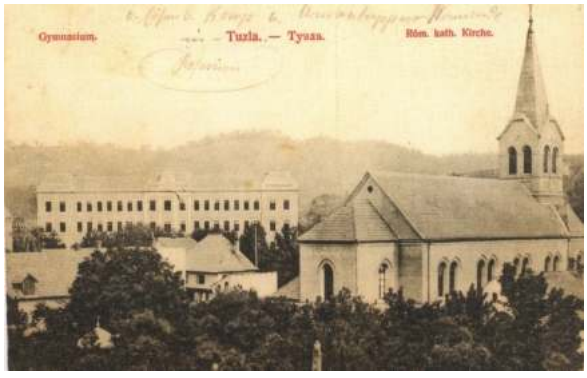

Katolička crkva u Tuzli, izgrađena 1893. godine, srušena 1987. godine

Poslovni objekat na Korzu izgrađen 1900. godine, dijelom srušen, dijelom sačuvan upotrebljiv poslovni prostor.

Trgovačka akademija, izgrađena 1905. godine, danas Elektrotehnički fakultet

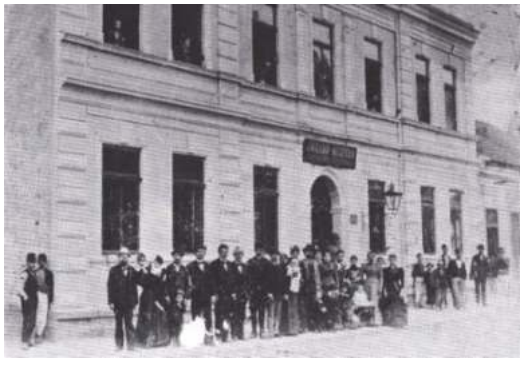

Privatni objekat obitelji Johana Mervera izgrađen oko 1903. i danas postoji

Zgrada Srpskog fonda kod Kapije izgrađena 1900. godine, i danas postoji, ali nema upotrebnu vrijednost

DALDON

Prva pojava prezimena Daldon na prostoru Tuzle se veže za **Giovani Daldona** koji je imao nadimak Tita i njegovog brata **Constantina Kostu Daldon**. Prema usmenom predanju Tita je prvi iz obitelji Daldon koji je 1911. godine došao u Tuzlu i tu se nastanio. Kao i većina tadašnjih talijanskih imigrantskih članovi obitelji Daldon su se bavili stočarstvom i poljoprivredom. Braća Daldon Tita i Kosta su u Simin Hanu kupili 18 hektara obradive zemlje i šume, i na tom osnovu su gradili svoju budućnost. Bili su bliski sa članovima obitelji Bancher, posebno sa Leonardom i Augustom. Kad je komunista Augusto uhapšen, tadašnje vlasti su kontrolisale sve Italijane u Tuzli, pa su dolazili i u kuću Daldona. Kosta Daldon je bio i privođen, ali nije maltretiran, za razliku od većine drugih zatvorenika. Braća Daldon su postali vrlo prepoznatljivi poduzetnici u Tuzli, i bili glavni snabdjevači mlijekom svih trgovina u Tuzli. I danas na području Simin Hana je naselje koje se zove Talijani, kao i obližnje šumsko područje.

Polje Daldon od kuće prema jugu 1920-tih
Stariji čovjek sa bijelim šeširom je Giovanni Tita Daldon, lijevo od njega je njegova supruga Luigia, a krajnje desno mladić koji sjedi je Celestino Constante Daldon

Prvi brat Giovani Ivan Tita Daldon

Giovanni Ivan Tita Daldon je rođen 1872. godine. Umro je 1942. godine. Vjenčao se sa Pongan Luigiom koje je rođena 1872. godine, a umrla 1957. godine. Giovanni i Luigia su sahranjeni u Tuzli, na groblju Borić.

Giovanni i Luigia Daldon

Giovanni Daldon 1908.
sa djecom Leon, Maria, Elizabeta i Vili

Giovanni Tita Daldon
sa kumčetom Emilom Mott

Bračni par *Giovanni i Luigia Daldon* je imao četvoro djece - Leona, Vilija, Elizabetu i Mariju. Sva djeca su rođena u Obermeiderich, Njemačka.

Prvi potomak Giovanni i Luigia Daldon

1. Leon Leo Daldon je rođen 1901. godine u Njemačkoj. Imigrirao je u BiH zajedno sa ocem. Nastanio se u istočnom dijelu Tuzle u Simin Hanu i tu zasnovao obitelj sa Idom Dorighi. Ida Dorighi je rođena 12.10.1902. godine u Brez (na spomeniku piše 1901.), a umrla je 1962. godine. Leon je po zanimanju bio zidar. Bio je zaposlen u "Proleteru". Leon je umro 1971. godine. Ida i Leo su sahranjeni u Tuzli na groblju Borić. U braku su imali dva potomka - Magdalenu i Giovani Ivana.

Leon Daldon 15.5.1966.

Ida Dorighi opisana u poglavlju obitelji Dorighi

Leon se drugi put vjenčao sa Anom, o čemu skoro i da nema informacija osim jedne fotografije.

Leon sa zadnjom suprugom Anom

1.1. Magdalena Nena Marković je rođena Daldon 14.10.1930. godine u Tuzli. Udala se za Aleksandra Markovića. Magdalena je bila zaposlena kao kuharica u Srednjoj elektro-tehničkoj školi u Tuzli. Magdalena je umrla 3.7.2009. godine. Sahranjena je na tuzlanskom groblju Borić.

Magdalena i Aleksandar su u braku imali kćerku Vericu.

Magdalena Daldon sa kćerkom Verom

1.1.1. Verica Vera Slijepčević je rođena Marković, a udala se za Nusreta Slijepčevića. Vera je umrla vrlo mlada, u 28. godini. U braku su imali sina Zlatana. Zlatan Slijepčević je vjenčan sa Medinom, a u braku imaju sina Alena i kćerku Enu.

Vera sa sinom Zlatanom

1.2. Giovanni Ivan Đani Daldon je rođen 1.5.1933. godine u Simin Hanu, Tuzla. U Simin Hanu je sagradio obiteljsku kuću u kojoj je proveo svoj životni vijek. U Tuzli je završio zanatsku školu za zanimanje Autogeni varioc, te se nakon toga zaposlio u TTU Tuzla. Umro je 3.8.1990. godine i sahranjen je na groblju Borić, Tuzla. Obitelj je zasnovao sa Zorkom Bogner, rođena 18.2.1933. godine. Ivan je svoju suprugu Zorku upoznao na dočeku Nove godine koja je bila organizovana za mještane Simin Hana. Zorka i danas živi u obiteljskoj kući u Simin Hanu.

CONSOLATO GENERALE D'ITALIA IN ZAGABRIA

DICHIARAZIONE DI AMMISSIONE A DISPENSA
DAL PRESENTARSI ALLE ARMI IN TEMPO DI PACE

DALDON Giovanni

nato il 1° maggio 1933 a Slavinovic (Jugoslavia)

residente a Trieste

arruolato il 7 febbraio 1973.

Zagabria, il 7 febbraio 1973

IL CONSOLE GENERALE

Dokument generalnog konzulata Italije u Zagrebu iz 1973. za Giovannia Daldon

Putovnica Giovanni Ivan Daldon

Ivan Daldon

Ivan i Zorka Daldon 1981.

Zorka, Ivan, nepoznata osoba i dole Mario Daldon

Zorka Daldon sa sinom Mariom i kćerkom Ivankom ispred obiteljske kuće u Simin Hanu, 2019.

Ivan i Zorka su u braku imali dvoje djece Ivanku i Maria.

1.2.1. Ivanka Šimić je rođena Daldon 26.08.1957. godine. Osnovnu školu "Branko Jošilović" je završila u Simin Hanu. Poslije završene osnovne škole upisala se u Srednju trgovačku školu u Tuzli, koju je završila 1975. godine. Dugi niz godina je radila kao trgovac u Alhosu, a nakon rata i u drugim trgovinama konfekcijskom robom. Udala se za Božu Šimić iz Rapača, s kojim ima dvoje djece, Nikolu i Ivanu. Božo Šimić je svoj radni vijek proveo kao programer u AOP-u, a nakon toga i u Metalotehni. Ivanka i Božo su trenutno penzioneri, te svoje penzionerske dane krate baveći se poljoprivredom, pčelarstvom i voćarstvom za osobne potrebe.

Božo i Ivanka Šimić, 2019.

Ivana Šimić je rođena 18.11.1987. godine u Tuzli. Završila je Osnovnu školu "Bukinje" u Bukinju i Srednju ekonomsku školu u Tuzli. Ivana je školovanje nastavila na Univerzitetu u Tuzli i završila Ekonomski fakultet. Zaposlena je, te je zasnovala svoju obitelj sa Semirom Dizdarevićem. Ivana i Semir trenutno nemaju potomaka.

Nikola Šimić je rođen 19.10.1985. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli gdje je završio Srednju ekonomsku školu, a kasnije studirao informacijske tehnologije na Univerzitetu Džemal Bijedić u Mostaru. Više od decenije se bavi informacionim tehnologijama. Radi kao programer za međunarodne kompanije i pomaže Udruženju Italijana u dizajniranju publikacija i plakata. U trenutku pisanja ove knjige sprema se za vjenčanje sa svojom djevojkom Enidom Šabić.

Nikola Šimić, 2016.

Ivana Šimić

1.2.2. Mario Daldon je rođen 6.7.1959. godine. Pohađao je u osnovu školu u Simin Hanu, nakon čega je upisao Srednju Elektrotehničku školu u Tuzli koju je završio 1978. godine i stekao zvanje električara. Radi kao vozač tegljača u međunarodnom transportu roba. Živi u Simin Hanu sa suprugom Maricom rođena Tadić, 19.12.1970. godine. U braku imaju sina Ivana Daldon koji je rođen 24.12.1990. godine u Tuzli. Ivan je kao i njegov otac išao u Osnovnu školu Simin Han, zatim nastavio srednje školovanje u Katoličkom školskom centru sv. Franjo u Tuzli, te je 2008. godine završio gimnaziju. Upisao je i završio Pravni fakultet na Univerzitetu u Tuzli. Ivan trenutno radi i živi u Njemačkoj.

Mario Daldon sa suprugom Maricom i sinom Ivanom, 2003.

Ivan Daldon, 2019.

Drugi potomak Giovanni i Luigia Daldon

2. Vili Vilim Šikondo Guglielmo Daldon je drugi sin Giovanni i Luigia Daldon. Rođen je 15.6.1907. godine. Umro je 1962. godine. Podaci o Viliju Daldon su dosta šturi i nepotpuni, ali se zna da je poslije Drugog svjetskog rata radio kao poslovođa na izgradnji lokalnih putova.

Vjenčao se sa Reginom Hofman, rođena 22.6.1914. godine, a umrla 28.3.2009. godine. Vilim i Regina su sahranjeni na groblju Borić, Tuzla, u neposrednoj blizini groba Ivana i Luigia Daldon.

Vilim i Regina su dobili u braku tri sina – Vladimira, Franju i Emila.

2.1. Vladimir Vlado Daldon je rođen 2.2.1935. godine. Radio je u Elektro Tuzli, a vjenčao se sa Verom rođena Matanović. Vladimir je umro 25.8.1985. godine i sahranjen je u istu grobnicu gdje je Franjo Daldon. U braku su dobili jedino sina Dragana.

Vjenčanje Vladimira Daldon i Vere Matanović – sjedi Luigia Daldon (žena Giovannia Tite), prvi red Šikondo, Čea, Emil, Vera, Vlado, Marija Mott, drugi red Ivan Daldon, Franjo Daldon, Valerija Mott, Rastko Stokanović, iznad Rastka Leo Mott, krajnja lijevo Regina Daldon, potpuno gore Mira Matišević, dijete ispred je Pepo Matanović

Vladimir Daldon – degustacija soka od šljive

2.1.1. Dragan Daldon je rođen 29.3.1957. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Donatom Božić. Obitelj živi u Fiera di Primiero. Dragan i Donata su u braku dobili dvije kćerke – Ana Daldon rođena 25.7.1986. godine i Ema Daldon rođena 24.2.1991. godine.

2.2. Franjo Daldon je rođen 2.12.1936. godine, a umro je 2006. godine. Radio je u građevinskoj kompaniji Tuzlaputevi. Bio je vjenčan sa Dragicom i nisu imali potomaka.

Grobnica braće Daldon Vladimira i Franje, a Emil je sahranjen u Italiji

2.3. Emil Daldon, je rođen 17.3.1938. godine. Kao mladić otišao u zemlju svojih predaka, Italiju, gdje se vjenčao sa Antonietta Tavernaro. Život je proveo u Italiji gdje je i umro 24.6.2008. godine. Radio je kao vodoinstalater, a vrlo često je radio

u saradnji sa Oreste Broch koji je krečio i farbao stanove. Emil i Antonietta su dobili u braku dvoje djece - Willia i Mariu.

2.3.1. Vili Willi Daldon je rođen 1.1.1966. godine u Transaqua, Italija. Potomak je tuzlanske obitelji Daldon koji živi i radi u Italiji a radi kao vodoinstalater. Vjenčao se sa Teresa Orler i u braku imaju dva potomka. Katia Daldon je rođena 23.5.1995. godine, a Enrico Daldon je rođen 15.6.1999. godine. Iako cijeli život živi u Italiji, ne zaboravlja zemlju predaka pa je tako posjetio Tuzlu 12.4.2019. godine i poklonio UGIP "Rino Zandonai" kutiju vina iz lokalne vinarije.

Willi Daldon

Katia i Enrico Daldon

2.3.2. Maria Daldon je rođena 24.8.1969. godine. Živi u Italiji, vjenčana je i ima dvije kćerke Manua i Alessia.

Treći potomak Giovanni i Luigia Daldon

3. Maria Marija Mott je rođena Daldon 1905. godine, a umrla je 1976. godine. Bila je udata za Ferdu Mott rođen 1904. godine (na nadgrobnom spomeniku piše 1864.-1953.), a koji je umro 1953. godine u Tuzli. Marija i Ferdinand su u braku dobili sina Lea Mott.

Maria Daldon - djevojčica; Maria Daldon

Maria Mott Daldon druga s lijeva,
pored sjedi suprug Ferdo Mott, oko 1920.

Ferdo Mott opisan u poglavlju obitelji Mott

Četvrti potomak Giovanni i Luigia Daldon

4. Elisabetta Elizabeta Gigiota Điđota Mott je rođena Daldon 4.12.1902. godine u Obermeiderich, Njemačka. Bila je udata za Ivana Giovanni Mott rođen 1898. godine, a umro 1969. godine (neki izvore navode da je umro 1966. godine). Elizabeta Gigiota je umrla 1966. godine u Tuzli. U braku si imali dva sina i dvije kćerke - Emil Mott, Rudi Mott, Margarita Magdalena Božić rođena Mott i Valerija Marija Stokanović rođena Mott.

Elizabeta Giggiota Mott je rođena Daldon

Ivan Giovanni Mott opisan u poglavlju obitelji Mott

Specifičnost je da su sestre Maria i Elizabeta Gigiota Daldon bile udate za dva brata iz obitelji Mott. Maria se udala za Ferdu, a Elizabeta za Ivana Motta.

Prvi brat Constantin Kosta Daldon

Constantin Kosta Daldon je rođen 2.1.1878. godine u Sagron Miss. Zajedno sa bratom Titom i svojom obitelji došao je u Tuzlu, Simin Han, 1911. godine. Kosta je često putovao u Austriju poslom kao pomoćni radnik, a kad je uspio da prikupi dovoljno novca, kupio je zemlju u Simin Hanu. Bilo je mnogo posla na imanju zbog čega je Daldon tokom žetve zapošljavao radnike. U Drugom svjetskom ratu je obitelj opljačkana u potpunosti od strane Kozaka koji su posebno bili okrutni prema ženama. Kozaci su u jedno rano jutro upali u kuću Daldona i oduzeli sve što su mogli da ponesu - vrijednosti, odjeću, pa i stoku u štali. To je bio totalni gubitak za obitelj Koste Daldon od čega se nisu oporavili. To je bio i razlog odlaska nekih članova obitelji u Italiju i započinjanja života u novoj - staroj sredini.

Constante Kosta Daldon

Kosta se vjenčao sa Angelom Chiea, rođena 1885. godine u Sagron Miss, prije dolaska u Tuzlu - u Italiji. U braku su prije dolaska u Tuzlu bili rođeni Nicola Nikola i Celestino. Ostali potomci su rođeni u Simin Hanu, Tuzli. Treći potomak je Rina Maria Daldon. Nakon Rine rođene su sestre bliznakinje Stefania Nena i Modesta, a onda i tri sina Luigi Alojz Điđi, Giuseppe Josip Bepi i Antonio Toni.

Kosta Daldon i Angela Chiea sa djecom Nicola, Celestino i Rina u Tuzli 1913.

Prvi brak Koste Daldon - stoje s lijeva gore Rina, Luigi, Nicola i Giuseppe, stoje ispred Koste blizanke Stefania i Modesta, a u sredini roditelji Constante Kosta Daldon i Angela Chiea drži Antonia, 1924.

Nakon smrti Angele 1925. godine, Kosta se oko 1926. godine vjenčao drugi put sa Olive Chiea. Olive Chiea je sestra Kostine prve supruge Angele Chiea. Sa drugom suprugom nije imao potomaka, a druga supruga Olive Chiea je sa sobom imala djecu – dva sina Livio i Oreste Broch, koji su živjela u obitelji zajedno sa Kostom. Jedno od djece koje je imala druga supruga je Livio koji je sa Kostinom kćerkom Stefaniom Nenom bio u ljubavnoj vezi i tajno su otišli u Italiju. Oreste Broch se

vjenčao u Tuzli sa Mariom Piccolotti. Kosta Daldon je umro 28.1.1958. godine i sahranjen je na groblju Borić.

Drugi brak Koste Daldon - stoje Oreste i Livio (djeca Olive Chiea), Rina, Giuseppe, Luigi, a stoje Stefania, Oliva Chiea, Antonio, Costante Kosta Daldon i Modesta u Tuzli 1926.

Livio i Oreste Broch opisani u poglavlju obitelji Broch

Prvi potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

1. Nicola Nikola Daldon je prvi potomak Koste Daldon i Angele Chiea. Rođen je u Italiji. Vjenčao se sa Maricom iz Brčkog. U braku su imali djecu - Ivanka, Korona, Rudolf Rudi, Štefko i Ivan. Ivan je imao petoro djece, a umro je 2019. godine.

Drugi potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

2. Celestino Constante Ete Daldon je drugi potomak Koste Daldon i Angele Chiea. Rođen je 17.9.1910. godine u Sagron Miss, Italija. U Tuzli je završio osnovnu školu i zidarski zanat. Živio je i radio u Živinicama i Sarajevu, a 1937. godine nastanio se u Dubrovniku. U Dubrovniku je živio i radio kao građevinski radnik. Vjenčao se 1942. godine u Konavlima kod Dubrovnika sa Pave rođena

Cucuk 1914. godine iz Konavle. Pave je bila domaćica. Celestino je umro 1981. godine u Dubrovniku gdje je i sahranjen. Pave Daldon je umrla 1993. godine u Dubrovniku, a sahranjena je na mjesnom groblju Dunave, Konavle.

Obitelj Mott i prijatelji, u sredini za stolom sjedi Celestino Ete Daldon, snimljeno u Tuzli oko 1920.

Obitelj Celestina Daldona u Dubrovniku 1948. - Pave lijevo, Ete desno i djeca Nikša i Mira

S lijeva Modesta, Marija, dijete Mira i ispred Nikša, stoji Celeste, ispred Pave u Dubrovniku oko 1955.

Stoje Pave i Celestino Daldon, dole Dario, Mira i Nikša Daldon u Dubrovniku 1964.

Celestino i Angele su u braku dobili kćerku Mirjanu Miru i sina Nikšu.

2.1. Mirjana Mira Daldon 9.5.1945. godine u Dubrovniku. Ima sina Gorana Daldon rođen 1979. godine u Dubrovniku.

2.2. Nikša Nikola Daldon je rođen 1947. godine u Dubrovniku, a umro je 2012. godine u Dubrovniku. Imao je potomke Viktora i Danielu.

Obitelj Nikše Daldona u Fiera di Primiero za Božić 1968.

2.2.1. Viktor Daldon je rođena 1972. godine u Dubrovniku. Akademski je slikar i živi u Konavlima.

Viktor Daldon

2.2.2. Daniela Daldon je rođena 1975. godine u Dubrovniku. Nije udata i živi u Konavlima.

Daniela i Viktor Daldon

Treći potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

3. Rina Maria Čea Dobnik je rođena Daldon 8.12.1912. godine u Tuzli. Udala se mlada 1931. godine za Slovenca Mihael Dobnika, koji je radio u Tuzli u žandarmeriji. U sretnom, ali kratkom braku, rođeni su Anđelko i Feliks Dobnik. Mihael se utopio u rijeci Bosni, uslijed moždanog udara, a Rina Marija se tokom ratnih dešavanja devedesetih u BiH preselila, zajedno sa unucima, u Italiju. Dugo je bila vezana za postelju i o njoj se brinula sestra Stefania i njena obitelj. Umrla je i sahranjena u Fiera di Primiero. U vrijeme smrti oca, Anđelko je imao nepune dvije godine, a Feliks tri mjeseca.

Vjenčanje Rine Daldon i Mihael Dobnika, a desno sjede Olive Chiea i Kosta Daldon, Tuzla 1931.

Rina Dobnik sa sinovima Anđelkom i Feliksom Dobnik i ocem Kostom Daldon

3.1. Anđelko Dobnik je rođen 8.9.1931. godine u Tuzli. Cijeli život je radio u oblasti šumarstva. Uglavnom je bio Upravnik šumarskog pogona i direktor “Svatovca” u Živinicama, sve do penzionisanja. U Kladnju je upoznao buduću suprugu Anu Špalj. Ana je rođena u Senju 31.7.1934. godine, gdje je završila Klasičnu gimnaziju. Došla je slučajno u Kladanj i upoznala Anđelka. Vjenčali su se 17.3.1956. godine u Dubrovniku. Obitelj je živjela prvo u Živinicama, a zatim u

Tuzli. Ana je radila u Socijalnom kao službenik i odatle penzionisana. Umrla je 6.1.1991. godine u Tuzli nakon višemjesečne bolesti. Anđelko je umro u Tuzli 24.1.2011. godine u 80. godini, a sahranjen je na groblju Borić. Anđelko i Ana su u braku dobili kćerke - Melaniju i Irinu.

Prva pričest - Luigi Daldon sa Feliksom Dobnik i Livio Broch sa Anđelkom Dobnik 1940.

Anđelko i Ana Dobnik

Anđelko sa Irinom Dobnik

3.1.1. Melanija Pavlović je rođena Dobnik u Tuzli 28.3.1958. godine. Završila je Gimnaziju u Tuzli i diplomirala na Medicinskom fakultetu u Tuzli. Udala se za Duška Pavlovića sa kojim je otišla u Italiju tokom ratnih događanja u BiH. Nekoliko godina su proveli u gradiću Fiera di Primiero, a sada žive i rade u Trentu. U braku su dobili dva potomka - Vanju i Ivana.

Vanja Pavlović je rođena 10.6.1981. godine. Nakon završene gimnazije u Trentu završila je Akademiju za glumu i za filmsku i televizijsku režiju, u Milanu. Radi kao reditelj na RAI 2. Nakon više godina provedenih u Milanu, sada živi u Rimu.
Ivan Pavlović je rođen 19.10.1990. godine. Završio je Liceo scientifico i svoje usavršavanje u oblasti filma je nastavio u Vancouveru, Kanada. Interesantno je da je Irina Dobnik igrala u nekoliko kratkih igranih filmova, u režiji Vanje Pavlović, a Ivan i Irina su zajedno glumili u poznatoj italijanskoj seriji "Centovetrine", za Canale 5. Ivan je uz to, kao autor i reditelj snimio više kratkih filmova.

Melanija i Duško Pavlović

Ivan i Vanja Pavlović

3.1.2. Irina Dobnik je rođena 26.3.1961. godine u Tuzli. Gimnaziju je završila u Tuzli, a nakon dvije godine završene Filozofije i opšte književnosti u Sarajevu, upisala je, kao prva generacija, glumu na Akademiji scenskih umjetnosti. Diplomirala je kao prvi student Akademije, u klasi profesora Borislava Stjepanovića. Nakon 7 godina stalnog zaposlenja u "Kamernom teatru ' 55" u Sarajevu, igrala je u "Ateljeu 212" u Beogradu i predavala glumu kao asistent profesoru Borislavu Stjepanoviću, na Fakultetu dramskih umjetnosti. Nakon par

godina otišla je u Milano, Italija, u grad u kojem je najduže živjela u kontinuitetu. Njen glumački angažman je bio vezan uz Piccolo teatro i Teatro alla Scala u Parmi. U Teatro "Due" je završila jednogodišnji Master Class, na evropskom nivou, "Teatro tra la recitazione, danza e musica". Pored Milana, živjela je i u Rimu igrajući za značajne teatarske kuće, ali u Sarajevu. Bavila se i prevođenjem sa i na italijanski. Nema potomaka i nema svoju obitelj.

Irina Dobnik na obilježavanju Stoljeća Italijana u Tuzli 3.6.2010. gdje se svojom izvedbom bez muzičke pratnje obraća gostu manifestacije tadašnjem predsjedniku predsjedništva BiH Harisu Silajdžiću

Irina Dobnik 2019.

3.2. Feliks Dobnik je rođen 31.3.1933. godine u Doboju. Radio je kao geometar u rudniku Kreka. Vjenčao se sa Tuzlankom Nadom Nedić, rođena 24.10.1942. godine. Feliks Dobnik je umro 3.3.2009. godine u Tuzli.

Anđelko i Feliks Dobnik

Vjenčanje Feliksa i Nade Dobnik

Dobnik Feliks, Nada, Moris, Nicola, Anna i Vesna, Simin Han 2008.

Nada Dobnik je nakon smrti supruga nastavila da živi u obiteljskoj kući u Slavinovićima. Aktivno se bavi slikanjem. Završila je učiteljsku školu u Tuzli i jednu godinu radila kao učiteljica u OŠ “Breške”, a nakon toga 35 godina u OŠ “Simin Han” kao učiteljica, nastavnica likovnog vaspitanja, sekretar i direktor škole. Učestvovala je na više od 50 kolektivnih likovnih izložbi u Sloveniji, Švicarskoj, Njemačkoj, Mađarskoj, Hrvatskoj i BiH i deset samostalnih izložbi. Sudjelovala je u radu mnogobrojnih likovnih kolonija. Nada je aktivan član udruženja Slovenaca i udruženja Italijana, a ne propušta učešće na manifestacijama "Dan italijanske kuhinje u Tuzli" kad obično priprema špagete na različite načine. Od posljedica saobraćajne nezgode 2015. godine, Nada je narušenog zdravlja, ali i dalje optimističnog pogleda na život. Živi u svojoj kući u Slavinovićima, a zimu provodi u Domu penzionera u Tuzli.

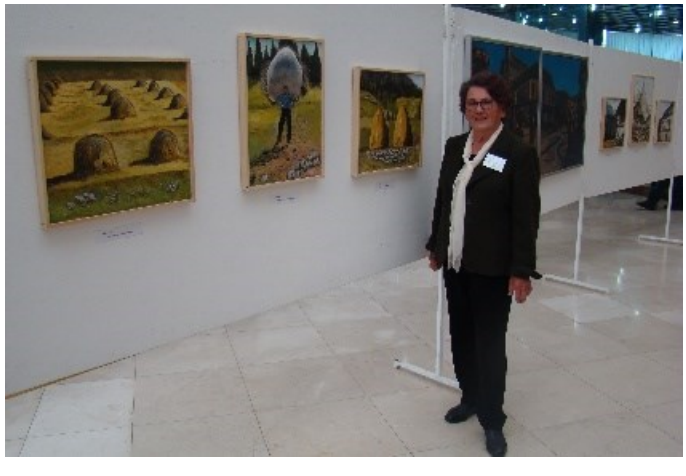

Nada Dobnik ispred svojih slika ulje na platnu

Nada i Feliks Dobnik su u braku dobili dva sina - Morisa i Zorana.

3.2.1. Moris Dobnik je rođen 5.3.1964. godine u Tuzli. Moris je nakon gimnazije završio Pedagošku Akademiju u Tuzli. Studentski dani su bili uljepšani zajedničkim studiranjem sa njegovom sadašnjom suprugom Vesnom. Nakon vjenčanja život su nastavili u Tuzli, ali ratni nemiri su ih ponukali da napuste Tuzlu, pa su otišli u Italiju, gdje i danas žive. U braku su dobili dva potomka - Nikolu i Annu. Nikola Dobnik, 27 godina, je poznati kuhar koji je u Parizu bio prvak Europe u pravljenju kolača, treći u svijetu. Radi u Torinu u Restoranu Cambio. Anna, 21 godina, se aktivno bavi plivanjem.

Vesna i Moris Dobnik na Dolomitima, Italija 1995.

Moris Dobnik sa ocem Feliksom i sinom Nicola, Simin Han 2008.

3.2.2. Zoran Dobnik je rođen 3.3.1967. godine u Tuzli. Radio je u Tuzli u optičarskoj radnji Čedo. Tokom ratnih dešavanja u BiH otišao je za Italiju i nakon nekoliko godina na radnom mjestu u Italiji je 1994. godine izgubio život.

Zoran Dobnik u vojničkoj uniformi stoji, do njega lijevo Nada a desno kuma Nevenka i Moris. Sjede Feliks, kum Aco Gospić i Marija Dobnik rođena Daldon, u Simin Hanu 1982.

Proslava Zoranovog drugog i Morisovog petog rođendana

Melanija Dobnik, Ivanka Daldon, Spasa, Moris Dobnik, Mario Daldon, Irina Dobnik, te dole lijevo Zoran Dobnik i desno Dragan sin Lucije i Pere Vasilj

Četvrti potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

4. Stefania Nena Daldon je četvrti potomak Koste Daldon i Angele Chiesa. Kad je bila mlada otišla je iz obitelji Koste Daldona da bi živjela sa Liviom Broch, sinom od njene maćehe Olive Chiea. Stefania i Livio su otišli u Italiju u Fiera de primiero gdje je Stefania Nena i umrla kad je imala više od 90 godina. Stefania i Livio su dobili dva potomaka - kćerku Narcisu i sina Moriza.

Sestre blizanke Stefania Nena i Modesta Daldon 1941.

Angele Chiesa opisana u poglavlju obitelji Koste Daldon
Livio Broch opisan u poglavlju obitelji Broch

Peti potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

5. Modesta Scangeto Daldon je sestra blizanka sa Stefanijom Daldon. Kao mlada djevojka pobjegla iz obitelji sa vojnikom iz Belgije i otišla u Belgiju. Njen suprug je ubrzo umro. Iz Belgije je otišla u Pariz i na željezničkoj stanici upoznala budućeg muža Italijana Eusebio Scangeto. Nakon boravka u Parizu, kompletna obitelj se preselila u Švicarsku. Nakon penzionisana, obitelj se vratila u Italiju. Modesta je umrla u Udinama u kući kćerke Vere kad je imala više od 90 godina.

Modesta Scangeto

Sestre Stefania, Rina i Modesta Daldon

Sestre Stefania, Modesta i Rina Maria, rođene Daldon

Modesta i Eusebio su u braku imali troje djece - kćerke blizanke Vera i Neda, i sina Moriza. Sva djeca su rođena i školovana u Parizu. Trenutno žive i rade u Italiji.

5.1. Vera Zarantanelo rođena Scangeto živi u Udinama, a udala se za Angela Zarantanelo. Vera je radila u Zdravstvenom osiguranju, a Angelo je radio u privatnoj kompaniji. U braku nisu imali potomaka.

5.2. Neda Scangeto živi u Primieru. Bila je udata za Santa iz Roviga. Radila je kao frizerka. Ima sina Daniela koji je rođen sa drugim Nedinim partnerom. Daniel živi u Milanu.

5.3. Moriz Scangeto je nesretnim slučajem (pregazio ga kamion dok je na cesti popravljao lanac na motoru) preminuo u 21. godini. Imao je manjih mentalnih poteškoća od upale mozga koju je imao kao petogodišnjak. Nije imao obitelj ni potomke.

Šesti potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

6. Luigi Alojz Điđi Daldon je radio na obiteljskom imanju Daldon u Tuzli. O njemu ima malo informacija. Vjenčao se sa Maricom iz Štivora, a Alojz i Marica su u braku dobili pet potomaka - Leda, Dario, Fabio, Moris i Sabina. Svi potomci žive u Italiji. Fabio ima jednog sina, a Sabina je udata za policajca.

Obitelj Daldon i Mott 1971. – stoje Marica Daldon supruga Alojza, Marija Mott, Čea Daldon, Leon Daldon, Ete Daldon, Dario Daldon iz Trenta, Leda Daldon, čuče Ivan (Giovanni) Daldon, Nada i Feliks Dobnik

Sedmi potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

7. Giuseppe Josip Pepi Daldon je sedmi potomak Koste Daldon i Angele Chiea. Kao i druga braća, radio je na imanju Daldona. Obitelj Daldon je velikim trudom napravila ogromnu farmu gdje su gajili krave, svinje i kokoši. Mlijeko se prodavalo u gradu Tuzli, a dovlačili su ga zaprežnim kolima. Sjećanja starijih članova obitelji su da je zaprežni konj kojim se transportovalo mlijeko znao sva mjesta na kojima je morao da stane i nije bilo potrebe da se konj vodi do odredišta.

Isporuka mlijeka sa farme Daldon - Livio Broch i Giuseppe Daldon sa kupcima 1937.

Josip se vjenčao sa Stefanijom, a u braku su dobili tri potomka - Angela, Franci i Lidika. Franci Daldon živi u mjestu Ora blizu Bolzana. Radio je na željeznici, uz prugu. Imao je vinograd i proizvodio je vrhunska vina za koja je dobijao nagrade.

Snimljeno u Trentu, Italija oko 1954. s lijeva Pepijeva supruga Stefanija, Giuseppe (Pepi), Constante, Luigi (Gigi) i Marica – Luigieva supruga, ispred djeca Dario, Fabio i Leda

Osmi potomak Constantin Kosta Daldon i Angela Chiea

8. Antonio Toni Daldon je rođen 1923. godine kao najmlađi tj. osmi potomak Koste Daldon i Angele Chiea. O Toniju nema drugih informacija osim da ima kćerku Giovanna, koja je profesorica njemačkog jezika u Fiera di Primiero.

Antonio Daldon desno i brat Celestino

DORIGHI

Obitelj Dorighi došla je u Tuzlu negdje između 1906. i 1909. godine, u isto vrijeme kad je u Tuzlu došao **Antonio Mott.** Ove dvije obitelji su povezane na dva načina. Prvo su povezane sklapanjem braka Antonieve kćerke Marie Mott koja se udala za **Giovanni Dorighi**. Druga poveznica je Antonieva kćerka Maria Maddalena koja je bila udata za Erasma Goju, a koja je odgojila troje djece svoje sestre Marie Mott udato Dorighi.

Složenu genezu obitelji Dorighi detaljno je istražila Božena Lončarić iz Zagreba, koja je potomak Terezije Dorighi. Upravo informacije Božene Lončarić su omogućile potpuni uvid u povijest obitelji Dorighi i sve složene obiteljske veze unutar obitelji kao i veze sa drugim italijanskim obiteljima u Tuzli, posebno obitelji Mott. posebno obitelji Mott.

Antonio Mott je sa suprugom Francesca Mott rođena Nami, i sinom Giacomo Adriano Jakov Mott došao u Tuzlu nešto kasnije nego drugi članovi obitelji Mott.

Antonio Mott opisan u poglavlju obitelji Mott

Antonio Mott i Francesca Nami Mott su imali četvoro djece – kćerke Maria Maddalena, Maria udato Dorighi, Maria Teodora i sina Giacomo Jakov, svi rođeni u Fiera di Primiero.

Potomci Antonio Mott i Francesca Nami Mott

1. Maria Maddalena Magdalena Uršula Tetka Gojo, rođena je Mott 2.4.1875. godine u Fiera di Primiero. Magdalena je bila udata za Erasma Goju, rođen 27.1.1865. godine u Levico, a koji je umro u Tuzli 16.7.1914. godine. Erasmo Gojo je u Tuzlu došao iz Levico, Italija. Magdalena i Erasmo Gojo nisu imali potomaka.

Magdalena Gojo je ostala sama nakon smrti supruga Erasma. Nakon smrti Erasma i sestre Maria Dorighi, preuzela je brigu o njeno troje djece i nakon što se Ida Dorighi udala za Leona Daldona, živjela s Terezijom Dorighi i njenom obitelji.

Radila je za obitelj Ajzenštajn, vlasnike apoteke „Zvijezda“ zajedno s Terezija Dorighi, najmlađim potomkom.

Magdalena Gojo, Tetka

Erasmo Gojo opisan u poglavlju obitelji Gojo

2. Maria Mott je rođena 7.12.1878. godine, a udala se za Giovanni Dorighi.

Maria Mott opisana u poglavlju obitelji Mott

3. Maria Teodora Mott je rođena 24.11.1880. godine i o njoj nema više podataka.

4. Giacomo Adriano Jakov Mott je rođen 8.9.1883. godine. Imao je dva braka. Prvi brak je bio sa Anom Marcon, a drugi sa Rozom Gojo. U oba braka je imao potomke.

Giacomo Jakov Adriano Mott opisan u poglavlju obitelji Mott

Obitelj **Giovanni Battista Dorighi** došla je u Tuzlu negdje između 1906. i 1909. godine. Prvi članovi obitelji Dorighi koji su se naselili u području Tuzle su Giovanni Battista Dorighi i njegova supruga Maria Mott.

Obitelj Dorighi u Trentu 1906.

Giovanni Battista Dorighi je rođen 13.8.1877. godine u Lona, Trento. Njegova supruga Maria Mott je rođena 7.12.1878. godine u Fiera di Primiero. U vrijeme kad su došli u Tuzlu već su imali dvoje djece koja su

rođena u Italiji, u Brezu, blizini Trenta – Ida i Roberto. Po dolasku na prostore Tuzle, obitelj je živjela u naselju Simin Hanu. Svoj težak život u Italiji zamijenili su nešto lagodnijim životom makar zbog klimatskih uslova i prilike da rade i zarade.

Giovanni Dorighi je za život u Tuzli zarađivao gradeći prugu, o čemu svjedoči veći broj fotografija. Ubrzo nakon dolaska u Tuzlu, Giovanni i Maria su dobili i treće dijete, Terezija, rođena u Simin Hanu, Tuzla.

Maria Dorighi rođena Mott je umrla mlada, te je brigu o troje djece preuzela njena sestra Maria Maddalena Gojo Mott.

Giovanni Dorighi i Maria Maddalena su imali tri potomka - **Idu, Roberta i Tereziju.**

Giovanni Dorighi na gradnji željeznice drugi s desna

Giovanni Dorighi

Maddalena Gojo sjedi

Giovanni je iz Tuzle otišao u Liku, također graditi prugu. Nakon smrti supruge Marie, u Ričicama pored Gračaca oženio se drugi put sa Kajom Petrak i dobio dvije kćerke - **Željku i Anku**.

Prvi potomak Giovanni Battista Dorighi i Maria Mott

1. Ida Dorighi je prvi potomak Giovanni Battista Dorighi i Marie Mott. Rođena 12.10.1902. godine u Brez, kod Trenta (na spomeniku piše 1901.), a udala se u Tuzli za Leona Daldona. Umrla je u Tuzli 1962. godine. U braku su imali dvoje djece - Magdalenu Nenu i Ivana.

Ida Dorighi opisana u poglavlju obitelji Daldon

Nadgrobni spomenik Erasmo Gojo, Magdalena Gojo Tetka i Roberto Dorighi, Borić, Tuzla.

Drugi potomak Giovanni Battista Dorighi i Maria Mott

2. Roberto Dorighi je rođen 26.11.1905. godine u Brezu kao drugi potomak Giovanni Battista Dorighi i Marie Mott. Radio je u fabrici Soli u Tuzli, a umro je 1966. godine u Tuzli. Živio s udovicom Katom Ilić i njeno troje djece Blaško, Tomislav i Marica. Sa Katom Ilić nije imao potomaka.

Roberto Dorighi

Treći potomak Giovanni Battista Dorighi i Maria Mott

3. Terezija Dorighi, treće dijete Giovanni Battista Dorighi i Marie Mott, rođena je u Simin Hanu 15.10.1910. godine. Terezina majka Marie je umrla mlada, pa je Terezija ostala s Magdalenom Tetkom i s njom odlazila kod Ajzenštajnovih pomažući u kući i čuvajući njihovu djevojčicu Milu. Nakon Drugog svjetskog rata, zaposlila se kao kuharica i penziju dočekala kao šef kuhinje u poznatom zagrebačkom restoranu „Pod mirnim krovom“. Terezija je umrla 3.10.1982. godine u Zagrebu.

Pekmez od jabuka su pravile Magdalena Tetka i Terezija, 1916.

Terezija Dorighi 1930.

Terezija je 1930. godine, zajedno sa Magdalenom Tetkom, otišla u Skopje gdje se udala za Ante Piacuna kojeg je upoznala dok je Ante Piacun radio u Tuzli kao policajac. Ante Piacun je rođen 15.4.1905. godine u Sućurju na Hvaru, a umro je 7.8.1989. godine u Zagrebu. Radio je kao redarstvenik do kraja Drugog svjetskog rata, a nakon rata kao noćni čuvar.

Antun Piacun 1.10.1929.

Ante Piacun u Tuzli 1930.

Ante Piacun i Nena Daldon

Magdalena Tetka, Ante i Terezija s djecom Vatroslav i Mirjana u Skopju 1933.

Terezija i Ante Piacun sa djecom u Skopju 1936.

Zbog brojnih selidbi, obitelj Dorighi i Magdalena Tetka živjeli su u Skopju, Zemunu i Zagrebu. Tuzlu su povremeno posjećivali. Neposredno pred selidbu u Zemun 1942. godine, Tetka se vratila u Tuzlu gdje je i umrla.

S lijeva Magdalena Tetka, Nevenka, Mirjana, Terezija, Vatroslav - na tribinama igrališta u Skopju 1939.

Stoje slijeva unuci Damir, Dalibor, s Terezijom Božena, s Antom Andrea, u Zagrebu 1960.

Terezija s kćerkama i unucima u Zagrebu 1975. - stoje slijeva Andrea Piacun, Damir Sever, Sanja Lončarić, Dalibor Piacun, Božena Lončarić, a sjede slijeva Mirjana Sever, Terezija Dorighi Piacun, Ante Piacun, Nevenka Lončarić

Posljednja fotografija Terezije Piacun, 15.7.1982. Barbat, Rab

Terezija i Ante su u braku dobili tri potomka, svi rođeni u Skopju - Vatroslav Ignacije, Mirjana Marija i Nevenka Katarina.

3.1. Vatroslav Piacun, sin Terezije i Antuna, rođen je 4.4.1931. godine u Skopju. Bio je diplomirani ekonomist, radio je u Privrednoj banci u Zagrebu. U mladosti se bavio sportom, najviše košarkom kao igrač i kao trener u tadašnjem KK Lokomotiva, danas KK Cibona. Bio je vjenčan sa Olgom Sitar, rođena 1935. godine, prosvjetnom radnicom. U braku su dobili dvoje djece – sina Dalibora i kćerku Andreu. Iz drugog braka s Đurđicom Gajer Vatroslav Piacun nema djece. Vatroslav je umro i sahranjen 1999. godine u Zagrebu.

Vatroslav Piacun, kao trener, s košarkašima tadašnje KK „Lokomotiva“, prvi s desne strane Vladimir Anzulović, do njega Mirko Novosel

Vatroslav Piacun, sudijska legitimacija 1955.

3.1.1. Dalibor Piacun, sin Vatroslava i Olge rođen je 7.7.1957. godine u Zagrebu, diplomirani ekonomista. Vjenčao se sa Koni, rođena 19.11.1959. godine koja je odvjetnica. Dalibor radi u KBC Zagreb. Imaju četvoro djece, svi rođeni u Zagrebu - Tea, rođena 1984. godine, Jana rođena 1986. godine, Dora rođena 1994. godine i sin Lovro rođen 1999. godine.

3.1.2. Andrea Piacun rođena je u Zagrebu 9.10.1959. godine, radi u privatnoj firmi u Zagrebu, ima dvije kćerke, obje rođene u Zagrebu: Ivana, rođena 1983. godine i Jelena, rođena 1986. godine.

Olga Piacun s unucima

Olga Piacun s kćerkom i sinom

3.2. Mirjana Marija Sever rođena je Piacun u Skopju 27.4.1933. godine. Radila je kao ekonomistica u „Chromos“, a udala se za Zvonimira Sever, rođen 1927. godine u Zagrebu. U braku su dobili sina Damira.

3.2.1. Damir Sever je rođen 17.9.1958. godine u Zagrebu, diplomirani inženjer prometa, radi u Hrvatskim Željeznicama. Oženjen je sa Tatjanom Čop, rođena 1959. godine u Rijeci, zaposlena u HEP-u. U braku su dobili dvije kćerke – Vedranu i Dariu. Vedrana je rođena 1982. godine u Zagrebu, diplomirana ekonomistica zaposlena je u HEP-u. Udala se i ima kćerku Emu Madlenu, koja je rođena 2011. godine. Daria, druga kćerka Damira i Tatjane Sever, rođena je 1988. godine, diplomirala je na fakultetu elektrotehnike i računarstva u Zagrebu, a zaposlena je u HEP-u.

3.3. Nevenka Katarina Lončarić rođena Piacun, je treći potomak Terezije i Ante Piacuna. Rođena je u Skopju 25.11.1935. godine, građevinski tehničar, a udala se za Tomislava Lončarića. Tomislav je rođen 18.1.1938. godine u Zagrebu, gdje je i umro je 7.12.1976. godine. Radio je kao građevinski tehničar. U braku su dobili dvije kćerke – Boženu i Sanju.

3.3.1. Božena Lončarić je rođena 28.10.1959. godine u Zagrebu, diplomirani inženjer naftnog rudarstva. Božena je u penziji i ima kćerku Kseniju rođenu u Zagrebu 28.7.1992. godine. Ksenija je završila studij arhivistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu i zaposlena u APIS-u u Zagrebu.

Nevenka, Ksenija i Božena, 2017.

3.3.2. Sanja Lončarić, druga kćerka Nevenke i Tomislava, rođena je u Zagrebu 7.5.1962. godine. Živi u Audinchton u Francuskoj. Iz prvog braka sa Dariom Kalšanom rođen 1956. godine ima dva sina – Tomislava i Marka. Tomislav Kalšan je rođen u Zagrebu 1.4.1985. godine i živi u Lille, Francuska. Drugi sin Marko, rođen u Zagrebu, 13.3.1987. godine, a živi i radi u Bruxelles, Belgija.

Sanja Adjivon s suprugom i sinovima, 2018.

Sanja se drugi put udala za Michel Adjivon rođen 28.4.1959. godine, sa kojim ima dva sina, Cedric rođen 27.8.2000. godine i Eric rođen 13.6.2004. godine.

Giovanni Dorighi se u Ričicama kod Gračaca vjenčao sa Kajom Petrak i u braku su dobili dvije kćerke - Željku i Anku.

Prvi potomak Giovanni Battista Dorighi i Kaje Petrak

4. Željka Dorighi je rođena vjerojatno 1919. godine, a ubijena je tokom Drugog svjetskog rata.

Drugi potomak Giovanni Battista Dorighi i Kaje Petrak

5. Anka Dorighi je rođena 1921. godine, a umrla je 2014. godine. Anka se udala za Josu Kneževića koji je rođen 1919. godine, a umro je 1982. godine.

U braku su dobili četvoro djece: sin Luku i kćerke Mariju, Željku i Katicu.

Anka Knežević – Giovannijeva kćerka, sin Luka Knežević i Nevenka Lončarić, 2003.

Anka Knežević s kćerkom Katicom i njenim mužem Ivanom, sinom Lukom i Božena i Nevenka Lončarić, Ričice, Gračac, 2004.

5.1. Luka Knežević je rođen 1939. godine. Umirovljeni je učitelj matematike i geografije, a od 1975. godine živi u Čakovcu. Vjenčao se 1967. godine sa Marijom Pavičić, također učiteljicom matematike i geografije. U braku su dobili dvoje djece - Ljiljanu i Ivicu.

5.1.1. Ljiljana Knežević je rođena 1968. godine, zaposlena je kao sudski službenik, neudana, a ima sina Luku Kneževića, rođen 2005. godine. Obitelj živi u Čakovcu s Nenadom Tropša.

5.1.2. Ivica Knežević je rođen 1971. godine, radi kao strojarski tehničar, a vjenčan je sa Kristinom Kalšan. U braku su dobili sina Roka Kneževića, rođen 2007. godine. Obitelj živi u Čakovcu.

5.2. Marija Pantelić je rođena Knežević 1941. godine, a umrla je 1981. godine. Udala se za Radu Pantelića u Gračacu, a u braku su dobili sina Nikolu i kćerku Nikolinu.

5.2.1. Nikola Pantelić je rođen 1965. godine, a živi u Banja Luci.

5.2.2. Nikolina Marković je rođena Pantelić 1967. godine. Udala se za Željka Markovića, a u braku imaju dvoje djece Dušana i Mariju. Obitelj živi u Gračacu.

5.3. Željka Skorup je rođena Knežević 1944. godine, a radila je kao službenica u Hrvatskim Željeznicama. Udala se za Ivana Iso Skorup, rođen 1938. godine. U braku imaju dva sina -Željka, rođen 1970. godine i Ivana, rođen 1974. godine. Obitelj živi u Zagrebu, a Željka i Ivan nemaju svoje obitelji i nemaju potomaka.

5.4. Katica Tomičić je rođena Knežević 1948. godine. Radila je kao službenica u Hrvatskim Željeznicama, a udala se za Ivana Tomičić, rođen 1947. godine. U braku su dobili dvije kćerke – Renatu i Ivanu.

5.4.1. Renata Herman rođena je Tomičić 1973. godine. Udala se za Renata Hermana i ima dvije kćeri Lauru i Doru. Obitelj živi u Zagrebu.

5.4.2. Ivana Ević je rođena Tomičić 1975. godine. Udala se za Marka Evića i ima sina Ivana. Obitelj živi u Zagrebu.

DRUSIANI

Obitelj Drusiani vodi porijeklo iz italijanske provincije Emilia-Romagna iz mjesta Savignano sul Panaro. Prije dolaska u BiH, obitelj Drusiani se bavila poljoprivredom. Prvi predak iz obitelji Drusiani u BiH bio je Cesare Drusiani i njegova supruga Sola.

Cesare Drusiani je rođen 22.11.1888. godine, a umro 7.8.1980. godine. Njegova supruga Sola, rođena Augusta rođena je 1892. godine, a umrla 24.4.1944. godine. U braku su imali šest potomaka, tri sina i tri kćerke.

Cesare Drusiani

Prvi potomak Cesare Drusiani i Sola Augusta

1. Angiolino Drusiani je prvi potomak Cesare i Sola Drusiani, rođen 16.7.1915. a umro 28.8.1984. godine. O Angiolinu nema više podataka.

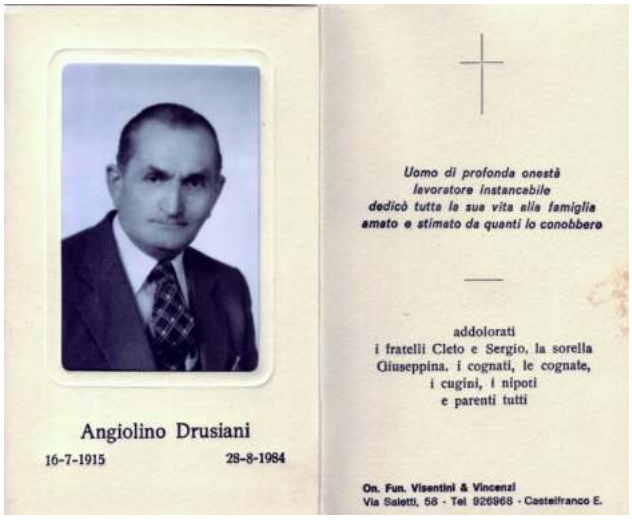

Angiolino Drusiani

Drugi potomak Cesare Drusiani i Sola Augusta

2. Maria Drusiani je rođena 27.11.1916. godine, a umrla 26.9.1972. godine. O Mariji nema više podataka.

Maria Drusiani

Treći potomak Cesare Drusiani i Sola Augusta

3. Giuseppina Drusiani je rođena 1920. godine i o njoj nema više podataka.

Četvrti potomak Cesare Drusiani i Sola Augusta

4. Biće Drusiani je rođena 1923. godine i o njoj nema više podataka.

Peti potomak Cesare Drusiani i Sola Augusta

5. Cleto Drusiani je rođen 12.9.1925. godine. Došao je sa italijanskim partizanima 1946. godine u BiH u mjesto Živinice. Od svih Italijana (partizana) koji su došli 1946. godine, a bilo ih je oko 60, jedino je Cleto Drusiani ostao i nastavio svoj život u Živinicama. Vjenčao se 1953. godine sa Anđom, i u braku dobio jedinu kćerku Silvanu.

Cleto 1950. u BiH;

Cleto Drusiani

Braća Cleto, Sergio i Daniele u Kaštel Franko'E - Italija 2010.

Cleto sa lovcima iz Italije 1970. u BiH

Cleto 1946. godine počinje raditi u RMU Banovići. Radio je kao nadzornik u pogledu mehanike i bravarije. Čitav svoj radni vijek posvetio je unapređenju i razvoju RMU Banovići, što dokazuju brojna priznanja i zahvalnice. Cleto Drusiani je i danas ugledan građanin općine Živinice. Iako u poznim godinama, vozi bicikl. U dokumentima često piše Družiani Kleto, kao direktan izgovor imena i prezimena Cleto.

Cleto Drusiani ima jednu kćerku Silvanu.

Cleto u RMU Đurđevik 1955; Cleto na specijalizaciji u Americi 1979.

Priznanja koje je dobio Cleto Drusiani

5.1. Silvana Ridžić rođena je Drusiani 17.8.1955. godine, a vjenčala se sa Tomislavom Ridžić, rođen 16.6.1955. godine. Silvana Ridžić je po zanimanju farmaceut, a Tomislav dip.inž. mašinstva.

Silvana, Cleto i Anđa 2010. u Modeni

Obitelj je živjela u Sarajevu do 1994. godine, a onda odlazi u Italiju, u mjesto Castelfranco Veneto, gdje i danas žive i rade. Imaju dvoje djece Danijela i Ivanu.

5.1.1. Danijel Ridžić je rođen 11.5.1983. godine. Diplomirao je ekologiju na univerzitetu u Modeni, Italija, 2010. godine.

Danijel i Tomislav 2010. u Modeni

Cleto, Danijel i Anđa 2010. u Modeni

5.1.2. Ivana Ridžić je rođena 29. 4.1987. godine. Diplomirala je menadžment na univerzitetu u Bolonji, Italija, 2009. godine.

Ivana i Tomislav 2009. u Bolonji

Šesti potomak Cesare Drusiani i Sola Augusta

6. Sergio Drusiani je najmlađi potomak Cesare i Sola Drusiani. Rođen je 1932. godine i o njemu nema više podataka.

Sergio Drusiani

FONTAN

Prvi iz obitelji Fontan koji su oko 1910. godine doselili u Tuzlu bili su **Domenico Fontan** rođen 1870. godine i Marie Bancher rođena 1875. godine. U Tuzlu su došli iz mjesta Siror Primiero, Trento, sa šestero djece – Maria, Antonio, Jozefina, Antonieta, Giovanni i Orsola. Nakon dolaska u Tuzlu rođeno je još troje djece – Lamberto, Ernest i Sofia. Domenico je kao građevinski stručnjak otišao u Rusiju, radio na Kavkazu i vratio se u Siror, a za Tuzlu je pretpostavlja se krenuo 1910. godine.

Fotografija Domenica Fontan napravljena u Rusiji

Dio obitelji Fontan za vrijeme boravka u Rusiji

U Tuzli su kupili imanje u Ši selu, koje je po njihovom šuškavom izgovoru riječi „si“ dobilo ime. Brojna i vrijedna obitelj stekla je poštovanje i simpatije susjeda, te je baveći se građevinarstvom i obradom zemlje podigla i školovala svoje potomke. U Ši selu obitelj se povećala za tri nova člana - Lamberto, Ernest i Sofia. Domenico Fontan je umro 1943. godine, a Maria 1955. godine.

Obitelj Fontan – slijeva na desno sjede Lamberto, otac Domeniko, Anton, majka Maria, Antonieta, stoje Ernest, Sofia, Jozefina Pina, Orsola Lina i Giovanni (nedostaje najstarija kćerka Maria)

Prvi potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

1. Maria Mariota Fontan je rođena 1896. godine na Kavkazu, gdje je njen otac Domenico radio kao građevinac - kamenorezac. Školovala se u školi časnih sestara u Sarajevu i Zagrebu i postala časna sestra, ali je skinula odoru časne sestre poslije Drugog svjetskog rata i udala se za Stjepana Hlavačeka, gostioničara u Tuzli. Njegova gostionica se nalazila na prostoru današnje ćevabdžinice „Limenka“, a zvala se „Kod Stjepe“. Stjepan je u prvom braku bio sa Vinkom Stanojević rođena u Komiži sa otoka Visa, a umrla 1943. godine. Stjepan i Vinka su u braku imali dvoje djece - kćerku Helenu koja je umrla brzo nakon rođenja i sina Vlatka.

Stjepan kao udovac je imao sina Vlatka i obaveze oko kafane, pa je brak ponudio Mariji Fontan. Maria i Stjepan nisu imali potomaka, ali su zajednički brinuli i odgajali Stjepanovog sina Vlatka. Stjepan je umro 1958. godine u Tuzli, a nakon toga Maria je prodala kafanu i otišla iz Tuzle, vjerovatno u Travnik.

Maria Fontan

1.1. Vlatko Hlavaček je rođen u Tuzli. Završio je Rudarski fakultet u Beogradu. Cijeli životni vijek, tačnije 41 godinu, proveo je u rudniku uglja Mramor, kao rudarski inženjer i u četi za spasavanje. Vjenčao se sa Razijom Morankić. U braku su dobili jedino sina Stjepana.

1.1.1. Stjepan Hlavaček je rođen u Tuzli 1960. godine. Završio je Rudarski fakultet u Tuzli. Nekoliko godina je radio u oblasti rudarstva, a nakon 1995. godine zaposlen je u MUP, trenutno sa činom glavnog inspektora. Vjenčao se sa Maidom Šelo, a u braku imaju kćerku Teu Hlavaček rođena 2000. godine u Tuzli.

Drugi potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

2. Antonio Anton Fontan je rođen 18.10.1900. godine u Siroru, Italija. Postao je svećenik 1930. godine u Beču, gdje je predavao teologiju. Umro je 22.3.1936. godine i sahranjen je u grobnici Univerzitetske crkve u Beču.

Anton Fontan, sestra Orsola Lina i brat Giovanni Ivan

Anton Fontan sa društvom Italijana na Bistriku

Zum Andenken im Gebete
an den hochwürdigen
P. Anton Fontan S. J.,

Iz molitvenika Antona Fontan

Treći potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

3. Jozefina Pina Fontan je rođena 1903. godine u Siroru. Završila je srednju školu časnih sestara u Sarajevu i višu školu u Zagrebu, te kao misionarka otišla je u Brazil. Tamo se udala i osnovala obitelj sa četvoro djece.

Jozefina Pina Fontan sa djecom

Četvrti potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

4. Antonieta Carolina Fontan je rođena 1906. godine u Siroru. Kao i sestra Maria završila je školu časnih sestara u Sarajevu i Zagrebu i postala časna sestra. Služila je u Karinu kod Benkovca do kraja života. U Benkovcu je i sahranjena.

Antonieta Fontan

Peti potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

5. Giovanni Ivan Fontan je rođen 3.8.1908. godine u Siroru, Italija. Završio je zidarski zanat kod građevinskog poduzetnika Florijana Straussa. Radio je u građevinskom poduzeću „Tehnika“ (prvobitno „Majevica“) kao građevinski poslovođa. Bio je veoma cijenjen u svojoj struci, kao uostalom svi Italijani koji su došli u Tuzlu. Vjenčao se sa Jozefinom Kulhanek. Jozefina je rođena 16.3.1917. godine, a umrla je 30.6.1993. godine. Giovanni Ivan je umro 20.10.1955. godine u Tuzli i do smrti ostao italijanski državljanin. Ivan i Jozefina su sahranjeni u istoj grobnici na groblju Borić, Tuzla.

Dokument Giovanni Fontan

Vjenčanje Giovannija Ivana Fontan i Jozefine Kulhanek

Giovanni Ivan Fontan

Ivan i Jozefina Fontan su u braku dobili tri kćerke - Hedvigu (udata Ivanković), Sofiju (udata Vračević) i Mariju (udata Miladinović).

5.1. Hedviga Ivanković je rođena Fontan 25.11.1934. godine u Tuzli. Udala se za Blagu Ivankovića. U braku su dobila sina Maria i kćerku Maristelu, rođenu 1969. godine.

Hedviga i Blago Ivanković

5.1.1. Mario Ivanković je rođen 1961. godine. Sa obitelji živi u Samoboru, ima suprugu Ivanu, kćerku Moniku rođena 1993. godine i sina Dominika rođen 1994. godine.

Mario i Ivana Ivanković

Monika i Dominik Ivanković

5.1.2. Maristela Stojić je rođena Ivanković 1969. godine. Udala se za Iliju Stojića. Obitelj živi u Zagrebu. Maristela i Ilija Stojić imaju kćerke Luciju rođena 2001. godine i Lorenu rođena 2004. godine.

Maristela Stojić sa kćerkama Lucijom i Lorenom

5.2. Sofija Vračević je rođena Fontan 1936. godine u Tuzli. Udala se za Duška Vračevića, a u braku imaju dva sina - Zorana i Ivicu.

Sofija i Duško Vračević sa unucima Patrickom i Paolom

Posjeta Predsjednika i članova udruženja „Trentini nel mondo“ Sofiji Vračević u julu 2007.

Sestre Fontan 16.11.2017.

5.2.1. Zoran Vračević je rođen 1961. godine, a živi u Karlovcu sa suprugom Zdenkom i sinom Paolom rođen 2001. godine.

Zoran i Zdenka Vračević sa sinom Paolom

5.2.2. Ivica Vračević je rođen 1966. godine, a živi u Sydneyu, Australija sa suprugom Elsadom i sinom Patrickom rođen 2001. godine.

Ivica i Elsada Vračević sa sinom Patrickom

5.3. Marija Miladinović je rođena Fontan 1950. godine u Tuzli. Udala se za Žarka Miladinovića. Marija je cijeli radni vijek provela u građevinskoj kompaniji u Tuzli, a Žarko u građevinarstvu i špediciji. Marija je aktivan član uprave udruženja Italijana u Tuzli. Marija i Žarko su u braku dobili dvoje djece - sina Igora i kćerku Ivanu.

Marija i Žarko Miladinović sa unucima Dunjom i Leonom

Marija i Žarko Miladinović sa sinom Igorom snahom Danijelom i unukama Loreen i Noeele

5.3.1. Igor Miladinović je rođen 1973. godine. Sa suprugom živi Danijelom u Beču, Austrija. Imaju dvije kćerke, Loreen rođena 2013. godine i Noelle rođena 2015. godine

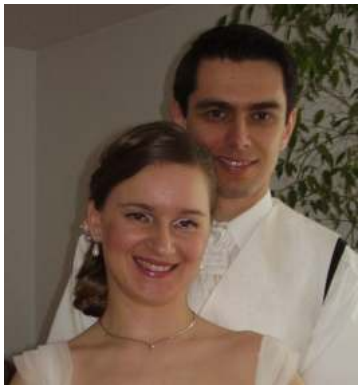

Igor i Danijela Miladinović

Loreen i Noelle Miladinović

5.3.2. Ivana Karagić je rođena Miladinović 1975. godine. Udala se za Alena Karagića sa kojim u braku ima kćerku Dunju rođena 1996. godine i sina Leonoma rođen 2000. godine. Obitelj živi u Sydneyu, Australija.

I*vana i Alen Karagić*

Dunja i Leon Karagić

Šesti potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

6. Orsola Lina Bojanović je rođena Fontan 1910. godine u Siroru. Završila je srednju učiteljsku školu Kloster u Sarajevu, te višu učiteljsku školu u Zagrebu. Vodila je prvo obdanište u Tuzli, a zatim radila u „Solani“ kao knjigovođa. Umrla je i sahranjena u Tuzli 1997. godine. Udala se za Slavka Mičića, poznatog tuzlanskog revolucionara i narodnog heroja. U braku su dobili dva potomka - sina Branka i kćerku Radoslavu.

Orsola Lina se drugi put udala za Grgu Bojanović sa kojim u braku ima kćerku Branku.

Orsola Lina Fontan

Obitelj Fontan slijeva na desno sjede Maria Mariota, Ernest, kćerke Giovannija Ivana, Hedviga i Sofija, Antonieta, stoje Orsola Lina, Sofia, Jozefina - supruga Giovannija Ivana i Danica - supruga Ernesta

Potomci Orsole Line Fontan su Branko, Radoslava i Branka.

6.1. Branko Mičić je rođen 1940. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Tonkicom Batticelli i sa njom ima kćerku Tatjanu i sina Slavka.

Branko Mičić sa kćerkom Tatjanom

6.1.1. Tatjana Jagodić je rođena 1971. godine u Tuzli. Udala se za Branislava Jagodića, a u braku su dobili jedino kćerku Aleksandru rođena 1995. godine. Obitelj živi u Tuzli.

Tatjana i Branislav Jagodić

Aleksandra Jagodić

6.1.2. Slavko Mičić je rođen 1973. godine u Tuzli. Živi u San Francisku, SAD. O njemu nema više podataka

Slavko Mičić

6.2. Radoslava Seka Poljašević je rođena Mičić 1941. godine. Udala se za Boru Poljaševića i ima dvoje djece - sina Slavku i kćerku Natašu.

6.2.1. Slavko Poljašević je rođen 1962. godine. Živi u Brčkom. Ima sina Radoslava i kćerku Jovanu.

6.2.2. Nataša Arsić je rođena Poljašević 1969. godine. Sa obitelji živi u Kanadi, a u braku je dobila kćerku Tatjanu.

6.3. Branka Kelečević je rođena Bojanović. Živi u Banja Luci. Ima dvoje djece – Mariju i Slobodana.

6.3.1. Marija Schubert Fontan je rođena 1974. godine. Živi u Aachenu Njemačka, sa suprugom Gerritom. Marija i Gerrit imaju dvoje djece i to Clara Josefine, rođena 2010. godine u Stolbergu i David Benjamin, rođen 2011. godine u Innsbrucku.

Branka Kelečević sa kćerkom Marijom

Marija i Gerrit Shubert sa djecom Clara Josefine i David Benjamin

6.3.2. Slobodan Kelečević je rođen 1982. godine. Živi u Banja Luci sa suprugom Helenom i kćerkom Marinom, rođenom 2017. godine.

Slobodan Kelečević

Slobodan i Helena Kelečević sa kćerkom Marinom

Sedmi potomak Domenika Fontan i Marie Bancher

7. Lamberto Fontan je rođen 1911. godine. Umro je mlad 1934. godine. Sahranjen je na groblju Borić u obiteljsku grobnicu.

Osmi potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

8. Ernest Fontan je rođen 1913. godine. Završio je zidarski zanat i radio kao poslovođa u građevinskom poduzeću "Tehnika" Tuzla. Dva puta se ženio. Prvi put je bio u braku sa Danicom, a nakon toga sa Anicom, rođena 1914. godine. Nije imao potomaka. Umro je i sahranjen 1980. godine u Tuzli na groblju Borić. Ernest je bio učesnik NOB-a i dobitnik odlikovanja. Nakon Drugog svjetskog rata usvojio je dijete kojem je kasnije pomogao da se oženi, i dao pravo korištenja prezimena Fontan. U tom braku je rođen Tihomir Fontan koji živi u Bijeljini.

Vjenčanje Ernesta Fontan i Danice

Deveti potomak Domenica Fontan i Marie Bancher

9. Sofia Piccolotti je rođena Fontan 1915. godine. Živjela je u Tuzli gdje je završila srednju školu Kloster. Udala se za Vittorio Viktora Piccolotti koji je rođen 29.1.1906. godine u Poljani, Kiseljak kod Tuzle. Poslije Drugog svjetskog rata obitelj se odselila u Italiju, u Siror, u rodnu kuću obitelji Fontan. Nije imala potomaka, a umrla je u Siroru, Italija.

Sofia Piccolotti Fontan

Vittorio Viktor Piccolotti opisan u poglavlju obitelji Piccolotti

GOJO

Zbog ekonomske krize krajem 19. stoljeća oko 1890. godine Josip Gojo i njegova braća napuštaju rodni Levico kod Trenta i dolaze na prostore BiH, u Tuzlu. Obitelj Gojo je jedna od obitelji koja je dala veliki doprinos u razvoju građevinarstva u Tuzli, kao i razvoju kulturnih pravaca čije smjerove su nametali članovi obitelji Gojo.

U matičnim knjigama u Italiji navode se različita prezimena Gojo. Npr. 1905. godine prezime se piše Goio, dok je u kasnijem periodu prezime pisano kao Gojo. Matične knjige i WEB stranicu Indice Nati in Trentino o genezi obitelji Gojo istražila je Andrea Bašić, čiji je pradjed Josip Gojo bio ključni član obitelji Gojo, koja se nastanila u Tuzli.

Roditelji članova obitelji Gojo koji su došli u Tuzlu su otac **Ignazio Gojo** i majka Rosa rođena Bampa. Ignazio Gojo i Rosa Bampa su imali sedam sinova: Evaristo rođen 22.1.1858. godine, Vitiliano Francesco rođen 13.3.1860. godine, Guiseppe je rođen 7.6.1862. godine, Erasmo rođen 27.1.1865. godine, Lauro Luigi rođen 23.9.1867. godine, Sigismondo Giovanni rođen 13.6.1870. godine i Achille Francesco rođen 19.3.1874. godine.

Prvi član obitelji Gojo, Giuseppe Josip Gojo je došao u Tuzlu 1891. godine i u Tuzli je osnovao obitelj. Kasnije je u Tuzlu došao i njegov brat Erasmo, a vjerovatno i treći brat Achille. Za ostalu braću nije poznat životni put.

Obitelj Gojo je jedna od najuticajnijih obitelji sa aspekta doprinosa građevinarstvu u Tuzli. Josip i sinovi su se bavili građevinskim radovima, proizvodili betonske elemente i nadgrobne spomenike. Imali su svoju radionicu za izradu betonskih cijevi, pločica i nadgrobnih spomenika. Bili su priznati i cijenjeni majstori svog zanata. Jedan od sinova Ignazio Gojo je završio kiparsku školu u Salzburgu.

U kući obitelji Gojo, koja se nalazila u centru grada gdje je danas medijska kuća "Kameleon", u blizini današnjeg Katoličkog školskog centra, postojao je dimnjak

koji je bio koso ozidan kroz srednji zid kuće tako da je ložište bilo na jednom kraju kuće a dimnjak na drugom. Ova tehnika gradnje dimnjaka je praktično vrsta zidnog radijatora, što je vrlo efikasan i isplativ način zagrijavanja stambenog ili poslovnog prostora. Taj stil gradnje stambenih objekata prvo su primjenjivali Italijani koji su gradili objekte u Tuzli, a među njima i obitelj Gojo.

Prvi brat Guiseppe Josip Gojo

Prvi iz obitelji Gojo koji su došli u Tuzlu su Guiseppe Josip i Maddalena Mott. Guiseppe je rođen 7.6.1862. godine u Levico, Italija, kao četvrti potomak oca Ignazio Gojo i majke Rosa rođena Bampa. Umro je u Tuzli 1930. godine. Guiseppe se vjenčao sa Maddalenom Magdalena Caterina Mott rođenom 1871. godine u Fiera di Primiero kod Trenta, koja je umrla 1939. godine u Tuzli.

Maddalena Mott opisana u poglavlju obitelji Mott

Giuseppe Josip Gojo

Maddalena Magdalena Mott

Guiseppe Josip Gojo i Maddalena Magdalena Mott su u braku imali najbrojnije potomstvo u obitelji Gojo koja je živjela u Tuzli - jednu kćerku i sedam sinova. Sinovi Maddalene Mott i Josipa Goje su nakon sklapanja brakova ostajali da žive u Tuzli, u obiteljskoj zajednici. Kako se povećavao broj ukućana, polako su se braća počela izdvajati, gradivši vlastite kuće u obiteljskom dvorištu. Sve do Drugog svjetskog rata braća Gojo su zajedno radili u radionici za izradu betonske galanterije. Poslije Drugog svjetskog rata nacionalizacijom radionica prelazi u državnu svojinu, a jedan od sinova Ignacio je ostao raditi kao poslovođa u istoj

radionici, dok su se ostala braća zaposlila uglavnom u državnim građevinskim kompanijama.

Obitelj Gojo oko 1920. - sjede s lijeva Roza, Guiseppe Josip, Josipova supruga Maddalena Mott i Giovanni, stoje s lijeva Emil, Jakob, Ignacio, Franjo, Lucijan i Hilario

Brat Guiseppe Josipa Gojo koji se zove Erasmo Gojo bio je vjenčan sa osobom iz obitelji Mott, koja je imala isto ime i prezime - Maddalena Mott, kao što se zvala i Josipova supruga.

Hilario Gojo predsjednik Levica i Josip Gojo , Levico 1928.

Maddalena Gojo Mott sa unukom Draganom u dvorištu radionice, 1938.

Guiseppe Josip Gojo i Maddalena Mott su imali 9 potomaka - **Giovanni, Roza, Ignacio, Hilario, Lucian, Franjo, Jakob, Marija i Emil.**

1. Giovani Đovani Ivan Gojo je najstariji potomak Maddalene i Josipa. Ivan je rođen 1891. godine i umro je 1930. godine. Bio je vjenčan sa Crnogorkom Zorom i nisu imali potomaka. Oboje su, relativno mladi, umrli u Tuzli.

2. Roza Mott rođena je Gojo u Tuzli 1893. godine, a umrla je 1972. godine. Udala se za Jakoba Mott. U braku su dobili dva sina, Eduarda i Franju. Franjo je mlad obolio i umro, a Eduard se vjenčao sa Anom i u braku dobio kćerku Slavicu i sina Daria.

3. Ignacio Ignac Gojo je rođen 1894. godine, a umro je 1960. godine. Bio je vjenčan sa Italijankom Amelijom rođena Tartarotti, koja je bila iz kraja njegovog oca – iz Levica, Tirol. Amelija je rođena 1898. godine i umrla je 1975. godine. Ignacio i Amelija nisu imali potomaka.

Amelija i Ignacio Gojo

4. Hilario Gojo je rođen 1899. godine i umro je 1966. godine. Bio je vjenčan sa Elizabetom Bačik, čija je obitelj došla iz Čičmany, Slovačka, u Tuzlu. Elizabeta je rođena 1903. godine i umrla 1976. godine. Elizabeta je pjevala u pjevačkom društvu „Majevica“. Hilario i Elizabeta su sahranjeni u Tuzli. Hilario i Elizabeta su u braku imali dva sina - Brunu i Leonarda i jednu kćerku Karmelu.

Hilario Gojo u uniformi u Tuzli 1918.

Elizabeta Bačik i Hilario Gojo

U dokumentima se često sretala varijacija imena Hilario, pa je negdje zapisano Hilarijon, Ilarrijo, Lario, Hilarijo, a u krsnom listu piše Hilario.

Elizabeta Gojo s unukom Danielom

Elizabeta Gojo stoji prva s desna 1921.

Bruno Gojo u djetinjstvu

4.1. Bruno Gojo je najstariji sin koji je živio i radio u Tuzli. Pohađao je Osnovnu školu "Kloster" u Tuzli od 1932. godine.

Bio je strastveni saksofonist, arhitekt i ljubitelj kaubojskih romana. Radio je u Zavodu za izgradnju Tuzla, a svirao je na brojnim zabavama u tuzlanskom sastavu „Lira". Bio je vjenčan sa Behkom i ima kćerku Maju. Maja je udata, i ima sina Elina koji živi u Tuzli.

Bruno Gojo

Behka, Maja i Bruno Gojo

4.2. Leonard Nardi Gojo je živio u Kranju, bio je vjenčan sa Ernom rođena Černač. Kao i većina u obitelji Gojo, Leonard je bio strastveni kartaroš i obiteljski komičar. Svi su uživali u njegovom društvu. Erna živi u Kranju, Slovenija. Leonard i Erna Gojo su u braku dobili dva sina - Romea i Dina.

Leonard i Erna Gojo – kako Andrea napisa
Naši Clark Gable i Ingrid Bergman

4.2.1. Romeo Gojo je bio u braku sa Marjetom. Oboje su umrli. U braku su dobili sina Timoteja i kćerku Ulu. Timotej Tim Gojo studira, a Ula je nedavno dobila kćerku Miu. Ula sa obitelji živi u Ljubljani.

Erna i Leonard sa sinom Romeom

4.2.2. Dino Gojo u braku sa Lili ima sina Davida i kćerku Linu. David radi u Linked In San Francisco, a Lina studira u Kopenhagenu.

Dino Gojo kao mali dječak sa majkom Ernom

Dino Gojo 2019.

4.3. Karmela Gojo se udala za Željku Bušića i u braku dobila dvije kćerke - Danielu i Andreu. Karmela je od majke Elizabete naslijedila dar za pjevanjem, pa je redovno nastupala u crkvenom horu sv. Pavla i Petra u Tuzli. Od Goja je naslijedila i dar za slikanjem. Karmela je umrla 2011. godine u Splitu gdje je provela zadnje godine života sa Danielom i unucima.

Vjenčanje Karmele Gojo i Željka Bušića

S desna Karmela Gojo, Željko Bušić i Melita Gojo Radovanović

Karmela Gojo na radnom mjestu u PBS banci, danas NLB

4.3.1. Daniela Bušić Prskalo je rođena 16.8.1962. godine u Tuzli. Završila je studije medicinu u Tuzli i radi u Novartis farmaceutskoj kompaniji u Splitu. Ima sina Sandra i kćerku Lidiju. Sandro je rođen 22.9.1988. godine, studira Medije i kultura društva u Dubrovniku. Lidija je rođena 26.1.1996. godine u Splitu, a studira engleski jezik i pedagogiju u Zadru. Obitelj živi u Splitu.

Rodice Danijela Bušić lijevo i Silva Bonić desno

4.3.2. Andrea Bašić je rođena Bušić 20.5.1972. godine u Tuzli. Profesor je engleskog jezika i književnosti, a radi kao Senior koordinator za program „Engleski kao drugi jezik“ u Centru za razvoj vještina u Burlington, Ontario, Kanada. Udala se za Slobodana Bašića 1999. godine u Tuzli i odselila u Kanadu 2001. godine. Slobodan radi kao menadžer održavanja u tekstilnoj kompaniji GAP. U braku su dobili dvije kćerke – Doris i Gabrielu. Doris je rođena 24.5.2006. godine u Mississauga, Ontario, a Gabriela je rođena 21.9.2011. godine u Mississauga, Ontario, Kanada.

Daniela i Andrea sa djecom Lidijom, Doris i Gabrielom

Rođaci u Kranju - s lijeva Dino, Andrea, Maja i Romeo

5. Lucian Lucijan Cano Gojo je rođen 3.12.1899. godine. Bio je član pozorišne grupe u Tuzli koja je izvodila predstavu „Emina“ u kojoj je bilo nekoliko glumaca italijanskog porijekla. Vjenčao se 13.8.1931. godine sa Njemicom Terezijom Köhl, rođena u Lukavcu 18.8.1906. godine. Lucijan je bio vrijedan radnik i radio je zajedno sa braćom. Živjeli su zajedno u tzv. „Gojinoj avliji“ u Tuzli i bili su jako sretni u društvu. Blizu kraja Drugog svjetskog rata, 1944. godine Lucijan je obolio od tifusa i umro. Njegova supruga Terezija je imala 38 godina, a kćerka Lidija 13 godina. Terezija je živjela u Tuzli dok nije otputovala u Australiju 1970. godine i tamo nastavila da živi sa kćerkom Lidijom i njezinom obitelji. Terezija Gojo je doživjela zdravu i sretnu starost. Umrla je 1998. godine u 92. godini života u Canberri, Australija. Lucijan i Terezija su dobili u braku jedino kćerku Lidiju. .

Lucijan Cano Gojo sa šeširom, Franjo Gojo i društvo, 1920.

Lucijan Gojo

Lucijan Gojo nadzornik na gradilištu Hrvatskog doma u Tuzli

Terezija Köhl Gojo

Terezija u staroj „Gojinoj avliji“ u Tuzli 1966.

Lucijan Gojo i Terezija Köhl Gojo sa Lidijom Gojo

Odlazak na izlet obitelji Lucijana Gojo 30.7.1936. – Lidija Gojo sjedi naprijed u krilu, Lucijan stoji desno sa šeširom

Terezija Gojo u tradicionalnoj nošnji desno

Terezija kupuje mlijeko

Jedan prijatelj od braće - Lucijan, Franjo i Jakob Gojo i Ferdo Mott

Na Ilinčici susret obitelji Mott i Gojo – s lijeva Điđota, Ferdo, Maria Mott, Terezija Gojo, Kristina Mott, Franz Zimmermann i Marija

U dvorištu Goja – s lijeva Amelia koja je supruga Ignacio Goje, Terezija Gojo, Maddalena, Elizabeta i djeca Leonardo i Lidija

Terezija Gojo sa kćerkom Lidijom, njenim suprugom i kćerkama

5.1. Lidija Bonić je rođena Gojo, a udala se za Miju Mile Bonić 22.4.1962. godine u Tuzli. Lidija je bila zdravstveni radnik i imala posao u odjeljenju za radiologiju. Mijo je bio profesor muzike u srednjoj školi. Mijo je prekrasno svirao klavir, orgulje i klavirsku harmoniku, a često su Terezija i Lidija pratili njega i pjevali stare pjesme sjećajući se tako njihove domovine. Godine 1967. emigrirali su u Australiju i stigli u Sydney 9.1.1968. godine. Nakon njih, u Australiju je 1970. godine došla i Terezija Gojo. Živjeli su u Sydney 10 godina do preseljenja u Canberru, u blizinu Miline braće i sestre i hrvatske zajednice. Lidija sa svojih 87 godina uživa u društvu svojih kćerki i unučadi koji je često posjećuju. Lidija i Mijo su u braku dobili dvije kćerke - Silvu i Vesnu.

Lidija Gojo 17.4.1950.

Vjenčanje Lidije Gojo i Mije Bonića u Tuzli 1962.

Lidija Gojo i Mijo Bonić, Canberra Australija 1980.

Rodice Rosana Gojo i Silva Bonić

Četvrti rođendan Rosane Gojo, Silva s bakom Terezijom i roditeljima Mijom i Lidijom 1964.

Lidija je pazila na mamu Tereziju i muža Miju koji je bio jako bolestan i koji je sa 76 godina umro 4.8.2008. godine.

Terezija i Lidija

5.1.1. Silva Bieser je rođena Bonić 25.2.1963. godine. Završila je fakultet na Australskom Nacionalnom Sveučilištu u Canberri i postala srednjoškolska nastavnica. Vjenčala se sa oficirom australijske vojske Gary Bieser u Canberri 9.1.1988. godine. Dok je njen suprug Gary bio u vojsci oni su se puno puta selili i živjeli u skoro svakom gradu Australije i u Engleskoj. Sada sretno žive i rade u Sydney.

Mijo Bonić sa Silvom, Vesnom i Lidijom 1967.

Terezija sa kćerkom Lidijom, Vesnom, Mijom, i Silvom u Tuzli na izletu 1967.

Silvijin 21. rođendan 1984.

Silva Bonić i Gary Bieseri,
Canberra, Australia 1984.

Obitelj Gary i Silva Bieser,
i djeca Gabrielle,
Ashley i Jacku
Sydney, Australija 2013.

Silva i Gary imaju troje djece – Ashley, Gabrielle i Jack.

Ashley Bieser je rođena 1992. godine u Townsville Qld. Završila je poslovnu školu i radi s ocem u njegovoj privatnoj kompaniji kao posrednik za stanbeni kredit. Gabrielle završava magisterij za međunarodne studije u Njemačkoj. Gabrielle Bieser je rođena 1995. godine u Sydney, Australija. Jack Bieser je rođen 1997. godine u Geelong, Australija, a završio je zanat za dizajn vrtlarstva.

Ashley, Gabrielle i Jack

5.1.2. Vesna Shields rođena je Bonić 14.4. 1965. godine u Tuzli kao druga kćerka Lidije i Mile Bonić. Živi u Canberri Australija od 1977. godine. Vesna je završila žurnalistiku 1989 godine na Sveučištu u Canberri. Udala za Stephen Smith 15.3.1998. godine.

Vesna i Silva Bonić – jedu kruha i masti u "Gojinoj avliji"

„Gojina avlija" čuva divne obiteljske uspomene na poslove koje su braća Gojo i nevjeste skupa radili, od pripremanja specijalnih italijanskih kobasica, klesarskih i građevinskih radova, rođendanskih proslava do pečenja kolača za Božić. Ta je avlija nekoć odzvanjala smijehom i pjesmom. Usmeno predanje kaže, a Andrea Bašić zapisala, da bi se ljudi u prolazu zaustavljali ispod prozora Elizabete Bete Gojo i slušali je dok pjeva i kuha. Kad poslove završe, braća bi otišla na kartanje u obližnju kafanu, a snahe bi obavezno išle u kino. Starija djeca bi čuvala mlađu dok su majke gledale najnovije filmove pristigle iz Holivuda.

Vesna i Stephen su u braku dobili kćerku Charisse Lydia Smith i sina Hilton Stephen Smith.

Vesna sa sinom Hilton Smith i kćerkom Charisse Smith 2007.

Charisse Lydia Smith je rođena 3.12.1991. godine u Canberri. Charisse je magistrirala pravo 2018. godine na Australskom Nacionalnom Sveučilištu i radi kao advokat. Charisse se udala za Brendan Matthews u novembru 2017. godine. Charisse i Brendan nemaju potomaka.

Hilton Stephen Smith je rođen 14.6.1993. godine u Canberri. Hilton je poduzetnik. Vjenčao se sa Ashleigh rođena Blair-Heycamp u Canberri, 2015 godine. Hilon i Ashleigh nemaju potomstvo.

Vesna je se razvela od Stephen-a Smith 1995. godine. Udala se za Braden Shields u novembru 2004. godine. Braden ima tri sina iz bivših brakova. Vesna i Braden nemaju zajedničkih potomaka.

Vesna Bonić Shields

Vesna sa suprugom Braden Shields i djecom Dale i Hilton (u pozadini), Jesse, Harley i Charisse 2012.

Vesna, Lidija i Silva u Cairns, Queensland 2018.

6. Franjo Gojo je rođen 1901. godine, a umro je 1971. godine u Tuzli. Živio je u Tuzli, bio je oženjen Katarinom Mott. Franjo se školovao u Salzburgu. Bavio se građevinarstvom zajedno sa svojim ocem i braćom. Katarina je rođena 1915. godine, a umrla je 1982. godine u Zagrebu. Po zanimanju je bila stenograf. Osim toga, bila je talentirana pjevačica, solirala je u pjevačkom horu Majevica i u crkvenom horu.

Franjo Gojo u mladosti

Franjo Gojo

Franjo Gojo u svom pčelinjaku

Katarina Gojo

Katarina Gojo sa kćerkom Verom

Katarina Gojo sa unukom

Katarina Mott opisana u poglavlju obitelji Mott

Franjo i Katarina su imali u braku kćerku Veru i sina Miroslava.

6.1. Vera Džoja Gojo je završila Tehnološki fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Nakon završetka studija vratila se u Tuzlu zajedno sa svojim suprugom, Stjepanom Džoja, gdje živi do početka ratnih dešavanja u BiH. Odnedavno živi u Zagrebu. U braku je dobila jednu kćerku, Anamariu.

Katarina, Franjo i Vera Gojo

Vera Gojo

Vera Gojo sa suprugom Stjepanom

6.1.1. Anamaria Džoja Horvat je završila Farmaceutsko biokemijski fakultet sveučilišta u Zagrebu, gdje i živi. Udata je za Tomislava Horvata i ima četiri sina – Mario, Renato, Jakov i Leon.

Anamaria Džoja Horvat 2016.

6.2. Miroslav Gojo je rođen u Tuzli 1950. godine. U rodnom gradu je završio osnovnu školu i gimnaziju. Upisao je Tehnološki fakultet Sveučilišta u Zagrebu, na kojem je diplomirao 1976. godine. Poslije diplomiranja radio je kao asistent na Zavodu za fizikalnu hemiju na matičnom fakultetu, na kojem je magistrirao 1979. godine. Godine 1990. godine prešao je na Grafički fakultet Sveučilišta u Zagrebu gdje je radio u svim nastavnim zvanjima - od višeg asistenta do redovnog profesora. Doktorsku disertaciju je odbranio u Ljubljani 1995. godine. Napisao je veći broj naučnih radova i jednu knjigu. Dobitnik je priznanja Zaslužni građanin Grada Zagreba. Živi u Zagrebu, u braku sa Irenom Gojo i ima sina Maria i kćerku Katarinu.

S lijeva stoje Melita, Vera, Lidija, Dragan, Karmela, s lijeva čuče Mirjana i Miroslav

Miroslav Gojo

Miroslav i Irena Gojo 2018.

7. Jakob Gojo je rođen 1904. godine. Bio umjetnička duša, crtao je i pisao pjesme. Umro je 1933. godine od galopirajućeg TBC-a.

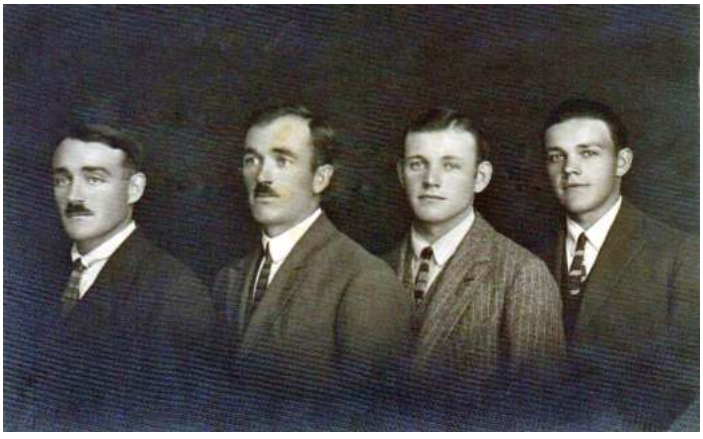

Braća Ivan Đovani, Ignacije, Franjo i Jakob Gojo

8. Marija Gojo je rođena 1907. godine. Umrla je sa tri godine 1910. godine. Sahranjena je u obiteljskoj grobnici Gojo na groblju Borić, Tuzla.

9. Emil Gojo je rođen 1908. godine. Stanovao je u obiteljskoj kući u centru grada na prostoru gdje je danas poslovna zgrada medijske kuće "Kamelon" Tuzla. Emil je uvijek bio vedrog duha, nasmijan, a svake nedelje je išao u šetnju u odijelu i šeširu. Bio je vjenčan sa Olgom Pečenko. Olga je rođena 1914. godine, a umrla je 1990. godine. Emil, kao najmlađi sin Josipa Gojo je umro 1998. godine u 91. godini života. U braku sa Olgom dobio je sina Dragana i kćerke Melitu i Mirjanu. Njegova djeca sa svojim obiteljima nisu odlazila iz Tuzli.

Emil Gojo

9.1. Dragan Gojo je rođen 7.7.1934. godine, a umro 2000. godine. Bio je vjenčan sa Brankom Gojo, rođena 1932. godine, a umrla 2005. godine. U braku su dobili jednu kćerku Rosanu.

Dokument Dragan Gojo

9.1.1. Rosana Gojo – Mujkanović je rođena u Tuzli 13.10.1960. godine. U Tuzli je završila svoje školovanje, Srednju građevinsku školu 1979. godine, a potom Rudarsko-geološki fakultet. Radila je kao nastavnik rudarskih predmeta u školi u Banovićima. Trenutno je zaposlena kao komercijalista u firmi Meggle. Rosana sa porodicom živi u Tuzli, na Slatini. Udala se 1990. godine za medicinskog radnika Damira Mujkanovića iz Tuzle. Damir je završio Visoku zdravstvenu školu i radi u Ministarstvu zdravlja u Tuzli.

S lijeva stoje Bogoljub, Željko, Rosana, Dragan, Branka, s lijeva sjede Dragan, Olga, Emil, Melita i Mirjana

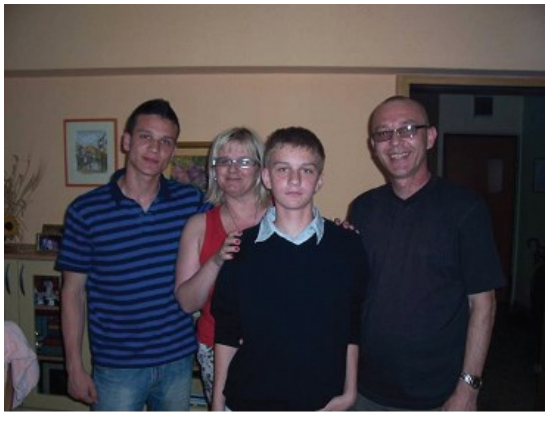

Obitelj Mujkanović Rosana, suprug Damir i sinovi Dino i Dario, Tuzla 2009.

Rosana sa sinom Dinom 2018.

Rosana i Damir su u braku dobili dva sina Dinu i Daria.

Dino Mujkanović je rođen 19.4.1991. godine u Tuzli gdje se školovao i završio Pravni fakultet. Zaposlen je u pravnoj službi kompanije Bingo u Tuzli. Vjenčao se sa Ninom, rođena Katkić 13.7.1990. godine u Tuzli, od oca Nermina Katkić i majke Snježane Todorović iz Tuzle. Nina je pravnik, zaposlena u Općini Lukavac.

Dino i Nina Mujkanović 15.9.2018.

Dario Mujkanović je rođen 8.9.1994. godine i nakon završene gimnazije "Ismet Mujezinović" u Tuzli, studira u Tuzli.

9.2. Melita Seka Radovanović je starija kćerka Emila i Olge Gojo. Rođena je Gojo 1940. godine u Tuzli, a udala se za Bogoljuba Radovanovića. Melita i Boboljub su u braku dobili dva sina, Dragana i Željka.

Melita Gojo Radovanović sa Silvom i djecom u staroj „Gojinoj avliji" u Tuzli 2012.

Melita Seka Gojo, desno, i Karmela Gojo

9.2.1. Dragan Radovanović je pravnik po struci. Vjenčao se sa Dijanom Dizdarević. Imaju sina Zlatana, a članovi obitelji žive i rade u Tuzli.

9.2.2. Željko Radovanović živi i radi u Tuzli.

9.3. Mirjana Pejić je rođena Gojo 1949. godine u Tuzli. Udala se za Antu Pejića i živi u Tuzli.

Drugi brat Erasmo Gojo

Erasmo Gojo je rođen 27.1.1865. godine. Živio je u Tuzli. U obiteljskoj arhivi Gojo je ostala sačuvana dopisna karta koju mu je poslao mlađi brat Achille na adresu u Tuzli. Erasmo Gojo je bio vjenčan sa Maddalena Mott. Erasmo je umro i sahranjen u Tuzli 16.7.1914. godine. Maddalena Magdalena Mott i Erasmo Gojo nisu imali potomaka.

Dopisna karta za Erasma Gojo u Tuzlu poslata 1905. iz Austrije

Nevenka Lončarić, djevojačko Piacun, najmlađi potomak Terezije Dorighi pored spomenika Erasmo Goji na groblju Borić, Tuzla

Maddelena Mott opisana u poglavlju obitelji Mott i Dorighi

Treći brat Achille Francesco Gojo

Achille Francesco rođen je u Levicu 19.3.1874. godine. Prema kazivanju članova obitelji Gojo, Achille Gojo je živio u Tuzli i mjestu Janja kod Bijeljine. Pojedini izvori navode da je umro i sahranjen u Janji, ali sveštena lica u Janji ne znaju da ima “neki” Gojo sahranjen u Janji.

Obiteljska grobnica Gojo na groblju Borić, Tuzla

GROTTI

Obitelj Grotti je davne 1886. godine doselila u Bosnu i Hercegovinu iz Kelchsaua, pokrajina Tirol, današnja Austrija.

Faustino Tommaso Francesco Grotti rođen 1847. godine, doseljava u BiH sa suprugom Monicom Heim, rođenom 1854. godine. Imali su dva sina i dvije kćerke. Faustino i Monica su vjenčani 19.2.1878. godine u Klimmach, kod Schwabmunchen, u Njemačkoj.

Faustino Grotti je potomak oca Giacomo Grotti rođen 1800. godine i majke Maria Bella rođena 1812. godine. Monica Heim je kćerka Josefa Anton Heima koji je rođen 1822. godine i Catharine Trieb rođena 1821. godine. Josef Anton Heim i Catharine Trieb su se vjenčali 22.11.1859. godine u Klimmachu kod Augsburga.

Po jednom predanju članova obitelji Grotti, prvi doseljenici iz obitelji Grotti su došli zaprežnim kolima u Bradinu kod Konjica i tu su se nastanili. Konjic i okolna mjesta, Bradina, Ravnica, Ostrožac i Orahovica su mjesta planirana za kolonizaciju velike grupe Italijana koji su došli iz trentinske oblasti i drugih dijelova Austro-Ugarske Monarhije. Doseljenici su organizovano, kao kolonisti dolazili u velikim grupama tokom septembra 1883. godine. Međutim, većina se vratila nazad u Italiju tokom marta 1884. godine, nezadovoljni dobijenim posjedima u regiji Konjica. Posjedi nisu imali kvalitet koji im je bio obećan prilikom polaska iz Italije, nisu dobili ni grla krupne stoke ni druge obećane beneficije. Tako da je u Konjicu i okolini ostao vrlo mali broj doseljenika. Na listi obitelji doseljenika na područje Konjica nije bilo obitelji Grotti.

Po drugom, racionalnijem, razmišljanju članova obitelji Grotti, obitelj Faustina Grotti i Monice Heim se prvo nastanila u Sarajevu 1886. godine. Faustino je bio vrlo poduzetna osoba, pa je otvorio nekoliko ciglana oko Sarajeva i tako postao vrlo imućan čovjek. Njegov sin Francesco se školovao u Sarajevu u periodu od 1893. do 1896. godine, a oko 1914. godine obitelj se preselila u Bradinu kod Konjica.

Faustino Grotti se u Bradini bavio sječom šuma i otpremom drvne građe za Italiju, i na taj način stekao značajnu imovinu. Nije mnogo mario za sinove i kćeri, a sav svoj novac je čuvao u tadašnjoj Narodnoj banci Jugoslavije. Prilikom propasti tadašnje države Kraljevine Jugoslavije došlo je i do propasti bankarskog

sistema, pa i Narodne banke. Tako je Faustino izgubio svoj novac, koji je bio na bankovnom računu, a radilo se o izuzetno velikom novcu, dovoljnom za kupovinu više fabričkih postrojenja.

Faustino Tommaso Francesco Grotti i Monica Heim su imali četiri potomka. Maria Grotti, rođena 1878. godine, Adelgunde Grotti, rođena 1879. godine, Francesco Laverio Grotti, rođen 1882. godine i Mechelle Grotti rođen 1889. godine.

Prvi potomak Faustina Grotti i Monice Heim

1. Maria Grotti je rođena 1878. godine. O njoj nema informacija.

Drugi potomak Faustina Grotti i Monice Heim

2. Adelgunde Grotti je rođena 1879. godine. O njoj nema informacija.

Treći potomak Faustina Grotti i Monice Heim

3. Francesco Franc Laverio Grotti je rođen 5.8.1882. godine. Išao je u dječiju školu za bolesne i onima koja treba podrška u Sarajevu tokom 1893. do 1896. godine. Nakon školovanja zapošljava se kao šumski radnik. U Bradini se vjenčao sa Stanislavom Propadalo, rođenom 1892. godine. Sa suprugom Stanislavom formira obitelj u Bradini rođenjem sina Franje i četiri kćerke. Prvi i Drugi svjetski rat obitelj Franca Grotti je provela u Bradini, gdje je bio vrlo težak život. Poslije Drugog svjetskog rata dio obitelji doseljava u Banoviće. Tu je Franc radio kao čuvar u rudniku Banovići, jama Radina, do smrti 1957. godine. Stanislava Grotti je umrla 1955. godine. Franc i Stanislava su sahranjeni na groblju Rabića u Živinicama.

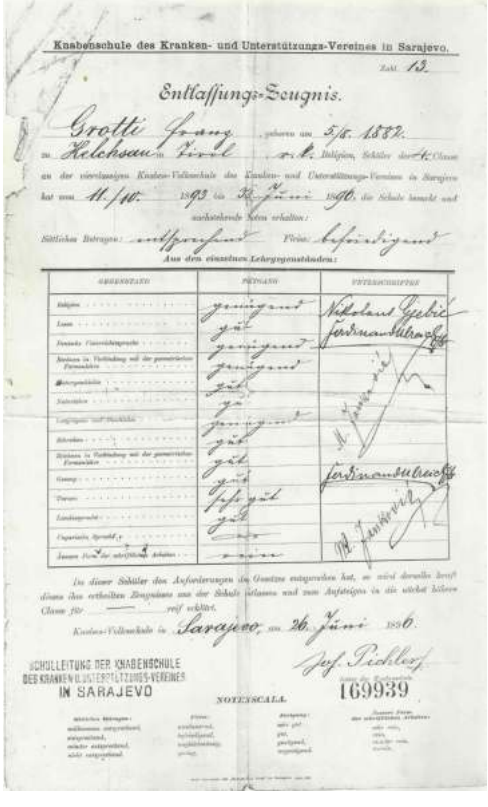

Knabenschule des Kranken- und Unterstützungs-Vereines in Sarajevo.

Zahl 13.

Entlassungs-Zeugnis.

Grotti Franz geboren am 5/8. 1882.

zu Kalchsau in Tirol k. k. Bezirk, Schüler der 4. Classe an der vierclassigen Knaben-Volksschule des Landes- und Unterstützungs-Vereines in Sarajevo hat vom 11/10. 1893 bis 26. Juni 1896. die Schule besucht und nachstehende Noten erhalten:

Sittliches Betragen: entsprechend Fleiss: befriedigend

Aus den einzelnen Lehrgegenständen:

Gegenstand	Fortgang	Unterschriften
Religion	genügend	Nikolaus Gyebi
Lesen	gut	Ferdinand Ulrich
Deutsche Conversationssprache	genügend	
Rechnen in Verbindung mit der geometrischen Formenlehre	genügend	
Naturgeschichte	gut	
Naturlehre	gut	
Geographie und Statistik	genügend	
Schreiben	gut	
Zeichnen in Verbindung mit der geometrischen Formenlehre	gut	
Gesang	gut	Ferdinand Ulrich
Turnen	sehr gut	
Handarbeit	gut	
Capacität, Sprachf.	—	
Summe Fleiss der obligaten Schulen	—	

In dieser Schüler den Anforderungen der Classe entsprochen hat, so wird demselbe hiemit dieses Zeugniss ertheilt. Zu diesem Zeugnisse und der Schule selbst und zum Aufsteigen in die nächst höhere Classe für ——— reif erklärt.

Knaben-Volksschule in Sarajevo, am 26. Juni 1896.

Josef Pichler

SCHULLEITUNG DER KNABENSCHULE DES KRANKEN-U. UNTERSTÜTZUNGS-VEREINES IN SARAJEVO

NOTIZSCALA

169939

Školsko svjedočanstvo Laverio Grotti 1896.

Franc i Stanislava su u braku dobili sina Franju i četiri kćerke - Amalija, Ankica, Julija i Mara.

3.1. Franjo Grotti je prilikom bitke na Neretvi u Drugom svjetskom ratu od posljedica bombardovanja izgubio razum. Nije se ženio i nema potomaka. Zadnje godine života proveo je kod sestre Julije u Žepču, gdje je i umro.

3.2. Amalija Elizabeta Blažević je rođena Grotti 12.5.1916. godine u Bradini. Vjenčala se 14.8.1951. godine u Konjicu za udovca Stjepana Blaževića. Stjepan je rođen 27.1.1907. godine u Konjicu, od oca Pere Blažević i majke Janje Jurić. Umro je 1963. godine u Tuzli, a sahranjen u Živinicama. Kao dječak, u vrijeme gladnih godina u Kraljevini Jugoslaviji, radio je kao pomoćni radnik u apoteci u Vojvodini. U Bradini je imao gostionicu, bakalnicu i pekaru, a često je bio pljačkan od strane četnika kad su boravili na prostoru Bradine. Imao je vrlo slab vid i nosio je naočale -18. Stjepan Blažević se dva puta ženio. Prva Stjepanova supruga je umrla na porođaju drugog djeteta, a prvi sin Anto je, nakon Stjepanovog vjenčanja, živio u obitelji s ostalih četiri sina koje je Stjepan dobio u braku sa Amalijom.

Poslije Drugog svjetskog rata 1946. godine Stjepan je postavljen za poslovođu pekare u Banovićima jer su se u to vrijeme otvarali rudnici u Banovićima. Obitelj Blažević je bila među prvim doseljenicima u Banoviće, kad se grad tek počeo formirati. Došao je zajedno sa sinovima Antom, Zvonkom i Zdravkom. Dok je obitelj živjela u Banovićima, Amalija i Stjepan su dobili još dva sina Zlatka i Zorana. Poslije je obitelj preselila u Živinice, pa u Tuzlu, gdje je danas nastanjen veći dio obitelji. Amalija je umrla 1987. godine u Tuzli i sahranjena na groblju Borić, Tuzla.

KRSNI LIST.
Testimonium Baptismi.

Amalija Grotti krsni list 1916.

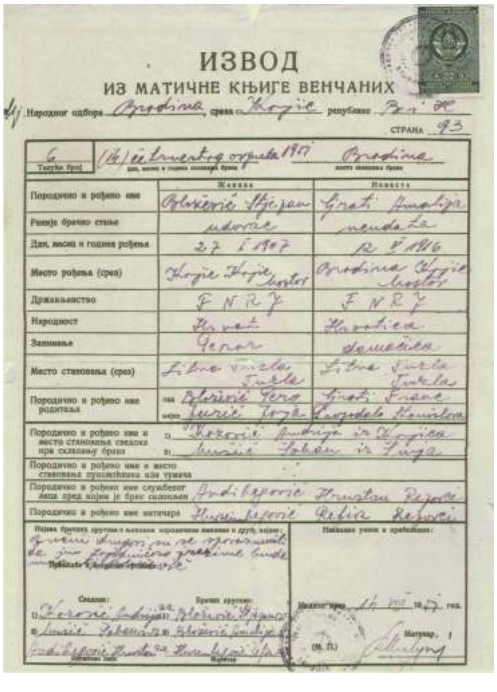
ИЗВОД
ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ ВЕНЧАНИХ

Vjenčani list Amalija i Stjepan Blažević

Amalija Blažević, unuka Zdenka i unuk Zdenko

Amalija i Stjepan su imali četvero djece - Zvonimira, Zdravku, Zlatka i Zorana, a u obitelji je živio i Anto, Stjepanov sin iz prvog braka.

3.2.1. Anto Blažević je sin Stjepana i njegove prve supruge. Vjenčao se sa Nadom Zovko iz Bradine. Živio je u Banovićima, zatim u Konjicu. U braku je dobio dva sina – Dragana i Gorana. Stariji sin Dragan živi u Splitu, a Goran, mlađi sin u Imotskom. Anto Blažević je umro i sahranjen u Konjicu 1991. godine. Nije u srodstvu sa obitelji Grotti.

3.2.2. Zvonimir Zvonko Blažević je najstariji sin Amalije i Stjepana Blažević, rođen 6.7.1942. godine u Bradini. Vjenčao se 1968. godine sa Đujom rođena Popović 1936. godine u Tuzli. Zvonko je radio u tuzlanskom Siporexu, a umro je u Tuzli 1.3.2003. godine.

Zvonko Blažević na radnom mjestu u Siporexu

Spomenik na groblju Borić Zvonku Blažević

Zvonko i Đuja su imali u braku dvoje djece – kćerku Zdenku i sina Zdenka.

Zdenka Džinić je rođena Blažević 15.6.1968. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i Bijeljini. Godine 1991. se udala za Nedžada Džinića. Zdenka je komercijalista za firmu "Ovnak" Vitez, a Nedžad je vozač za firmu "AC Betanija". Zdenka i Nedžad su u braku dobili dvije kćerke - Arnela rođena 1993. godine i Larisa rođena 1996. godine. Arnela Džinić je magistar farmacije, a Larisa je student medicinskog fakulteta u Tuzli.

Obitelj Džinić Nedžad, Zdenka, Arnela i Larisa 2018.

Đuja Blažević sa unucima Arnelom i Larisom 2018.

Zdenko Blažević, sin Zvonka i Đuje rođen je 17.6.1971. godine u Tuzli. Zdenko Blaževiće se uspješno bavi automehaničarstvom i ima vlastitu kompaniju za popravku automobila u Kreki. Vjenčao se 1999. godine sa Ivanom rođena Tomić. U braku su dobili sina Tonija, koji je učenik Srednje mašinske škole.

Zdenko Blažević sa psom na skijanju, Vlasić 2018.

Zdenko i sin Toni Blažević 2018.

Zdenko, supruga Ivana i sin Toni u Tuzli 2018.

3.2.3. Zdravko Blažević je rođen u Bradini 21.3.1945. godine. Po završenom školovanju radio kao komercijalista u firmi „Građapromet“ u Tuzli. Vjenčao se sa Hasretom Tanović, rođena 2.11.1946. godine. Radila kao šefica u knjigovodstvu najveće trgovačke kompanije u Tuzli „Prehrana promet“. Zdravko i Hasreta su u zasluženoj penziji. U braku su dobili dvije kćerke – Sanju i Sandru.

Zdravko Blažević sa suprugom i sa kćerkama Sanja i Sandra, zet Nihad, unuk Anel i unuka Ajla

Zdravko Blažević sa suprugom i kćerkama

Sanja Vasić je rođena Blažević 14.2.1970. godine. Školovala se u Tuzli i Sarajevu. U Sarajevu se udala za Dragana Vasića, sa kojim ima kćerke Maju i Andreu. Maja Vasić je rođena 20.8.1991. godine u Sarajevu, a Andrea je rođena 11.11.1992. godine u Darmstadt, Njemacka. U 2019. godini Sanja sa svojim kćerkama živi u Holandiji.

Sanja Blažević Vasić sa kćerkama Maja i Andrea, Boračko jezero 2016.

Sanja Blažević Vasić sa kćerkama Maja i Andrea, Božić 2018.

Druga kćerka Sandra Kokić, rođena Blažević je druga kćerka Zdravka i Hasrete Blažević. Rođena je 2.8.1973. godine. Nakon okončane škole udala se za Nihada Kokića. Imaju kćerku Ajlu rođenu 5.2.1996. godine i sina Anela rođenog 20.10.2003. godine. Obitelj živi u Lancaster, SAD.

Sandra sa suprugom Nihadom, roditeljima i djecom, Tuzla 2018.

Sandra sa suprugom Nihadom, kćerkom Ajlom i sinom Anelom

3.2.4. Zlatko Blažević je rođen 1947. godine u Banovićima. Radio je u kao poslovođa u veleprodajnom magacinu u Kreki. Bio je vjenčan sa Vesnom Osmandžiković. U braku sa Vesnom dobio je kćerku Jasnu i sinove Jasenka i Zlatka. Zlatko Blažević je izgubio život nesretnim slučajem u Kreki 1980. godine.

Prijatelji sa Zlatko i Vesna Blažević u prvom planu

Vesna Blažević 2019.

Zlatko Blažević sa sinom Zlatkom u naručju

Jasna Čorić je rođena Blažević 10.5.1969. godine. U braku sa Jasminkom Čorićem ima dvoje djece – sina Almira rođen 22.1.1989. godine i kćerku Amelu rođena 24.2.1996. godine. Obitelj živi u Tuzli.

Djeca Jasne Blažević Čorić, Amela i Almir, Tuzla 2018.

Jasna Blažević Čorić sa kćerkom Amelom, Tuzla 2018.

Jasenko Blažević je rođen 21.11.1970. godine u Tuzli. Vjenčan je sa Aleksandrom rođena Ovuka 13.5.1974. godine u Sarajevu. U braku su dobili dvije kćerke Sophie Blažević rođena 17.2.2009. godine i Nicole Blažević rođena 30.4.2011. godine. Obje kćerke su rođene u Brisbane, Australia, a obitelj živi u Düsseldorfu, Njemačka.

Obitelj Jasenka Blažević, zima 2019.

Obitelj Jasenka Blažević sa rodicom Sanjom, Zadar 2018.

Zlatko Blažević je najmlađi potomak Zlatka i Vesne Blažević. Rođen je 15.7.1979. godine u Tuzli. U braku je sa Lejlom rođena Bektić 1.3.1982. godine. Imaju dvije kćerke - Sarah rođena 18.6.2010. godine i Lana rođena 7.8.2015. godine. Zlatko sa obitelji živi u Tuzli.

Zlatko i Lejla Blažević

Zlatko Blažević sa suprugom Lejlom, majkom Vesnom i kćerkama

3.2.5. Zoran Blažević je rođen 1950. godine. Vjenčan je sa Ivanom Čolić iz Šičkog Broda. U braku su dobili kćerku Snježanu i sina Stjepana. Snježana se udala za Samira Begovića iz Tuzle, a u braku su dobili dva sina Mirana i Zlatana.

Zoran i Ivana Blažević 2017.

Snježana sa suprugom Samirom i sinovima Miran i Zlatan

Stjepan je vjenčan sa Sanjom Stankić iz Lukavca, a Stjepan i Sanja imaju dva sina Daniela i Paskala.

Stjepan, Sanja, Daniel i Paskal Blažević

Prvi rođaci, s lijeva Mirana i Zlatan Begović-Blažević, Daniel i Paskal Blažević u Tuzli 2018.

3.3. Ankica Dragutinović Grotti živjela u Bradini, bila je udata za Dragutinovića i u braku imala jednog sina Nenada i četiri kćerke – Zdenka, Radojka, Gordana i Nevena. Ankica je umrla u Bradini.

3.4. Mara Milutinović je rođena Grotti. Rano se udala u Kraljevo. U braku je imala dva sina - Mileta i Savu koji žive u Kraljevu sa svojim obiteljima. Mara je umrla u Kraljevu, gdje je i sahranjena.

3.5. Julija Grotti-Mikulić je živjela u Žepču sa suprugom Markom. Imala je sina Miroslava koji je rano umro. Miroslav je imao sina Marija i kćerku Sanju koji žive u Žepču.

Specifičnost članova obitelji je da su svi potomci Franca i Stanislave umrli od srčanih tegoba.

Četvrti potomak Faustina Grotti i Monice Heim

4. Mechelle Grotti rođen 1889. godine. O njemu nema drugih informacija.

MENEGONI

Obitelj Menegoni potiče iz malog mjesta Aldeno u Comune di Aldeno, u provinciji Trento. Aldeno, malo mjesto od svega 8 km^2, je poznato po višestoljetnoj tradiciji proizvodnje vina, od kojih je danas u svijetu poznato “Merlot”. U današnjem vremenu više nema obitelji Menegoni u Aldenu, a njihovi potomci žive širom Italije - u gradovima Rim, Ancona, Milano, Peruđa, Bolonja i drugi, i širom svijeta - u SAD-u, Kanadi i Chileu. U Bosni i Hercegovini najviše članova obitelji Menegoni žive u Banja Luci i Tuzli.

Prema nekim istraživačima obitelj Menegoni zapravo potiču iz mjesta Garniga, na obroncima par kilometara iznad Aldena. Zanimljivo je da ime mjesta Garniga zapravo potiče od "raporta" u vrijeme kad je bavarske rudare pozvao tadašnji vladar Welsch Tirola Princ Biskup Bernara Clesia poznatiji kao Bernardo Drugi od Klesa, da istraže eventualno postojanje rudnih nalazišta i da se ista kopaju tj. iskoriste. U raportu su princa obavijestili o rezultatu njihovog istraživanja - "GAR NICHTS" - na njemačkom „apsolunto ništa“. Od izraza „gar nischts“ će vremenom i latiniziranjem postati Garniga. Pozvani rudari će ipak ostati na području koje su bezuspješno istraživali i nastaviti život baveći se stočarstvom i šumarstvom. Velika je mogućnost da su i Menegoni, kao i sve ostale obitelji koje su se vremenom iz tog planinskog područja spustile u Aldeno i u dolinu rijeke Adiđe, zapravo bavarskog porijekla.

Prvi pisani trag o porodici Mengoni vezuje se za Antonija Menegonija, rođen 1730. godine u Aldenu, i njegovu suprugu Margherite. Imali su sina Antonio, rođen 1760. godine koji se vjenčao sa Elisabetta. Iza Antonija i njegove supruge Elisabette ostao je sin Guiseppe rođen 1804. godine, a u braku sa Giovannom Bertolosi imao je dva sina - Allessandro i Sperandio.

Prvi sin Allessandro Menegoni

Allessandro Menegoni je rođen 14.2.1835. godine, a vjenčao se 12.12.1867. godine sa Amabile Moratelli, rođena 30.11.1840. godine. Allesandro je umro 3.3.1898. godine, a Amabile 17.7.1902. godine. U braku su imali tri potomka - Domenico, Giulio i Carlo.

Prvi potomak Allessandro Menegoni i Amabile Moratelli

1. Domenico Menegoni je rođen 7.2.1868. godine u Aveno, vjenčao se 22.6.1891. godine sa Amabile Balvo, rođena 11.7.1872. godine u Aveno. Nije poznat datum smrti Domenica, a njegova supruga Balvo je umrla 27.6.1901. godine. Domenico se drugi put vjenčao 6.11.1902. godine sa Caterina Risatti, rođena u Banjoj Luci 13.2.1886. godine.

Domenico i Amabile Balvo

Domenico je bio uticajna ličnost i jedan od predvodnika u traženju prava koja pripadaju Italijanima kad su došli na područje okoline Banje Luke. Pretpostavka je da je Domenico Menegoni inicijator i pisac čuvenog pisma upućenom Keiseru u kojem se traži da zemlja u Mahovljanima koju tirolski doseljenici koriste već (tada) 27 godina, bude uknjižena na ime onih koji koriste zemlju. Zbog proaktivnog djelovanja bio je izložen napadima tadašnjih vlasti. Teško je stradao u toku žandarmerijskih represalija i tortura koje su se sprovodile nakon atentata u Marseju iz 1934. godine kad je za ubistvo regenta Karađorđevića optužena italijanska fašistička emigracija. Svi Italijani u BiH, a posebno Trentinjani banjalučkoj regiji su tada smatrani neprijateljima Dinastije Karađorđevića, a samim tim i Kraljevine Jugoslavije.

Domenico Menegoni je sa Amabile Balvo imao osam (8) potomaka: Giulia rođena 1890. godine, Helena rođena 1892. godine, Clara rođena 1983. godine, Maria rođena 1895. godine, Dorotea rođena 1896. godine, Luigi rođen 1898. godine, Giuseppe rođen 1900. godine i Giusto rođen 1901. godine.

Domenico Menegoni je sa Caterina Risatti imao jedanaest (11) potomaka: Alessandro rođen 1903. godine, Guido rođen 1905. godine, Celestino rođen 1906. godine, Angelo rođen 1908. godine i Egidio rođen 1910. godine, Lino rođen 1912. godine, Oliva rođena 1914. godine, Stefano rođen 1916. godine, Clara rođena 1919. godine, Maria rođena 1921. godine i Rikardo rođen 1925. godine.

Kuća Alessandra Menegoni u Štivoru

Kafana u Laktašima čiji vlasnik je bio Lino Menegoni, rođen 1912.

Drugi potomak Allessandro Menegoni i Amabile Moratelli

2. Giulio Menegoni je rođen 3.4.1870. godine u Alveno. Vjenčao se 15.11.1894. godine sa Catarina Stimpfl rođena 26.3.1877. godine u Tirolu. U braku su dobili dvanaest (12) potomaka: Carolina rođena 1895. godine, Cremenza rođena 1896. godine, Alesandro rođen 1897. godine, Margareta rođena 1899. godine, Carolina rođena 1900. godine, Melania rođena 1901. godine, Antonio rođen 1904. godine, Carlo rođen 1907. godine, Girolamo rođen 1909. godine i blizanci Giovanni i Helena rođeni 1911. godine. Najmlađi potomak je Hermann Menegoni djed Anite Menegoni koja živi u Banjoj Luci.

Treći potomak Allessandro Menegoni i Amabile Moratelli

3. Carlo Menegoni je rođen 1873. godine i o njemu nema podataka.

Drugi sin Sperandio Menegoni

Sperandio Menegoni, rođen 2.2.1841. godine, je drugi sin Guiseppe Menegoni i Giovanne Bertolosi. Kao što je bilo karakteristično za mušku lozu obitelji Menegoni, za tadašnje prilike, prilično kasno se oženio tj. u starosti preko 30 godina, a buduću suprugu je našao izvan mjesta stanovanja tj. Aldena. Vjenčao se sa Teresa Comper, rođena 1842. godine iz Bolzana, Italija. U braku su dobili pet potomaka – Maria, Luigi, Romano, Maria i Marcelina.

Lista članova obitelji Sperandio Menegoni

Prvi potomak Sperandio Menegoni i Teresa Comper

1. Maria Menegoni je rođena 1868. godine.

Drugi potomak Sperandio Menegoni i Teresa Comper

2. Luiga Menegoni je rođen 1870. godine, o njemu nije ostalo pisanih tragova, što bi moglo značiti da je umro mlad.

Treći potomak Sperandio Menegoni i Teresa Comper

3. Romano Domenico Menegoni je rođen 2.11.1875. godine, a vjenčao se sa Austrijankom Florentina Stimpel, rođena 1878. u St. Florianu. Bračni par je došao da živi u BiH, i predstavlja začetak obitelji Menegoni, čiji članovi žive na prostoru BiH. Kad je Romano Menegoni sa suprugom Florentinom došao u BiH, sa velikom grupom svojih sunarodnjaka se nastanio u naselju Mahovljani kod Banja Luke, gdje se formirala zvanična Tirolska kolonija. Stanovnici kolonije su se bavili uzgojem vinove loze i poljoprivredom. U Mahovljanima i danas živi nekoliko obitelji sa prezimenom Menegoni.

Članovi obitelji u Tuzli koje imaju porijeklo Menegoni su potomci Romana i Florentine.

A
REPUBBLICA ITALIANA
Comune di ALDENO
ATTO N. 54 anno 97 Vol. E
ESTRATTO DAI REGISTRI DEGLI ATTI DI NASCITA
ALDENO
02.11.1875
MACCHIO
MENEGONI
ROMANO DOMENICO
MENEGONI
SPERANDIO
COMPER
TERESA

Rodni list Romano Domenico Menegoni

Emigracioni list za dolazak u Mahovljane kod Banja Luke, 1900.

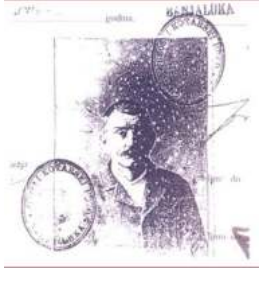

Romano Menegoni, 1918.

Nakon dolaska u Mahovljane, Romano Menegoni se počeo baviti poljoprivredom, a iz rodnog Aldena donio je sadnice vinove loze, te je nakon nekoliko godina postao uzoran proizvođač vina.

Društvo italijanskih Mahovljana u posjeti Sarajevu, 1933. godine, a zna se da je jedan od njih Carlo Mengoni, bliži rođak Romana Menegonija

Sa suprugom Florentininom Romano dobio je četvoro djece: sinove Bernarda i Roberta, i kćerke Idu i Ciciliju.

3.1. Bernard Menegoni, o njemu nema podataka.

3.2. Robert Menegoni, o njemu nema podataka.

3.3. Ida Menegovni, o njoj nema podataka.

3.4. Cicilija Cecilija Hodžić, je rođena Menegoni 15.3.1902. godine. Vjenčala se sa banjalučkim trgovcem Smajom Hodžićem dana 23.9.1923. godine u Banjoj Luci i uzela prezime Hodžić. Sa suprugom Smajom Cicilija od udaje živi u Banja Luci, a zadnje dvije decenije života provela je sa kćerkom Minom u Beloj Crkvi. Brak između Cicilije i Smaje je jedan od prvih brakova koji je jedna od pripadnica doseljenih Italijana sklopila sa mještaninom rođenim u BiH.

Cicilia Menegoni, 1982.

Cicilia Menegoni

Pred Drugi svjetski rat, 1939. godine, veći dio obitelji Menegoni tj. Bernardo, Roberto i Ida, se vratio u Italiju. U isto vrijeme su se i druge obitelji iz Mahovljana vratile u Italiju, kao npr. Aldrighetti, Baldo, Montibeler, Perotto, Vizintin. Nakon povratka u Italiju, naselili su se južno od Rima u mjestima Aprilia, Ardea,

Pomezia, Latina. Povratak BiH Italijana u Italiju opisao je Paolo Perotto u knjizi „Nella Terra Dell' Airone“ 2015. godine.

Cicilia Hodžić sa suprugom Smajom ostala je u Banjoj Luci. Ratne i političke postratne okolnosti uslovljavaju da se braća i sestre vide tek 1959. godine kada su Bernardo, Roberto i Ida posjetili sestru Ciciliu u Banjoj Luci.

Bernardo, Roberto, Ida i Cicilia
ispred obiteljske kuće u Banjoj Luci 1959.

Cicilia i Smajo Hodžić su u braku dobili kćerku Minu i sinove Zijada, Adema i Nedžiba.

3.4.1. Zijad Hodžić je rođen 1925. godine, a o njemu nema podataka.

3.4.2. Adem Hodžić je rođen 1927. godine, a službujući kao oficir JNA u Tuzli, upoznao je i vjenčao mještanku Hatidžu.

Adem Hodžić i Hatidža Hodžić (drži kćerku Fadilu)

Adem i Hatidža su u braku dobili kćerku Fadilu i sinove Zijada, Kadriju i Aliju. Svi potomci Adema i Hatidže Hodžić imaju obitelji i žive u Tuzli.

Fadila Hodžić je rođena 20.1.1952. godine. Fadila je dugogodišnji aktivista u udruženju Italijana i redovno učestvuje u aktivnostima, posebno u manifestaciji Dan italijanske kuhinje u Tuzli gdje je učesnica od prvog održavanja manifestacije 2010. godine.

Fadila Hodžić i Valerija Segat sa slatkom Italijom

Fadila ima sina Bakira Dedića i kćerku Ildu, rođena 1979. godine. Bakir nema obitelj, a Ilda je bila udata, i iz tog braka ima sina Dina Šabanovića.

Fadila sa kćerkom Ildom koja drži Dina, i Kadrija Hodžić sa kćerkom Bahtijarom nakon završetka škole u KŠC Tuzla

Bakir Dedić 2008.

Ilda Dedić u nošnji, Lili i Din u Tuzli 2010.

Din Šabanović, Mak Dedić i Ilda u Sarajevu 2017.

Zijad Hodžić je najstariji sin Adema i Hatidže Hodžić, rođen 1953. godine.

Kadrija Hodžić je drugi sin Adema i Hatidže Hodžić, rođen 1958. godine. Univerzitetski je profesor i priznati stručnjak u oblasti ekonomije. U braku je dobio kćerku Bahtijaru Hodžić, rođena 1992. godine.

Vjenčanje Kadrije Hodžić

Kadrija Hodžić, Jakov Mott i Gordana Segat na obilježavanju Stoljeća Italijana u Tuzli 3.6.2010.

Alija Hodžić je četvrti potomak Adema i Hatidže rođen 1958. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli. Aktivno se bavi sportom, a ranije je imao fotografsku radnju. Vjenčao se sa Behijom rođena Omerbegović 1956. godine. U braku su Alija i Behija dobili kćerku Lejlu Hodžić rođena 1982. godine. Lejla je bila udata i u braku ima kćerku Džanu Jusić rođena 2011. godine.

Alija i Behija Hodžić sa unukom Džanom u etno avliji Mačkovac 2013.

Obitelj Hodžić za Dan italijanske kuhinje u Tuzli 2012.

Obitelj Menegoni u Tuzli 2010. godine na susretu članova Menegoni koji žive u Australiji – desno Alija, pored Kadrija Hodžić, u sredini Australaka i lijevo obitelji Menegoni iz Štivora

3.4.3. Nedžib Hodžić je najstariji sin Cicilie i Smaje Hodžić rođen 1932. godine, a o njemu nema podataka.

3.4.4. Mina Hodžić je jedina kćerka Cicilie i Smaje Hodžić rođena 1933. godine, a o njoj nema podataka.

Četvrti potomak Sperandio Menegoni i Teresa Comper

4. Maria Menegoni je četvrti potomak Sperandio i Teresa Menegoni. Rođena je 1879. godine.

Peti potomak Sperandio Menegoni i Teresa Comper

5. Marceliona Menegoni je rođen 1881. godine kao najmlađi potomak Sperandio i Teresa Menegoni.

Članovi obitelji Menegoni su se vraćali sa područja Banja Luke u Italiju, u mjesto Podere koje je bilo određeno za naseljavanje Italijana koji dolaze iz BiH. U Podere su 18.3.1940. godine, u drugoj grupi doseljenika, došli Basilio, Sperandio i Luigi Menegoni, a u trećoj grupi koja je došla 5.5.1940. godine bili su Giusto, Guido i A.C.G. e M.Q. Menegoni.

MICHELINI

Obitelj Michelini ima porijeklo iz italijanske provincije Friuli, sa glavnim gradom Udine. Stanovnici pokrajine Friuli su često emigrirali u druge zemlje, jer nije bilo dovoljno plodnog zemljišta, a nivo poljoprivredne proizvodnje bio je jedva dovoljan za izdržavanje mnogobrojnih obitelji. Jedna od tri obitelji emigranata iz Friulia, koje su se početkom 19. stoljeća doselile za vrijeme vladavine Austro-Ugarske Monarhije, je obitelj Michelini. Druge dvije obitelji su obitelji Papinutti i Toson. Obitelji su se naselile na područja Brčkog, Doboja, Gračanice i Tuzle.

Sebastiano Michelini, prvi iz obitelji Michelini koji je došao u BiH, ženio se dva puta. Prva supruga je umrla rano i nije imao potomaka sa prvom suprugom. Drugi put se vjenčao sa Fioletta Tuano Maria Violetta rođena Tuan/Tartaro i s njom je imao četvero djece. Oboje, i Sebastiano i Violetta su rođeni u Biccinicco Friuli Venezia Giulia. Obitelj je doselila u Hrvatsku, a bračni par s dvoje djece je prvo došao u Filipovac (danas Pakrac) u Slavoniji, gdje Sebastian nalazi posao kao ciglar. Kasnije obitelj odlazi u Brčko, a odatle u Doboj i Karanovac, kasnije u Tuzlu.

Znajući da se Rosalia rodila 1896. godine, a Luigi 11.4.1900. godine u Filipovcu, može se zaključiti da je obitelj emigrirala iz Friulija između 1896. i 1900. godine, najvjerovatnije 1896. godine, kako se navodi u jednom dokumentu Sebastianovog sina Luigija. Radeći kao ciglar u Slavoniji, Sebastian Michelini je svojim umijećem zadobio povjerenje vlasnika ciglane, jer je izumio ili donio iz Italije, novu tehniku proizvodnje cigli, što mu pomaže da zaradi novce za kupovinu zemljišta.

Obitelj se iz Slavonije 1918. godine seli u područje Doboja, jer je tu bilo više ciglana (Sočkovac, Karanovac, Gračanica), a možda i zbog toga što su tu već bile druge obitelji iz Friulija koje su radile u ciglanama, kao npr. obitelj Papinutti. Sebastianovi sinovi su nastavili sa zanatom, prije svega sinovi Luigi i Josip. Italijani su imali običaj da se susreću i druže međusobno i imali su svoja mjesta okupljanja. Tako su mnogi brakovi bili sklopljeni upravo između italijanskih ili friulanskih obitelji, a zajednički jezik je bio još jedan olakšavajući faktor.

Zbog specifičnosti pisanja prezimena, obitelj je u dokumentima imala sljedeća prezimena: Michellini, Michelini, Mickelini, Mikilini, Mikelini, Michilini.

Sebastian i Maria Violetta Michelini su imali četvoro djece, dvoje rođenih u Italiji (Giuseppe Josip rođen 1890. godine i Rosalia Rozika rođena 1896. godine) i dvoje rođenih van Italije (Luigi rođen 1900. godine i Francesco Franjo rođen 1904. godine).

Prvi potomak Sebastiana i Marie Violette Michelini

Giuseppe Josip Michelini, rođen u Italiji 27.12.1890. godine, vjenčao se sa Elisabetta Toson koja je rođena u Sochieve, provincija Udine, Italija. Majka od Elisabettine Toson je Deprato Maria.

Giuseppe Michelini sa suprugom Elisabettom Toson

Giuseppe Michelini sa suprugom Elisabettom Toson u sredini i članovi obitelji oko 1970. Stoje s lijeva Ivo Michelini, Delfa, Franjo, Alojz, Viktor, Miloš (Marin suprug), Nino i Mara i Jakov (Delfin suprug). Djeca: stoji Ankica (Delfina kćerka), Jozefa Michelini (sa maramom), donji red Ljubica, Mirko (Delfin sin), Marina, Zvonko (Delfin sin) i Mirjana (Delfina kćerka).

Giuseppe Josip Michelini i Elisabetta su imali ukupno 9 potomaka: Franjo, Ricco, Mara, Violeta-Ljubica, Viktor, Ivan Ivo, Sebastian Nino, Delfa i Jozefina.

1.1. Franjo Michelini je rođen 28.8.1936. godine. Živi u Brčkom i ima sina Duška.

Franjo Michelini lijevo, u sredini Predrag Michelini i desno Josefina Michelini

1.1.1. Duško Michelini je bio pomorac i njegova sudbina nije poznata. Zadnji trag njegovog života bio je u Rijeci, početkom devedesetih godina 20. stoljeća.

1.2. Ricco Michelini ima tri sina - Dragana, Zlatana i Nikolu. Dragan ima sinove Dalibora i Nikolu. Zlatan ima tri potomka - Dragana, Danielu i Draganu. Nikola ima sinove Ozrena i Ognjena.

Ricco Michelini

1.3. Mara Michelini ima kćerke Ljubicu i Nadu i sina Duška.

1.4. Violeta Ljubica Juroš ima sinove Ivicu i Dragana. Ivica ima kćerku Draganu i unuka Antonia. Dragan ima sina Luku i kćerku Ivanu. Ivica i Dragan Juroš su iz Tuzle emigrirali u Njemačku, a Ljubica Juroš je živjela i umrla u Puli, Hrvatska.

1.5. Viktor Michelini se vjenčao sa Angelinom Papinutti. U braku su imali šestero djece - Josipa (Josipov sin je Mario), Drago (Dragina kćerka Dijana), Vitomir (Vitomirovi sinovi Dejan i Daniel), Nikola, Elizabeta (kćerka Klaudija) i Ljubiša (Ljubišini potomci Mario i Lidija).

Ljubiša Michelini u vojničkim danima

1.6. Ivan Ivo Michelini ima potomke Toma, Ivica (Ivicini potomci su Elizabeta, Ernesto i Saša), Miroslav (potomci Dejan i Kristijan), Neda (Nedin sin Davor i Mihael) i Ivanka (potomci Marijana i Dijana).

Braća Ricco, Ivan i Sebastian Nino Michelini

1.7. Sebastian Nino Michelini je rođen 20.8.1933. godine u Bosni, mjesto Sjenina. Michelini su 1974. godine promijenili prezime u Mikilini. U Brčkom je upoznao buduću suprugu Jovanku, rođena Mihailović 1940. godine u Bijeljini. U Tuzlu su se doselili 1958. godine. Sebastian je radio u Tuzli u Umel Elir u livnici.

Sebastian i Jovanka Michelini su u braku dobili sedam sinova - Mario, Vlado, Veselko, Predrag, Nenad, Josip, Slađan i jednu kćerku Violetu, svi rođeni u Tuzli. Kompletna obitelj je 1994. godine emigrirala iz Tuzle u Friuli, Italija.

Sebastian Michelini je teško podnosio nostalgiju za Tuzlom, i vratio se u Tuzlu gdje je i umro 3.2.2015. godine. Njegova supruga Jovanka živi u Italiji kod sinova.

Obitelj Michelini Sebastian Nino i Jovanka (sjede) sa djecom - s lijeva Mario, Roberto, Veselko, Predrag, Nenad, Josip, Slađan i Violeta.

Obitelj Michelini Sebastian i Jovanka sa sinovima 2014.

Potomci Sebastiana i Jovanke Michelini su:

1.7.1. Mario Michelini je rođen 1961. godine, oženjen sa Borkom. U braku imaju dva sina Mikele i Gabriele.

1.7.2. Vlado Michelini (Mikilini) je rođen 1963. godine. Život je izgubio prilikom granatiranja Tuzle 1992. godine. Bio je vjenčan sa Lejilom, rođena Nurkić 1968. godine u Tuzli. U braku su dobili sina Roberto Mikelini, rođen u Tuzli 10.1.1991. godine.

1.7.3. Veselko Michelini je rođen 1965. godine. Oženjen sa Margetom i imaju dvoje djece Elisabetta i Matteo.

1.7.4. Predrag Michelini je rođen 1972. godine. Vjenčan je sa Snježanom Filipović. U braku imaju sina Leonarda.

1.7.5. Nenad Michelini je rođen 1973. godine a oženjen je sa Sanjom sa kojom ima dvoje djece sina Manuela i kćerku Noemi.

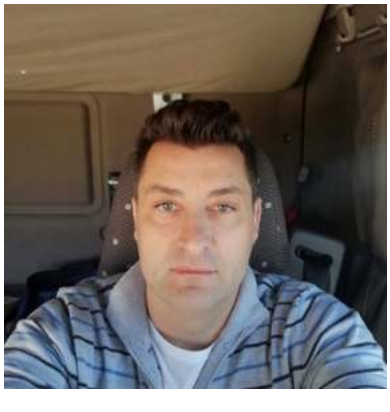

Nenad Michelini

Manuel i Noemi Michelini

1.7.6. Josip Michelini je rođen 6.6.1975. godine, oženjen sa Draganom Đekić rođena 25.7.1982. godine. U braku su dobili kćerku Lorena Michelini, rođena 26.1.2005. godine u Palmanova, Italija.

1.7.7. Slađan Michelini je rođen 1977. godine. Oženjen je sa Danijelom sa kojom ima kćerku Antonella.

1.7.8. Violeta Savić rođena je Michelini 7.9.1980. godine u Tuzli. U braku je sa Jovanom Savićem rođen 22.1.1980. godine u Tuzli. Imaju kćerku Gloria rođena 14.10.2007. godine u Palmanova, Italija.

Godišnje okupljanje obitelji Michelini u Italiji

1.8. Delfa Michelini ima sinove Zvonku (Zvonkini potomci su Ivan i Daniel), kćerku Mirjanu (potomci Danijela – udata i živi u Tuzli, i Mirela), sina Mirka (potomci su Ivana i Igor) i kćerku Ankicu (potomci su sinovi Mladen i Dražen). Obitelji žive u području Brčko Distrikta.

1.9. Jozefina Jozefa Michelini, kao zadnji potomak Josipa Michelini je rođena u Brčkom 6.12.1939. godine. Živi zajedno sa bratom Franjom Michelini u Brčkom. Jozefina se nikad nije udavala i nema potomaka.

Drugi potomak Sebastiana i Marie Violette Michelini

2. Rosalia Rozika Pajdl Michelini je kćerka Sebastiana i Violette rođena 1898. godine. Imala je sina Josipa i kćerku Štefiću. Obitelj živi u Slavonskom Brodu.

Rosalia Michelini

2.1. Josip Pajdl ima kćerku Anitu, a Anita ima dva potomka - Sandra i Mateja.

2.2. Štefica Pajdl ima muža Emila, kćerku Lidiju i sina Zorana. Lidija ima Elenu i Ivana, a Zoran ima Ninu i Korinu.

Štefica Pajdl sa suprugom Emilom

Štefica Pajdl sa djecom Lidijom i Zoranom

Treći potomak Sebastiana i Marie Violette Michelini

3. Luigi Alojz Michelini je rođen 11.4.1900. godine u Pakracu. Vjenčao se 1930. godine u Doboju sa Speranza Severina Papinutti zvana Nada rođena 17.8.1905. godine u Avila, Buja, Italija, kćerka Giobatta i Scolastiche Chitarro. Obje obitelji Michelini i Papinutti su iz regije Friuli Venezia-Giulia.

Luigi Michelini i njegova supruga Speranza Nada Michelini - Papinutti sa djecom Luigi/ Điđo, Angelina i Mirko, snahom Anđom Michelini i unukom Svjetlanom Michelini, zatim Ljubica Michelini, udata Juroš sa sinovima Ivicom i Draganom, te Josip Pajdl, unuk Rosalije Michelini-Pajdl

Sjede Alojz Michelini i supruga Speranza, ispred unuka Svjetlana Michelini (Kakeš), stoje djeca s lijeva Angelina, Mirko i Alojz Điđi Michelini

Budući da je Luigi bio ciglar, obitelj se selila tamo gdje su bile ciglane. Speranza je bila domaćica i brinula se o domaćinstvu i djeci. Nakon Sočkovca, Karanovca i Gračanice, 1946. godine obitelj je došla u Tuzlu. Nastanili su se u naselju Slavinovići, gdje je bila ciglana.

Alojz Michelini sa suprugom Speranza Severina Papinuti

Luigi i Speranza Severina (kasnije zvana Nada) su imali četvoro djece: Alojz Luigi, Zvonko, Angelina i Mirko. Poznato je kad su djeca tek krenula u školu, Alojz i Zvonko pričali su samo furlanski, te su zbog toga imali problema u školi.

3.1. Alojz Luigi Michelini (Mikilini, Mikelini), zvani Điđo, istog imena kao i otac, rođen 12.2.1937. godine u Karanovcu – Gračanica. Radio je u Rudniku soli Tuzla kao bravar. U braku sa Anđom dobio je kćerke Svjetlanu i Nadu.

ИЗВОД

ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ РОЂЕНИХ

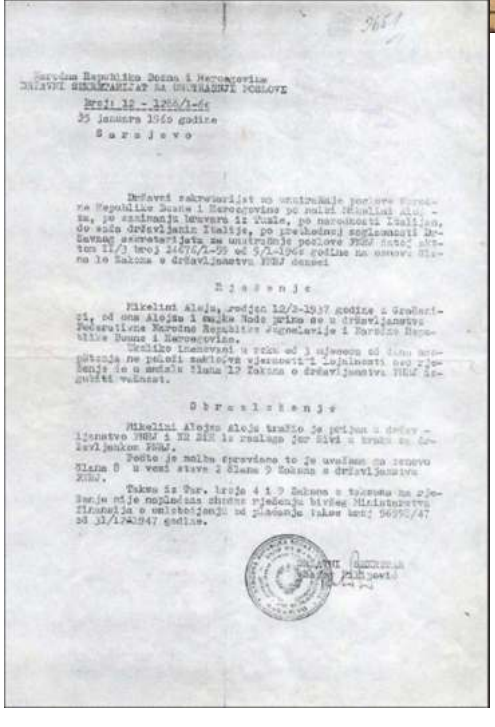

Državni sekretarijat za unutrašnje poslove Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine

Broj: 32 - 1266/1-66

25 januara 1966 godine

Sarajevo

Državni sekretarijat za unutrašnje poslove Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine po molbi Mikelini Alojza, je zaključio ispitivanje iz koje, po naročitosti činjenica, da nije državljanin Italije, po pravnoj saglasnosti Državnog sekretarijata za unutrašnje poslove FNRJ broj 24674/1-55 od 5/1-1965 godine na osnovu člana 10 Zakona o državljanstvu FNRJ donesi

Rješenje

Mikelini Alojz, rođen 12/2-1937 godine u Gračanici, od oca Alojza i majke Nade prima se u državljanstvo Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Narodne Republike Bosne i Hercegovine.

Ovaklo imenovani u roku od 1 godine od dana saopštenja ne položi zakletve vjernosti i Ustavu, ovo rješenje će se smatrati kao da nije ni donijeto.

Obrazloženje

Mikelini Alojz Alojz tražio je primanje u državljanstvo FNRJ i NR BiH iz razloga jer živi u braku sa državljankom FNRJ.

Pošto je molba ispravna to je uvažena na osnovu člana 8 u vezi stava 2 člana 9 Zakona o državljanstvu FNRJ.

Takse iz čl. broja 4 i 9 Zakona o taksama na rješenja nije naplaćena shodno rješenju bivšeg Ministarstva finansija o oslobađanju od plaćanja takse broj 36952/47 od 31/12-1947 godine.

Alojz Luigi Michelini i njegovi dokumenti

Alojz i supruga Nada Speranza – lijevo Anđa Michelini i kćerke Svjetlana i Nada. Desno snaha Vera, Zvonkina supruga sa sinovima Zoranom i Zdenkom dole, desno u sredini Emil Pajdl

Alojz Điđo Michelini

Alojz Điđi i Anđa Michelini

3.1.1. Svjetlana Kakeš Michelini živi u Tuzli, radi u službi Gradonačelnika Tuzle. Udata je za Albin Kakaš i imaju dvije kćerke, Ninu i Natašu.

3.1.2. Nada Michelini je druga kćerka Alojza i Anđe koja je emigrirala i živi u Njemačkoj. Ima sina Borisa.

Sestre Nada Michelini i Svjetlana Kakeš

3.2. Zvonko Michelini rođen 1939. godine, živi u Tuzli u naselju Slavinovići. Ima dva sina Zorana i Zdenku. Zoran je emigrirao u Friuli, a Zdenko živi u Njemačkoj. Zdenko ima dvije kćerke, Eni i Maja.

Zvonko i supruga Vera

Zoran Michelini lijevo 1983.

3.3. Angelina Gušić rođena je Michelini 1942. godine. Živi u Bijeljini a ima sina Zorana i kćerku Miru. Sin Zoran Gušić živi u Italiji u Venetto. Zoran ima sina Vedrana. Mira Manojlović je udata za Mišu Manojlović i ima kćerke Dena i Bojana, a živi u Švicarskoj.

Angelina i Vaso Gušić na vjenčanju

Angelina Gušić sa bratom Mirko Michelini

3.4. Mirko Michelini rođen je 1946. godine, živi u Tuzli u naselju Slavinovići. Imao suprugu Stoja, rođena Tojić 1952. godine, a umrla u Tuzli 12.12.2018. godine. U braku su dobili sina Borislava i kćerke Anitu i Zoricu i svi su emigrirali u Friuli, Italija.

Mirko i Stoja Michelini

Mirko Michelini

3.4.1. Borislav Michelini ima suprugu Rajku i sina Sebastiana, rođen 2000. godine i kćerku Francescu, rođena 2004. godine.

Borislav Michelini sa suprugom Rajkom

3.4.2. Anita ima supruga Gojka i ima sina Dejana.

3.4.3. Zorica je druga kćerka Mirka i Stoje Michelini, ima supruga Mladena i ima potomke Dea, Giorgia i Nikol.

Četvrti potomak Sebastiana i Marie Violette Michelini

4. Francesco Franjo Michelini je četvrti i zadnji potomak Sebastiana i Violette. Rođen je 1904. godine i umro vrlo mlad. O njemu ima malo podataka, a bio je oženjen sa Vittoria Victoria Toson, koja je živjela u Slavinovića, Tuzla. Nije imao potomaka.

Franjo Michelini

Vittoria Toson opisana u poglavlju obitelji Toson

Obitelj Michelini sve do 1960. godine nije mijenjala italijansko državljanstvo, iako se može pretpostaviti da su zbog toga mogli imati određenih poteškoća, makar u administrativnom smislu. Tek šezdesetih godina, kada su stariji sinovi završili školovanje i trebali naći zaposlenje, obitelj se odlučila da podnese zahtjev za prijem u državljanstvo tadašnje FNRJ, kako bi sinovi imali više mogućnosti za zaposlenje. Većina je zadnjih godina ostvarila pravo na povrat italijanskog državljanstva.

MONTIBELLER

Obitelj Montibeller je na područje BiH došla iz Roncegna, provincija Trento. Najstariji poznati predak, Antonio Montibeller, rođen je 1840. godine. Bio je vjenčan sa Maria Delasso – Montibeller, rođena 1845. godine. Obitelj Montibeller je dio velikog broja trentinskih obitelji koje su kolonizovano došle u BiH i 1884. godine planski naselile područje oko Mahovljana i Kulaša i dalje na šire područje Prnjavora, posebno u selo Štivor.

Italijani su dolazili kao pojedinačne obitelji ili u organizovanim grupama. Giovani Montibeller je kao pojedinac iz Italije došao u Mahovljane u proljeće 1883. godine. U potrazi za plodnom zemljom iz Mahovljana, Montibelleri su stigli u Palačkovce, gdje su radili na begovskoj zemlji. Montibelleri, kao i drugi Italijani, radili su kao kmetovi na zemlji tadašnjih begova. Njihov položaj je bio definisan tzv. "Ugovorom o davanju zemlje na čuvanje" koji se potpisivao između begova, koji su bili vlasnici zemlje i italijanskih kolonista. U arhivama se nalazi jedan takav ugovor koji je potpisao beg iz Dervente sa zemljom u Palačkovcu, sa kolonistom Giovani Montibeller. Taj ugovor ukazuje da je obitelj Giovani Montibeller vjerovatno prva italijanska obitelj koja je došla na područje današnjeg Štivora, jer su ostali Italijani stigli tek u maju i junu 1884. godine, u dvije organizirane grupe. Zabilježeno je da se Giovani Montibeller mnogo trudio u prihvatanju novopridošlih kolonista, jer je izgleda govorio i njemački jezik, a to je za Austrougarsku carevinu bio službeni jezik komuniciranja u BiH.

Prva organizirana grupa od dvadesetak obitelji polazi iz Valsugana 24.3.1884. godine, a u toj grupi su bile i obitelji Antonio Montibeller, Domenico Montibeller i Paulina Montibeller. U grupi koja je iz Italija pošla 29.4.1884. godine nije bilo Montibellera. U dokumentima se pominje da je iz Roncegna na dan 9.4.1884. otišlo više obitelji za Bosnu, a među njima i obitelj Franco Montibeller. Obitelji su doputovale iz Valsugana preko Trenta, Bolzana, Klagenfurta i Zagreba do Banja Luke. U Banja Luci su prenoćili u šatorima, a sutradan su prebačeni u kasarnu u Mahovljane, gdje su bili dok nisu dobili upute gdje da se nasele ili gdje da idu da obrađuju zemlju. Neke obitelji, pa tako i članovi obitelji Montibeller su ostale u Mahovljanima ili Maglaju na Vrbasu.

Zabilježeno je da su Montibelleri živjeli i u Palačkovcima i Kulašima, a da je po jedna obitelj Montibeller i Andreata bila u Velikoj Ilovi gdje se i danas nalaze tri groba, vjerovatno prvih umrlih Italijana na prostorima prnjavorske regije.

Doseljenici na područje prnjavorske i šire regije su imali kmetovski status što je značilo da su dobijali od begova 20 dunuma iskrčene i neiskrčene zemlje i sjeme prve godine, uz obavezu davanja trećine ukupnog prinosa od obrade zemlje i obavezu da kmet mora napraviti kuću tj. kolibu u roku od dva i po mjeseca, tačno utvrđenih dimenzija, o vlastitom trošku. Kmetovski status su imali do 1888. godine kad je počeo popis zemljišta u "Gruntovnice". Tako je zemlja koju su do tada obrađivali postala njihova. Svako domaćinstvo je dobilo komad od oko 60 dunuma koji je bio na raspolaganju i u trajnom vlasništvu. Zemlja koju su dobili je često bila zapuštena i lošeg kvaliteta. Bilo je potrebno prvo iskrčiti šume i šikare, a onda tu zemlju pripremiti za poljoprivredu i sadnju vinove loze i voćaka. Nakon sticanja vlasništva nad zemljom, intenzivno su kolonisti radili na krčenju šuma, a ujedno su gradili drvene kolibe za stanovanje. Italijani su bili vješti majstori tesanja, zidanja i preciznog rada na krovnim konstrukcijama i stolarskim radovima. Svu drvenu građu su koristili iz vlastitih šuma, a ostatak drvene mase bio je pretvaran u drveni ugalj. Na području Prnjavora se razvila značajna proizvodnja drvenog uglja. Male ili velike „carbonare“ pušile su se na sve strane. Drveni ugalj se kolima odvozio na pijacu u Prnjavor, a veliki kupci su bile državne i privatne kompanije, kao što su industrijski pogoni u Derventi i Doboju.

Gradnja zidanih kuća od pečene cigle koju su italijanski majstori sami pravili i pekli počela je 1891. godine u Štivoru. U dokumentima je spomenuto ime Štivor prvi put dana 8.12.1891. godine. Do kraja 1893. godine, najveći dio Italijana iz Palačkovaca se preselio u Štivor u nove kuće i tako se već oformilo selo Štivor. Prve kuće koje su pravljene na novoj lokaciji, uglavnom su bile sa dvije prostorije i tavanom, a krov na dvije vode. Rijetko koja kuća je bila pokrivena crijepom. Kad se osnovalo selo Štivor, procjenjuje se da je u novonastalom selu bilo oko 40 obitelji sa oko 250 stanovnika.

Na prostoru Štivora i okoline, do početka Drugog svjetskog rata, pored brojnih Italijana živjelo je stanovništvo 17 različitih nacionalnosti, po čemu je područje Prnjavora kojem pripada Štivor, uvijek bio prepoznato kao višenacionalno autentično područje. Prva promjena u brojnosti Italijana u Štivoru je nastala 1939. i 1940. godine kad je tadašnja vlada Kraljevine Italije pozvala Italijane iz BiH da se vrate u Italiju. Organizovan je odlazak u više grupa, a za stanovnike Štivora određena su mjesta Aprilia, Ardea i Pomezia kod Rima. U tom povratku u Italiju bilo je i članova obitelji Montibeller. Po završetku Drugog svjetskog rata demografska slika područja Štivora, Laktaša i okolnih mjesta koje su naseljavali Italijani, znatno se izmijenila zbog iseljavanja stanovništva sa područja gdje su bili naseljeni. Još značajnije promjene nastale su tokom ratnih dešavanja u BiH, devedesetih godina 20. stoljeća, kada je veliki broj članova italijanskih obitelji iz Štivora preselio u područje Trenta iz sigurnosnih i egzistencijalnih razloga. U periodu poslije 2010. godine ponovo dolazi do iseljavanja stanovnika iz Štivora i drugih mjesta u Italiju iz čisto egzistencijalnih razloga. U vremenu pisanja knjige, 2019. godine u Štivoru permanentno živi mali broj Italijana, a većina članova obitelji živi i radi u Italiji. U Štivoru ima manji broj članova obitelji Montibeller, a jedna obitelj već decenijama živi u Tuzli.

Giovani Montibeller je kao pojedinac iz Italije 1883. godine došao prvi u Štivor, a kasnije su došli drugi članovi obitelji Montibeller.

Antonio Montibeller i Maria Delasso (u obitelji su je zvali Delšašo) su došli u prvoj organizovanoj grupi doseljenika koji su pošli 24.3.1884. godine iz Vallsugane. Obitelj Antonia i Marie se doselila u Kulaše, a kasnije preselila u selo Štivor kod Prnjavora.

U braku su imali 9 potomaka - Giuzeppe, Leopoldo, Anna Maria, Domiziana, Anselma, Giuditta, Amalia, Andrea i Severino.

Prvi potomak Antonia Montibeller i Marie Delasso

1. Giuzeppe Montibeller je rođen 1867. godine kao najstariji potomak u obitelji. Giuzeppe se vjenčao sa Veronikom Zubacz, porijeklom iz Slovačke koja je živjela 96 godina. I Giuzeppe i Veronika su loše govorili lokalni jezik. U ovoj obitelji rođeno je sedmero potomaka - Marika, Katarina, Anna, Irma, Lojzo, Rudolf i Ferdinand.

Predak obitelji Montibeller koja živi u Tuzli je Rudolf Montibeller.

1.1. Rudolf Montibeller je rođen 1.11.1914. godine u Štivoru. Vjenčao se u februaru 1942. godine sa suprugom, Italijankom, Emilija Andreata. Emilija, kćerka Italijana iz obitelji Andreata je rođena 10.4.1920. godine u Štivoru, kao i njen suprug. Rudolf Montibeller je za vrijeme svog života radio kao zidar, na građevini, a Emilija je bila domaćica.

Rudolf Montibeller

U sredini majka Emilija Montibeller sa Mariom (desno) i Antoniom (lijevo), Katarinom, Rezom, Josipom i Đovanijem (u pozadini) 27.12.1981.

Fotografija iz Štivora - Đovani i Marija Andreata (roditelji Emilije Andreata) u sredini, stoje Angelina, Ferdinandova supruga Marija rođena Tisot, Ferdinando i Ana (Emilijine sestre i brat), djeca obitelji Ferdinanda i Marije koji su se 1970. nastanili u Australiji gdje i danas žive

Rudolf i Emilija su u braku dobili sedmero djece - Josip, Đovani, Marija, Antonia, Katarina, Reza i Paolina.

1.1.1. Josip Montibeller je rođen 16.5.1942. godine u Štivoru gdje je i odrastao. Mnogo vremena je provodio sa bakom Marijom Andreata koja se bavila proizvodnjom drvenog uglja. Po završetku srednje škole 1960. godine, nastanio se u Tuzli gdje i danas živi. Nakon odsluženja vojnog roka, krajem 1969. godine, vjenčao se sa Jelenom Avramović rođena 5.2.1950. godine u Zabrđu kod Ugljevika.

Josip i Jelena Montibeller

Jelena Montibeller je radila na knjigovodstvenim poslovima, a od 2008. godine je u penziji. Josip je u radnom odnosu proveo punih 37 godina, uglavnom na poslovima komercijale u građevinskoj kompaniji Tehnograd Tuzla, a 1998. godine odlazi u penziju. Za vrijeme svoga rada nastavio je sa obrazovanjem i završio dodatnu školu u struci. Dugogodišnji je aktivista udruženja Italijana u Tuzli i član upravnih tijela Udruženja. Sa suprugom Jelenom živi na Brčanskoj Malti u Tuzli. Bračni par Jelena i Josip Montibeller nemaju potomaka.

1.1.2. Đovani Đanko Montibeller je rođen 1944. godine u Štivoru, gdje i danas živi. Cijeli životni vijek je radio kao zanatlija, a duži niz godina je u penziji. Nije zasnovao svoju obitelj. Živi sam na obiteljskom imanju u Štivoru.

Đovani Montibeller

Braća Montibeller Josip i Đovani 27.12.1981.

Đovani sa sestrom Rezom i bratom Josipom

Đovani Montibeller, Željko Mott i Josip Montibeller u Štivoru 5.2.2016.

1.1.3. Marija Šmulja je rođena Montibeller 1946. godine u Štivoru. Vjenčala se sa Milanom Šmulja i živi u Banjoj Luci.

Marija i Milan Šmulja

Marija i Milan su u braku dobili sinove Duška i Željka. Duško Šmulja je završio veterinarski fakultet u Zagrebu, gdje i živi sa svojom obitelji. Ima kćerku i sina. Željko Šmulja se rodio u Banjoj Luci gdje i danas živi sa svojom obitelji. Nakon završetka studija ekonomije, uspješno se bavi biznisom i autor je knjige „Balansero“. U braku je dobio kćerku i sina.

Naslovnica knjige Željka Šmulja

1.1.4. Antonija Skarlatos je rođena Montibeller 1948. godine u Štivoru. Živi u Solunu, Grčka. Do penzionisanja je radila kao trgovac. Govori nekoliko jezika. U braku sa Vasiliom Skarlatos je dobila kćerku Anu i sina Pavao.

Antonija Skarlatos lijevo sa majkom Emilijom, Vasilio i Jelena Montibeller

Antonija i Vasilio Skarlatos sa kćerkom Anom

Ana Skarlatos

1.1.5. Katarina Mihalešin je rođena Montibeller 1950. godine u Štivoru, a živi u Budisavi, Vojvodina. Bila je udata za Josipa Mihalešina koji je umro 1998. godine. U braku su dobili tri potomka – Ivicu, Valentinu i Maju.

Katarina Mihalešin desno, do nje majka Emilija, Antonija drži Saru i Josip Montibeller

1.1.6. Reza Andreata je rođena Montibeller 1954. godine u Štivoru. Živi sa sinom u Castelnuovo - Borgo, Italiji i radi u gradskoj biblioteci. Reza se vjenčala sa Đovanijem Andreata koji je rođen u Štivoru, a umro u Italiji 2006. godine. U braku su dobili kćerku Ivanu i sina Olivera. Ivana živi u Hrvatskoj. Oliver Andreata je od 23.9.2000. godine u braku sa Marijanom i imaju kćerku Antonelu i sina Filipo.

Antonela i Filipo Andreata 18.4.2010.

Oliver i Marijana Andreata na vjenčanju

1.1.7. Paolina Mihalešin je rođena Montibeller 1958. godine u Štivoru. Živi u mjestu Budisava u Vojvodini. Zajedno sa suprugom je jedno vrijeme radila u Njemačkoj, a od penzionisanja živi u Vojvodini. Vjenčala se sa Mihajlom Mišom Mihalešin. U braku su dobili dva sina – Antonija i Danijela. Antonio ima sina i kćerku, a Danijel ima dva sina. Sestre Paolina i Katarina Montibeller su se vjenčale za prve rođake (Mihajlo i Josip) po ocu u obitelji Mihalešin.

Paolina stoji lijevo, do nje Duško, Jelena i djeca Željko, Ana, Oliver i Danijel, 27.12.1984.

Ostali potomci Giuzeppes Montibeller i Veronike Zubacz

Pored Rudolfa Montibeller, Giuzeppe i Veronika su imali još šest potomaka o kojima ima malo informacija.

- **Marika Montibeller** se rano udala, rodila tri sina i umrla.
- **Katarina Montibeller** je imala dva sina i kćerku, svi imaju obitelji, a Katarina je umrla u Hrvatskoj.
- **Anna Montibeller** je živjela u Sarajevu, imala tri sina i kćerku.
- **Irma Montibeller** je imala 6 djece, a umrla je u Sremu.
- **Lojzo Montibeller** je živio u Vojvodini gdje je i umro. Imao je obitelj.
- **Ferdinando Montibeller** je živio i umro u Batrovcima. Nije imao potomstva.

Ostali potomci Antonia Montibeller i Marie Delasso

Antonio Montibeller i Maria Delasso su, pored Giuzeppea, imali još 8 potomaka. Niko od tih potomaka nije u Štivoru, i o njima nema informacija. Ti potomci su:

- **Leopoldo** rođen 1869. godine.
- **Anna Maria** rođena 1872. godine.

- **Domiziano** rođen 1875. godine.
- **Anselma** rođena 1880. godine.
- **Giuditta** rođena 1882. godine.
- **Amalia** rođena 1884. godine u BiH.
- **Andrea** rođena 1886. godine u BiH.
- **Severino** rođen 1886. godine u BiH.

U publikaciji „Ai confini dell'impero“ o emigraciji Trentina u BiH od 1878.-1912. godine, autora Mariarosa Sartorelli navode se još pet obitelji Montibeller, svi rođeni u Roncegno, koji su došli u BiH:

Domenio Montibeller je rođen 1851. godine, a njegova supruga Rosa Furlan je rođena 1856. godine. Imali su devetoro djece, dvoje umro pri rođenju, a neki od potomaka su rođeni u BiH.

Franco Montibeller je rođen 1809. godine, a u BiH je došao sa dva potomka, Celestino Albano i Domenica Arcangela. Celestion se vjenčao sa Enrica Postai i imao dva potomka od kojih jedan je rođen u BiH.

Giovanni Montibeller je rođen 1842. godine, a njegova supruga Albina Zanetti je rođena 1849. godine. Imali su troje djece, svi rođeni u BiH.

Giovanni Montibeller je rođen 1841. godine, a njegova supruga Teresa Pacher je rođena 1845. godine. Imali su šestoro djece.

Paolina Montibeller je rođena 1826. godine, a umrla u BiH 1893. godine. Imala je petoro djece, a najmlađi Celestino Davide rođen 1865. godine umro je u BiH 1893. godine kad i njegova majka Paolina.

O prisustvu članova obitelji Montibeller u Štivoru svjedoče fotografije iz sedamdesetih godina 20. stoljeća.

tisot emilio,montibeller pavo, montibeller angelo, klaser stjepan,andreatta emilio, montibeller nanja

agostini ljubica,bernardi marica,rover eugenia,agostini marija,montibeller pavo,montibeller pina,montibeller viktor,montibeller enrico, montibeller angelo,.....,agostini ivo,montibeller ana,agostini ...., klaser stjepan,andreatta emilio,montibeller pina, montibeller ana, bernardi ana

MOTT

Među brojnijim Italijanima koji su došli na područje Tuzle su obitelji Mott. Korijeni obitelji Mott datiraju iz 16. stoljeća. U pisanim izvorima obitelj Mott se prvi put pominje rođenjem Domenega, koji je rođen 22.4.1595. godine, a koji je bio oženjen sa Margarita Molerano, rođena 25.6.1639. godine. Prezime je imalo slijedeću genezu: Mot, Moti, Motto, Motes, Moto, Moz, Mott "Paleta" i Mott. Dolazak obitelji Mott u Tuzlu veže se za kraj 19. stoljeća. Roditelji članova obitelji Mott koji su došli u Tuzlu su Giacomo Pasquale rođen 17.4.1808. godine, a umro 30.8.1887. godine. Vjenčao se 9.2.1832. godine sa Maddalena Apollonia Tisot di Giacomo Antonio. Maddalena je rođena 4.7.1813. godine, a umrla je 14.3.1875. godine. Giacomo i Maddalena su u braku imali ukupno 18 djece, od kojih 11 je umrlo prije drugog rođendana.

Giacomo Pasquale i Maddalena Fiefest

Roditelji Giacomo Pasquale su Joannes Battista, rođen 25.10.1769. godine, a umro 19.2.1836. godine. Bio je vjenčan sa Margarita Simica rođena 19.1.1771. godine, a umrla 5.1.1829. godine. U braku su imali 7 djece od kojih je Giacomo Pasquale bio šesti potomak.

Od potomaka Giacomo Pasquale i Maddalena Tisot u Tuzlu su došla dva brata:

- **Giovanni Giacomo Antonio Ivan Mott** rođen u Pieve 19.7.1836. godine, sa suprugom Maria di Simone Bancher, četiri sina i jednom kćerkom.

- **Antonio Anton Giovanni Mott** rođen 27.9.1843. godine, sa suprugom Francesca Franciska Mott rođena Nami i djecom.

Dva brata iz obitelji Mott koji su došli u Tuzlu zasnovali su svoje obitelji čiji potomci i danas žive u Tuzli.

Obitelji Mott su se bavile poljoprivredom, ali najčešće su bili građevinski radnici. Prvi zvanični dimnjačar u Tuzli bio je Giacomo Antonio Jakob - sin Giovanni i Maria Mott, koji je od austro-ugarskih vlasti 1890. godine dobio dozvolu za obavljanje dim-njačarske službe. Uz njega su radili i njegovi sinovi Ivan Giovanni i Augusto Gusti Mott. Augusto Gusti je jedan od osnivača tamburaške sekcije "Slobode", kao i fudbalskog kluba "Gorki", kasnije „Sloboda". Augusto Gusti, je poslije Prvog svjetskog rata sa uspjehom 12 godina vodio pozorišnu i muzičku sekciju organizovanih radnika. U Tuzli je djelovao od 1926. godine tamburaški sastav "Bajazzo" gdje je bilo članova iz obitelji Mott. Veliki broj članova obitelji Mott je svoje domove izgradio u podnožju brda Ilinčica, pa odatle taj kraj i danas nosi naziv "Talijanuša". Od tada, pa do danas, ova obitelj, uz sve ostale Italijane, prolazi kroz razne periode koji se smjenjuju u ovim krajevima i ostaju uvaženi i priznati građani Tuzle i okolnih mjesta.

Članovi obitelji Mott su jedni od inicijatora formiranja "Udruženja građana italijanskog porijekla i prijatelja Italije", osnovanog 1993. godine u Tuzli, čiji je predsjednik bio Branislav Mott Ivan. Drugi članovi obitelji aktivno su učestvovali u radu udruženja "Trentini nel mondo" i u današnjem udruženju UGIP „Rino Zandonai" Tuzla. Giacomo (Đakomo) Mott je 1883. godine bio jedan od članova dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli. Osim njega, članovi društva su bili i njegovi sinovi, dimnjačari Ivan Giovanni, Augusto Gusti, kao i Ludvig Viki Mott. U Tuzli je krajem dvadesetog stoljeća organizovana i alpinistička grupa, a među prvima u toj grupi bili su Mott i Candotti.

Prvi brat Giovanni Mott

U Tuzlu je prvi došao 20.8.1880. godine **Giovanni Giacomo Antonio Ivan Mott** rođen i kršten u Pieve 19.7.1836. godine. Umro je 27.9.1909. godine u Tuzli i pokopan na groblju Borić, Tuzla. Roditelji Giovanni Motta su otac Giacomo Mott i majka Maddalena Tisot Mott. Giovanni Mott je došao u Tuzlu sa suprugom, četiri sina i jednom kćerkom. Imao je dva braka.

Giovanni Mott prvi put se vjenčao 14.2.1860. godine sa Maria di Simone Bancher, rođena i krštena 29.1.1836. godine (negdje piše 14.1.1836.), umrla 18.10.1893. godine u Tuzli (na spomeniku piše 29.1.1836.-17.10.1897.). Njeni roditelji su otac Simone i majka Cemin Katarina. Giovanni i Maria Bancher. Imali su 8 potomaka. Drugi put se Giovanni vjenčao sa Bartholomea rođena Stil, a u braku su imali jednog potomka.

Giovanni i Maria su imali potomke:

- Giacomo Simone Mott rođen 28.11.1862. u Siroru, umro 3.9.1864. u Siroru, Italija.
- Giacomo Jakob Mott rođen 9.9.1864. u Siroru, umro 31.1.1944. u Tuzli.
- Simone Simon Mott rođen 22.1.1866. u Siroru, umro 1.8.1886. u Siroru.
- Giovanni Ivan Nane Mott rođen 15.1.1868. u Siroru, umro 15.4.1923. u Tuzli.
- Antonio Fortunato Toni Anton Mott rođen 22.8.1869. u Siroru, umro 27.2.1943. u Tuzli.
- Maddalena Marija Magdalena Catarina Mott, udato Gojo rođena 1.6.1871. u Fiera di Primiero, umrla 11.9.1939. u Tuzli.
- Luigi Mott rođen 18.7.1875. u Siroru, umro 17.12.1875. u Siroru (umro ubrzo nakon rođenja).
- Michiele Michele Mičel Mihael Mott rođen 7.2.1878. u Siroru, umro 25.3.1964. u Zagrebu.

Iz drugog braka Giovanni Giacoma sa Bartholomea rođena Stil (umrla u Tuzli 1926. godine) rodio se sedmi (živi) potomak:

- Andjelo Angelo Mott rođen 5.1.1896. u Tuzli, umro 15.4.1970. u Tuzli.

Prvi potomak Giovanni i Maria Mott

1. Giacomo Simone Mott je prvi potomak Giovanni i Maria Mott, rođen 28.11.1862. godine. Umro je 3.9.1864. godine u Siroru, a živio je samo dvije godine.

Drugi potomak Giovanni i Maria Mott

2. Giacomo Jakob Mott rođen je 29.9.1864. godine u Siroru, Trento, a umro je 31.1.1944. godine u Tuzli. Vjenčao se 25.11.1894. godine u Tuzli sa Lucia Mott Fausta Bancher. Lucia je rođena u Siroru, Trento 9.9.1870. godine, a umrla je u Tuzli 14.8.1954. godine. U naredne tri generacije muški potomci su imali isto ime i prezime – Jakob Mott. Da bi se ipak razlikovale osobe, sin Giacomo Jakoba koristio je Ivan Mott, a unuk Jakob Jaki Mott je promijenio ime u Jakov Mott.

Jakob i Lucia Mott sa troje djece i Luciina majka, u Tuzli 25.12.1898.

Dio obitelji Mott Jakoba i Lucie – sjede Ludvig i Augusto, a iza (u bijeloj haljinici) je sestra Marilla. Iznad nje je majka Lucia sa djevojčicom Matildom u naručju. Iznad Lucie stoji Jakob Mott, a na kraju stoji najstariji sin Ivan Giovanni.
Slikano u Tuzli početkom 20. stoljeća.

Jakob Mott i supruga Lucia

Vjenčani list Jakob Mott i Lucia Bancher

Jakob Mott – fotografije sa djecom

Izuzetno je priznat žitelj Tuzle koji je poznat po dimnjačarstvu i društvenom djelovanju u Tuzli. Bio je prvi zvanični dimnjačar u Tuzli, a jedan je od osnivača Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli 1883. godine.

Dobrovoljno vatrogasno društvo
u Donjoj Tuzli

Gospodinu
Mott Jakob
štrcar
u Dol. Turli.

Po smislu § 24 statuta za dobrovoljno vatrogasno društvo u D. Turli pozvala Vam glavna skupština dne 25. februara 1906. za ~ 10 ~
deset godišnje pohvalno služovanje u dobrovoljnoj vatrogasnoj četi srebrenu kolajnu.

Ta kolajna smije se samo u svečanom vatrogasnom odjelu nositi.

Dol. Turla 25. februara 1906.

Starojedinik: Predsjednik:

Diploma za Jakob Motta
štrcara – vatrogasca 1906.

Jakob i Lucia Bancher Mott su imali devet potomaka - **Jakob Ivan Giovanni Mott, Petar Antun Perin Mott, Ludvig Viko Mott, Augusto Gusti Mott, Maria Marila Mott, Matilda Mott, Romano Mott, Karlo Dragutin Mott i Lucijan Artur Cano Mott**.

Braća i sestre Mott - prvi red Jakob Ivan Giovanni, Petar Antun Perin, Ludvig Viko, Augusto Gusti, drugi red Karlo Dragutin, Maria Marila, Matilda i Lucijan Artur Cano u Tuzli 1954.

2.1. Jakob Ivan Giovanni Mott je prvi potomak Jakoba i Lucie Mott rođen 4.11.1895. godine. Umro je 11.3.1976. godine u Tuzli. Radio je kao dimnjačar kod oca Jakoba Giacomo Mott. Bio je vatrogasac u Tuzli i član prvog Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli i BiH. Ivan je bio učesnik Prvog svjetskog rata od 1914. do 1918. godine. Godinu dana je proveo u italijanskom zarobljeništvu.

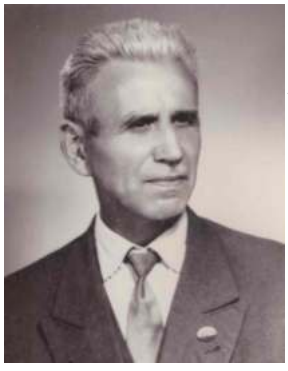

Jakob Ivan Mott

Vjenčao se sa Christine Kristina Zimmerman koja je rođena 23.12.1905. godine u Bačkoj, a umrla 16.12.1984. godine i sahranjena u Tuzli, gdje je sahranjen i njen suprug Ivan. Ivan i Christine su se vjenčali 10.6.1933. godine u Lukavcu, gdje je živjela obitelj Christine Zimmerman. Obitelj je živjela u podstanarstvu u Tuzli, a kasnije su kupili kuću kod Osnovne škole na Pazaru. Ivan je tečno govorio italijanski i njemački jezik, a Christine, koja je njemačkog porijekla, je govorila njemački jezik. Christine je bila poznata lukavačka šnajderica.

Vjenčanje Jakoba i Kristine Mott u Lukavcu 10.6.1933.

Jakob i Kristina sa unukom Ivicom u Tuzli 1974.

Ivan Mott Giovanni i Christine su u braku imali jednog potomka, sina Jakoba (Jakova).

2.1.1. Jakov Jaki Teofil Mott je rođen u Tuzli 31.7.1934. godine, a umro je u Tuzli 25.7.2015. godine. Jakob je prvo imao ime Jakob (po ocu), pa je promijenio u Jakov zbog administrativnih problema, jer je imao isto ime i prezime kao otac. Završio je osnovu školu u Klosteru u Tuzli, kasnije nižu gimnaziju i tehničku školu – kemijski odsjek u Tuzli. Radio je u Industriji špirita i kvasca u Kreki i u laboratoriji u Rudniku Kreka. Vojni rok od godinu i po dana služio u Gospiću. Po povratku iz vojske otišao je na studije u Zagreb gdje je završio Tehnološki fakultet. U Zagrebu se družio sa Miroslavom Zamboni. Nakon završetka studija radio je na separaciji rudnika uglja Banovići. Slijedeće zaposlenje mu je bilo u Općini Tuzla – služba inspekcije, gdje je ostao do penzionisanja 1994. godine. U mladosti se aktivno bavio košarkom. Imao je zapaženo mjesto u razvoju tuzlanskog sporta. Završio je nižu muzičku školu – odsjek truba u Tuzli. Od oca je naslijedio sakupljačku strast, pa je tako skupio značajnu dokumentaciju o dolasku i boravku italijanskih obitelji u Tuzlu. Bio je jedan od osnivača udruženja Italijana i cjeloživotni član upravnih tijela udruženja. Na prijedlog UGIP "Rino Zandonai" dobio je Tuzlansku plaketu 2010. godine.

Jakov Mott i roditelji pred odlazak u vojsku

Jakov Mott 2010.

Vjenčao se u Tuzli 31.12.1966. godine sa Lidijom rođena Stulov 10.12.1933. godine u Sarajevu. Lidija je kćerka Stulov Borisa, Rusa po porijeklu, i majke Marije, rođena Vidić iz Hercegovine. Lidija je završila Gimnaziju u Tuzli i Filozofski fakultet – odsjek povijest u Sarajevu. Lidija je radila u Rudarskoj tehničkoj školi u Tuzli kao profesor, odakle je i penzionisana 1994. godine. Jakov i Lidija su živjeli u stanu na Slatini u Tuzli. Lidija je umrla u Tuzli 7.3.2015. godine. Sahranjena je zajedno sa suprugom na katoličkom groblju u Tuzli.

Jakov i Lidija Mott

Jakov i Lidija Mott su u braku imali jednog potomka Ivicu Motta.

Ivica Ivan Mott, sina Jakova i Lidije, rođen je 7.5.1967. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i srednju školu u Tuzli. Studirao je na Likovnoj akademiji u Sarajevu. Od 1991. godine živi i radi u inostranstvu, u Španiji i Velikoj Britaniji. Bavi se likovnom umjetnošću – slikanjem. Učestvovao je na zajedničkoj izložbi likovnih umjetnika u BKC Tuzla. Živi u inostranstvu, u Londonu i Beču. Vjenčao se 16.3.1999. godine sa Jasnom Arsić rođena 1.4.1968. godine. Poslije nekog vremena su se razveli i ne žive zajedno. U braku nisu imali potomke.

Ivica Mott 2015.

2.2. Petar Antun Perin Mott je drugi sin Jakoba Mott i Lucie Bancher. Rođen je u Tuzli 24.1.1897. godine. Umro je 23.11.1966. godine. Živio je i školovao se u Tuzli, a po završetku školovanja zaposlio se u Fabrici sode Lukavac kao kovač i bravar. U Lukavcu je osnovao obitelj sa Katarinom Katicom Klarić, od oca Mije. Katarina je rođena 1910. godine, a umrla 16.12.1984. godine. Za vrijeme stanovanja u Tuzli Petar se aktivno uključuje u sportski život grada, igrajući fudbal za RFK "Gorki". Godine 1921. osnovan je sportski klub “Solvaj“ Lukavac, čija se aktivnost bazira uglavnom na igranju fudbala. Petar je jedan od osnivača kluba i prvi kapiten kluba. Jedan je i od osnivača Lovačkog društva u Lukavcu. Bio je član vatrogasne jedinice Fabrike Sode, govorio je pet jezika, a u Lukavcu i okolini je bio poznat po vještini tranširanja mesa i izradi kobasica. Perin je bio dobar poznavalac ljekovitog bilja koje je skupljao u okolini Lukavca. Umro je i sahranjen na gradskom groblju u Lukavcu 23.11.1966. godine.

Petar Perin Mott

Lična karta
Petar Mott iz 1953.

Petar i Katica su u braku dobili sina Petra i kćerku Nadu.

2.2.1. Petar Mott, sin Petra, rođen je u Lukavcu 6.7.1929. godine u Lukavcu. Školovao se i radio u Tuzli i Lukavcu. U Lukavcu je zasnovao obitelj sa Melitom Sekom Lucić. Vjenčao se sa Melitom, kćerkom lukavačkog majstora Adama Lucića, koja je rođena 27.3.1937. godine, a umrla 3.3.1980. godine. Petar je 1976. godine radio u Fabrici sode u Lukavcu kao poslovođa u proizvodnji kaustične sode, a otvaranjem fabrike cementa u Lukavcu 1976. godine radi na poslovima rukovodioca fizičkog obezbjeđenja. Za života u Lukavcu aktivno se bavio nogometom u nogometnom klubu Radnički (Solvaj - micar) Lukavac. Po završetku nogometne karijere ostao je i dalje aktivista u klubu. Bio je aktivan član lovačkog društva „Svatovac“ Lukavac. Nesretnim slučajem preminuo je 30.3.1997. godine. Sahranjen je na gradskom groblju u Lukavcu u zajedničku grobnicu sa suprugom Melitom.

Petar Perin Mott sa sinom Petar Braco Mott, u Tuzli prije 1941.

Petar i Melita su u braku dobili sina Željka i kćerku Vlastu.

Željko Mott je rođen 8.9.1953. godine u Lukavcu. Živi u Lukavcu gdje je zasnovao obitelj sa Gordanom Blagojević. Gordana je rođena 16.3.1957. godine. Željko je cijeli radni vijek, do penzije proveo u Fabrici sode Lukavac. Aktivno učestvuje u sportskim aktivnostima kroz gimnastiku, plivanje i rukomet, gdje je i trener u rukometnom klubu Lukavac. Jedan je od osnivača gradskog kulturno-umjetničkog društva Lukavac. Aktivno učestvuje u radu Crvenog križa u Lukavcu i HKD Napredak. Jedan je od najaktivnijih članova udruženja Italijana u Tuzli. Gordana Mott je radila u Domu zdravlja u Lukavcu, odakle je penzionisana 2017. godine. Željko i Gordana imaju kćerke Sanju i Ivanu.

Željko Mott sa suprugom Gordanom i unukom Benjaminom

Željko Mott u Trentu 2013.

Sanja Mott je rođena 16.10.1977. godine u Tuzli. Završila je Medicinsku školu Tuzli i radi u domu zdravlja Lukavac. Udala se za Adnana Razića rođen 27.9.1973. godine. Sanja i Adnan su u braku dobili sina Benjamina, a od nedavno su Sanja i Adnan razvedeni. Benjamin Razić je rođen 27.11.2000. godine u Tuzli. Završio je Katoličku gimnaziju u Tuzli kao jedan od najboljih učenika.

Sanja Mott sa sinom Benjaminom

Ivana Mott-Bašić je rođena 15.4.1982. godine u Tuzli. Završila je Pravni fakultet u Sarajevu. Bila je kratko zaposlena u GIKIL Lukavac. Trenutno zaposlena kao sudija u Općinskom sudu u Tuzli. Vjenčala se sa Mirzom Bašić, po zanimanju dipl. Inž. saobraćaja. Obitelj živi u Lukavcu. U braku su dobili kćerku Iris rođena 2.6.2014. godine i sina Maka, rođen 3.4.2019. godine, oboje rođeno u Tuzli.

Ivana Mott-Bašić i obitelj 2019.

Vlasta Bradvičić je rođena Mott 3.5.1955. godine u Lukavcu, gdje je živjela obitelj njenog oca. Osnovnu i srednju Ekonomsku školu završila je u Lukavcu, a nakon školovanja zaposlila se u Tuzlanskoj banci, današnjoj NLB Tuzla. U bankarstvu je radila do penzionisanja 2010. godine. Godine 1989. se udala za Zorana Bradvičić, koji je rođen 13.6.1961. godine. U braku imaju dvoje djece – sina Josipa i kćerku Martinu. Obitelj živi u kući u Križanima kod Tuzle.

Obitelj Bradvičić - Vlasta, Zoran, Martina i Josip

Josip Bradvičić je rođen 5.10.1991. godine u Tuzli. Završio je Elektro - tehničku školu u Tuzli smjer Električar. Radi kao komercijalista. Martina Bradvičić je rođena 6.6.1994. godine. Završila je Veterinarsku školu, a 2016. godine otišla je na rad u Štutgart, Njemačka. Tamo je upoznala Danijela Kufnera sa kojim živi.

Vlasta, Martina i Josip Bradvičić

Martina Bradvičić i Danijel Kufner

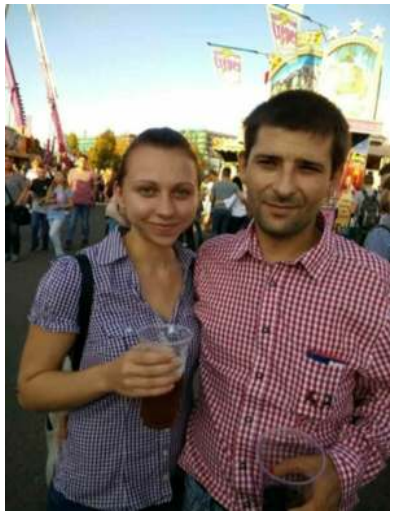

Vlasta Bradvičić sa suprugom i sinom na vjenčanju poznanika

2.2.2. Nada Kljajo je rođena Mott 1.5.1934. godine. Živjela je sa roditeljima u Lukavcu. Bila je odlična odbojkašica Partizana. Penzionerka je Fabrike Sode iz Lukavca. Živi u Lukavcu. Udala se za Mostarca geometra Slavku Kljajo koji je rođen 5.2.1928. godine, a koji je umro 6.10.1998. godine. Slavko je jedno vrijeme igrao rukomet u lukavačkom Partizanu, da bi poslije bio cijenjeni rukometni sudija u BiH.

Nada i Slavko Kljajo su u braku dobili sina Srećka. Srećko Kljajo je rođen 18.3.1954. godine. Vjenčao se sa Radmilom Radić rođena 18.8.1957. godine. Srećko i Radmila žive i rade u Zagrebu, a u braku su dobili sinove Dejana rođen 15.1.1990. godine i Vedrana rođen 14.5.1991. godine.

2.3. Ludvig Viko Mott treći je potomak Jakoba Motta i Lucie Bancher. Rođen je u Tuzli 16.8.1898. godine, a umro je 20.1.1981. godine u Tuzli. Bio je član Komunističke partije od 1919. godine i tajno radio za Komunističku partiju uz suradnju sa bratom Augustinom Gustijem Mott, Leonardom Bancher i Rafaelom Rafom Mott. Sa 16 godina otišao je 1.1.1916. godine da služi u austro-ugarsku vojsku. Vratio se pješke iz Galicije tačno 31.12.1918. godine. Govorio je i pisao tečno četiri jezika – italijanski, njemački, hebrejski i španjolski, čitao je staro njemačko pismo goticu i svirao žičane instrumente. Bio je član Dobrovoljnog vatrogasnog društva Tuzla zajedno sa svojim ocem i braćom Giovannijem i Augustom.

Vjenčanje Ludvig Mott i Anke Barišić

Završio je trgovački zanat kod Jevreja Baruch, a 1937. godine otvorio je trgovačku radnju u svojoj kući koja se nalazila kod današnje čevabdžinice Limenka. Trgovačka radnja mu je oduzeta u procesu nacionalizacije 1946. godine, kada je istupio iz Komunističke partije. Nakon toga, pet godina je bio bez posla. Sljedeće zaposlenje je imao kao VKV radnik građevinske struke u GP „Gradina“ na poziciji poslovođe gradilišta, a kasnije i rukovodioca gradilišta kao što su objekti Suda i tužiteljstvo Tuzla, bioskop Mladost, dvije škole, most kod male pijace na Brčanskoj Malti, soliter i četverokatnica kod vojne ambulante na Brčanskoj Malti. U periodu kada je bio bez posla bavio se pčelarstvom, klanjem svinja i sušenjem mesa i manjim građevinskim poslovima. Radio je i u stolariji kod Alije Mujezinovića. U penziju je otišao sa 67 godina. Bio je član mnogih kulturnih i sportskih društava, kao i član slavnog italijanskog orkestra Bajazzo.

Ludvig se vjenčao sa Ankom Barišić koja je rođena 29.5.1920. godina u obitelji trgovca iz Ledenica kod Gradačca. Umrla je 1.10.1996. godine u Tuzli. Anka je bila VKV kuharica i šef kuhinje u bolnici Gradina. Bila je vrhunski majstor kuhinje, a suprugu Ludvigu je pomagala u svim poslovima oko zimnice koju su i prodavali svojim stalnim mušterijama. Anka je za vrijeme Drugog svjetskog rata

radila ilegalno pomažući Ludviku u svim aktivnostima, a naučila je nešto i talijanskog jezika. Ludvigov sin Brano se prisjeća kada je otac u trenucima opuštanja uzimao violinu i svirao talijanske melodije kao što su „Ritorno“ - povratak, „Bionda che bella bionda“ i druge melodije, a riječi su se zadržale i do danas. Ludvig je često svirao zajedno sa ocem Tomislava Križana na društvenim zabavama koje su se priređivale povodom praznika radničke internacionale.

Ludvig Mott sa suprugom i sinovima

Ludvig i Anka Mott su u braku dobili dva sina - Franju i Branislava.

2.3.1. Franjo Franci Mott je rođen 9.3.1940. godine u Tuzli. Bio je jedan od pokretača obnove HKD Napredak u Tuzli, pjevao u horu, a bio je zaposlen u „Vjesnik“ Zagreb. Franjo je umro 2.11.2017. godine Tuzli. Sahranjen je u Križanima - Kolovrat kod Tuzle, gdje je sahranjen i njegov otac Ludvig. Vjenčao se sa Behijom Iva Morankić, rođena 21.5.1942. godine. Behija je po zanimanju elektrovikler. Cijeli svoj radni vijek je bila zaposlena u nekadašnjem Umelu kasnije Elir, a danas živi u obiteljskoj kući u Križanima.

Franjo Mott na izložbi postera italijanskih obitelji u Hotelu Tuzla

Franjo Mott, u sredini, poslije koncerta Olivera Mott u BKC Tuzla 13.11.2005.

Franjo i Behija su u braku dobili kćerku Olju i sina Olivera.

Olja Mott je rođena 18.5.1967. godine u Tuzli. Po zanimanju je ženski frizer. Od kraja 1992. godine do 2009. godine živjela je s bratom Oliverom u mjestu Fiera di Primiero, provincija Trentino, Italija. Krajem 2009. godine preselila se na Otok Korčula u mjesto Lumbarda gdje i danas živi. U braku je sa Franko Milina, a vjenčali su se 31.10.2010. godine.

Oliver i Olja Mott

Oliver, Ivana i Mihaela Mott 2018.

Oliver Mott je rođen 22.3.1976. godine u Tuzli. Osnovno školovanje i prvi razrede srednje škole završio je u Tuzli. Krajem 1992. godine odlazi u Italiju gdje je živio do 2011. godine. Živio je u Fiera di Primiero. Svoje klavirske studije nastavlja i okončava 2011. godine. Te iste godine došao je u Mostar i zaposlio se u glazbenoj školi „Ivana pl. Zajca“ u Mostaru kao profesor klavira. Oliver Mott je istaknuti glazbenik sa izuzetno velikom brojem koncerata u BiH i inostranstvu. Izdao je CD albume svojih kompozicija. Vjenčao se sa Ivanom rođena Džalto. U braku ima kćerku Mihaelu Mott rođena 15.6.2016. godine i sina Josipa, koji je rođen 5.7.2019. godine u Mostaru.

Branislav Mott na formiranju udruženja Italijana u Tuzli 1993.

2.3.2. Branislav Ivan Mott je rođen 17.7.1948. godine u Tuzli. Jedan je od osnivača i prvi predsjednik udruženja Italijana u Tuzli. Poznavalac je povijesti dolaska Italijana u Tuzlu i često na društvenim mrežama objavljuje informacije o životu poznatih ličnosti u Tuzli. Imao je dva braka. Prvi put se vjenčao sa Spomenkom Jović rođena 30.3.1952. godine i sa njom ima kćerku Anu, koja je rođena 13.11.1975. godine u Tuzli. Ana Andrić je rođena Mott 13.11.1975. godine, udala se za Slađana Andrića rođen 17.5.1976. godine. Ana i Slađan su u braku dobili kćerku Ninu Andrić, rođena u Tuzli 26.5.2005. godine.

Branislav Mott se drugi put oženio sklapajući brak sa Jadrankom Marinović rođena u Tuzli 14.9.1966. godine. Branislav i Jadranka Mott su u braku dobili sina Antona, rođen 26.3.1998. godine u Tuzli. Anton Mott živi u Tuzli.

2.4. Augusto Gusti Mott je rođen 15.8.1900. godine u Italiji. Umro je na svoj rođendan 15.8.1963. godine u Italiji. Bio je istaknuti borac za prava i slobodu radnika tokom tridesetih i četrdesetih godina 20. stoljeća. Od rane mladosti se uključio u revolucionarni pokret, posebno nakon otvaranja Radničkog doma u Tuzli 1917. godine. U revolucionarne ideje ga je uputio brat Perin koji je u to vrijeme radio u tuzlanskoj pivnici i bio sekretar sindikalne podružnice radnika tog poduzeća. Iste ideale je slijedio i njihov brat Ludvig Viko Mott. Bio je aktivan u oblasti muzike, drame i recitacija tako da je bio popularan u gradu. Rijetke su bile priredbe gdje August Mott nije imao nastup. Bio je u rukovodstvu prvog radničkog sportskog kluba u Tuzli "Gorki", zajedno sa Leonardom Bancher, Mitrom Trifunovićem Učom, Safetom Hadžiefendićem i Nikom Trifkovićem. Kao komunista je više puta hapšen, a 1932. godine je osuđen na dvije godine zatvora, koje je proveo u Sremskoj Mitrovici. Nakon odsluženja zatvorske kazne, tadašnje vlasti su donijele odluku o njegovoj ekstradiciji u Italiju. Stigavši u Italiju odmah je počeo sa formiranjem partijskog jezgra u mjestu porijekla njegove obitelji - u Primieru, Tirol. Partijsko jezgro je dobilo ime po Augustu Mott. Umro je na svoj rođendan 15.8.1963. godine u Fiera di Primiero gdje je i sahranjen. Revolucionarni put Augusta Mott opisao je Dragiša Trifković u trilogiji "Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji" - knjiga 1.

Augusto Gusti Mott

Augusto Gusti Mott sa suprugom, kao i ostala braća i sestre Mott sa svojim životnim partnerima

Bio je vjenčan sa Natalinom Cordella, rođena 1921. godine. August i Natalia Cordella Mott nisu imali potomaka.

Posjeta grobu Augusta Mott u Primieri - s lijeva supruga Mott Anzela, Marilla sestra Augusta, Augustov brat Carlo, Anzelina kći Mara, Augustova supruga Natalina

2.5. Maria Marila Mott je rođena 30.4.1904. godine u Banja Luci. Umrla je 23.6.1973. godine i sahranjena u Tuzli. Nije se nikad udavala i nema potomaka.

Marila Mott u Tuzli između 1941. i 1945.

Spomenik Maria Marila Mott

2.6. Matilda Križan je rođena Mott 10.3.1906. godine, a umrla je 22.11.1977. godine u Tuzli. Bila je udata za Feliksa Križan rođen 12.6.1903. godine. Feliks je umro 12.6.1967. godine u Tuzli. U braku su imali četvero djece - Feliciju, Jakoba, Miroslavu i Tomislava.

2.6.1. Felicija Medika Kovačić je rođena Križan 27.10.1929. godine u Tuzli. Umrla je u Tuzli 25.2.2002. godine. Bila je udata za Ivana Kovačića koji je rođen 11.8.1919. godine. Nije poznato kad je umro Ivan Kovačević. U braku su dobili dva potomka - Ivančicu i Zlatka.

Ivančica Beba Kovačić je rođena 19.6.1954. godine u Tuzli. Nije se udavala i nema potomaka.

Zlatko Bonco Kovačić je rođen 19.1.1951. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Biserkom Kralj rođena 11.10.1952. godine. U braku su dobili Anu Kovačić, rođena 31.7.1988. godine, i sina Andro Kovačić rođen 22.5.1991. godine. Oba potomka su rođena u Tuzli.

2.6.2. Jakob Braco Križan je rođen 24.7.1931. godine u Tuzli. Svirao je na susretima Italijana harmoniku sa bratom Dodom koji je svirao kontrabas. Umro je u Tuzli 2007. godine. Vjenčao se sa Zlatom Hanić koja je rođena 15.12.1944. godine, a umrla 14.3.2001. godine u Tuzli. U braku su dobili kćerku Maju Križan rođena 14.9.1979. godine u Tuzli.

Braća Križan Jakob, sa harmonikom i Tomislav, na proslavi otvaranja prostora udruženja Italijana 12.4.2003.

Maja Križan

2.6.3. Miroslava Seka Križan je rođena 7.2.1935. godine u Tuzli. Umrla je 18.9.1997. godine. Nije se udavala i nema potomaka. Sahranjena je u obiteljsku grobnicu na groblju Borić sa ocem i majkom.

2.6.4. Tomislav Dodo Križan je rođen 5.8.1942. godine u Tuzli. Priznati je stručnjak za mehaniku. Radio je na proizvodnji minsko-eksplozivnih sredstava i zbog nezgode sa eksplozivom izgubio je prst. Svira kontrabas koji je sam napravio, a koji je specifičan po obliku i zvuku. Imao je tri braka. Prvi put se vjenčao sa Melitom Jurak rođena 18.8.1945. godine. Drugi brak je bio sa Jelenom Sekulić, a treći put se vjenčao sa Dominikom Ilić koja je rođena 20.4.1963. godine.

Tomislav Dodo Križan svirao u Terusima 1965.

Tomislav Križan ima tri potomka - kćerke Ivančicu i Ninu i sina Feliksa.

Ivančica Ostojić je rođena Križan 19.2.1971. godine u Tuzli. Udala se za Željka Ostojića koji je rođen 25.8.1970. godine. U braku su dobili sinove Marka Maxa, rođen 17.10.2004. godine i Olivera, rođen 27.2.2006. godine, oboje rođeni u Tuzli. Nina Križan je rođena 16.5.1989. godine, a Feliks je rođen 19.6.2001. godine. Oboje su rođeni u Tuzli.

2.7. Romano Mott je sedmi potomak Jakoba Mott i Lucie Bancher. Rođen je 1907. godine u Tuzli. Umro je u Tuzli iste godine kada je rođen.

2.8. Karlo Dragutin Mott je rođen 17.1.1908. godine kao posljednji potomak Jakoba Motta. Bio je građevinski poslovođa. Umro je u Tuzli 17.8.1996. godine. Bio je vjenčan sa Anom Jurković rođena 23.11.1917. godine, a Ana je umrla 20.2.1992. godine.

Karlo Mott i sestra Marilla u Siroru pored vrata koja je pravio njihov djed Giacomo

Karlo Dragutin ispred kuće (pored čevabdžinice Limenka) prije rušenja

Karlo i Ana Mott su u braku dobili kćerke Šteficu i Renatu.

2.8.1. Štefica Brđanović je rođena Mott 27.12.1947. godine. Vjenčala se sa Miroslavom Brđanović koji je rođen 19.10.1941. godine. Štefica je radila kao trgovac i aranžer. Bila je u invalidskoj penziji. Umrla je 8.1.2011. godine u Tuzli. Miroslav je završio Tehnološki fakultet 1967. godine u Tuzli i radio u školi u Jajcu, u školi u Lukavcu, na Tehnološkom fakultetu i u Institutu za zaštitu i obrazovanje Tuzla, odakle je i penzionisan 2006. godine.

Štefica i Miroslav su u braku dobili kćerku Stelu i sina Tonia. Stela je rođena u Tuzli 8.6.1976. godine. Ima ozbiljnih zdravstvenih poteškoća, pa se nakon majčine smrti o njoj brine otac Miroslav. Toni Brđanović je rođen 19.10.1978. godine u Tuzli. Trenutno je zaposlena u sportskoj kladionici.

Štefica Brđanović

Miroslav Brđanović sa kćerkom Stelom i sinom Toniem u Tuzli 2013.

2.8.2. Renata Senkas je rođena Mott 31.10.1951. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Želimirom Senkas koji je rođen 20.5.1949. godine u Bosanskom Petrovcu. Obitelj živi u Tuzli.

Renata Senkas

Renata i Želimir Senkas

U braku su dobili kćerku Martinu i sina Maria. Martina Pavić je rođena Senkas 3.6.1978. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Radom Pavić rođen 12.6.1970. godine. U braku su dobili dva potomka, oba rođena u Tuzli – Robert, rođen 8.2.2000. godine i Daria Pavić, rođena 8.6.2005. godine.

Martina Senkas

Martina Senkas sa djecom Robertom i Dariom

Mario Senkas je rođen 6.5.1981. godine, školovao se u Tuzli, nema svoju obitelj i potomke.

Mario Senkas

2.9. Lucijan Artur Cano Mott je deveti najmlađi potomak Jakoba Mott i Lucie Bancher. Rođen je u Tuzli 15.1.1913. godine. Umro je 9.2.1974. godine u Tuzli. Bio je vjenčan sa Marijom Micom Šilović rođena 18.8.1917. godine, koja je umrla 10.5.1978. godine. U braku nisu imali potomaka. *Napomena: na nadgrobnom spomeniku piše da spomenik podižu kćerke, zetovi i unučad.*

Vjenčanje Lucijana Cane Mott sa Marijom Šilović snimljeno u Tuzli oko 1940. godine. Pokraj Lucijana su Lucian, najmlađi sin Jakoba i Lucie. Stoje s lijeva na desno - Ljubica Barušić, Nada Mott, Katica Mott, Jakov Mott dječak, Kristina Mott, Ludvig Viki Mott (brat Cane), Anka Mott - supruga Ludviga, vozač i njegov pomoćnik, i Lidija Gojo djevojka. Sjede s lijeva na desno – Giovanni Ivan Mott (najstariji brat Cane), a do njega stoji dijete Franjo Franci Mott – sin Ludviga i Anke i Lucia Mott Bancher.

Treći potomak Giovanni i Maria Mott

Simone Simon Mott je rođen 22.1.1866. godine. Umro je 1.8.1886. godine u Siroru, Italija. O njemu nema drugih podataka.

Četvrti potomak Giovanni i Maria Mott

4. Giovanni Ivan Mott je, pretpostavlja se, došao u Tuzlu zajedno sa drugom braćom Mott. Rođen je 1868. godine u Fiera di Primiero kao najmlađi potomak Giacomo Pasquale i Maddalena Fiefest. Umro je i sahranjen u Tuzli 1923. godine. Poznato je da je bio zanatlija. Živio je u kući kod tadašnjeg pazara, danas Gimnazija „Ismet Mujezinović“. Vjenčao se sa Anom rođena Banović koja je rođena u Tuzli 1874. godine, a umrla 1948. godine. Ivan i Ana su u braku su imali tri potomka: **sina Rafaela i kćerke Katarinu i Mariju**.

Spomenik Ivanu i Ani Mott na groblju Borić Tuzla

4.1. Rafael Rafo Mott je rođen 15.1.1904. godine u Tuzli. Rafaelo, kršteno Miroslav, je stanovao u Tuzli, ulica Džindić 976. U Tuzli je završio osnovnu školu i Gimnaziju. Šumarstvo je studirao na Poljoprivredno - šumarskom fakultetu u Zagrebu. Apsolvirao je školske 1928/29 godine, a diplomirao 12.10.1931. godine. Zbog teških materijalnih prilika školovao se uz povremeni rad. U studentskoj se organizaciji borio za bolje uslove života i studija i 1926. godine postaje članom KP. Proveo je neko vrijeme i u zatvoru. U periodu između Prvog i Drugog svjetskog rata bio je aktivista i pokretač akcija borbe protiv tadašnjeg režima. Bio je najbliži saradnik Mitra Trifunovića Uče, Leonarda Banchera, Augusta Motta i Ivana Markovića Irca. Zbog revolucionarnog djelovanja više puta je hapšen, zatvaran i mučen u tuzlanskom zatvoru "Štok". Nakon diplomiranja je radio u Banja Luci, zatim u Vinkovcima i Rajevom Selu, a od 1941. godine u Tuzli. Bio je politički aktivan, a 1943. godine odlazi u NOB. Poslije rata je radio kao referent za šumarstvo u ONO Tuzla, direktor šumskog gazdinstva Tuzla, direktor Srednje šumarske škole i šumskom gazdinstvu "Drinjača", odakle odlazi za savjetnika u Sekretarijat za šumarstvo SR Hrvatske u Zagreb, gdje radi do odlaska u penziju. Za svoje djelovanje kao komunista i borac Rafo Mott je ukazima predsjednika Tita odlikovan Ordenom zasluga za narod sa srebrnim zracima i Ordenom republike sa brončanim vijencem, a Savez inženjera i tehničara šumarstva i drvne industrije Hrvatske je odlikovao Rafu Motta zlatnom plaketom i poveljom za dugogodišnji uspješan stručan i društveni rad. Rafael Mott, diplomirani inženjer šumarstva umro je 6.8.1977. godine u Zagrebu nakon kraće bolesti.

Pokopan je tri dana nakon smrti na groblje Mirogoj. Govorima u ime Saveza boraca, društveno-političkih organizacija i Opštinskog komiteta SK njegovog rodnog grada Tuzle oprostili su se Hasan Odobašić, Stanoje Nikolić, Mijo Krešić, a u ime Saveza inženjera i tehničara šumarstva i drvne industrije Hrvatske Oskar Piškorić.

Rafael Rafo Mott

Rafeal Mott na snimku iz 1944. godine poslije oslobođenja Tuzle gdje su komunisti grada Tuzle - donji red Alija Alibegović obućar, Bogdan Banjanin profesor, Rafael Rafo Mott ing. šumarstva, Ago Bakalović obućar, Ludvig Viko Mott trgovac, Safet Hadžiefendić obućar, gornji red Mehmed Odobašić solarski radnik, Osmo Hukić obućar, Omer Jogunjić obućar, Santo Altarac trgovac, Hasan Hadžihasanović dramski umjetnik, Aljo Bakalović obućar i Hasan Odobašić.

Rafael Mott se vjenčao sa Margaretom Mirom Zlaticom rođena Blatt. Mira Mott je rođena 1.10.1928. godine u mjestu Novigrad dalmatinski. Umrla je 10.2.2019. godine u Buzinu kraj Zagreba, a sahranjena je u Novigradu dalmatinskom. Rafael i Mira Mott nisu imali potomaka.

Revolucionarni put Rafe Motta je opisao Stanoje Nikolić u trilogiji "Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji" - knjiga 1., a životni put je opisao Oto Žunko, dipl. ing. šum. u objavi zagrebačkog časopisa Šumski list br. 8-10 iz 1978. godine.

4.2. Katarina Gojo je rođena Mott 1915. godine, a umrla je 1982. godine. Udala se za Franju Gojo koji je rođen 1901. godine, a umro je 1971. godine u Tuzli. Katarina je bila po zanimanju stenograf, bavila se pjevanjem i uspješno djelovala u pjevačkim zborovima u Tuzli.

Katarina Mott

Katarina i Vera Gojo

Katarina i Franjo Gojo su imali u braku kćerku Veru i sina Miroslava.

Katarina Gojo opisana u poglavlju obitelji Gojo

4.3. Maria Maltarski je rođena Mott, a vjenčala se sa Stanislavom Malterski. U braku su dobili dvoje djece – Vladimira i Miru.

4.3.1. Vladimir Maltarski je živio u Zagrebu, a bio je vjenčan sa Katjom Rebić. Oboje su umrli, a u braku su dobili dvoje djece - Alana i Kristijana.

4.3.2. Mira Sekulić je rođena Maltarski. Udala se za Lazara Sekulića. Obitelj je živjela u Novom Sadu. U braku su dobili dvije kćerke koje žive u Novom Sadu - Jasnu i Vesnu.

Jasna Milutin je rođena Sekulić, a ima sina Igora.

Jasna Milutin 2018.

Vesna Tokin je rođena Sekulić, a vjenčala se sa Aleksandrom Tokin. U braku su dobili kćerke Marinu i Katarinu.

Peti potomak Giovanni i Maria Mott

5. Antonio Fortunato Toni Anton Nane Mott je rođen 22.8.1869. godine u Siroru, Trento. U Tuzlu je iz Trenta došao zajedno sa roditeljima 1880. godine. Radio je na željeznici u Tuzli kao stolar.

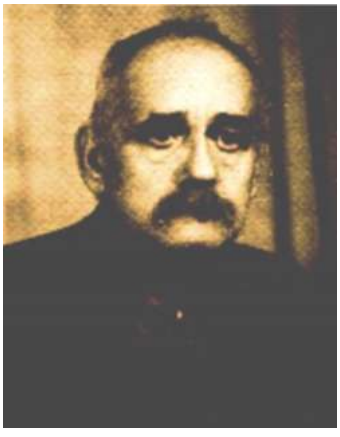

Antonio Anton Mott

Nastanio se na padinama brda Ilinčica u Tuzli, a 1905. godine dobio je odobrenje tj. građevinsku dozvolu i izgradio dvospratnu kuću u tada tzv. "Ciganluk mahali", u blizini današnje čevabdžinice Limenka u centru grada. Uz dozvolu je priložen i jednostavni projekat kuće, a kad je kuća završena dobila je oblik kao što je projektovana. Kuća je zbog slijeganja terena srušena.

Anton je umro 27.2.1943. godine u Tuzli. Imao je dva braka. U oba braka supruga se zvala Maria. Za prvu suprugu se ne zna prezime, a prezime druge supruge je glasilo Brock.

Antonio Anton Mott je imao osam potomaka i to četiri iz prvog braka i četiri iz drugog braka.

Anton i Maria Mott sa potomcima

Sjede kćerka Marija, Anton i supruga Maria, kćerka Elizabeta, stoje Otto, Ferdo, Ivan Giovanni, Josip Pepi, Alojz Giggio i Ignac

Članovi obitelji Mott iz Tuzlanskog naselja "Talijanuša" - u gornjem redu stoje s li-jeva Ferdo i supruga Maria, Ivan Giovanni, supruga Elizabeta i kćerka Margarita, Ivan Stanković - suprug Lize Mott, a sjede s lijeva Marija, Leo, Anton Toni Mott sa suprugom Marijom, a između njih je Ivo Stanković

Anton i Maria Mott su u prvom braku dobili četiri potomka - Ivan Giovani, Elizabeta, Maria i Ferdo.

5.1. Ivan Giovani Mott je rođen 1898. godine. Umro je 1966. godine. Bio je poduzetnik, vlasnik šuma i velikog broja grla stoke. Bio je vjenčan sa Elizabeta Giggiota Daldon rođena 4.12.1902. godine u Obermeiderich, Njemačka. Umrla je 1969. godine u Tuzli.

Ivan i Elizabeta Mott i djevojčica Mirjana Stokanović na Ilinčici 1960.

Ivan i Elizabeta Mott sa unucima Mirjanom i Mladenom Stokanović

Ivan i Elizabeta Mott sa Rastkom Stokanović

U braku si imali dva sina i dvije kćerke - Emil, Rudi, Magdalena i Valerija Marija.

5.1.1. Emil Mott je rođen 1921. godine. Umro je mlad 1941. godine. Nije imao svoju obitelj ni potomke.

5.1.2. Rudi Mott je rođen 1923. godine. Umro je kao dijete 1925. godine.

5.1.3. Margarita Magdalena Mika Mott rođena je 28.1.1925. godine. Umrla je 2008. godine. Imala je kćerku Natašu Božić rođena u junu 1947. godine koja je umrla 1989. godine.

Margarita Mott

Margarita Mott sa Valerijom Mott kasnije Stokanović

Nataša Božić

5.1.4. Valerija Marija Stokanović je rođena Mott 30.4.1927. godine. Radila je kao medicinska sestra u Bolnici - interno u Tuzli. Umrla je 1991. godine u Igalu. Udala se za Rastka Stokanovića koji je rođen 27.1.1928. godine. Umro je 1995. godine i sahranjen je u Igalu, Crna Gora.

Valerija Mott Stokanović

Rastko Stokanović 1950.

Valerija i Rastko Stokanović

Na svadbi 1976. – s lijeva Nataša Božić, Valerija Stokanović, Rastko Stokanović i Vera Mott supruga Lea Mott

Valerija i Rastko Stokanović su u braku dobili sina Mladena i kćerku Mirjanu.

Mladen Stokanović je rođen 18.3.1950. godine u Tuzli. Cijeli radni vijek je proveo radeći u vlastitoj firmi Frigos koja se bavila održavanjem rashladnih uređaja. Od 2016. godine je u penziji. Uživa u kuhanju i lovu. Živi u kući u naselju Talijanuša.

Mladen i Vesna Stokanović na vjenčanju

Vjenčao se sa Vesnom Burić koja je rođena 27.2.1952. godine. Vesna je bila aktivna članica udruženja Italijana. Veliko zadovoljstvo je nalazila u slikanju ulja na platnu. Uradila je više od 80 radova, ali nije imala samostalnu izložbu. Umrla je 3.5.2015. godine u Tuzli. Mladen i Vesna su u braku dobili sinove Dalibora i Sašu.

Vesnin rad
ulje na platnu

Dalibor Dado Stokanović je rođen 22.7.1974. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Ajdom Kurtalić koja je rođena 9.9.1976. godine. U braku su dobili sina Daria i kćerku Emu, oboje rođeni u Tuzli. Dario Stokanović je rođen 2.1.2002. godine, a Ema Stokanović je rođena 4.5.2005. godine.

Obitelj Dalibor, Ajda, Dario i Ema Stokanović 2015.

Aleksandar Saša Stokanović je drugi potomak Mladena i Vesne, rođen 10.3.1977. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Melihom Šehović koja je rođena 26.4.1977. godine. U braku su dobili sinove Sandra i Vedrana. Sandro Stokanović je rođen 28.8.1998. godine. Trenutno živi u Njemačkoj. Vedran Stokanović je rođen u Tuzli 12.3.2001. godine i školuje se u rodnom gradu.

Aleksandar i Meliha sa sinovima Sandrom i Vedranom 2019.

Mirjana Beba Čaušević je rođena Stokanović 3.4.1953. godine u Tuzli. Većinu života je živjela u Švicarskoj i radila u oblasti zdravstva. Nakon penzionisanja vratila se u Tuzlu i živi u kući u podnožju brda Ilinčica. Pjeva u horovima, pravi kolače, čuva svoje paunove i kućne ljubimce. Bila je udata za Nuriju Čaušević rođen 23.1.1955. godine, koji živi u Švicarskoj sa potomcima. Mirjana i Nurija su u braku dobili sinove Daniela i Deana i kćerku Almu Čaušević.

Mirjana Mott kao maturant i Mirjana Čaušević 2019.

Obitelj Čaušević – Almin rođendan 2005.

Daniel Dani Čaušević je rođen 22.6.1978. godine u Švicarskoj, gdje živi i radi.

Daniel Dani Čaušević

Dean Thomas Čaušević je rođen 22.7.1983. godine u Švicarskoj, gdje živi i radi.

Dean Čaušević sa majkom Mirjanom

Alma Čaušević je rođena 29.11.1984. u Švicarskoj. Vjenčala se sa Švicarcem Chris Wirtz koji je rođen 28.10.1980. godine. U braku su dobili sina Jäy Wirtz rođen 27.5.2018. godine u Švicarskoj.

Alma Čaušević

5.2. Elizabeta Liza Stanković Mott je sa obitelji živjela u Zagrebu. Udala se za Antona Stankovića. U braku su dobili sinove Vladimira, Lea, Ivicu i Miroslava.

Elizabeta Liza Mott, udata za Ivana Stankovića, u Zagrebu, oko 1920.

Stankovići u Zagrebu 21.12.1949.

S lijeva Leo Stanković i Leo Mott, sjede Valerija Mott i Margarita Mott

5.3. Maria Koler Mott je rođena 1896. godine. Udala se za Rafaela Rafu Koler koji je rođen 1893. godine. Obitelj je živjela u tuzlanskom naselju Tušanj. Marija je umrla 1961. godine, a Rafo 1973. godine. Oboje su sahranjeni na groblju tuzlanskom groblju Borić.

U braku su dobili jedino kćerku Nadu.

5.3.1. Nada Brlečić rođena je Koler 1923. godina. Nada je umrla 1984. godine. Bila je vjenčana sa Teodorom Dodom Brlečić. Teodor je umro u Zagrebu. Nada i Teodor su u braku dobili kćerku Zoru koja živi u Zagrebu.

Vjenčanje Nade Koler Brlečić

5.4. Ferdo Mott je rođen 1904. godine (na nadgrobnom spomeniku piše 1864.-1953.). Umro je 1953. godine u Tuzli. Bio je vjenčan sa Maria Daldon koja je rođena 1905. godine, a umrla 1976. godine. Sestra Marie Daldon se udala za Ivana prvog potomka Giovanni i Maria Mott što znači dvije sestre su bile udate za dva brata. Ferdo i Marija su u braku dobili sina Lea.

Maria Daldon opisana u poglavlju obitelji Daldon.

Ferdo Mott na Talijanuši oko 1920.

Ferdo Mott sa suprugom Marijom i sinom Leom

Druženje Mottovih - s desna Marija Mott (supruga Ferde Mott), Modesta Scangeto (rođena Daldon), Eusebio Scangeto, Rina Dobnik sa cigarom u ruci, Rastko Stokanović i Vera Mott supruga Lea Mott

5.4.1. Leo Mott je rođen 1929. godine. Vjenčao se sa Verom Šusterčić. Stanovali su u naselju Italijanuša. Oboje su poginuli u svojoj kući prilikom granatiranja Tuzle 1992. godine. U braku su dobili kćerke Biljanu i Lovretu.

Leo Mott sa suprugom Verom Šusterčić i kćerkama Biljanom i Nedeljkom

Leo i Vera Mott 1987.

Biljana Radulović Mott je rođena 1957. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Branislava Radulovića. U braku su dobili kćerku Branislavu i sina Bojana. Kompletna obitelj poginula je u padu helikoptera kod Brčkog 1993. godine.

Biljana Radulović sa kćerkom Branislavom, sinom Bojanom i sestrom Nedeljkom Lovreta

Biljana Radulović 1987.

Nedeljka Lovreta, lijevo, sa Berislavom Mott i džukcem nepoznatog imena

Nedeljka Neda Lovreta je rođena Mott 20.6.1959. godine u Tuzli. Udala se za Ante Lovreta iz Makarske. Nedeljka je u ratu izgubila svu obitelj. Tokom ratnih dešavanja u BiH je radila u sanitetskoj službi kao pripadnica oružanih snaga BiH. Gubitak obitelji je uzrokovao njeno potpuno povlačenje iz javnosti, pa je uslijed lošeg zdravstvenog stanja umrla 2.11.2015. godine u Tuzli.

Nedeljka i Ante su u braku dobili kćerku Leu. Lea Topić Lovreta se udala za Kristiana Topića iz Makarske. Obitelj živi u Makarskoj. U braku su dobili Lauru, Luku i Korinu.

Lea Topić sa suprugom Kristianom i kolegicom u Makarskoj

Anton i Maria Brock Mott, iz drugog braka su dobi četiri potomka - Josip, Aloiz, Otto i Ignjac.

5.5. Josip Pepi Mott rođen je 1914. godine u Tuzli. Radio je kao automehaničar. Umro je 1991. godine. Bio je vjenčan sa Zdenkom rođenom Divković. Zdenka je rođena 1922. godine, a umrla je 2016. godine.

Josip i Zdenka Mott, vjenčani 1941. godine

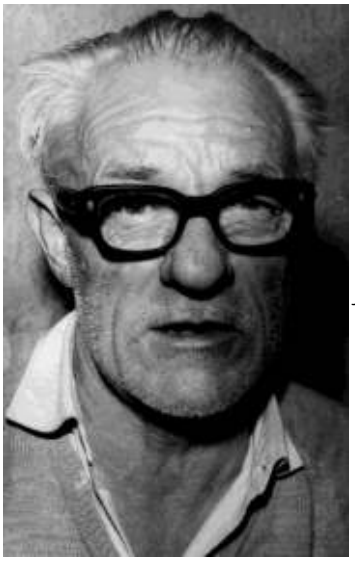

Josip Pepi Mott

Zdenka Mott sa kćerkama Berislavom i Dubravkom

U braku su dobili troje djece - sina Fredia i Krunoslava i kćerke Dubravku i Berislavu.

5.5.1. Fredi Mott je umro kao beba sa 7 mjeseci.

5.5.2. Krunoslav Mott rođen je 18.11.1943. godine u Tuzli. Umro je 18.1.1991. godine. Sa suprugom Stanom, rođena Boić 17.4.1945. godine, ima dvoje djece – sina Željka i kćerku Sandru.

Krunoslav i Stana Mott

Krunoslav i Stana Mott Krunoslav Mott, Valerija Stokanović, Biljana Radulović, Mladen Stokanović i ispred Biljana, 1984.

Željko Mott je rođen 27.4.1969. godine. Vjenčao se sa Sanjom Gruičić rođena 9.7.1972. godine. U braku su dobili kćerku Matea rođena 3.9.2004. godine. Obitelj živi u Švedskoj.

Željko Mott sa suprugom Sanjom i kćerkom Mateom

Sandra Mott je rođena 28.2.1973. godine. Sa sinom Patrikom, rođen 17.8.1977. godine, živi u Švedskoj.

Sandra Mott sa suprugom Matsom i sinom Patrik Eriksson

5.5.3. Dubravka Seka Mott je rođena 4.12.1946. godine u Tuzli. Živi u Norveškoj od 1967. godine.

Dubravka i Berislava na Danu italijanske kuhinje u Tuzli 2017.

5.5.4. Berislava Berica Mott je rođena 28.10.1953. godine u Tuzli. Radila je u oblasti zdravstva u bolnici Gradina. Aktivna je članica udruženja Italijana. Nije se udavala, nema potomaka. Živi u kući u naselju Talijanuša, u blizini Mirjane Čaušević i Mladena Stokanovića.

Berislava Mott , desno, sa Mladenom Stokanovićem i Mirjanom Čaušević (sjedi)

5.6. Aloiz Alojz Gigo Mott je rođen 1918. godine u Tuzli. Umro je 1971. godine. Bio je u braku sa Zrinkom Divković, koja je rođena 27.11.1925. godine, a umrla je 3.8.1970. godine. Aloiz i Zrinka su živjeli u Tuzli i nisu imali potomaka.

Alojz i Zrinka Mott

5.7. Otto Leo Mott je rođen 29.10.1920. godine u Tuzli. Umro je 1991. godine. Cijeli životni vijek je proveo u Tuzli, radeći kao službenik u tuzlanskim autosaobraćajnim preduzećima Auto-servis, Remont i druge. Bio je vjenčani kum Antoniji Zamboni i Zdenka Knežiček. Preminuo je 1991. godine u Tuzli od infarkta. Otto je bio vjenčan sa Zlatom Mandić. Zlata Mott je rođena Mandić 1923. godine u Humu u Hercegovini. Zlata je mnogo putovala i mijenjala mjesto boravka, jer je njen otac radio na željeznici. Došli su u Tuzlu gdje joj je otac bio šef stanice. U Tuzli ih je zadesio Drugi svjetski rat. Zlatin otac je umro od infarkta, a obitelj je ostala u Tuzli. U tim okolnostima su se upoznali Otto Mott i Zlata Mandić, i vjenčali se 1948. godine. Zlata je radila kao službenica u zubnoj ambulanti i u Socijalnom osiguranju sve do 1955. godine, a ostatak života je bila domaćica. Umrla je 1981. godine. Sahranjena je zajedno sa Ottom na groblju Borić, Tuzla.

Otto Mott

Zlata i Otto Mott

U braku su dobili jedino kćerku Stelu.

5.7.1. Stela Stella Savičić je rođena Mott 24.5.1950. godine u Tuzli. Radila je na porodilištu u Tuzli kao akušerka od 1969. do 1978. godine, a nakon toga na

rehabilitaciji u Domu zdravlja Tuzla. Studirala je za fizioterapeuta u Beogradu, ali nije okončala studije. Godine 1977. udala se za Momčila Savičića i u neuspjelom braku dobila sina Borisa. Tokom ratnih dešavanja u BiH radila je u zdravstvu pod radnom obavezom do maja 1994. godine. Iste godine je otišla u posjetu sinu u Norvešku i tamo ostala. Penzionisana je i živi u Norveškoj.

Boris Savičić je rođen 1978. godine u Tuzli gdje je bio sa roditeljima do 1992. godine kad je otišao u Norvešku tokom školskog raspusta. Došao je u posjet kod rodice Dubravke Mott, ali je ubrzo dobio izbjeglički status. U Norveškoj je završio ostatak osnovne škole, gimnaziju i studije, kao odličan student. Nakon služenja vojnog roka počeo je raditi kao magistar mikroelektronike u Siemensu gdje i danas radi. Živi sa Anikom Perišić sa kojom ima kćerku Miu, a u oktobru 2019. godine očekuju rođenje sina.

Stella Mott sa sinom Borisom Savičić

Anika, Boris, Mia i Stella 24.12.2018.

5.8. Ignjac Naci Mott je najmlađi potomak Antona i Marie Brock Mott. Rođen je 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i srednje škole, zaposlio se kao službenik. Ignjac Mott je bio fudbaler u RSD "Sloboda" i nosilac revolucionalnih ideja. U proljeće 1943. godine, kao Italijan po nacionalnosti, Ignjac je mobilisan u domobrane. U februaru 1944. godine pobjegao je iz domobrana, prebacio se na slobodnu partizansku teritoriju i stupio u redove Prnjavorskog NOP odreda i 18. hrvatske brigade. Poginuo je u aprilu 1945. godine u završnim operacijama za oslobođenje zemlje na području Hrvatske Kostajnice, Republika Hrvatska (više opisano u poglavlju ove monografije Italijani u NOB-u 1941 -1945).

Ignjac Naci Mott

Šesti potomak Giovanni i Maria Mott

Maddalena Marija, Magdalena, Catarina, udato Gojo, rođena je Mott 1.6.1871. godine u Siroru, a umrla je 11.9.1939. godine u Siror (ili Tuzli - nepoznato).

Postoji sličnost u informacijama o Catarini Mott udato Gojo sa podacima da se Franjo Gojo vjenčao sa Katarinom Mott rođena 1915. godine, a umrla je 1982. godine.

Sedmi potomak Giovanni i Maria Mott

Luigi Mott je rođen 18.7.1875. godine u Siroru, a umro je 17.12.1875. godine u Siror, ubrzo nakon rođenja.

Osmi potomak Giovanni i Maria Mott

Michiele Michele, Mičel, Mihael Mott je rođen 7.2.1878. godine u Siroru, a umro je 25.3.1964. godine u Zagrebu.

Deveti potomak Giovanni i Maria Mott

Andjelo Angelo Anđelo Mott je rođen 5.1.1896. godine u Tuzli, a umro je 15.4.1970. godine u Tuzli. Anđelo je bio lovac, i imao lovačke pse. Živio je u dosta skromnim uslovima na svom imanju u Solini. Anđelo je bio pravi šeret i odlično je svirao i pjevao. Često je organizovao teferiće na svom imanju i organizovao utrke konja od Brčanske Malte do Doknja. Vjenčao se sa Anom Jovanović. U braku su imali dvoje djece - Sivija (Silvia) Mott i Giulio (Julio) Mott.

9.1. Silvia Mott rođena je 1.11.1919. godine u Tuzli, a umrla je 21.3.2005. godine u Tuzli. Živjela je dosta skromno i bez stalnih prihoda. Silvia Mott je živjela sa ocem Anđelom u maloj kući sa zemljanim podom i skovanim krevetima na sprat. Silvija je primala pomoć od udruženja Italijana, a ranije su joj pomagali komšije Marija Divković i njen suprug, koji je bio advokat. Nije se udavala i nije imala potomaka.

Silvia Mott ispred obiteljske kuće u Solini, Tuzla

9.2. Julio Mott je rođen 29.3.1925. godine u Tuzli. Umro je 4.2.1983. godine u Zagrebu. Bio je pilot. Ženio se tri puta. Prvi brak Julio Mott je imao sa Janjom Franjić, i u tom braku je dobio kćerku Vesnu i sina Anđela.

9.2.1. Vesna Mott je rođena je 12.12.1952. godine u Zagrebu. Imala je dva braka. Prvi brak je bio sa Pozga, i u tom braku je dobila kćerku Ana Marija rođena 1992. godine. Drugi brak je imala sa Nikolom Mrvoš, a u tom braku je dobila kćerku Draga rođena 8.5.1981. godine, sina Đuru rođen 5.12.1982. godine i kćerku Danijelu rođena 13.3.1984. godine.

9.2.2. Anđelo Mott je rođen 7.5.1954. godine u Zagrebu. Njegova kćerka je Nada Tomažin, rođena 26.12.1961. godine. Nada Tomažin - Mott ima kćerku Mirnu, rođena 17.8.1986. godine i sina Filipa rođen 16.3.1991. godine.

Drugi brak Julia Mott bio je sa Zoja Švić - Mott rođena 20.4.1947. godine u Zagrebu. U braku su dobili kćerku Karmen Mott.

9.2.3. Karmen Bingula je rođena Mott 6.4.1964. godine u Zagrebu. Ima potomke Adela i Tea rođeni 1.3.1991. godine u Zagrebu i Paulina Sara rođena 14.9.1996. godine u Zagrebu. Treći brak Julia Mott je imala sa Bartakovićem.

Drugi brat Antonio Anton Mott

Druga obiteljska loza Mott je stigla na područje Tuzle vjerovatno nakon dolaska obiteljske loze Giovanni Mott koji je došao u Tuzlu 1880. godine. **Antonio Anton Giovani Mott** je rođen 27.9.1843. godine. Došao je u Tuzlu negdje između 1906. i 1909. godine sa suprugom Francesca Franciska Mott rođena Nami i djecom. Antonio Anton Mott je bio je zanatlija, a Francesca Nami je bila domaćica. Francesca Nami je rođena 1849. godine, a umrla je 1928. godine. Anton je umro 1928. godine i oboje su sahranjeni u obiteljsku grobnicu na groblju Borić.

Obiteljska grobnica Anton Mott,
supruga Francisca i članovi obitelji

Anton i Francesca Mott su u braku imali četvoro djece – Maria Maddalena, Maria udato Dorighi, Maria Teodora i Giacomo Jakov Adriano, svi rođeni u u Fiera di Primiero.

Prvi potomak Antonio Mott i Francesca Nami

1. Maria Maddalena Magdalena Uršula Tetka Gojo je rođena Mott 2.4.1875. godine. Bila je udata za Erasmo Gojo. U braku nije imala potomaka. Odgojila je troje djece nakon smrti sestre Marie Mott udato Dorighi.

Maria Maddalena opisana u poglavlju obitelji Dorighi i Gojo

Drugi potomak Antonio Mott i Francesca Nami

2. Maria Mott rođena je 7.12.1878. godine. Bila je udata za Giovanni Dorighi.

Maria Mott opisana u poglavlju obitelji Dorighi i Mott

Treći potomak Antonio Mott i Francesca Nami

3. Maria Teodora Mott je rođena 24.11.1880. godine i o njoj nema više podataka.

Četvrti potomak Antonio Mott i Francesca Nami

4. Giacomo Jakov Adriano Mott je rođen 8.9.1883. godine. U Tuzlu je došao sa roditeljima. Radio je u rudniku Kreka kao građevinar tj. zidar. Gradio je i betonski most na Jali u Slavinovićima. Jakov je kupovao zemlju od zarade radeći na građevinama, tako da je imao imanja u naseljima Luka, Tušanj, Brozuša, koja su nacionalizovana tj. oduzeta 1946. godine. Nacionalizacija imovine je dovela Jakov Motta u teško i depresivno stanje, što je znatno uticalo na njegovo zdravlje. Umro je 1948. godine i sahranjen na groblju Borić Tuzla.

Vjenčani list
TESTIMONIUM COPULATIONIS

Jakov Mott je imao dva braka. Prvi brak je bio sa Anom Marcon, a drugi sa Rozom Gojo.

Prvi put se vjenčao 22.8.1909. godine u Tuzli sa domaćicom Anom Anna Maria Marcon, rođena 20.9.1875. godine u Fiera di Primiero. Roditelji Ane Marcon su Franjo Marcon zidar i Katarina, rođena Segat, domaćica. Ana Marcon je bila udovica i u braku prije Jakova nije imala potomaka.

Vjenčani list Jakova Mott i Ane Marcon

Jakov Mott i Ana Marcon su imali kćerke Emiliju i Margaretu.

4.1. Emilija Ema Starčević, rođena Mott je živjela u Tuzli, preselila se u Čakovec, a kasnije u Zagreb. Umrla je u Čakovcu. Emilija se udala za Antu Starčevića i u braku su imali četiri sina Mišu, Nenada, Mihajla i Dragutina Dragu i kćerku Vericu.

Dragutin Drago Starčević je ljekar u Čakovcu, Nenad Starčević, živi i radi u Županji, a Verica Vera Starčević udata Červeni je živjela u Zagrebu, i ostala udovica sa troje djece.

Verica Vera Starčević u Zagrebu 1959.

4.2. Margareta Margita Radić, rođena Mott, je rođena u Tuzli 2.6.1914. godine u Tuzli, a krštena 7.6.1914. godine. Margareta se 1935. godine udala u Tuzli za Mihajla Radića. Mihajlo je radio u Mašinskoj školi Tuzla u praktičnoj nastavi. Margareta je umrla u Tuzli 1988. godine. Sahranjena je na Rimokatoličkom groblju Borić u Tuzli. Margareta i Mihajlo Radić su u braku dobili tri sina - Mladena, Ljubomira i Vladimira.

Margareta i Mihajlo Radić 1935.

Margareta i Mihajlo Radić sa djecom Mladenom, Ljubom i Vladimirom

Margareta Radić desno, sa Nenadom i Sandrom Radić

4.2.1. Mladen Radić je živio u Tuzli, a onda preselio u Banja Luku. Dva puta se ženio. Druga supruga mu je Mileva sa kojom ima sina Baneta. Umro je od sepse u Banja Luci, a po sjećanju članova obitelji Mott bio je često problematičnog ponašanja. Družio se sa Mirjanom Stokanović, porijeklom Mott.

4.2.2. Ljubo Ljubomir Radić je drugi sin Margarete i Mihajla Radić. Rođen je 26.4.1937. godine u Tuzli, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju 1956. godine. Diplomirao je na Veterinarskom fakultetu 1961. godine u Sarajevu. Po završetku studija radio je u struci, nakon toga prelazi u Inspekcijske službe Općine Tuzla kao inspektor, zatim i kao načelnik Inspekcijskih službi Općine Tuzla do 1977. godine. Magistrirao je 1977. godine i doktorirao 1983. godine u Beogradu. Ljubo Radić je u akademskim krugovima od 1977. godine, gdje je prošao sva akademska zvanja od višeg asistenta 1977. godine, docenta, vanrednog do redovnog profesora na Medicinskom fakultetu u Tuzli. Objavio je više od 60 naučnih i stručnih radova. Autor je i koordinator tri univerzitetska udžbenika. Bio je aktivni član mnogih strukovnih udruženja. Dobitnik je mnogobrojnih priznanja: Orden rada sa srebrenim vijencem od Predsjednika SFRJ Jugoslavije 1976. godine, Spomen plaketu grada Tuzle 1976. godine, Srebrenu plaketu Univerziteta u Tuzli 1982. godine, i druga priznanja. Tokom ratnih godina devedesetih, ostao je u Tuzli i dao svoj nesebičan doprinos. Iznenada je preminuo 2005. godine. Sahranjen je na Rimokatoličkom groblju Borić u Tuzli.

Ljubo Radić

U Tuzli se vjenčao 1965. godine sa Ines Tadić. Ines je rođena 1945. godine u Slavonskoj Požegi od majke Ljerke, djevojački Černej, i oca Tadić Fabijana diplomirano inženjera iz Tuzle. Završila je srednju ekonomsku školu u Tuzli. Bila je zaposlena na mjestu rukovodioca računovodstva do 2005. godine, kada odlazi u mirovinu. Ines ima također italijansko porijeklo po majčinoj baki - noni Eugeniji de Rossyz iz Venecije.

Ines i Ljubo Radić

Ljubo i Ines su u braku dobili dvoje djece - sina Nenada i kćerku Sandru.

Nenad Radić je rođen 1966. godine u Tuzli. U rodnom gradu je završio Medicinski fakultet. Od 1993. godine se nalazi u Italiji u mjestu Fiera di Primiero. Oženjen je sa Sandom Mlađenović iz Tuzle, medicinskom sestrom po struci. U braku su 2001. godine dobili kćer Martinu koja je rođena u Italiji gdje i danas žive. Martina je završila gimnaziju u Feltre, Italija.

Nenad, Sanda i Martina

Sandra Radić-Pelemiš je rođena 31.7.1967. godine u Tuzli. Završila je Medicinski fakultet u Tuzli. Radi kao specijalista obiteljske medicine u Domu zdravlja Tuzla. Udata je za Zorana Pelemiš iz Tuzle, rođen 31.7. 1966. godine, koji radi kao diplomirani pravnik u udruženju „Vaša prava" - Tuzla. U braku su 1999. godine dobili kćer Karlu, rođenu u Tuzli. Karla je bila učenica u Katoličkom školskom centru „Sveti Franjo„ Tuzla. Studira Farmaciju u Tuzli. Sandra i Zoran su živjeli u Italiji u periodu od 1994. godine do 2000. godine, a od tada žive u Tuzli.

Sandra Radić sa suprugom Zoranom Pelemiš i kćerkom Karlom u Tuzli

Karla Pelemiš i Martina Radić 2011.

4.2.3. Vladimir Radić je radio u Termoelektrani Tuzla, a supruga Mirjana Radić je bila profesorica i dekanesa na Tehnološkom fakultetu u Tuzli. Oboje su u penziji, žive u Tuzli, a nemaju potomaka.

Nakon smrti Ane Marcon, Jakov se vjenčao sa Rozom Gojo, rođena u Tuzli 1893. godine. Umrla je 1972. godine. Roza Gojo je kćerka Josipa Gojo i Maddalene Mott, oboje iz Primiera. Roza Gojo je imala sedmero braće.

Roza Mott opisana u poglavlju obitelji Gojo i Mott

Jakov i Roza Mott su u braku imali dva sina - Franju i Eduarda Edu.

Roza Gojo 1936.

4.3. Franjo Mott je rođen 1920. godine u Tuzli. Umro je od parkinsonove bolesti 1968. godine. Sahranjen je u obiteljsku grobnicu Jakob Motta na groblju Borić.

4.4. Eduard Edo Mott rođen je 15.5.1922. godine u Tuzli. Išao je u školu u Kloster godinu dana, a onda prešao u školu koja je bila u zgradi *Ruždija*, gdje je završio osnovnu školu. Cijeli radni vijek je proveo u oblasti tele-komunikacija, u tuzlanskoj pošti odakle je penzionisan.

Eduard se 22.12.1956. godine vjenčao sa Anom Bačaj u crkvi u Bijeljini, a u novembru iste godine su se registrovali u općini Bijeljina. Ana Mott rođena je Bačaj 8.7.1934. godine u Bijeljini. Odrasla je u Bijeljini, a nakon mature se zaposlila u pošti u Bijeljini. Prešla je u Tuzlu u poštu 1956. godine, a od 1958. godine radila u penzionom osiguranju, sve do odlaska u penziju.

Edo Mott na Slanoj banji 1946.

Eduard i Ana u Bijeljini 24.11.1956. slikani nakon registracije vjenčanja

Edo je prvo živio u kući u Konjaničkoj ulici (blizu *Nadvožnjaka* u Tušnju, ulica 6. bosanska), onda u Capar ulici (Rudarska), u kući na sprat preko puta Union banke. Edo je bio šef tehničke službe u pošti i dobio stan od Pošte na Sjenjaku, gdje je živio do smrti. Rekreativno se bavio sportom. Edo je proveo mladost u Tušnju, služio vojsku u Skoplju, a bio je prva generacija koja je služila vojni rok u novoj Jugoslaviji. Tokom Drugog svjetskog rata bio je u Tuzli, i nije imao problema što je bio Italijan. Edo je umro u Tuzli 28.6.2010. godine, a njegova supruga Ana je umrla 26.3.2017. godine u Tuzli.

Ana, Eduard, Slavica i Dario na proslavi Darijinog rođendana 16.12.2006.

Ana i Edo imaju dvoje djece - sina Daria i kćerku Slavicu.

4.4.1. Dario Mott je rođen 29.4.1959. godine u Tuzli. Završio je Medicinski fakultet u Tuzli, liječnik interne medicine - kardiolog u Orašju u bolnici. Vjenčao se sa Milicom iz Tuzle koja također radi kao ljekar specijalista - transfuziolog.

Ima dvoje djece. Kćerka Darija je rođena 15.12.1987. godine u Tuzli, završila studije medicine u Tuzli. Sin Robert je rođen 19.8.1998. godine u Tuzli. Bio je učenik u Katoličkom školskom centru Sv. Franjo u Tuzli.

4.4.2. Slavica Mott-Divković je rođena 17.9.1957. godine u Tuzli. Završila je OŠ „Džemal Mandžić“, a onda Medicinski fakultet u Tuzli, da bi kasnije specijalizirala transfuziologiju. Radi u bolnici Gradina Tuzla na mjestu Načelnika odjeljenja transfuziologije. Udala se za Tomislava Divkovića. Tomislav je potomak Mike Divkovića, mašinista na željeznici, i majke Anđe iz Bukinja. Tomislav je završio Elektrotehnički fakultet u Tuzli i radi u BH Telecomu Tuzla. Imaju sina Vanju, rođen 16.8.1981. godine u Tuzli, koji je završio Elektrotehnički fakultet u Tuzli, a radi u Ericsonu u Zagrebu. Pored sina Vanje, Slavica i Tomislav imaju blizance Anju i Borisa, rođeni 23.3.1990. godine u Tuzli. Anja studira farmaciju, a Boris studira pravo u Tuzli.

Promocija Vanje Divković u Zagrebu: Dario Mott i supruga Milica, Tomislav Divković, Slavica Mott - Divković, Anja Divković (drži cvijeće), Vanja Divković, mali Robert Mott sjedi na ramenima Damira Divkovića, Dubravka Bačaj, Bojana Divković, Blaženka – majka Bojane Divković, čući Vlado Divković i Boris Divković.

ORLANDO

Oko 1890. godine u Banja Luku dolaze prvi članovi obitelji Orlando, iz regije Furlanija-Julijska krajina, komune Udine i mjesta Avasinis, Socchieve i Trasaghis. Naselili su se u rudarsko naselje Lauš, čiji će dio kasnije biti i simbolično nazvan „Italijani“.

Prvi članovi obitelji Orlando koji su došli u BiH su bračni par Osvald i Uršula Orlando. Osvald Orlando je rođen 28. 11.1851. godine u Avasinis, Italija od oca Nikola Orlando i majke Valeria di Doi. Uršula Orlando, rođena 1854. godine. Osvald je bio ciglar, a Uršula domaćica.

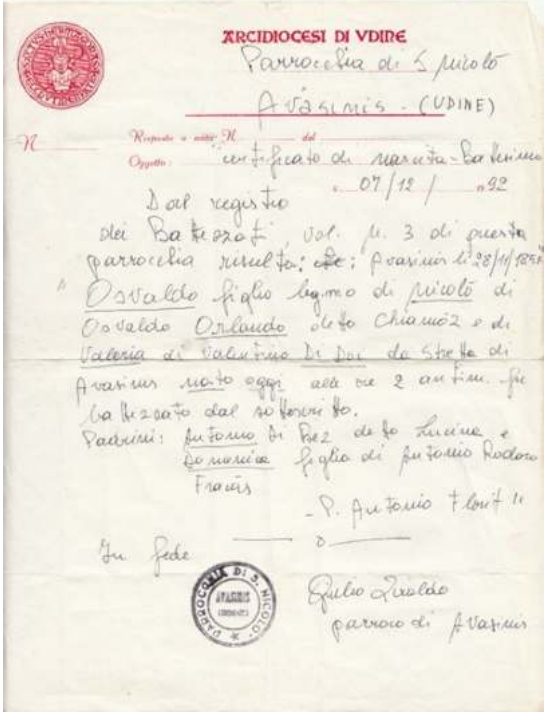

ARCIDIOCESI DI VDINE
Parrocchia di S. Nicolò
Avasinis - (UDINE)

Risposta a nota N. ..... del .....
Oggetto: certificato di nascita – Battesimo
Li 07/12/1992

Dal registro dei Battezzati, vol. N. 3 di questa parrocchia risulta: „Avasinis li 28/11/1851 „Osvaldo figlio leg.mo di Nicolò di Osvaldo Orlando detto Chiamòz e di Valeria di Valentino di Doi da Stretta di Avasinis nato oggi alle ore 2 antim. Fu battezzato dal sottoscritto.
Padrini: Antonio Di Bez detto Lucina e Domenica figlia di Antonio Rodoro Fràcas
P. Antonio Florit“
_____ O _____
In fede
Giulio Ziraldo
(timbro della parrocchia)Parroco di Avasinis

Rodni - krsni list Osvalda Orlando

Transkript dokumenta

Osvald i Uršula Orlando su se vjenčali 3.2.1884. godine u Italiji, a u braku su dobili šestoro djece: Ljubo, Nikola, Kazimir, Maksimilijan, Benjamin i Marija Katarina.

Prvi potomak Osvalda i Uršule Orlando

1. Ljubo Orlando je živio u Zagrebu i izrađivao je emajlirane peći. U braku sa suprugom dobio je troje djece – Emila, Mimicu i Silvia.

1.1. Emil Orlando je bio muzičar. Svirao je violinu u Zagrebačkoj filharmoniji.

1.2. Mimica rođena Orlando je bila udata za Jevreja. Ne zna se sudbina njene porodice, jer su morali napustiti ognjište za vrijeme Drugog svjetskog rata.

1.3. Silvio Orlando je živio u Zagrebu i bavio se glumom. Njegova supruga je bila balerina. U braku su dobili dvoje djece. Cijela obitelj je poginula u saobraćajnoj nesreći na putu Zagreb - Ljubljana.

Drugi potomak Osvalda i Uršule Orlando

2. Nikola Orlando je rođen 1888. godine. Umro je 1963. godine. Bio je vjenčan sa Marijom Piffer iz Mahovljana koja je rođena 1904. godine, a umrla 1968. godine. Nikola je po zanimanju bio zidar, a Marija domaćica. U braku su dobili četvoro djece – Osvalda, Albina, Lugomira i Vilmu.

2.1. Osvald Orlando je rođen 1923. godine. Umro je 13.6.1994. godine u Sarajevu. Osvald se 1952. godine vjenčao u Sarajevu sa Aurelijom Kasparek. Cijeli život je bračni par proveo u Sarajevu. Osvald je do penzije 1980. godine radio u oblasti građevinarstva – u GP Vranica, a obavljao je poslove građevinskog inženjera. Bio je uglavnom rukovodilac velikog broja gradilišta u Sarajevu i drugim mjestima, a posljednji objekt koji je vodio bio je zgrada današnjeg Parlamenta BiH tj. visoki neboder i do njega niža zgrada. Projektant - arhitekta ovih zgrada bio je pok. Juraj Najthart. Osvald je kao građevinski stručnjak radio tri godine u Libiji – Tripoli. Osvald je bio društveno aktivan, pa je jedno vrijeme 1993. godine bio predsjednik Udruženja Italijana u Sarajevu.

Aurelija Orlando je rođena u Sarajevu 1928. godine. Umrla je 2007. godine. Njeni roditelji prezimena Kasparek su češkog porijekla koji su se rodili i živjeli u Sarajevu. Aurelija je bila fotograf po struci. Radila je u Bosna Filmu i bila dio

ekipe koja je snimila prvi bosanskohercegovački film – Major Bauk. Radila je relativno kratko tj. do 1954. godine, a ostatak života je posvetila odgoju svoje djece.

Aurelija i Osvald Orlando

Osvald i Aurelija Orlando su u braku dobili dvije kćerke – Marinu i Dragicu, obje rođene u Sarajevu.

2.1.1. Marina Orlando je rođena 1954. godine. Po zanimanju je diplomirani pravnik. Trenutno je zaposlena je, ali planira odlazak u penziju u 2019. godini. Živi u Sarajevu. Ima sina Rodan, koji je rođen 1980. godine u Sarajevu. Rodan ima sina Emila rođen 2005. godine.

Marina Orlando, Rodan i Emil Đukić

Marina, Emil i Eol Hrenovica - sin Dragice Orlando

2.1.2. Dragica Orlando je rođena 1964. godine. Diplomirala je svjetsku književnost. Radila je i bila veoma uspješna kao novinar – urednik pri RTV FBiH.

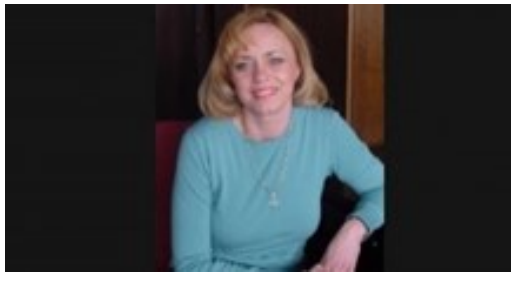

Dragica Orlando

Uređivala je emisije kulturno-obrazovnog karaktera, među kojima i o nacionalnim manjinama, pa tako i o Italijanima. Umrla je 23.3.2015. godine u 51. godini u Sarajevu od teške bolesti - ALS - bolest motornog neurona. Ima sina Eol Hrenovica rođen 1991. godine u Sarajevu. Eol je završio pravni fakultet, nema svoju obitelj i nema potomaka.

2.2. Albin Mato Orlando je rođen 30.5.1925. godine. Umro je 1998. godine. Radio je u rudniku zlata. U braku sa suprugom Mimma dobio je dva sina – Maria i Franka.

2.2.1. Mario Orlando sin Albina je rođen i živi u Torontu, Kanada, a ima četvoro djece - Nathan, Ryan, Terrin i Luca.

2.2.2. Frank Orlando ima dvoje djece - sina Matthew i kćerku Domenica.

2.3. Lugomiro Ljubo Orlando je rođen 1927. godine. Vjenčao se sa Barberinom i u braku dobio dvije kćerke – Marija, rođena 1959. godine i Dina, rođena 1964. godine. Dina ima sina Michaela i kćerku Nicole. Obitelji žive u Torontu, Kanada.

2.4. Vilma Orlando je rođena 1931. godine. Ima dvije kćerke, Tatjanu i Danijelu. Tatjana ima dvoje djece i živi u Banjoj Luci. Danijela je rođena 20.8.1953. godine, a u braku je dobila kćerku Anu, rođena 1980. godine i sina Stefana, rođen 1985. godine.

Barberina Orlando, Irma Orlando i Lugomiro Ljubo Orlando, Kanada juli 1996.

Lugomiro i Barberina Orlando

Treći potomak Osvalda i Uršule Orlando

3. Kazimir Mirko Orlando je rođen 1.10.1893. godine u Banjoj Luci. Nakon odrastanja i školovanja, zaposlio se u privatnom građevinskom poduzeću „Mikuš“ kao majstor za kamen i zidar, a po okončanju Drugog svjetskog rata radio je u građevinskom poduzeću „GIK Krajina“. Svojim angažmanom učestvovao je u izgradnji tadašnjeg Gradskog mosta i mosta u Klašnicama, a postoje i pretpostavke da je također učestvovao i u izgradnji Banske uprave, danas poznatijeg kao Banski dvor u Banja Luci.

Kazimir Orlando

Maria Orlando rođena Toson

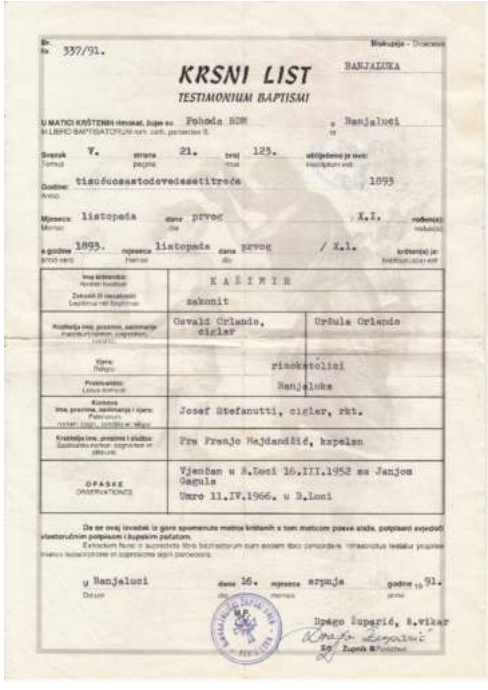

337/91.

BANJALUKA

KRSNI LIST

TESTIMONIUM BAPTISMI

U MATICI KRŠTENIH rimokat. župe sv. Pohođa BDM u Banjaluci

U LIBRO BAPTISMATUM rim. cath. parochiae S.

Svezak V. strana 21. broj 125. ubilježeno je ovo:

Godine: tisućudevetstodevedesettreće 1893

Mjeseca: listopada dana prvog X.I. rođen(a):

a godine 1893. mjeseca listopada dana prvog / X.I. krštен(a) je:

Ime krštenika:	KAZIMIR
Zakonit ili nezakonit:	zakonit
Roditelji ime, prezime, zanimanje:	Osvald Orlando, ciglar — Uršula Orlando
Vjera:	rimokatolici
Prebivalište:	Banjaluka
Kumovi ime prezime, zanimanje i vjera:	Josef Štefanutti, ciglar, rkt.
Krstitelj ime, prezime i službe:	Prn Franjo Majdandžić, kapelan
OPASKE	Vjenčan u B.Luci 16.III.1952 sa Janjom Gagula Umro 11.IV.1966. u B.Luci

Da se ovaj izvadak iz gore spomenute matice krštenih s tom matičnom pravo slaže, potpisani svjedoči vlastoručnim potpisom i župskim pečatom.

Izvadak ovaj o sadržaju ove krstitelnice izdan je radi

U Banjaluci dana 16. mjeseca srpnja godine 19 91.

Ispred župnika: Ivica Šuperić, župni vikar

Krsni list Kazimira Orlando

Građevinska firma “Mikuš” - Kazimir Orlando stoji s desna drugi

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
Općina TUZLA

Izvod iz matične knjige vjenčanih

U matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto TUZLA
pod rednim brojem 10 za godinu 1919. izvršen je upis zaključenja braka:

Mjesto zaključenja braka		TUZLA	
Dan, mjesec i godina zaključenja braka		9 - devetog februara 1919. godine	
		ženska	muško
Prezime		ORLANDO	TOSON
Ime		KAZIMIR	MARIJA
Dan, mjesec i godina rođenja		1.8.1893	1.11.1895
Mjesto i općina rođenja		TRASADIS ITALIJA /	SOCHIEVE ITALIJA UDINE
Državljanstvo		/	/
Prebivalište		TUZLA	TUZLA
Prezime i ime roditelja	otac	ORLANDO OSVALD	TOSON OLIVO
	majka	ORLANDO URSULA	MARIJA DE PRATO
Prezime koje su bračni drugovi uzeli pri zaključenju braka		ORLANDO	ORLANDO

Broj: 10/13-2-36845-13/19
U TUZLA
Dana: 22.11.2019.

Kazimir Orlando

Izvod iz MKV br. 10 za 1919. godinu Opština Tuzla za Kazimira Orlando i Mariju Toson (sa pogrešnim datumom rođenja za Mariju Toson)

Marija Toson opisana u poglavlju obitelji Toson

Vođen poslom građevinskog radnika, otišao je u Tuzlu. U Tuzli je upoznao Italijanku Mariju Toson rođena 10.11.1895. godine u Socchieve, Italija. Kazimir je stupio u (prvi) brak 9.2.1919. godine u Tuzli. Kazimir i Marija su u braku dobili devetoro djece, od toga dvoje u Tuzli. U Tuzli su rođene kćerke Ana i Lina. Marija Toson je nakon bolesti umrla 29.4.1937. godine u Banjoj Luci i sahranjena je na groblju Sv. Juraj na Laušu. Kazimir Orlando je nakon posljedica teške bolesti umro 11.4.1966. godine u Banjoj Luci. Sahranjen je na groblju Sv. Juraj na Laušu.

Kazimir i Marija Orlando su u braku imali sljedeće potomke - Ana, Lina, Delfa, Albina, Olga, Đovani, Vladimir, Feliks i Kazimira.

S lijeva stoje Delfa, Lina, Ana, a sjede Albina i Olga

S lijeva Albina, Olga, Lina, Ana i Đovani Orlando

Stoje s lijeva Marija Orlando rođena Štimac, Zlata Kalin, Albina Orlando, Kazimir Orlando, donji red s lijeva Olga Orlando, Janja Orlando

3.1. Ana Kopanja je rođena Orlando 7.6.1919. godine u Tuzli. Umrla je 2009. godine u Banjoj Luci. Bila je vjenčana za Milana Kopanju u Banjoj Luci. U braku su dobili troje djece – kćerke Vidu i Mariju i sina Sokrata.

3.1.1. Vida Kopanja je rođena 1940. godine. Umrla je 2019. godine. Živjela je u mjestu Mala Duba kod Makarske. U braku je imala dvoje djece – Đinu i Gracijelu. Đino živi u mjestu Mala Duba i ima dvoje djece. Kćerka Gracijela živi u Italiji.

3.1.2. Marija Kopanja je rođena 1942. godine. U braku je dobila dvoje djece – Lindu i Igora. Linda je rođena 1963. godine i ima dvoje djece: kćerku Anu rođena 1987. godine i sina Nikolu rođen 1994. godine. Obitelj živi u Banjoj Luci. Sin Igor živi u Hrvatskoj.

3.1.3. Sokrat Kopanja je rođen 1947. godine. U braku je dobio dvoje djece – kćerke Aleksandru i Oliveru. Obitelj živi u Banjoj Luci.

3.2. Lina Radomirović je rođena Orlando 4.3.1921. godine u Tuzli. Otišla je u Zemun gdje se vjenčala za Stanimira Radomirovića. Za vrijeme Drugog svjetskog rata je bila fotograf. Lina i Stanimir su u braku imali dvoje djece - sina Vladana i kćerku Branku. Vladan je preminuo kao dijete od posljedica bolesti. Branka je rođena 1941. godine, živi u Zemunu. U braku je dobila kćerku Maju.

Kompletna obitelj Orlando (Kazimir, Maria, Ana i Lina) se iz Tuzle vratila u Banja Luku, tako da u Tuzli nema direktnih potomaka obitelji Orlando.

Nakon povratka u Banja Luku 1922. godine Kazimir i Marija Toson su dobili još sedmoro djece, svi rođeni u Banjoj Luci – Delfu, Albinu, Olgu, Đovania, Vladimira, Feliksa i Kazimiru.

3.3. Delfa Nibrant je rođena Orlando 12.12.1922. godine. Udala se 25.1.1942. godine za Viktora Nibrant i živjela je u Novoj Gorici, Slovenija. U braku su dobili dvije kćerke – Marinu, rođena 1943. godine i Zdenku, rođena 1953. godine. Marina sa svojom obitelji živi u mjestu Kanal (na Soči), Slovenija.

3.4. Albina Duvnjak je rođena Orlando 20.11.1924. godine. Umrla je 2018. godine. Bila je vjenčana za Ivu Duvnjaka rođen 4.3.1949. godine u Banjoj Luci. U braku su dobili dvoje djece – Zvonka i Irenu.

3.4.1. Zvonko Duvnjak je rođen 1950. godine. U braku je dobio dvije kćerke – Stelu rođena 1975. godine koja je po struci inženjer tekstila i Ivana rođena 1979. godine, koja je akademski slikar. Žive u Banjoj Luci.

3.4.2. Irena Duvnjak je rođena 1953. godine. U braku je dobila dva sina. Obitelj živi u Danskoj.

3.5. Olga Laks je rođena Orlando 21.11.1926. godine. Vjenčala se 11.11.1950. godine za Dragišu Laks u Banjoj Luci. Olga i Dragiša su u braku dobili kćerku Ljiljanu i sina Maria.

3.5.1. Ljiljana Laks Pregl je rođena 1951. godine. Profesorica je na Ekonomskom fakultetu u Banjoj Luci, a ima jednog sina Andreja.

3.5.2. Mario Laks je rođen 1955. godine, a živi i radi u Austriji.

3.6. Đovani Giovanni Ivica Orlando je rođen 13.10.1928. godine u Banjoj Luci u brojnoj obitelji od oca Kazimira i majke Marije Toson. Od 1954. godine u matičnim dokumentima ime Đovani je promijenjeno u Ivica, da bi 1994. godine ponovo vraćeno ime u Đovani. Nakon osnovnog školovanja upisao se u banjalučku Gimnaziju. Vođen interesovanjima i ljubavlju za automobilima i automehanikom, i pored protivljenja oca napustio je Gimnaziju u trećem razredu i nije odustao u svojoj namjeri da izuči automehaničarski zanat.

Đovani Orlando i kum Ivo Stefanutti, Krizma 5.6.1938.

Majstorski zanat je učio u Banja Luci kod tadašnjeg cijenjenog majstora Hellera, a već 1946. godine počeo je mehaničarski posao. U periodu od 1947. godine do penzionisanja 1987. godine, svoj radni vijek je proveo u raznim firmama i poduzećima kao što su: Remont – Banja Luka, Rudnik uglja Banja Luka, Autoservis Banja Luka, AMD Krajina i SOUR Jelšingrad, gdje se najduže i zadržao.

Đovani Orlando donji red prvi sa lijeve strane – Rudnik mrkog uglja Lauš Banja Luka

NA KRAJU RADNOG VIJEKA:
IVICA ORLANDO

Maestro za motore

Bio je, kažu, i ostao ekspert za motore, za sva transportna sredstva što se pomoću točkova kreću. Ponekad je bilo dovoljno da samo osluškne rad motora, pa da mi na „neuštetno" pogodi tehniku. A nije mi čudo: cijeli život je posvetio motorima, prešuro preko ruku tvornice mogućih marke i tipova, tvornica im i država... Četvrtstoljetnih godina bdijene nad njihovim „zdravljem". Sada ga čeka generalni remont sopstvenog. Sada je u opticaju nekoliko, usporeno vrijeme - penzionerski dani. - Već sedmicama tek pogledom svako jutro s prozora čujem ga autobusom što vozi radnike na ponoćnoj s noćnjom razmjenu o vremenu koje ostaje zauvijek pohranjeno u krugu njegove tvornice.

U „Jelšingrad" je došao 1954. godine kao VK automehaničar, već provjeren i sposobam majstor i preuzeo brigu o tadašnjem vozilom parku. A on se sastojao od dva kamiona dvosjeka, dva autobusa koja su služila za prevoz radnika, jednog „Mercedesa" i dva viljuškara. Sav posao oko održavanja ovih vozila bio je povjeren njemu i jednom učeniku. A posla je bilo mnogo, a odricanja su mnoga bile stalna i često se kvarile. O nestašici rezervnih dijelova da i ne govorimo. Mnoge dobave pravio je sam, jer mu tokarski i bravarski zanati također nisu bili strani. Ali, to su one vremena kada nisi jednom radnom mjestu nije bilo lako raditi. Tehnologija je bila zastarjela, ljudi su se snalazili kako su znali i umjeli, radilo se, proizvodilo, išlo naprijed, a onda...

- A onda je 1978. godine otvorena nova proizvodna hala Tvornice alatnih strojeva, proširenio se proizvodni program, ukinuti razlozi tekoće, stiže se vrsta ORLANDO. Došli su drugi automobili, nova transportna sredstva, a ja sam postao poslovođa. Neki kažu strog poslovođa. A nije baš tako. Jednostavno, moja pozicija te bitk vrsnih poslao što prim što svakitetnije, kako proizvodnja ne bi čekala i trpjela zbog moje eventualne sporosti ili zavaljuka. Bio sam strog, najprije prema sebi, a onda sam i od drugih tražio da slijede moj primjer. Četiri su generacije učenika u „Jelšingradu" prošle kroz moje ruke i ja sam danas zadovoljan njima. Imam puno poštenje u njihovu umijeće i znanje.

Naravno, ivo to ne govorim, ah mi cijenu reći, ja je ih on učio samo majstorstvu, već i mnogim ljudskim vrijednostima - drugarstvu, nesebičnosti, skromnosti, čovjekoljubivosti, ali i je i sam sazdan. Ljudi primjer je uvijek bio njegov najjači argument. Još dugo će mnogi pamtiti njegovu pomoć u bilo koje doba dana i noći, kada je bilo potrebno popraviti kvar na automobilu, dati savjet, ili jednostavno pomoći čovjeku na bilo koji način.

Devetoro djece je ispeo na put. Dvoje su sinovi - i oba su automehaničari. Zbog oca, naravno, zbog ljubavi prema motorima kou je izgleda, vrsma sugestivno prenosio i na njih.

Na kraju, ipak, moramo reći da u ovoj priči o Ivici ORLANDU nešto ne štima: čovjek koi je čitav život posvetio automobilima, nema svog sopstvenog, jednostavno, nije ga mogao sebi priuštiti. Nije svoju ljubav prema motorima unovčio, a mogao je. I te kako!

S. JAKOVLJEVIĆ

Glas Jelšingrada, mart 1987.

Vrsni poznavalac automobila i posla kojem je posvećivao nekad i više od dvadeset radnih sati dnevno, svoje znanje je prenio na jedina dva sina. O Ivici Đovaniju bi se mogle napisati brojne stranice, a danas i nakon skoro tri decenije nakon smrti, uvijek sa poštovanjem ga se rado sjećaju brojne radne kolege, saradnici i svi oni kojima je „nešto lupkalo i škljocalo ispod haube". Umro je iznenadno u 67. godini 17.11.1995. godine. Njegova supruga Marija je umrla 20.7.2001. godine nakon kratke bolesti u Banjoj Luci. Ivica i Marija Orladno su sahranjeni na groblju Sv. Juraj na Laušu.

Đovani Orlando

Marija Orlando rođena Štimac

Ivica se vjenčao sa Marijom Štimac rođena 10.4.1954. godine u Banjoj Luci. Marija je radila kod kuće i podizala obitelj u kojoj je bilo desetoro djece – Natalija, Silvana, Đovana, Karmela, Irma, Silvana, Silvester, Mario, Suzana i Ivanka.

S lijeva Karmela Orlando, ispred stoji Silvester Orlando, Natalija Orlando (u krilu Suzana Orlando), Marija Orlando rođena Štimac (u krilu Mario Orlando)

S lijeva Silvana Đurović, Karmela Bekić, Silvester Orlando, Ivanka Dakić, Mario Orlando, Natalija Kremenović, Suzana Pejić

S lijeva Karmela Bekić, Natalija Kremenović, Silvana Đurović, Suzana Pejić, Ivanka Dakić, Giovanna Orlando, Mario Orlando, Irma Orlando Mišić

3.6.1. Natalija Kremenović je rođena Orlando 26.12.1950. godine. Po zanimanju je VKV trgovac. U braku sa Brankom Kremenović dobila je dvije kćerke – Ljiljanu i Maju.

Ljiljana Pilipović je rođena Kremenović 15.4.1972. godine, a po zanimanju je konfekcionar tekstila. Sa obitelji živi u Banja Luci. U braku sa Slobodanom Pilipović dobila je dva sina. Nikola je rođen 3.1.1993. godine, po zanimanju je diplomirani ekonomista. Drugi sin Danilo je rođen 21.6.1998. godine, a po zanimanju je ugostiteljsko-kulinarski tehničar.

Druga kćerka Natalije i Branka Kremenović je Maja Kremenović rođena 30.9.1981. godine. Maja je po zanimanju sekretar, aktivna u oblasti zaštite prava nacionalnih manjina u BiH.

S lijeva Marija Orlando rođena Šimić, Giovanna Đovana Orlando (u krilu), Vera Nemeš (sestra Marije Orlando) i Natalija Orlando (u krilu)

Vladimir Orlando, Natalija i Maja Kremenović 17.10.2015. u Trasaghis, Udine

Feliks Orlando i Maja Kremenović septembar 2012.

Maja Kremenović, Izložba povodom obljetnice „130 godina od dolaska Italijana u BiH“, Prnjavor 24.6.2012.

3.6.2. Silvana Orlando je rođena 1951. godine i iste godine umrla od posljedica bolesti.

3.6.3. Giovanna Đovana Orlando je rođena 19.9.1953. godine. Po osnovnom zanimanju je kožarski tehničar, a kasnije je stekla obrazovanje iz oblati tehnologa prehrane i tehničara vodovodnih instalacija. U braku sa Ewald Leitz dobila je jednu kćer Isabella. Živi u Alkmaar, Holandija. Isabella Leitz je rođena 17.6.1981. godine, a po zanimanju je master umjetnosti. Živi i radi u Amsterdamu, Holandija.

Giovanna Orlando sa kumom Albinom Duvnjak – Krizma

Giovanna Orlando i Isabella Leitz

3.6.4. Karmela Bekić je rođena Orlando 14.5.1955. godine. Po zanimanju je knjigovođa. U braku sa Vladimirom Bekić dobila je jednog sina Igora. Živi sa sinom u Banjoj Luci. Igor Bekić je rođen 30.12.1975. godine. Po zanimanju je IT programer analitičar.

3.6.5. Irma Orladno Mišić je rođena Orlando 19.7.1957. godine. Po osnovnom zanimanju je frizer, a ujedno i ekonomski tehničar. U braku sa Branimirom Mišić dobila je jednu kćerku Blanku. Sa obitelji živi u Sherbrooke, Kanada. Blanka Mišić je rođena 12.9.1983. godine, a po zanimanju je profesor doktor nauka iz oblasti antičke istorije i arheologije.

Blanka Mišić

3.6.6. Silvana Đurović je rođena Orlando 8.8.1958. godine. Po zanimanju je ekonomski tehničar. Živi u Banjoj Luci sa suprugom Radomirom Đurović.

3.6.7. Silvester Orlando je rođen 19.2.1960. godine, a od bolesti je umro 10.6.2013. godine. Po zanimanju je bio VKV automehaničar. Vjenčao se sa Milkom Rogić. U braku su dobili dvije kćerke - Ornelu i Renatu. Silvester je sahranjen na groblju Sv. Juraj na Laušu. Ornela Radmanović je rođena Orlando 7.9.1985. godine, a po zanimanju je master ekonomista. U braku sa Dejanom Radmanović dobila je dvoje djece - kćerku Silviu rođena 28.6.2014. godine i sina Maksima rođen 3.8.2017. godine. Obitelj živi u Banjoj Luci. Druga kćerka Renata je rođena 26.2.1990. godine, a po zanimanju je profesor engleskog jezika.

Silvester i Mario Orlando

3.6.8. Mario Orlando je rođen 4.5.1962. godine, a po zanimanju je automehaničar. U braku sa Nadom Kvrgić dobio je jednu kćerku Anabelu. Anabela Orlando je rođena 21.3.1995. godine, a po zanimanju je vazduhoplovni tehničar.

3.6.9. Suzana Pejić je rođena Orlando 26.4.1965. godine, a po zanimanju je tehnički sekretar. U braku sa Zlatkom Pejić dobila je dva sina - Sašu i Rinalda. Saša Pejić je rođen 27.11.1985. godine, a po zanimanju je saobraćajni tehničar. U braku sa Draganom Petković dobio je jednog sina Andreja rođen 31.5.2019. godine. Drugi sin Rinaldo Pejić je rođen 26.10.1988. godine, a po zanimanju je PTT tehničar.

S lijeva sjede Đovani Orlando, Blanka Mišić, Maja Kremenović, Saša Pejić, a stoje Marija Orlando (u naručju drži unuka Rinalda) i Suzana Pejić

3.6.10. Ivanka Dakić je rođena Orlando 21.6.1970. godine, a po zanimanju je kožarski tehničar. Živi sa suprugom Darkom Dakić u Banjoj Luci.

S lijeva Ornela Orlando, Silvester Orlando, Vladimir Orlando, Marija Orlando, Milka Orlando, Renata Orlando, Feliks Orlando, Maja Kremenović, Marija Vuković, septembar 2012.

Vjenčanje Saše Pejića (unuk Đovanija Orlando) i Dragane Petković, septembar 2016. - gornji red Mario Orlando, Ljiljana Pilipović, Zlatko Pejić, Natalija Kremenović, Danilo Pilipović, Karmela Bekić, Saša Pejić, Igor Bekić, Maja Kremenović, Milka Orlando, Dejan Radmanović, Marija Orlando, Suzana Pejić, a donji red Slobodan Pilipović, Nikola Pilipović, Dragana Petković, Ivanka Dakić, Renata Orlando, Ornela Orlando, Vladimir Orlando

3.7. Vladimir Orlando je rođen 9.3.1932. godine i iste godine je i umro.

3.8. Feliks Orlando je rođen 6.9.1933. godine. Umro je 24.5.2016. godine. Vjenčao se sa Mirom Popović u Banjoj Luci. Po zanimanju je bio automehaničar i do penzionisanja radio na mjestu šefa voznog parka Doma zdravlja u Banjoj Luci. Umro je od posljedica bolesti 2016. godine u Italiji, gdje je i kremiran. Feliks i Mira su u braku dobili jednu kćerku Mirelu.

Feliks Orlando

Feliks Orlando krajnje desno

3.8.1. Mirela Orlando je rođena 1972. godine. Živi u Torinu i po struci je profesor italijanskog jezika i književnosti.

3.9. Kazimira Josipa Orlando je rođena 13.3.1936. godine, a kao dijete je umrla 5.8.1937. godine.

Sva djeca su pohađala Konvikt, koji se nalazio na prostoru današnje Narodne skupštine RS i italijansku školu. Nastavu su držale časne sestre, a učiteljica italijanskog jezika im je bila kćer grofa Del Mestre.

Kazimir Mirko se nakon smrti prve supruge Marije, 16.3.1952. godine vjenčao drugi put sa Janjom Gagula, rođena 1912. godine iz Pavlovca. U braku su dobili troje djece – Vladimira, Mariju i Josipa.

3.10 Vladimir Orladno je rođen 19.5.1947. godine, a vjenčan je sa Marijom. Po zanimanju je bio automehaničar čime se bavio do penzionisanja. Sa obitelji živi u Banjoj Luci u naselju Lauš.

Marija i Vladimir Orlando

3.11. Marija Vuković je rođena Orlando 29.11.1949. godine. Nakon školovanja stupa u brak sa Miletom Vuković u Banja Luci. U braku su dobili dvoje djece – kćerku Svjetlanu i sina Mirka.

3.11.1. Svjetlana Vuković je rođena 23.4.1970. godine. Po struci je medicinska sestra i ima jednog sina Silvia, rođen 6.6.2003. godine. Obitelj živi u Banjoj Luci.

3.11.2. Mirko Vuković je rođen 10.1.1976. godine. Profesionalno se bavi muzikom i ima troje djece: kćerku Mariju rođena 27.6.2000. godine i dva sina Davida, rođen 21.12.2003. godine, i Marka rođen 19.2.2016. godine. Obitelji žive u Banjoj Luci.

3.12. Josip Orlando je rođen 2.2.1952. godine, a vjenčao se sa Nedeljkom. Po zanimanju je monter centralnog grijanja. Josip i Nedeljka su dobili u braku dvoje djece: kćerku Žanu i sina Sinišu, a njihove obitelji žive u Banjoj Luci.

3.12.1. Žana Orlando je rođena 6.6.1978. godine, a u braku je dobila dvoje djece i to kćerku Ines rođena 12.10.2000. godine i sina Adrijana rođen 12.9.2008. godine.

3.12.2. Siniša Orlando je rođen 24.7.1981. godine. U braku je dobio troje djece – kćerku Maju rođena 26.2.2007. godine i Anđelu rođena 27.3.2008. godine i sina Matea rođen 7.12.2011. godine.

Četvrti potomak Osvalda i Uršule Orlando

4. Maksimilijan Orlando je rođen 29.10.1896. godine, i o njemu nema više podataka.

Peti potomak Osvalda i Uršule Orlando

5. Benjamin Orlando je rođen 18.9.1898. godine. Vjenčao se sa Olgom Toson (rođena sestra Marije Toson). Nisu poznati datumi smrti Benjamina i Olge Orlando rođena Toson, niti gdje su sahranjeni. Benjamin i Olga su u braku imali šestoro djece - Emil, Mirjana, Olivio Bruno, Viktorija, Romano i Hirma.

Olga Toson opisana u poglavlju obitelji Toson

5.1. Emil Orlando je bio u braku sa Sofijom. Imao je dvoje djece kćer i sina. O njemu nema drugih informacija.

5.2. Mirjana Orlando je rođena 12.6.1924. godine i o njoj nema drugih informacija.

5.3. Olivio Bruno Orlando je rođen 5.3.1928. godine. Poginuo je u saobraćajnoj nesreći u Parizu i o njemu nema drugih informacija.

5.4. Viktorija Orlando je rođena 9.11.1930. godine i o njoj nema drugih informacija.

5.5. Romano Orlando je rođen 9.4.1934. godine u kao mali dječak umro je 31.3.1937. godine.

5.6. Hirma Orlando je rođena 27.2.1936. godine, a udala se 31.1.1946. godine u Napulju za Rafaelle Machiochi. O njoj nema drugih informacija.

U matičnim knjigama za Pavlovac evidentirano je da se Benjamin Orlando vjenčao sa Katarinom Girovicini 18.8. nepoznate godine i da je u tom braku dobio još dva potomka – Edvarda i Mariju.

5.7. Edvard Benjamin Orlando je rođen 26.5.1936. godine, i nema drugih informacija. Zanimljivo je da je Edvard Benjamin rođen samo tri mjeseca nakon Hirme Orlando (27.2.1936. godine) koji je sin iz braka Benjamina i Olge Orlando.

5.8. Marija Karmela Karolina Orlando je rođena 8.7.1938. godine, i o njoj nema drugih informacija.

U matičnim knjigama za Pavlovac nalazi se i podatak da je Benjamin Orlando imao i sina Marino Nikola rođen 27.7.1937. godine koji je iste godine i umro. Ali u matičnim knjigama se navodi da je Nikola sin Benjamina i Jele, što može značiti da je Benjamin imao i treću suprugu Jelu.

5.9. Marino Nikola Orlando je rođen 27.7.1937. godine i umro je kao beba iste godine kad se i rodio.

Zbog nesklada datuma rođenja Benjaminove djece od 1936. godine, moguće je da su upisani pogrešni datumi u matične knjige ili je Benjamin imao potomke iz vanbračnih veza.

Šesti potomak Osvalda i Uršule Orlando

6. Marija Katarina Kolik je rođena Orlando 14.4.1908. godine. Vjenčala se 1.4.1929. godine za Matiju Kolik. Obitelj je živjela u Zell am See, Austrija, a u braku su dobili sina Karla Kolika i kćerku Elzu Kolik.

Obitelj Nikole, Kazimira i Benjamina Orlando— gorni red s lijeva na desno – Osvald Orlando, Lina Orlando, Albina Orlando, Hirma Orlando, Emil Orlando, Olga Orlando, Mirjana Orlando, Delfa Orlando, Albin Orlando, srednji red s lijeva na desno – Maria Toson Orlando (u krilu Kazimira Josipa), Benjamin Orlando, Kazimir Orlando, Nikola Orlando, Maria Orlando (supruga Nikole), donji red s lijeva na desno – Lugomiro Ljubo Orlando, Vilma Orlando, Maria Karmela Karolina Orlando (najmanje dijete), Edvard-Benjamin, Feliks Orlando, Đovani Orlando, Olivio Bruno Orlando.

Banja Luka će ostati krajnje odredište jedino za Kazimira Mirka Orladno. Ostala djeca Osvalda i Uršule Orlando su birala druge puteve, te su se vraćali nazad u Italiju (Benjamin i Nikola), jedna kćerka je otišla u Austriju (Marija Katarina), a jedan sin je otišao u Zagreb (Ljubo) gdje su se zadržali sa prebivalištem i zasnovali svoje obitelji. O životnom putu Maksimilijana nema podataka.

S lijeva sjedi Marija Katarina Orlando, krajnje desno sjedi Maria Toson Orlando, a gornji red s lijeva - četvrta po redu Marija Orlano, supruga Nikole Orlando

Gornji red s desna Vladimir Orlando, Manda Domazet, Zvonko Duvnjak, Natalija Orlando, Danijela Štefanuti, Marija Vuković, Karmela Orlando, Josip Orlando, donji red s lijeva Mario Laks, Zdenka Rezničeк, Ljiljana Laks, Irena Duvnjak, Stjepan Kranjec, Darko Kranjec, Vera Kranjec, Đovana Orlando, Silvana Orlando, Tatjana Štefanuti, Irma Orlando, Silvester Orlando (najmanje dijete)

Tokom pripreme prvog teksta o obitelji Orlando a koji je objavljen u brošuri koja je bila prateći materijal za izložbu fotografija i dokumenata „130 godina Italijana u Banjaluci“ organizovanoj 4.10.2012. godine u organizaciji Udruženja Italijana Banja Luka, a povodom obilježavanja ovog značajnog jubileja, susrela sam se sa ogromnim izazovom u vezi dokumentovanja i pisanja činjenica o obitelji, a koje će kasnije poslužiti za istraživanje.

Tokom pripreme prigodnog teksta prvo sam sakupljala dokaze u vidu fotografija, dokumenata i intervjua sa članovima obitelji u periodu 2010. – 2012. godine, a najvažniji izvor informacija bio je intervju obavljen 12.9.2012. godine sa tada najstarijom članicom obitelji Albinom Duvnjak, kćerkom Kazimira Orlando.

Prikupljene informacije sam upotpunila i podacima koje se odnose na podatke evidentirane u MKR za Pavlovac i MKR za Banja Luku gdje sam se susrela sa još jednim velikim problemom koji se odnosio na greške u vezi datuma i godina rođenja koje se nisu podudarale.

Takođe, greške se mogu opravdati sljedećim činjenicama – za vrijeme Drugog svjetskog rata brojni dokumenti su uništeni spaljivanjem i odnošenjem knjiga, a o čemu su usmeno svjedočili stariji članovi obitelji. Neki su upisivani naknadno i po sjećanju, a drugi prema sačuvanim crkvenim knjigama. U vezi sa navedenim, mora se uzeti i manja doza rezerve u vidu datuma i imena a o čemu ne postoji drugi pisani trag u vidu nadgrobnog spomenika. Takođe nisu ni sačuvani lični dokumenti – pasoši, rodni i vjenčani listovi koji su uništeni kako u periodu između dva rata tako i po okončanju Drugog svjetskog rata.

Tekst je osiromašen podacima koji nedostaju, a za čije prikupljanje bi trebalo mnogo više novčanih resursa kao i duži boravak u Trasaghisu, Avasinisu, Socchieveu i Udinama kao i posjete njihovim institucijama koje se odnose na župne urede, opštinu, arhive i slično.

Jedina olakšavajuća okolnost je poznavanje italijanskog jezika, što je u mnogome olakšalo pretraživanje baza podataka i iščitavanje dostupnih tekstova i dokumenata.

Decenijsko istraživanje o obitelji Orlando još uvijek nije dovršeno – ostaje mi kao imperativ da radim na tome i u narednom periodu.

Maja Kremenović
Potomak obitelji Orlando
Banja Luka, juli 2019.

PAPINUTTI

Obitelj Papinutti, tj. supružnici Giovanni Giobatta Papinutti (Papinutto) i Chittaro Scolastiche vode porijeklo iz mjesta Buie, u provinciji Udine. U BiH su se nastanili na područje Doboja. Nije poznato kada tačno su doselili, ali sigurno poslije 1905. godine, jer se njihova kćerka Speranza Severina rodila 1905. godine u Italiji. Papinutti su bili zanatlije, majstori za proizvodnju opeke. Kao obitelj, bili su bliski sa obitelji Michelini, pa je bilo i međusobnih sklapanja brakova. Dolaskom u BiH, Giobatta Papinutti je na početku radio u ciglani u Sjenini, kod Doboja. Kasnije je njegov sin Onorato otkupio posjed od vlasnika zemljišta i obitelj još uvijek živi u Sjenini. Gianfranco Allero spominje jednu izreku koja potiče iz sela Buia, a može se primijeniti za ovu porodicu: "*Nije bilo poduzetnog čovjeka koji se nije zaputio u pravcu neke ciglane*", što ukazuje da obitelj Papinutti ima dugu tradiciju u izradi opekarskih proizvoda, a najviše cigle.

Iako su emigrirali prvih godina dvadesetog stoljeća, i već tada bili svjesni da se radi o konačnoj emigraciji, jer su ubrzo kupili imanja i zasnovali obitelji u BiH, Papinutti, kao i obitelj Michelini, su se uspješno uklopili u novu sredinu i postali cijenjeni susjedi i prijatelji. Oni su uspjeli očuvati i prenijeti na nove generacije jak osjećaj pripadnosti matičnoj domovini. Tako se i originalni naziv pokrajine na furlanskom dijalektu "Furlanija", zadržao i "živi" čak i u četvrtoj generaciji potomaka. Osjećaj pripadnosti zemlji porijekla ostao je jak i među najmlađim generacijama u obiteljima: neki od njih su tokom i nakon ratnih dešavanja u BiH, u periodu humanitarne i ekonomske krize, otišli ka boljim uvjetima života u Italiju, odnosno upravo u regiju Friuli Venezia-Giulia. Neki su odabrali da svoje univerzitetsko obrazovanje nastave upravo u Italiji. Olakšavajuća okolnost je svakako i ta što je većina članova obitelji Papinutti uspjela povratiti ili steći italijansko državljanstvo.

Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche i stoji kćerka Speranza

Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche su imali sedmoro djece - Bramante, Scolastiche, Onorato, Speranza Severina, Angelina, Riccardo i Viso. Za većinu od sedmero djece nema ličnih podataka, pa je redoslijed potomaka napravljen po osnovu pretpostavki članova obitelji Papinuti.

Prvi potomak Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche

1. Bramante Papinutti nije imao svoju obitelj, a o njemu nema informacija.

Drugi potomak Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche

2. Scolastiche Papinutti nije imala svoju obitelj, a o njoj nema informacija.

Treći potomak Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche

3. Onorato Papinutti je rođen 1902. godine. Vjenčao se sa Verginia Savio, rođena 1912. godine. U braku su imali pet sinova - Lino, Marcello, Franjo, Giovanni i Albin i kćerku Dragicu. Neki od njih još uvijek žive u Sjenini kod Doboja, dok su neki devedesetih godina emigrirali u Friuli, Italija.

Verginia i Onorato Papinutti sa djecom Marcello i Dragica 1938.

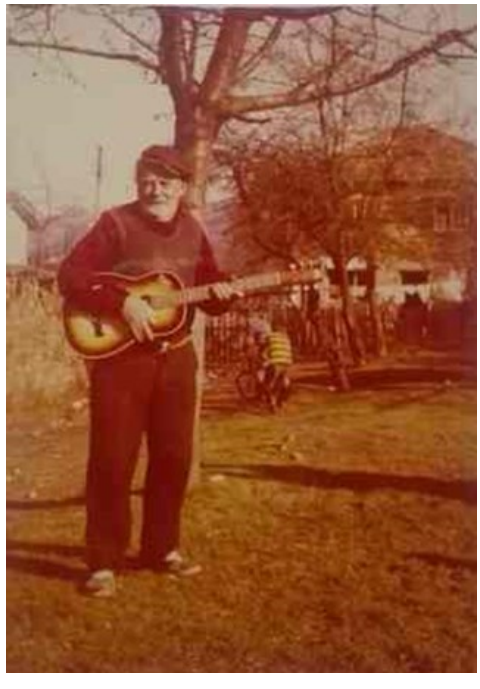

Onorato Papinutti

3.1. Marchello Papinutti je rođen 1933. godine, a vjenčao se sa Kristom Nikić. U braku su dobili jedinog sina Duška.

Marcello Papinutti

3.1.1. Duško Papinutti je rođen 1957. godine. Vjenčao se sa Lidijom. U braku imaju potomke Katarinu, Marka i Kristinu.

3.2. Lino Papinutti je rođen 1936. godine. Vjenčao se sa Pera Pleie rođena 1938. godine. Ima tri potomka - Onorato, Rudi i Ivan.

3.2.1. Onorato Papinutti je rođen 1964. godine. Vjenčao se sa Iva Ešegović. U braku imaju kćerku Klaudiju, rođena 1991. godine.

3.2.2. Rudi Papinutti je rođen 1968. godine.

3.2.3. Ivan Papinutti je rođen 1965. godine. Vjenčao se sa Tanjom Gospešić. U braku imaju kćerke Nataliju, rođena 1993. godine i Emily, rođena 2000. godine.

3.3. Dragica Jevtić je rođena Papinutti 1938. godine. Vjenčala se sa Blaškom Jevtić rođen 1938. godine. U braku su dobili sina Milana.

3.4. Albin Papinutti je rođen 1942. godine. Vjenčao se sa Ružom Nikić. U braku su dobili dvije kćerke - Dragicu i Dijanu.

3.4.1. Dragica Gavrić je rođena Papinutti 1973. godine. Udata za Zlatana Gavrića. U braku su dobili kćerku Snežanu, rođena 1993. godine.

3.4.2. Dijana Spasojević je rođena Papinutti 1978. godine. Udata za Darka Spasojevića. U braku su dobili kćerku Valentinu.

3.5. Franjo Papinutti je rođen 1949. godine. Vjenčao se sa Janjom Fatić. U braku imaju sina Frenki i kćerku Keti.

Franjo Papinutti

3.5.1. Frenki Papinutti je rođen 1978. godine. U braku je sa Vesnom. Imaju sina Francesca i kćerku Govana - Gabriela.

3.5.2. Keti Papinutti je rođena 1980. godine.

3.6. Giovani Papinutti je rođen 1945. godine. Bio je svešteno lice. Umro je, bez obitelji i potomstva.

Giovani Papinutti

Četvrti potomak Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche

4. Speranza Severina je rođena u Avila, Buja, Provincija Udine, 17.8.1905. godine. Vjenčala se 1930. godine u Doboju sa Luigi Michelini, koji je rođen 1900. godine. Luigi je bio ciglar, pa se porodica selila tamo gdje su bile ciglane, tako da su 1946. godine došli su u Tuzlu. Ciglana je radila u naselju Slavinovići kod Tuzle, pa su se i naselili u području Slavinovića. Luigi Michelini i Speranza Severina Nada su imali četvoro djece - Luigi Alojz (rođen 1937. godine), Zvonko (rođen 1939. godine), Angelina (rođena 1942. godine) i Mirko (rođen 1946. godine).

COMUNE DI BUIA

PROVINCIA DI UDINE

STATO CIVILE

CERTIFICATO DI NASCITA

SI CERTIFICA

che PAPINUTTO SPERANZA SEVERINA

è nato in Buia

addì diciasette agosto millenovecentocinque

come risulta dal registro degli Atti di Nascita dell'anno 1905

al progressivo N. 196 Parte I Serie --

Rilasciato in carta semplice per gli usi di legge

Buia, li 29 Gennaio 1958

L'Ufficiale dello Stato Civile

Potvrda o datumu i mjestu rođenja Speranze Severine Papinutti

Luigi Michelini opisan u poglavlju obitelji Michelini

Peti potomak Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche

5. Angelina Papinutti se udala za Viktora Michelini. U braku su imali šestero djece – Josipa, Dragu, Vitomira, Nikolu, Elizabetu i Ljubišu.

Viktor Michelini opisan u poglavlju obitelji Michelini

Sestre Angelina i Speranza su se udale za dva brata iz obitelji Michelini. Angelina se udala za Viktora a Speranza Severina za Alojza.

Šesti potomak Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche

6. Riccardo Papinutti je drugi sin Giobatta Papinutti i Chittara Scolastica. Imao je vlastitu ciglanu u Kotorskom kod Doboja.

Riccardo Papinutti je imao šestoro djece - Onorina Norina, Victor, Tite, Mefalde, Scolastica i Regina. Svi potomci Riccarda su se također bavili proizvodnjom opeke. Ciglana koja je bila u vlasništvu obitelji Papinutti je zatvorena već duže vrijeme, a Scolastica i Regina Papinutti još uvijek žive u Kotorskom kod Doboja. Nemaju potomaka.

Supruga od Riccarda sa djecom - s lijeva Tite, Regina, Mefalde, Victor, Scolastica

Onorina Papinutti sa suprugom Blaškom

Sedmi potomak Giobatta Papinutti i Chittaro Scolastiche

7. Viso Papinutti nije imao svoju obitelj i o njemu nema informacija.

PICCOLOTTI

Obitelj Piccolotti je bila jedna od najbrojnijih italijanskih obitelji na području Tuzle. Uglavnom su nastanjeni u naselju Poljana na Kiseljaku kod Tuzle i u naselju Medenica u podnožju Ilinčice. Nije poznato kada su i kako došli na područje Kiseljaka, a u Tuzlu je jedan broj obitelji prešao zbog posla. U jednoj verziji potomaka Piccolotti govori se da su došli u vrijeme kad je došla većina obitelj iz Italije u vrijeme vladavine Austro-Ugarske Monarhije tj. oko 1890. godine.

Prvi članovi obitelji Piccolotti bavili su se zemljoradnjom, obradom kamena i stanogradnjom, bili su i zanatlije – majstori, koji su gradili mostove, tunele, restaurirali spomenike. I kasnije generacije obitelji Piccolotti su se uglavnom bavili poljoprivredom, kamenorezačkim zanatom i stočarstvom. Jedan od značajnijih predaka, Anton Piccolotti, je kupovao zemlju na području Kiseljaka i uspostavio sistem vrijednosti na tom području. Imao je mlin za pšenicu na rijeci Spreči blizu jezera Modrac. Pojedini članovi obitelji su švercali konje koje su iz Bosne vodili i prodavali u Italiju.

Tokom bivstvovanja u BiH, članovi obitelji su mijenjali prezime, tako da u velikom broju dokumenata stoji prezime Pikoloti (Pikoloti Josip), a pojedini članovi obitelji Piccolotti koji su otišli u Italiju u ličnim dokumentima imaju prezime Piccolotto (kako je i izvorno tj. originalno prezime). Do promjena je došlo i u imenima članova obitelji koji su se nastanili u Italiji. Imena su „prevedena“ na italijanski, tako da je Josip Josef, Maria je Marija, itd.

Preci obitelji Pikoloti su evidentirani u matičnim knjigama Italijana koji žive izvan Italije. Polazište u obiteljskom stablu je u osobi **Giosafat Piccolotto** rođen 12.8.1802. godine u Villapaiera kod Feltre, Italija. Njegovi roditelji su Gioachino i Ballen Pasqua, a njegova supruga je Dalla Pieta Flaminia.

Giosafat Piccolotto je imao dva sina. Prvi sin je Piccolotto Candido Giovanni, rođen u Villapaiera 22.12.1833. godine, a umro je 2.7.1914. godine u Villapaiera, mjestu rođenja.

Drugi sin se zvao Giovanni Antonio Piccolotto rođen 24.7.1837. godine u Villapaiera, a umro je 3.3.1910. godine u Villapaiera.

Tuzlanska obiteljska linija je nastala na osnovu Giosafatovog sina Giovanio Giovanni Antonio Anton Piccolotto rođen 24.7.1837. godine. Giovanio se vjenčao sa Domenica Rizzo (Roso) rođena 24.8.1845. godine.

Na osnovu matičnih dokumenata općine Feltre, Antonio je umro 3.3.1910. godine u Feltre, što po mišljenju članova obitelji nije tačan podatak jer po sjećanju članova obitelji Pikoloti Anton i Domenica su sahranjeni na groblju u Tuzli, nepoznate godine. Grobno mjesto je, vjerovatno, prekopano, jer danas na groblju Borić u Tuzli nema oznaka koje ukazuju na mjesto sahrane Antona i Domenice.

U braku su imali šest potomaka rođenih u Villapaiera, osim jednog koji je rođen Sarajevu. Potomci Giovania i Domenice su:

- Rocco Giacinto Piccolotto, rođen 16.8.1868. godine u Villapaiera.
- Vittorio Francesko Piccolotto, rođen 27.9.1872. godine.
- Lodovico Piccolotto, rođen 25.8.1876. godine u Villapaiera, a umro u Villapaiera nakon godinu dana 26.4.1877. godine.
- Luigi Giosafat Piccolotto, rođen 25.9.1878. godine u Villapaiera.
- Giacomo Gioachino Giovanni Piccolotto, rođen 28.11.1884. godine u Sarajevu.
- Giovanio Giuseppe Antonio Piccolotto, rođen 28.3.1887. godine u Villapaiera, a umro 2.12.1950. godine.

Giovanio Antonio Anton Piccolotto je doša na područje Poljane – Kiseljak suprugom Domenica Rizzo (Dominika Roso) gdje su kupili zemljište, izgradili obiteljsku kuću i time započeli životni put u novoj sredini. Nije pouzdano poznato sa kojim sinovima su došli u Poljanu, ali je poznato da je Antonio bio graditelj kuća i da se selio sa jednog radilišta na drugo, dok se nije zaustavio u Poljani i započeo novi život. Kad su se nastanili u Poljani, postali su ugledni mještani koji su bili poduzetnici ali i dobrotvori. Prvu katoličku crkvu u naselju Poljana sagradila je Domenica Rizzo 1917. godine. Crkva je bila sagrađena od drveta, a zvono za crkvu je nabavljeno iz Austrije. Na zvonu je izliveno ime Dominike i Antona, a 8. augusta se u Poljani proslavlja Sveti Domeniko, na imendan Dominike Piccolotti, a u znak zahvalnosti što je crkvu poklonila narodu Kiseljaka. Crkva je obnavljana dva puta, tako da je današnja crkva zidani objekat lijepe unutrašnjosti i vanjštine.

Pikoloti su bili poznati majstori što je vidljivo i iz dnevnika džamije Šerići gdje se navodi da je džamija građena od 1926. do 1928. godine, a da su je gradili majstori dva katolika Pikoloti Jovan (Ivan) i Pepin (Josip) dva brata sa pomoćnicima.

Unutrašnjost crkve u Poljani

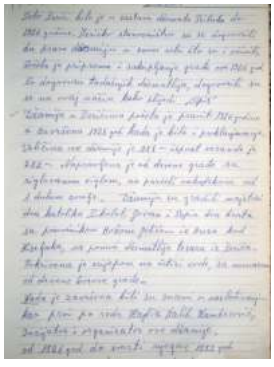

Dnevnik o izgradnji džamije u Šerićima

Od šest potomaka Antona i Dominike, tri potomka su boravili u BiH, tj. Poljani kod Kiseljaka kod Tuzle, i na drugim dijelovima tuzlanske regije. Za prva tri potomka nema pouzdanih informacija a i nemaju obiteljske veze sa Tuzlom. **U opisu obitelji Piccolotti obrađena su braća Vittorio Francesco Franc Piccolotto Brko, Luigi Giosafat, Giacomo Giovani i Giusepe Antonio.**

Drugi potomak Giovanio Antonio Piccolotto i Domenica Rizzo

Vittorio Francesco Franc Piccolotto Brko je rođen 27.2.1872. godine u (vjerovatno) Villapaiera. Ima je dva braka. Prvi put se vjenčao se sa Giovanna Bortolas iz Villapaiera a drugi put sa Catarine Mott.

Bio je stručnjak za gradnju mostova, a mijenjao je mjesto boravka u zavisnosti od posla. U BiH je mnogo vremena proveo u Travniku, a iz Travnika je došao u Tuzlu. Kupio je imanje u Poljani, Kiseljaka kod Tuzle, gdje je i kuću napravio. Kasnije je kupio kuću u Tuzli u blizini nekadašnje zgrade Općine Tuzla gdje je živio do smrti. Giovanna Bortolas je umrla mlada 1905. godine i sahranjena je u Tuzli.

Franc je u braku sa Giovanna Bortolas dobio dvije kćerke – Mariju i Emiliju.

Nakon smrti supruge Giovanne, Franc je otišao u Italiju i tamo se vjenčao sa Catarinom Mott koje je rođena u Fiera di Primiero, Italija. Došli su zajedno u Tuzlu i nastanili se u Bosanskoj Poljani, Kiseljak. Započeli su lijep i bogat život, živjeli u kući u Tuzli iza zgrade opštine Tuzla koju je Franc kupio. Međutim,

Franc je obolio i umro od španjolske groznice 1919. godine. Sahranjen je na groblju Borić, Tuzla. Franc i Catarine su u braku dobili tri sina - Antonio, Giovanni Ivan i Vittorio. Catarine je teško podnijela smrt supruga i vratila se sa sinovima u rodnu Italiju Fiera di Primiero. Tamo je školovala svoje sinove koji su postali cijenjeni Italijani. Catarine je umrla 1939. godine i sahranjena je u rodnom mjestu.

Potomci Franca Piccolotti i Giovanne Bortolas

Franc Piccolotti je u braku sa Giovanna Bortolas dobio dvije kćerke – Mariju i Emiliju.

1. Marija Piccolotti je bila udata za Josipa Bevilović. Marija i Josip nisu imali potomaka, a imali su usvojenu kćerku Ankicu. Ankica Bevilović je živjela u Zagrebu.

2. Emilija Ema Stefanović je rođena Piccolotti. Bila je zdravstveni radnik u Domu narodnog zdravlja Tuzla. Bila je energična, puna italijanskog temperamenta, vrlo gostoljubiva i, ponekad previše, štedljiva. Vjenčala se sa Aleksandrom Stefanović iz Tuzle. Živjeli su u Tuzli. Emilija Ema je umrla 1.1.1978. godine u 80. godini života, a sahranjena na pravoslavnom groblju Trnovac, Tuzla. Emilija i Sveto su u braku dobili jednog sina Svetozara i dvije kćerke – Emiliju i Dobrilu.

Emilija Piccolotti u martu 1929. - stoji u sredini gore, lijevo od Krste Mačkosa – koji ima bradu i bez mantila

Emilija Stefanović sa kćerkama Kristinom lijevo i Dobrilom desno, 1931.

Obitelj Piccolotti i Paki 1935. – sjede lijevo Kristina, iznad stoji Kristinin suprug Ivica, desno sjedi Emilija sa maramom na glavi

2.1. Svetozar Stefanović je kao mladić sa 17 godina bio je učesnik Španskog građanskog rata. Nakon Španije, bio je u Francuskoj da bi završio u izbjegličkom logoru u Austriji. Tamo je sreo Ivana i Katarinu sa sinom Zoranom koji je imao dvije godine. Nakon povratka u Jugoslaviju bio je vozač kamiona u Tuzli i Sarajevu. Ostavljen od supruge i kćerke, oslijepio je i izvršio samoubistvo. Sahranjen je u Tuzli.

Svetozar Stefanović stoji u sredini, Emilija drži u krilu unuka Zorana, lijev Kristina, desno Dobrila Stefanović

2.2. Kristina Krista Paki je rođena Stefanović 1916. godine, a bila je poznata frizerka Majstorica Krista u poduzeću „Frizer“ Tuzla. Vjenčala se sa Ivicom Paki, a obitelj je živjela u naselju Dragodol u Tuzli. Ivica Paki je rođen 1912. godine, a bio je brico. Umro je u oktobru 1955. godine u Tuzli. Kristina je umrla 30.11.1999. godine u 84. godini života u Tuzli, a sahranjena je na groblju Borić, Tuzla.

Vjenčanje Kristine i Ivice Paki

Kristina, Ivica, Zoran i Ivan Paki

Kristina i Ivica Paki su dobili u braku dva sina - Zorana i Ivana.

2.2.1. Zoran Paki je rođen u Tuzli 1939. godine, gdje je završio Realnu gimnaziju i proveo mladost. Studirao je, kao i njegov brat Ivan, arheologiju u Zagrebu i Beogradu. Zoran je legenda tuzlanske pop scene, poznat kao osnivač, pjevač i basista tuzlanske pop grupe Terusi. Prvu postavu grupe Terusi su činili: Zoran Paki – bas i vokal, Tomislav Dodo Križan – ritam gitara, Aleksandar Saša Mioković - vokal, Mustafa Mufo Hadžiefendić - bubnjevi i Miodrag Bato Kostić – solo gitara. Vjenčao se sa Oliverom koja je radila u Pivnici Tuzla. Zoran Paki je umro u Tuzli 1987. godine, a Olivera je umrla 2010. godine u Montrealu, Kanada. U braku su dobili dva sina - Davora i Igora.

Davor Paki je rođen 1967. godine, a Igor je rođen 1973. godine.

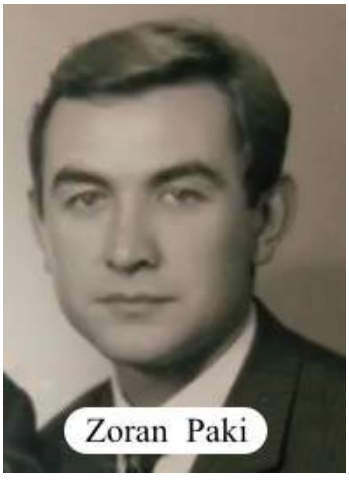

2.2.2. Ivan Ivo Paki je rođen u Beču 12.6.1945. godine. Beču, Austrija, jer su mu roditelji bili u izbjeglištvu tokom Drugog svjetskog rata. S obzirom da je rođen u Beču, Ivanovo kršteno ime je Hans Stefan. Zbog korištenja različitih imena, Ivan ima permanentne poteškoće sa BiH administracijom. Po struci pravnik, radio je u Socijalnom osiguranju u Tuzli i zbog korištenja alkohola smijenjen sa tadašnje funkcije, što je bio razlog odlaska u inostranstvo. Kao penzioner živi u Švedskoj. Ima kćerku Ivonu.

Ivan Paki

2.3. Dobrila Boba Stefanović je radila u Prosvjetno pedagoškom Zavodu u Tuzli odakle je penzionisana. Umrla je u Tuzli i nije imala potomaka.

Dobrilom Bobom Stefanović sa majkom Emom Piccolotti

Potomci Franca Piccolotti i Catarine Mott

Franc i Catarine su u braku dobili tri sina - Antonio, Giovanni Ivan i Vittorio.

1. Antonio Piccolotti je rođen u Tuzli, nije bio oženjen i nema potomaka.

2. Ivan Đovani Jakov Giovanni Piccolotti je rođen 22.8.1909. godine u Tuzli, a umro je 2015. godine u Londonu, gdje je i sahranjen. Djetinjstvo je proveo sa majkom u Italiji, odakle se vrtio u Tuzlu 1940. godine da riješi imovinske odnose. Zbog situacije početka Drugog svjetskog rata u Jugoslaviji nije mogao da se vrati u Italiju, i tako je ostao u Tuzli. Vjenčao se u Tuzli sa Janjom Pranjić iz Pasaca kod Tuzle. Janja je rođena 1925. godine, a umrla je 19.4.1986. godine u Tuzli i sahranjena na groblju Borić. Ivan je radio u Solani Tuzla, a obitelj je živjela u kući iza zgrade opštine Tuzla. Ivan je otišao da živi sa djecom u London, tamo je umro 2005. godine i sahranjen u Londonu.

Janja i Ivan Pikoloti u Tuzli 1978.

Ivan i Gordana Piccolotti sa kćerkom Janjom u Tuzli 1987.

Ivan i Janja su u braku dobili četiri sina i dvije kćerke, svi rođeni u Tuzli.

2.1. Francesco Piccolotti je rođen 1945. godine, a živi u Londonu.

2.2. Antonio Piccolotti je rođen 1946. godine, a umro je 2014. godine u Londonu.

2.3. Marija Piccolotti je rođena 1947. godine, a živi u Londonu kao penzionerka.

2.4. Violetta Ljuba Piccolotti je rođena 1949. godine, a umrla je 2018. godine u Londonu.

2.5. Carlo Piccolotti je rođen 1953. godine, a živi u Londonu kao penzioner.

2.6. Dane Piccolotti je rođen 1954. godine, a iste godine je i umro.

2.7. Vittorio Viktor Piccolotti je rođen 1955. godine u Tuzli, gdje se i školovao. Radio je kao laborant u Livnici Tuzla. Vjenčao se sa Gordanom rođena Jovanović 28.9.1985. u Tuzli. Gordana je završila gimnaziju i nakon medicinskog fakulteta specijalizirala internu medicinu. Radila je na odjeljenju za plućne bolesti na UKC Tuzla sve do odlaska u London. Cjelokupna obitelj je prije početka ratnih dešavanja u BiH preselila iz Tuzle u London i tamo je nastavila život. Viktor je socijalni radnik, a Gordana je ljekar. U braku su dobili dvije kćerke – Janju i Ivanu.

Gordana i Viktor Piccolotti, London 2019.

2.7.1. Janja Piccolotti je rođena u Tuzli, a prilikom rođenja došlo je do oštećenje motoričnih funkcija pa je u invalidskim kolicima. Živi sa roditeljima u Londonu.

Sestre Janja i Ivana Piccolotti

3.1.2. Ivana Piccolotti je rođena u Tuzli. Ivana se školovala u Londonu i Madridu. Završila je doktorske studije a radi u prestižnoj kompaniji za marketing komunikacija. Nema svoju obitelj i nema potomaka.

Ivana i Viktor Piccolotti u Vene Zia juni 2019.

Obiteljska grobnica Pikoloti Franca Brke – Vittorio Viktor

Četvrti potomak Giovanio Antonio Piccolotto i Domenica Rizzo

Luigi Giosofat Piccolotto je rođen 25.9.1878. godine u Villapaiera, a vjenčao se sa Antonia (Maria) Candotti. Antonia Maria Candotti je rođena u Ampezzo 28.10.1881. godine od oca Osvaldo i Verosson Antonia Brigida.

Obitelj se preselila iz Poljane u Dokanj i tamo nastavila život. Luigi je, po usmenim predanjima članova obitelji, ubijen, a Antonia Maria Candotti se preudala za Secchi. I danas ima područje prije Doknja koji se naziva Sekinovo. Luigi Piccolotto i Antonia su u braku dobili pet potomka - Giacinto Antonio, Vittorio Emanuele, Giacinto Pietro, Rinaldo Luigi i Dante.

1. Giacinto Antonio Piccolotti je rođen 27.12.1904. godine u Poljani - Kiseljak, Tuzla, i o njemu nema pouzdanih informacija. Jedna od mogućnosti da je to Ivan Pikoloti koji je radio u Solani Tuzla i djecu Ljubu, Franu, Maru i Antu.

2. Vittorio Emanuele Francesco Viktor Piccolotti je rođen 29.1.1906. godine u Poljani. Vjenčao se sa Sofia Fontan rođena 1915. godine u Tuzli. Poslije Drugog svjetskog rata obitelj je odselila u Italiju, u Siror, u rodnu kuću obitelji Fontan. Vittorio i Sofia nisu imali potomaka, a oboje su umrli u Siroru, Italija.

Sofija Fontan opisana u poglavlju obitelji Fontan

3. Pietro Giacinto Piccolotti je rođen 3.6.1908. godine u Poljani, a o njemu nema informacija. Moguće je da je otišao u Australiju ili Argentinu.

4. Rinaldo Luigi Điđika Piccolotti je rođen 26.8.1910. godine u Doknju (na drugom mjestu piše da je rođen 18.12.1911. godine u Tuzli). Vjenčao se sa Mariom Grimm u Tuzli. Marija Grimm je rođena 25.3.1919. godine u Tuzli, a umrla je 10.11.1997. godine u Feltre, Italija. Rinaldo je radio je kao kamenorezac u Tuzli. Iz Doknja je preselio u Tuzlu u Srpsku varoš gdje mu je bila i

kamenorezačka radionica. Radio je restauracije Lederovih Kipova na mostu Kipovi i kipova anđela na fontani na Slanoj Banji. Rinaldo je umro 10.3.1996. godine u Feltre, Italija gdje je i sahranjen.

Dante Luigi sa unukom Želimirom u dvorištu kuće u Srpskoj varoši

Dante Luigi Piccolotti

Maria Grimm

Spomenik Luigi i Maria Grimm u Feltre, Italija

Rinaldo Luigi i Maria Grimm su imali četiri potomka – Melitu, Maria, Viktora i Miru.

4.1. Melita Alice Mela Piccolotti je rođena 2.1.1939. godine, nije se udavala, a bolovala je od distrofije. Nije imala potomaka. Umrla je 2.1.2002. godine i sahranjena je u Feltre, Italija.

Melita Alice Piccolotti

4.2. Mario Braco Piccolotti je rođen u Tuzli, a bavio se rudarstvom. Mario Piccolotti živi u kući kod Slanih jezera u Tuzli. Ima kćerku Silviu i sina Daria.

4.2.1. Silvia Silvana Piccolotti je rođena 1969. godine. Živi i radi u Italiji.

4.2.2. Dario Piccolotti je rođen 1974. godine u Tuzli, oženjen je i živi u Njemačkoj a radi kao trener za tenisere.

4.3. Viktor Vittorio Lino Piccolotti je rođen 27.4.1944. godine u Tuzli. Radio je u oblasti zdravstva na fizikalnoj terapiji u Kreki i u Domu zdravlja Tuzla. Imao je kuću u Tuzli na mjestu gdje se danas nalazi Prvo slano jezero Panonike. Viktor ima dva sina - Rinalda i Želimira i kćerku Željanu.

Obitelj Vittoria i Branke Gavrilović - s lijeva Margo Koncul rođena Marković, Vittorio Lino, Željana Piccolotto, Želimir Piccollotto, Branka Gavrilović i Rinaldo Piccolotto

4.3.1. Rinaldo Dado Piccolotti je rođen je 1969. godine u Tuzli. Rinaldo je oženjen, ima dvoje djece i živi s obitelji u Feltre, Italija.

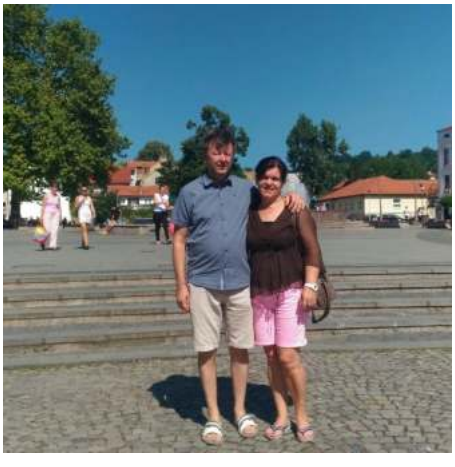

Rinaldo sa suprugom u Tuzli 2016.

4.3.2. Želimir Piccolotti je rođen 1973. godine u Tuzli. Živi i radi u Italiji kao fizioterapeut u sopstvenom studiju u Feltre, Italija. Želimir se vjenčao sa Lejlom Hasanović, a u braku su dobili sinove Luca Piccolotto i Alessio Piccoloto. Oba sina su rođena u Feltre, Italija.

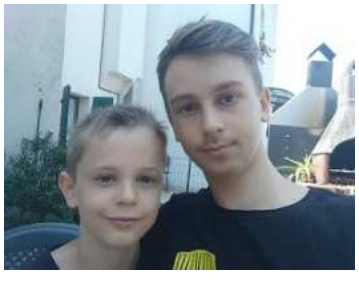

Alessio i Luca Piccolotto

4.3.3. Željana Piccolotti je rođena 1979. godine u Tuzli. Živi u Bolonji i radi kao menadžerica u kompaniji Philip Morris. Ima kćerku Maju.

Alessio i Luca Piccolotto

4.4. Mira Marković je rođena 1947. godine, a bila udata za Zorana Markovića koji je umro. U braku su dobili troje djece – kćerku Margo, sina Maura i sina Renata.

4.4.1. Margo Koncul se udala za Vanju Koncul i ima dvoje djece Mauro i Noa. Obitelj živi u Njemačkoj.

4.4.2. Mauro Mićo Marković je rođen 3.6.1979. godine a preminuo je nesretnim slučajem jer se udavio na moru 26.6.1985. godine.

Spomenik Mauro Mići Marković i Meliti Alice Piccolotto u Feltre, Italija. Na spomeniku obiteljske grobnice u Tuzli također su isklesana imena Maura i Melite

4.4.3. Renato Marković je rođen 1986. godine, živi i radi u Španiji.

U Doknji ispred obiteljske kuće Piccolotti poslije vrcanja meda - Maria Grimm, Luigi Piccolotti, Maria Candotti, Viktor Piccolotti sa sestrama Mirom i Melom i drugi

Obiteljska grobnica Piccolotti na groblju Borić, Tuzla - ogranak obitelji Piccolotti – Luigi, Maria, Melita i dječak Mauro Marković

5. Dante Piccolotti je rođen u Tuzli 18.12.1911. godine, a umro je u Tuzli kao dijete 26.7.1913. godine.

Peti potomak Giovanio Antonio Piccolotto i Domenica Rizzo

Giacchino Giovani Đovani Johan Piccolotto je peti potomak Antonia i Domenice, a rođen je 28.4.1884. godine u Sarajevu. Obitelj je živjela blizu izvora na Kiseljaku kod Tuzle, gdje je Đovani sagradio tri kuće. U jednoj je živio sin Dano sa obitelji dok nije odselio u Tuzlu. Druga kuća je bila za Đovanija i njegovu suprugu Mariu. Treća kuća je bila kuća na sprat gdje su sobe za goste bile na spratu, a u prizemlju je bila kafana koju je vodila Olga zvana Beba. Kad je Đovani preselio u Tuzlu, davao je kafanu u najam. Kafanu, u kojoj je uvijek bila muzika, posjećivali su izletnici koji su dolazili iz Tuzle, Živinica i okolnih mjesta na kupanje u Spreči, a kasnije jezeru Modrac. Đovani je bio zemljoposjednik, imao nekoliko mlinova za pšenicu na rijeci Spreči, blizu jezera Modrac i bavio se poljoprivredom, uzgojem kukuruza i pšenice. Mlinarski zanat je naučio u Osijeku, a kod mlinara Kesllera, vlasnika 7 mlinova, upoznato je njegovu kćerku, buduću suprugu. Vjenčao se sa Mariom Kessler rođena 26.11.1889. godine u Osijeku, porijeklom iz Njemačke. Maria je cijeli život bila domaćica.

Đovani i Maria na Kiseljaku 1958.

Đovani i Maria su u braku dobili četvero djece – kćerke Mariju Jelku, Olandu, Miru i sina Danijela.

1. Maria Jelka Piccolotti je rođena 26.11.1912. godine na Kiseljaku, a umrla je 1963. godine u Skradinu. Udavala se dva puta, a u drugom braku je živjela sa kapelnikom muzike Zvonkom Miloševićem do kraja života. Živjeli su jedno vrijeme u Biogradu na moru. Jelka nije imala potomaka.

Jelka i majka Maria Piccolotti 1942.

Jelka i Zvonko Milošević u svojoj jedrilici

2. Olanda Slavica Brechelmacher je rođena Piccolotti 1917. godine u Osijeku, a umrla je 2008. godine u Osijeku. Olanda se vjenčala 1938. godine u Osijeku sa Pavlom Brechelmacher. Bila je domaćica do smrti supruga Pavla da bi potom preselila u Berlin gdje je radila kao upraviteljica doma za žene radnice iz domovine u kompaniji Philips. Nakon 30 godina se vratila u Zagreb gdje je živjela kao penzioner sve do svoje smrti 2008. godine. Umrla je u Zagrebu, a sahranjena je u Osijeku pored supruga Pavla.

Pavle Brechelmacher je rođen 1910. godine u Osijeku. Bio je svećenik u Novom Sadu a 1941. godine je premješten sa službom u Zagreb. Od 1947.-1949. godine obitelj živi u Splitu gdje je rođena kćerka Željka. Već naredne godine izabran je za predsjednika Adventističke crkve u Hrvatskoj i obitelj se seli za Zagreb. Godine 1957. biva premješten u Sarajevo gdje osniva konferenciju Adventističke crkve u BH. Umro je u Sarajevu 1962. godine nakon kratke bolesti, a sahranjen je u Osijeku.

Olanda i Pavle su u braku dobili tri potomka – Tihomira, Ivana i Željku.

2.1. Tihomir Brechelmacher je rođen 22.12.1939. godine u Novom Sadu. Vjenčao se sa Magdalenom Ihas iz Beograda. Tihomir je svećenik Adventističke crkve u penziji. Obitelj Tihomira Brechelmacher živi u SAD. Tihomir i Magdalena su u braku dobili sina Pavla. Pavle Brechelmacher je oženjen, a sa obitelji živi u SAD.

Braća sa suprugama - Tihomir i Magdalena i Ivan i Milena Brechelmacher

Tihomir Brechelmacher sa sestrom Željkom Milosavljević 2019.

2.2. Ivan Brechelmacher je rođen 16.5.1942. godine u Zagrebu. Vjenčao se u Zagrebu sa Milenom Tubić iz Bosanske Dubice. Ivan je, kao i njegov brat Tihomir, svećenik Adventističke crkve u penziji. Obitelj živi u Zagrebu.

Vjenčanje Ivana i Milene, a na fotografiji i Tihomir sa suprugom i sinom Pavlom, Željka sa suprugom Radivojem, Olanda Brechelmacher, baka Marija i Ljiljana Piccolotti

Ivan Brechelmacher sa sestrom Željkom Ella Milosavljević 2019.

Ivan i Milena su u braku dobili dvije kćerke Elizabetu i Irenu.

2.2.1. Elizabeta Abramović je rođena Brechelmacher, a vjenčala se sa Danijelom Abramović. U braku su dobili kćerku Paola Ena i sina David Noe, a obitelj živi u Londonu.

Elizabeta i Danijel Abramović sa djecom i Željkom Ella Milosavljević u Londonu jula 2019.

2.2.2. Irena Bosanac je rođena Brechelmacher, a vjenčala se sa Zoranom Bosanac. U braku su dobili kćerke Emily Grace i Sofie, a obitelj živi u SAD.

Obitelj Irene i Zorana Bosanac u Splitu 2019.

2.3. Željka Ella Milosavljević je rođena Brechelmacher 1949. godine u Splitu. Vjenčala se u Zagrebu sa Radivojem Milosavljević.

Željka Brechelmacher sa djedom Đovani Piccolotto

Vjenčanje Željke i Radivoja Milosavljević, a na fotografiji i Mira Piccolotti, brat Ivan i Tihomir sa suprugama, Tihomirov sin Pavle Brechelmacher, baka Marija i Olanda Brechelmacher

Željka Milosavljević je radila kao školski savjetnik i profesor njemačkog jezika, a 2017. godine je penzionisana. Radivoje Milosavljević je pastor sa doktoratom, penzionisan 2017. godine.

Željka i Radivoje Milosavljević ispred Venecija hotela u Las Vegasu

Željka i Radivoj Milosavljević sa djecom Igorom, Mirtom i Filipom

Željka i Radivoje Milosavljević sa svojim potomcima i njihovim supružnicima

Obitelj Milosavljević povodom 70tog rođendana Željke Milosavljević u proljeće 2019. - sinovi Igor Nicolas Milosavljević sa suprugom Florom i četvoro djece, sin Filip sa suprugom Elenom i kćerkicom i kćerka Mirta sa suprugom Alanom i sinom i kćerkom.

Željka i Radivoje Milosavljević su u braku dobili troje djece – sinove Igora Nicolas i Filipa i kćerku Mirtu

2.3.1. Igor Nicolas Milosavljević je rođen 1974. godine, a vjenčan je sa Florom. Doktorirao je u oblasti edukativnog vodstva, radi kao direktor gimnazije, a supruga Flora je profesor u gimnaziji. U braku su dobili četvoro djece.

2.3.2. Filip Milosavljević je rođen 1986. godine, a vjenčao se sa Elenom. Filip završava doktorat iz teologije i radi kao pastor za mlade, a njegova supruga Elena je doktorica na stažu. U braku su dobili jednu kćerku Petra Rose rođena 6.3.2019. godine.

Petra Rose na maminoj vjenčanici

2.3.3. Mirta Milosavljević-Valenzuela je rođena 1976. godine, a vjenčala se sa Alanom. Mirta je profesor a njen suprug Alan je doktor. U braku su dobili sina i kćerku.

3. Danijel Dano Piccolotti je jedini sin Giovani Piccolotti i Marije Kesler, rođen 4.12.1920. godine u Osijeku. Vjenčao se 15.2.1942. godine sa Olgom Beuk, rođena 1924. godine u Bosanskoj Krupi. Djetinjstvo je proveo u Poljani kod Kiseljaka kod Tuzle, a 1960. godine napravio je kuću u Medenicama, u naselju Talijanuša. Danijel je radio kao profesionalni vozač i automehaničar u elektrodistribuciji Tuzla.

Danijel i Olga Piccolotti sa djecom 1953.

Danijel i Olga ispred svoje kuće 2010.

Danijel je sahranjen u Tuzli 28.7.2010. godine na groblju Trnovac, a i Olga je umrla 2010. godine.

Danijel i Olga imaju četvero djece. Sva djeca su rođena u Poljani kod Kiseljaka – Miroslav, Ljiljana, Ružica i Đurđa.

Olga Piccolotti sa djecom

3.1. Miroslav Franjo Piccolotti je rođen 23.6.1943. godine. Miroslav je pohađao školu u Tuzli i radio kao automehaničar i vozač. Prije ratnih dešavanja u BiH živio je u Tuzli do 1994. godine. Za vrijeme rata je on i njegova obitelj odselila u Njemačku. Njegova supruga Desa rođena je Kovač 26.1.1952. godine u Brčkom. Cijeli život je bila domaćica i brinula o djeci i domaćinstvu. Desa je živjela u Tuzli, a u braku sa Miroslavom živjela je u naselju Ilinčica u Tuzli. Miroslav je preminuo 14.8.2014. godine u Münchenu, Njemačka, a sahranjen u Umagu. Desa sa djecom i unucima živi u Njemačkoj.

Miroslav Piccolotti

Desa i Miroslav Piccolotti

Miroslav i Desa imaju dvoje djece, kćerku Olgicu i sina Daniela.

3.1.1. Olgica Radelić je rođena Piccolotti 28.6.1972. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Sinišom Radelić iz Bjelovara i imaju kćerku Saru rođena 7.7.2001. godine u Münchenu. U Münchenu živi cjelokupna Miroslavljeva obitelj.

Olgica Radelić

Olgica i Siniša Radelić

Sara Radelić

3.1.2. Daniel Piccolotti je rođen 7.10.1975. godine u Gradačcu. Vjenčao se sa Andrijanom rođena Vrdoljak 31.5.1978. godine u Doboju. Daniel i Andrijana imaju dva sina, oba rođena u Münchenu - Leo Piccolotti rođen je 20.5.2010. godine a Carlo Piccolotti je rođen 15.11.2012. godine.

Obitelj Daniel i Andrijana sa sinovima Leo i Carlo Piccolotti

Leo Piccolotti sa bakom Desom Daniel Piccolotti i mama Desa Piccolotti

3.2. Ljiljana Peranović je rođena Piccolotti 1945. godine, a udala se za Peranovića iz Sepetara, kod Tuzle. Dugo godina je Ljiljana radila u bankarstvu, u Tuzlanskoj banci. Umrla od raka dojke 1998. godine u Tuzli. U braku je dobila dvoje djece – Željku i Željka. Kćerka Željka živi u Tuzli i ima 52 godine, a sin Željko živi u Austriji, a ima 47 godina.

3.3. Ružica Čamdžić je rođena Piccolotti 1947. godine. Udala se za Iljaza Čamdžića. Dugo godina je radila u prosvjeti, a duže vrijeme je u penziji. Ima sina Slađana star 50 godina koji živi u Njemačkoj sa suprugom i dvoje djece.

3.4. Đurđa Šekularac je rođena Piccolotti 1948. godine. Udala se za Crnogorca Slavku Šekularca. Đurđa se bavila ugostiteljstvom u Sant-Johanu u Austriji, a sada živi u Budvi, Crna Gora. Ima tri sina - Slobodana (50 godina), Zorana (48 godina) i Gorana (46 godina).

4. Mirjana Mira Piccolotti je četvrti potomak Giovani Piccolotti i Marije Kessler, rođena 1924. godine u Osijeku gdje je i živjela do odlaska u Zagreb. Mirjana je bila udata za Stjepana Schmidera koji je bio jedan od tehničkih direktora Zavoda za deratizaciju u Hrvatskoj. Također su imali obrt u Zagrebu u Mesničkoj ulici sa

goblenima i presvlačenjem dugmadi i kaiševa. Mirjana i Stjepan su se rastali nakon 30 godina braka. Mirjana je u Zagrebu imala svoju radnju ručnih radova. U Zagrebu je živjela do rastave braka, a onda je preselila u Osijek u obiteljsku kuću gdje je živjela zadnje dvije godine života. Umrla je 2011. godine. Mirjana nije imala potomaka.

Vjenčanje Mirjane Piccolotti u Zagrebu, prisutni i Olanda i Pavle Brechelmacher i Ivan i Tihomir Brechelmacher

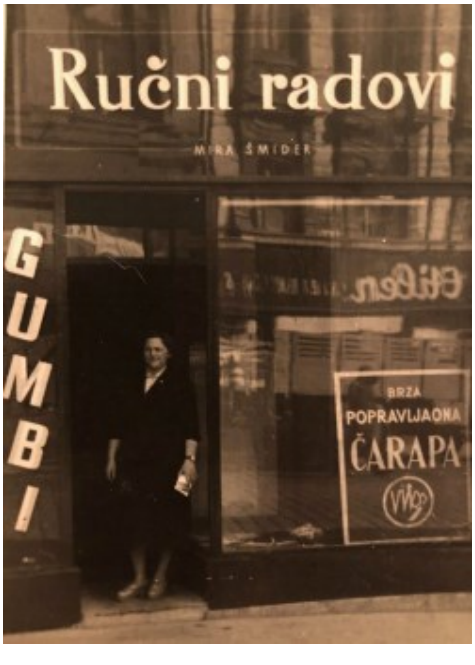

Mirjana Piccolotti ispred svoje radnje u Zagrebu

Šesti potomak Giovanio Antonio Piccolotto i Domenica Rizzo

Giusepe Antonio Anton Josip Pepin Piccolotto je rođen 28.3.1887. godine u Feltre, Italija. Umro je 2.12.1950. godine u Poljani, i sahranjen na Husinu kod Tuzle. U BiH je prvo došao u Nemilu kod Zenice gdje je i upoznao buduću suprugu Đakominu Munari. U Nemili je radio na poslovima sa eksplozivom uglavnom pri izgradnji puteva i pruga. Kad je došao u Poljanu kupio je velike površine zemljom i bavio se uglavnom poljoprivredom i gradnjom objekata. U periodu neposredno nakon završetka Drugog svjetskog rata morao je davati novoj državi dio od ostvarenih prihoda od zemlje i stočarstva, što se zvalo Obaveza, a što je skoro osiromašilo Antona koji je bio veleposjednik. Bio je vjenčan sa Giacomina Đakominom Munari rođena 22.5.1893. godine u mjestu Gallio, Italija. Đakomina je umrla u Poljani 2.5.1942. godine.

Anton i Đakomina su u braku imali devetoro djece - Dante, Ida, Albina, Maria Dudula, Marija Matilda, Bruno, Rinaldo i Giovani Ivan i Antonija.

Josip Anton i Đakomina sa Danteom

Smrtni listovi Đakomina Pikoloti i Josip Pikoloti

1. Dante Pikoloti je najstariji sin Josipa i Munari Giacomina rođen 1914. godine u Nemili. Dante je bio uticajan njemački oficir tokom Drugog svjetskog rata. Spasio je 22 stanovnika Kiseljaka koji su bili izvedeni na streljanje tako što je tražio od komandanta da se ne streljaju njegovi sugrađani. Kad su ga zarobili partizani nije kažnjavan i pušten je na slobodu jer je spasio živote 22 stanovnika Kiseljaka. Dante je umro 1980. godine. Vjenčao se sa Ankicom Ankom rođena Pezelj 1913. godine. Anka je umrla 1991. godine i sahranjena u zajedničku grobnicu sa Danteom u Poljani. Dante i Anka su u braku dobili jedino kćerku Zoricu.

Dante i Ankica

Dante, Albina i Maria i Oreste Broch

1.1. Zorica Galušić je rođena Pikoloti 1935. godine. Vjenčala se sa Franom Galušić. Umrla je 2007. godine u Tuzli. Nije poznato da li je imala potomaka.

Zorica i Frano Galušić

2. Ida Tuka je rođena Pikoloti 1917. godine. Bila je udata za Ivana Tuka iz Tuzle. Ida je umrla u Tuzli 1997. godine. Ida i Ivan su u braku dobili kćerku Mariju i sina Dragana.

Ida i Dante sa majkom

Sestre Antonija i Albina stoje, a sjede Maria, Ida i Matilda Maria

2.1. Marija Brujić je rođena Tuka 18.6.1945. godine, je bila udata za Vasu Brujić iz Karlovca, i razvela se. U braku su dobili dvoje djece - Aleksandra i Alexander. Obitelj živi u Berlinu, Njemačka.

Marija sa bivšim suprugom Vasom i sinom Alexanderom

2.1.1. Aleksandra Brujić je rođena u Berlinu 19.11.1972. godine. Nije udata, radi i živi u Berlinu.

2.1.2. Alexander Brujić je rođen 14.5.1975. godine u Berlinu, gdje trenutno živi i radi. Ima je dva braka. Prvi put se vjenčao sa Jasmin, rođena Trodel, u Njemačkoj. Drugi put se vjenčao sa Tajlanđankom Spring Wu sa kojom živi i danas i ima kćerku Oliva.

Aleksandra i Alexander Brujić

2.2. Dragan Tuka je rođen 25.4.1954. godine u Tuzli. Više od 40 godina je radio u poduzeću „Dekor“ Banovići, a jedno vrijeme je radio molerske radove u Njemačkoj. Vjenčan je sa Nadom, rođena Pejić 1.2.1952. godine iz Bistarca kod Lukavca. Nada je radila u restoranu Rudnika Lipnica. Žive u kući u Drugom sokaku u Miladijama. Dragan i Nada su u braku dobili dvoje djece – sina Dražana i kćerku Danijelu.

Dragan Tuka sa unucima

2.2.1. Dražan Tuka je rođen 7.5.1976. godine u Tuzli, a radi kao vozač. Vjenčao se sa Maidom rođena Džindo iz Tuzle. Završila je ugostiteljsku školu a trenutno je bez zaposlenja. Dražan i Maida su dobili u braku sina Tonija i kćerku Miu. Toni je rođen 30.1.2006. godine u Tuzli, a Mia je rođena 6.12.2008. godine u Tuzli. Oboje djece su učenici. Obitelj živi u kući u Drugom sokaku u Miladijama.

Dražan Tuka sa suprugom Maidom

2.2.2. Danijela Šćekić je rođena Tuka 20.4.1979. godine u Tuzli. Danijela je završila školu za tekstilnog tehničara u Tuzli i nema zaposlenje. Danijela se vjenčala sa Rankom Šćekić rođen 12.3.1972. godine u Beranima, Crna Gora. Ranko je šumarski tehničar. Danijela i Ranko su u braku dobili dvoje djece - Andriju i Martinu. Andrija Šćekić je rođen 15.3.2004. godine u Beranima i ide u srednju školu. Martina je rođena 2.11.2005. godine u Nikšiću i ide u osnovnu školu. Obitelj živi u Nikšiću, Crna Gora.

3. Albina Simala je rođena Pikoloti 29.9.1919. godine, a umrla je 25.1.1990. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Josipom Joškom Simala rođen 31.3.1908. godine u Tuzli, a umro 1994. godine. U braku su dobili sina Petra i dvije kćerke Slavicu i Jelkicu.

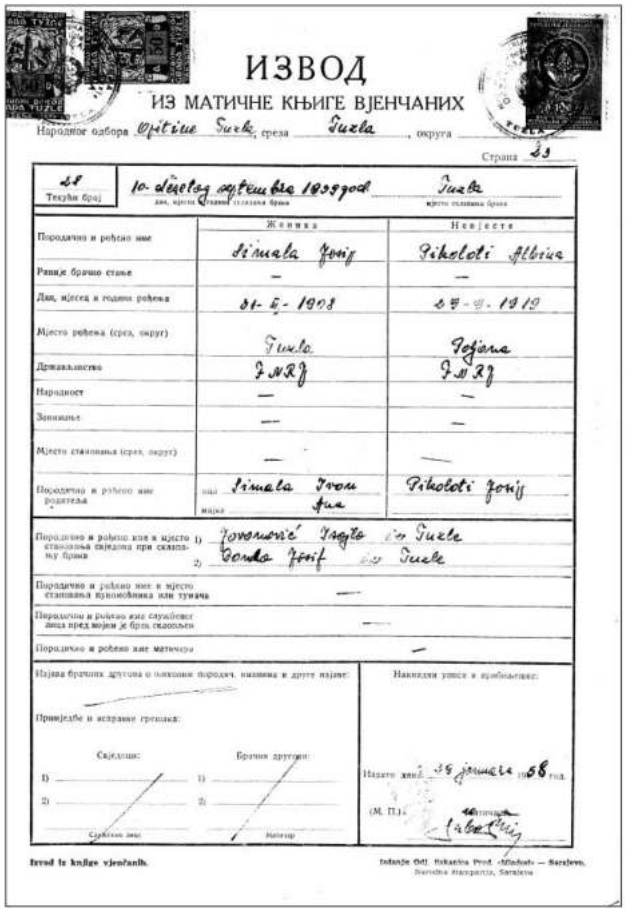

ИЗВОД

ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ ВЈЕНЧАНИХ

Народног одбора Opština Tuzla, среза Tuzla, округа

Страна 33

Текући број 88	10. decembra septembra 1939 god	Tuzla
	Женика	Невјесте
Породично и рођено име	Simala Josip	Pikoloti Albina
Раније брачно стање	—	—
Дан, мјесец и година рођења	31-5-1908	29-9-1919
Мјесто рођења (срез, округ)	Tuzla	Tojana
Држављанство	FNRJ	FNRJ
Народност	—	—
Занимање	—	—
Мјесто становања (срез, округ)	—	—
Породично и рођено име родитеља	отац Simala Ivan мајка Ana	Pikoloti Josip

Породично и рођено име и мјесто становања свједока при склапању брака: 1) Jovanović Vasilije iz Tuzle; 2) Gonda Josip iz Tuzle

Породично и рођено име и мјесто становања пуномоћника или тумача: —

Породично и рођено име службеног лица пред којим је брак склопљен: —

Породично и рођено име матичара: —

Изјава брачних другова о њиховом породич. имену и друге изјаве: —

Напомена уписа и промјене: —

Приједлог и исправке грешака: —

Свједоци: 1) 2)

Брачни другови: 1) 2)

Наше жиг 28 januara 1958 год.

(М. П.)

Матичар

Извод из књиге вјенчаних.

Štamparija Oft. Tehničke Prod. »Oslobođenje« — Sarajevo. Narodna štamparija, Sarajevo

Vjenčani list Albine i Josipa Simala

3.1. Petar Pepi Simala je rođen 12.3.1938. godine u Tuzli. Radio je dugo godina u rudniku, a kasnije u Rudarskom institutu Tuzla. Bio je ribolovac i jedan od rijetkih koji je radio popravke plinskih uređaja i aparata. Vjenčao se sa Milankom, a u braku su dobili sina Slavku. Petar Simala je umro 1.8.2013. godine i sahranjen je na groblju Borić.

Petar Simala 2010.

3.1.1. Slavko Simala je rođen 1.3.1963. godine u Tuzli. Slavko je vjenčao sa Mirzetom, rođena Bukva iz Tuzle. U braku su dobili sina Zlatana i kćerku Maju. Zlatan Simala je rođen 8.11.1984. godine u Tuzli, a umro je iznenada 9.8.2006. godine u Tuzli. Maja Simala je rođena 25.3.1988. godine u Tuzli, a nije se udavala i nema potomaka.

Petar, Milanka i sin Slavko Simala

Albina, Milanka, Slavica i Jelkica Simala

3.2. Slavica Čustendil je rođena je 19.5.1943. godine u Tuzli. Udova je Nusreta Čustendil iz Tuzle. U braku su dobili jednog potomka - kćerku Larisu.

3.2.1. Larisa Čustendil je rođena 4.6.1965. godine u Tuzli, a ima kćerku Tamaru iz prvog braka.

3.3. Jelkica Kapidžić je rođena 27.3.1949. godine. Udala se za Mirsada Kapidžića iz Tuzle koji je umro 2009. godine u Tuzli. U braku su dobili dva sina - Jasminka i Damira.

3.3.1. Jasminko Kapidžić, zvani Koki, rođen je 2.7.1972. godine u Tuzli. Oženjen i ima kćerku Laru.

3.3.2. Damir Kapidžić je rođen 6.12.1974. godine, oženjen i ima sina.

Jelkica Kapidžić sa sinom Damirom

Jelkica Kapidžić suprugom Mirsadom i sinom Jasminkom

4. Maria Dudula Broch je rođena Pikoloti 1922. godine u Poljani, a umrla je 1986. godine u Italiji. Bila je udata za Italijana Oreste Broch. Živjeli su i umrli u Italiji u San Martinu di ca Stroza. U braku su dobili sina Rudija i tri kćerke - Albina, Gerta i Nela. Svi potomci Marie žive u Italiji.

Maria Broch

Maria Dudula Broch opisana u poglavlju obitelji Broch

5. Maria Matilda Zulumović je rođena Pikoloti 1924. godine u Poljani. Vjenčala se sa Ilijom Zulumović koji je rođen 1923. godine u Špionici kod Srebrenika. Ilija je umro 2009. godine, a radio je na željeznici. Marija je bila domaćica, umrla je i sahranjena na mjesnom groblju u Poljani 28.12.2011. godine. Marija i Ilija nisu imali potomaka.

Marija Zulumović

Sestre Albina Simala i Marija Zulumović

6. Bruno Pikoloti je rođen 1926. godine, a umro je 1994. godine. Vjenčao se sa Ružom rođena 1928. godine. Ruža je umrla 2003. godine i sahranjena je zajedno sa Brunom na katoličkom groblju u Poljani. U braku su dobili dva sina – Matiju i Pepu.

6.1. Matija Pikoloti je rođen 25.1.1950. godine, a ima dvije kćerke Katicu rođena 21.7.1971. godine i Ankicu rođena 15.4.1976. godine. Matija je umro i sahranjen u Poljani 28.2.2019. godine.

6.2. Pepo Pikoloti je rođen 10.12.1951. godine, a ima tri kćerke - Suzanu rođena 1971. godine, a umrla 1999. godine, Slađu rođena 1975. godine i Mirjanu rođena 1980. godine.

7. Rinaldo Rino Pikoloti je rođen 17.10.1929. godine na Kiseljaku. Radio je na utovaru balvana u željeznicu u Konjuhu, a nakon toga je radio na državnoj željeznici kao željezničar u Kreki. Kao strani državljanin, morao se odreći italijanskog državljanstva da bi radio na Jugoslovenskim željeznicama, a devedesetih je ponovo dobio italijansko državljanstvo. Umro je 2.6.1999. godine i sahranjen na mjesnom groblju u Poljani. Bio je vjenčan sa Ljubom Ivić sa Kiseljaka koja je rođena 1929. godine a umrla 1993. godine. U braku su imali tri kćerke i tri sina - Slavica, Zdenka, Ljilja, Ivan, Vlado i Anto.

7.1. Slavica Pikoloti je rođena 19.2.1950. godine, a vjenčala se za Niku i ima dva sina i kćerku - Goran, Miroslav i Mirjana. Obitelj živi u München u, Njemačka.

7.1.1. Goran Pikoloti živi u Münchenu sa obitelji a ima potomke Suzanu, Danijela i Martinu.

7.1.2. Miroslav Pikoloti je živio u Münchenu, i u istom gradu je umro 2017. godine. U braku je dobio sina Larsa.

7.1.3. Mirjana Pikoloti ima kćerku Nikolinu i sina Marka.

7.2. Zdenka Pavić je rođena Pikoloti 23.6.1952. godine, a udala se za Juru Pavića. U braku su dobili sina Sašu. Obitelj živi na Kiseljaku.

7.2.1. Saša Pavić je rođen 31.3.1972. godine na Kiseljaku. Vjenčao se u Tuzli sa Alisom, a u braku su dobili sina Andreja i kćerku Jasminu.

7.3. Ivan Pikoloti je rođen 1955. godine, a umro je 1983. godine u Tuzli. Živio je na Kiseljaku, a bio je vjenčan sa Štefícom rođena Pavić 1956. godine u Grabovici kod Tuzle. U braku su dobili dvije kćerke - Slavicu i Sanju.

Ivan Piccolotti

7.3.1. Slavica Lucić je rođena Pikoliti 7.3.1977. godine u Tuzli. Imala je dva braka. Prvi brak je bio sa Marijanom Bisić. Marijan je poginuo 1994. godine kad je napadnut konvoj u kojem je vozio autobus za Tuzlu. Slavica i Marijan su u braku dobili sina Ivana. Ivan Bisić živi u Švedskoj i nema svoju obitelj.
Drugi brak je bio sa Franjom Lucić. Slavica i Franjo su dobili u braku kćerke Ružicu i Lauru. Obitelj živi u Gunji, Hrvatska.

7.3.2. Sanja Iličić je rođena Pikoloti 18.2.1978. godine u Tuzli. Bila je vjenčana sa Miroslavom Iličić, i u braku dobila sinove Antonia, Ivana i Dominika. Sanja je rastavljena, a sa sinovima živi u blizini sestre Slavice u Drenovcima kod Gunje.

7.4. Vlado Pikoloti je rođen 23.4.1958. godine, vjenčan je sa Ružicom rođena 11.6.1959. godine u Bistarcu kod Lukavca. Vlado je radio u rudniku uglja u Lipnici, a nakon penzionisanja bavi se poljoprivredom i uzgojem svinja. Vlado sa suprugom živi na Kiseljaku, sin je u Bihaću a kćerka u Austriji. Vlado i Ružica su u braku dobili dvoje djece - Rinalda i Ivanu.

Vlado Pikoloti ispred svog doma 25.7.2019.

7.4.1. Rinaldo Pikoloti je rođen 26.6.1978. godine u Tuzli. Rinaldo je BiH majstor borilačkih vještina, BiH reprezentativac u borilačkim sportovima, a radi i kao trener u klubu borilačkih sportova "Favorit BH" iz Bihaća. Rinaldo je i trener BiH juniorske reprezentacije u kickboksu. Završio je Policijsku akademiju i Fakultet za tjelesni odgoj. Vjenčao se sa Vesnom rođena Čehić iz Bihaća. U braku je 21.10.2007. godine rođena kćerka Mia. Obitelj živi u Bihaću.

Rinaldo Pikoloti - nastup na TV

7.4.2. Ivana Lugonjić je rođena Pikoloti 2.7.1980. godine u Tuzli. Vjenčala se za Šimu Lugonjić iz Višće kod Živinica. Obitelj je prvo živjela u Višći a onda u Austriji gdje i danas žive. U braku su dobili dvoje djece, oboje rođeni u Austriji – Roberta Lugonjić rođen 19.1.2006. godine i kćerku Klaru rođena 14.8.2008. godine.

7.5. Ljilja Vilušić je rođena Pikoloti 8.5.1960. godine. Vjenčana se sa Šimom Vilušić iz Vilušića, Tuzla. U braku su dobili dvoje djece, oboje rođeno u Tuzli - Milenko i Maja.

7.5.1. Milenko Vilušić je rođen 30.4.1982. godine. Vjenčao se sa Rankom i u braku dobio kćerku Anđelu. Obitelj živi u Münchenu.

7.5.2. Maja Vilušić je rođena 29.9.1985. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Nesibom. Oboje su zaposleni u oblasti zdravstva u Tuzli. Obitelj živi u Miladijama, Tuzla, a u braku su dobili sina Damira i kćerku Arijanu.

7.6. Anto Pikoloti je rođen 22.1.1964. godine. Vjenčan je sa Nevenkom Tokić iz Ljepunica kod Tuzle. Anto i Ružica su živjeli na Kiseljaku. Anto je umro 26.11.2012. godine i sahranjen je na mjesnom groblju u Poljani. Anto i Nevenka su u braku dobili dva sina – Ivana i Sašu.

Anto Pikoloti ispred kapele na Poljani

7.6.1. Ivan Pikoloti je rođen 3.6.1985. godine, a vjenčao se sa Žaklinom. Ivan i Žaklina su u braku dobili kćerku Emu rođena 19.6.2007. godine. Obitelj živi u Njemačkoj.

7.6.2. Saša Pikoloti je rođen 10.8.1991. godine u Tuzli, a vjenčao se 2019. godine sa Danijelom, koja je porijeklom iz Doboja. Upoznali su se i vjenčali u Münchenu gdje žive, a očekuju potomka u 2019. godini.

8. Giovani Đovani Ivan Pikoloti rođen je 2.6.1932. godine u Poljani. Vjenčao se 27.1.1951. godine sa Ivkom Crvenković. Ivan se bavio uzgojem i trgovinom konja. Ivan je umro 2002. godine, a Ivka 1993. godine. Sahranjeni su na groblju u Poljani. Ivan i Ivka su u braku dobili kćerku Šteficu i dva sina - Dragana i Rudka.

Ivan i Ivka Pikoloti 1950.

Obitelj Ivana Pikoloti - Štefica, Rudko, Dragan, Ružica, Tullio i djeca

Obitelj Ivana Pikoloti - Rudko, Dragan, Ružica, Zorica, Štefica i djeca

8.1. Štefica Gadenz je rođena Pikoloti 9.12.1951. godine. Vjenčala se 6.5.1970. godine u Tuzli sa Italijanom Tullio Gadenz, rođen 1946. godine. Živjeli su većinu života u San Martinu di ca Stroza, Italija, a od 2014. godine žive na Kiseljaku kod Tuzle. Tullio je vrstan kuhar i čeka da dobije BiH državljanstvo.

Vjenčanje Štefice i Tullia u Tuzli

Štefica, Ivan i Tullio

Štefica i Tullio Gadenz ispred svoje kuće u Poljani jula 2019.

8.2. Dragan Pikoloti je rođen 9.11.1957. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Jasminom Dedić rođena 1956. godine. U braku su dobili sina Dinu, a obitelj živi u Lukavcu.

8.2.1. Dino Pikoloti je rođen 20.1.1989. godine, a vjenčao se sa Dženitom rođena Došlić 1989. godine. Dino i Dženita rade i žive u Tuzli.

8.3. Rudko Pikoloti je rođen 18.6.1960. godine. Vjenčan je sa Ružicom Ružom koja je rođena Kovačević 1959. godine. Rudko i Ružica žive u Poljani – Kiseljaku, a bave se poljoprivredom. U braku imaju jedino sina Roberta.

Rudko Pikoloti

Rudko Pikoloti, juli 2019. u Poljani

Rudko Pikoloti sa suprugom Ružicom i sinom Robertom

8.3.1. Roberto Pikoloti je rođen 27.1.1981. godine. Vjenčao se sa Matildom rođena Žalac 1983. godine. Roberto i Matilda imaju u braku dva sina – Tullio rođen 2006. godine i Francesco rođen 2011. godine. Obitelj Roberta živi u San Martinu di ca Stroza, Italija.

Roberto Pikoloti s obitelji

9. Antonija Gardaš je rođena Pikoloti 23.2.1935. godine u Poljani, Tuzla. Udala se 1954. godine za Ivana Gardaša. Ivan je rođen 1929. godine u Tuzli, a umro je 1983. godine u Tuzli, i sahranjen na mjesnom groblju u Poljani. Antonija živi u kući u Miladijama, u Prvom sokaku sa sinom Zdenkom. Antonija i Ivan su u braku dobili dva sina - Dragana i Zdenka.

Antonija Gardaš sa sinom Draganom i Zdenkom 1961.

Obitelj Gardaš u Miladijama 1964.

Pikoloti Ivan i Antonija Gardaš

9.1. Dragan Gardaš rođen je 1955. godine, a umro je nesretnim slučajem 1973. godine u Tuzli. Nije bio oženjen i nije imao potomaka.

9.2. Zdenko Gardaš rođen je 19.5.1958. godine u Tuzli. Zdenko je zaposlen u JZU Gradske apoteke Tuzla. Član je upravnih tijela udruženja Italijana u Tuzli. Vjenčao se sa Darinkom, rođena Mazalica 2.7.1952. godine iz Pljevalja, Crna Gora. Darinka je do penzionisanja radila u Željeznicama BiH, direkcija Tuzla. Žive u obiteljskoj kući u Miladijama. Zdenko i Darinka su dobili u braku dva sina – Ivana i Bojana.

Zdenko i Darinka Gardaš u Berlinu 2007.

9.2.1. Ivan Gardaš je rođen 15.1.1985. godine u Tuzli, završio je studije farmacije u Sarajevu. Vjenčao se 15.8.2015. godine u Tuzli sa Anitom rođena Pejić iz Doknja kod Tuzle.

Ivan Gardaš

Ivan i Anita Gardaš 15.8.2015.

9.2.2. Bojan Gardaš je rođen 31.8.1987. godine u Tuzli a završio je studije spoljne trgovine u Bijeljini. Vjenčao se 5.8.2017. godine u Tuzli sa Kristinom Jelović iz Bugojna.

Bojan Gardaš sa suprugom Katarinom i bakom Antonijom Gardaš 5.8.2017.

Obitelj Gardaš – lijeva Darinka, Ivan, Anita, Gojan, Katarina i Zdenko ispred kuće u Miladijama 5.8.2017.

Piccolotti na obilježavanju stoljeća Italijana u Tuzli 2010.

ROSSI

Obitelj Rossi dolazi na područje Balkana 1904. godine u mjesto Pakrac, današnja Hrvatska. Dolaze iz Italije, Provincia di Vicenza, Comune di Marostica. Domenico sa suprugom Maria Catterina dolazi u Pakrac sa dva sina, Pietro i Ferdo, dok mu je u Italiji ostalo treće dijete, kćerka Angelina. Razlog dolaska iz Italije u BiH je bavljenje eksploatacijom šuma, a za te poslove su dovodili konje iz Italije. Dominiko sa suprugom je ostao u mjestu Pakrac, i oboje su umrli u mjestu Pakrac. Sahranjeni su u Siraču, Hrvatska.

Domenico Rossi i Maria Catterina su imali tri potomka – Pietro, Ferdo i Angelina.

Prvi potomak Domenica Rossi i Marie Catterina

1. Pietro Rossi je rođen u Italiji u mjestu Comune di Marostica 2.11.1897. godine. U mjestu Pakrac Pietro se vjenčao sa Ankom Škrilac rođenom 1898. godine. U braku su dobili četiri sina -Antun rođen 1920. godine, Pero rođen 1923. godine, Viktor rođen 1925. godine i Jozo rođen 1931. godine i tri kćerke Viktorija rođena 1922. godine, Ankica rođena 1929. godine i Marija rođena 1933. godine u BiH.

Pietro Rossi i Anka Rossi rođena Škrilac

Godine 1931. Pietro sa svojom obitelji dolazi u Bosnu, i nastanjuje se u mjestu Đurđevik kod Živinica. Živinički kraj je poznat po šumarstvu i drvnoj industriji,

pa je razlog dolaska obitelji bio, pored nedostatka posla, zahtjev šumarskog poduzeća Konjuh – Živinice za kvalifikovanom radnom snagom. Pietro je umro 1978. godine, a njegova supruga Anka 1974. godine. Sahranjeni su u Živinicama na katoličkom groblju „Rabić groblje“. Na istom groblju je sahranjena većina članova obitelji Rossi.

1.1. Viktorija Sečnjak je rođena Rossi, a udala se Edvarda Sečnjaka. U braku su dobili četvero djece, dva sina - Slavko, Ivica i dvije kćerke - Rozika i Slavica koji danas žive sa svojim obiteljima u Đurđeviku kod Živinica.

1.2. Ankica Stanišić je rođena Rossi, a udala se za Jovana Stanišića. U braku su dobili dvoje djece, sina Želju i kćerku Jadranku. Potomci Ankice danas žive i rade sa svojim obiteljima u Bijeljini .

Anka, zet Rudolf Perko, Pietro, 1966.

1.3. Marija Perko se udala za Rudolfa Perko, i u braku su dobili dva sina - Ivicu i Branislava. Marija Perko je preminula 2018. godine i sahranjena je na katoličkom groblju "Rabić" u Živinicama.

1.3.1. Ivica Perko je preminuo 22.11.2010. godine nakon kraće bolesti. Potomci Ivice Perka su Tomislav i Anita. Anita je poginula u saobraćajnoj nesreći sa malodobnim sinom 2005. godine. Tomislav Perko danas živi i radi sa svojom obitelji u Danskoj.

Ivica Perko u Živinicama 2009.

Tomislav Perko sa svojom obitelji u Danskoj 2017.

1.3.2. Branislav Perko živi sa svojom obitelji u Danskoj. Potomci Branislava Perka su kćerke Marijana i Sanja koje žive i rade sa svojim obiteljima u Danskoj.

Branislav Perko sa suprugom, kćerkom, unucima i zetom u Danskoj 2019.

1.4. Antun Rossi je najstariji od sinova, rođen 15.11.1920. godine u Sirču, Pakrac. Vjenčao se sa Ankom Brkljačić rođenom 18.10.1920. godine u Kladnju. Antun je sa ocem Pietrom radio u šumarstvu. Obitelj je živjela u kući u mjestu Đurđevik-Novo Naselje (ul. Magistralni put 34). Anton je umro 2006. godine a njegova supruga Anka 1996. godine. Anton i Anka su u braku dobili dva sina - Mirka i Zvonka.

Anton sa sestrom Ankicom lijevo, i suprugom Ankom desno

Anton sa suprugom Ankom i sinovima – lijevo Mirko, desno Zvonko, 1975.

1.4.1. Mirko Rossi je rođen 20.11.1951. godine u Kladnju. Vjenčao se sa Anom - Anicom rođenom Lugonjić 18.2.1956. godine. Mirko sa suprugom Anom danas živi u Orašju. Radio je kao autoprevoznik odakle je i penzionisan. Mirko i Ana imaju jednu kćerku Anitu.

Mirko i Ana Rossi 2015

Mirko Rossi sa suprugom Anom, kćerkom Anitom i unucima Marinom i Mihaelom 2009.

Mirko i Ana Rossi sa unukom Katarinom Petrović 2018.

Anita Petrović je rođena Rossi 3.9.1975. godine u Tuzli. Udala se za Željka Petrovića. Obitelj živi i radi u Salzburgu, Austrija. Anita i Željko imaju dva sina i kćerku – Marin rođen 2000. godine i Mihael rođen 2002. godine i Katarinu rođena 15.5.2011. godine u Salzburgu.

Anita i Željko Petrović sa sinovima Marinom i Mihaelom i kćerkom Katarinom

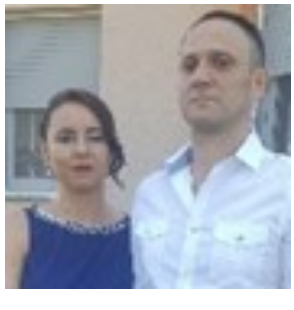

Anita i Željko Petrović

1.4.2. Zvonko Rossi je rođen 17.8.1953. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Anom rođena Vidović 13.5.1955. godine u Tuzli. Zvonko i Ana su živjeli u vlastitoj kući u Đurđeviku. Ana je umrla 5.7.2011. godine i sahranjena je na novom gradskom groblju u Živinicama. Zvonko je radio kao zavarivač i stručnjak za obradu kamena. Radio je po terenima u Hrvatskoj, Italiji i Njemačkoj, a danas je penziji. Zvonko danas stanuje sa sinom Danijelom i unukom Ivanom u Đurđeviku, Živinice.

Ana Rossi

Zvonko sa obitelji – suprugom Anom, sinom Danijelom, kćerkom Danielom, unukom Ivanom 2009.

Zvonko i Ana su u braku dobili dvoje djece - kćerku Danijelu i sina Danijela.

Danijela Rossi je rođena 16.6.1980. godine. Cijeli život radi u zdravstvu kao medicinska sestra u Domu Zdravlja Živinice. Ima sina Ivana Vukoje, rođen 20.1.2000. godine u Tuzli. Danijela danas živi i radi u Njemačkoj. Ivan Vukoje je ostao sa djedom i bratićem u Živinicama i završio je srednju medicinsku školu.

Danijela Rossi sa bratom Danijelom, 2012. Tuzla

Danijel Rossi je rođen 24.5.1984. godine u Tuzli. Završio je studije građevinarstva i radi u građevinskim kompanijama na projektnim zadacima. Živi sa ocem i sestrićem Ivanom u stanu u Živinicama. Danijel je član upravnih tijela udruženja Italijana u Tuzli.

Danijel Rossi u Živinicama 2019.

Ivan sa Zvonkom i Danijelom Rossi nakon mature 2019.

1.5. Pero Rossi je rođen 1923. godine, a vjenčao se sa Zorom rođenom 1924. godine. Pero je umro 2002. godine, a njegova supruga 1987. godine. Pero i Zora su dobili u braku dva sina – Miroslava i Vladu.

1.5.1. Miroslav Rossi je rođen 10.10.1950. godine. Poginuo je u saobraćajnoj nesreći 1971. godine.

1.5.2. Vlado Rossi je rođen 1953. godine a vjenčao se sa Cvjetom. U braku su dobili dvoje djece – sina Gorana rođen 1975. godine i kćerku Vanju rođena 1978. godine. Vlado sa obitelji živi i radi u Italiji.

1.6. Viktor Rossi je rođen 1925. godine, a vjenčao se sa Živkom. U braku nisu imali potomaka.

1.7. Jozo Rossi je najmlađi sin Pietra i Anke Rossi, rođen 15.2.1931. godine. Vjenčao se sa Marijom Ožbolt koja je rođena 26.1.1935. godine. Jozo je živio sa suprugom u Đurđeviku - Novo Naselje, a radio je u Rudniku uglja Đurđevik odakle je penzionisan. Preminuo je 9.6.2016. godine u Đurđeviku.

Jozo i Marija su u braku dobili tri kćerke – Zdenku, Jadranku i Ankicu.

Anka Rossi lijevo druga sa kćerkama, zetovima, snahama i njihovom djecom, 1967.

1.7.1. Zdenka Iličković je rođena Rossi 24.5.1955. godine, a udala se za Božu Iličković. U braku su dobili dvoje djece – sina Igora i kćerku Ivanu.

1.7.2. Jadranka Getliher je rođena Rossi 1.5.1957. godine. Udala se za Vladu Getliher i imaju dva sina - Karla i Vedrana.

1.7.3. Ankica Rossi je rođena 6.2.1962. godine, a nije se udavala i živi sa roditeljima u Đurđeviku.

Jozo sa obitelji - Jadranka, Ankica, supruga Marija, Zdenka, Jozo, 1966.

Lijevo dole - Jozo Rossi, Viktor, Rudolf Perko, Pero Rossi, Anton, Stanišić Jovo, lijevo gore - Živka, Ankica, Viktorija, Anka, Anka, Marija,1970.

Drugi potomak Domenica Rossi i Marie Catterina

2. Ferdo Rossi je umro vrlo mlad i o njemu nema informacija.

Treći potomak Domenica Rossi i Marie Catterina

3. Angelina Rossi je potomak Domenica Rossi i Marie Catterina koja je iz nepoznatih razloga ostala u Italiji kad su njeni roditelji došli u Pakrac. Nije nikad dolazila u BiH i o njoj nema informacija.

SCIOCCI

Obitelj Sciocci vodi porijeklo sa Sicilije. Obitelj je na područje Tuzle i Živinica stigla sa Cetinja. Prvi preci obitelji su Dušan Sciocci (Šoć) i njegova supruga Milica. Oboje su živjeli u Cetinju. O obitelji i obiteljskom stablu ima relativno malo informacija.

Dušan i Milica Sciocci (Šoć) su imali pet potomaka – Momčilo Momo, Miodrag, Senka, Đorđina i Smiljka.

Prvi potomak Dušana i Milice Sciocci

1. Momčilo Momo Šoć ima sinove Vojislava i Branislava i kćerke Ljiljanu i Hristinu. Umro je 1988. godine u Cetinju.

Drugi potomak Dušana i Milice Sciocci

2. Miodrag Šoć je oženjen, nema potomaka. Živi u Cetinju.

Treći potomak Dušana i Milice Sciocci

3. Senka Tufekčić je rođena Šoć u decembru 1947. godine. Udala se za Franju Tufekčića koji je bio zaposlen u rudniku Kreka. Senka je imala zdravstvenih problema i bila je u psihijatrijskog bolnici na Sokocu. Tamo je umrla i sahranjena 1994. godine. Senka i Franjo su u braku dobili dva potomka – Svjetlanu i Željka.

3.1. Svjetlana Ceca Gardaš je rođena 1967. godine. Bila je udata za Miru Gardaš. Razvedena je i živi u obiteljskoj kući na Ljubačama.

Svjetlana Gardaš

3.2. Željko Tufekčić je rođen 1974. godine. Živi u Rijeci.

Četvrti potomak Dušana i Milice Sciocci

4. Đorđina Čabraja, rođena je Sciocci 15.6.1939. godine. Đorđina je radila u PTK, Pivari i Kvin u računovodstvu i otišla u invalidsku penziju. Veći dio života je bila nepokretna, bolujući od multipla skleroze. Bila je udata za Antu Čabraja iz Graca kod Dervente. Anto je radio na željeznici u Ljubačama i Živinicama. Umro je 2003. godine. Đorđina je živjela u stanu u Živinicama, a o njoj se brinula sestra Smiljka. Đorđina Čabraja je umrla 28.2.2016. godine u Živicama, gdje je i sahranjena.

Đorđina Čabraja 2014.

Đorđina ima jednog potomka - Toni Čabraja.

4.1. Toni Čabraja je rođen 1960. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli. Bio je član tuzlanskih pop grupa Bravo i Terusi kao bas gitarista. Pravni fakultet završio je u Sarajevu, a advokatsku karijeru napravio u Beogradu. Vjenčao se sa Aleksandrom i žive u Zemunu.

Toni i Aleksandra Čabraja

Peti potomak Dušana i Milice Sciocci

5. Smiljka Šoć je rođena 23.2.1944. godine. Radila je u fabrici namještaja Konjuh Živinice i odatle otišla u penziju. Imala je dva braka, a nakon razvoda živjela je uglavnom sa sestrom Đorđinom. Preživjela je veći broj operacija koje su ostavile ozbiljne posljedice na njeno zdravlje. Pored vlastitih zdravstvenih problema i permanentne brige o nepokretnoj sestri, Smiljka je sve više osjećala psihičke poteškoće koje su dodatno usložnjavale njihov zajednički život. Umrla je 5.3.2016. godine u Živicama, samo pet dana nakon smrti sestre. Sahranjena je na gradskom groblju u Živinicama. Nije imala potomaka.

Smiljka Šoć u Žinicama 2014.

U stanu sestara Đorđine i Smiljke – posjeta članova udruženja Italijana iz Tuzle i Živinica

SEGAT

Građa za opis obitelji Segat je nastala na osnovu zabilješki, dokumenata, fotografija i drugih pisanih izvora, kao i na osnovu razgovora sa potomcima, koji su na osnovu vrlo skromnih sjećanja povezali neke datume, činjenice i pomogli da se dobije jasnija slika o članovima obitelji Segat. Primarno su korišteni izvori informacija iz knjige „Stoljeće Italijana u Tuzli“ 2010. godine i obiteljska stabla koja su izradili članovi obitelji Segat. Značajne podatke o obitelji Segat dao je Jakov Mott, koji je iz samo njemu znanih razloga bilježio događaje vezane za porodicu Segat od rođenja, vjenčanja, rađanja djece do smrti.

Najveća nepoznanica o dolasku obitelji Segat u Tuzlu je ta što se pouzdano ne zna da li su Ivan Giovani Battista Segat i Lucia Bancher, njegova supruga, dakle roditelji prvih potomaka, došli u Bosnu, živjeli u Solini i umrli od kolere 1893. godine, kako to piše u Mottovim zabilješkama. Informacije prikupljene iz crkvenih matičnih knjiga u Trentu ukazuju na datume i osobe predaka koji su živjeli u provinciji Trentino, od kojih su neki došli na prostore Tuzle.

Prvi evidentiran član obitelji Segat čiji su potomci današnje obitelji Segat u Tuzli i BiH, je Giovanni Batista rođen 9.5.1760. godine, umro 25.11.1784. godine. Vjenčao se dana 31.8.1823. godine sa Bernardin Cattarina fu Francesco rođena 20.10.1762. godine. Njihov potomak je Francesco, rođen 28.12.1790. godine koji je umro 10.4.1867. godine. Vjenčao se dana 16.11.1819. godine sa Zanettal Francesca fu Leonardo rođena 17.9.1793. godine. Ona je umrla 3.9.1850. godine. Francesco je imao braću i sestre: Giacomo rođen 11.1.1789. godine, umro 14.11.1841. godine, Francesca rođena 28.4.1794. godine, Domenica rođena 1.5.1798. godine i Giovani Battista rođen 6.8.1805. godine.

Francesco i Francesca su imali sina Giovani Battista rođen 14.7.1822. godine, umro 7.5.1883. godine. Vjenčao se dana 12.1.1836. godine sa Fachin Maria di Bortolo rođena 15.1.1804. godine. Umrla je 5.2.1878. godine. Giovani Battista je imao braću i sestre: Cattarina rođena 22.11.1836. godine, Francesca rođena 26.8.1825. godine, M. Domenica rođena 21.12.1827. godine, Leonardo Valentino rođen 14.2.1830. godine i Giacomo Antonio rođena 4.6.1832. godine, umro u Mađarskoj.

Giovani Battista i Maria di Bortolo su imali sina Giovani Battista rođen 21.7.1839. godine i umro 24.10.1893. godine. Giovani Battista (sin od Giovanni Battista) se vjenčao dana 1.2.1866. godine sa Bancher Lucia fu Simone e

Cattarina Cemin koja je rođena 12.4.1845. godine, a umrla 14.10.1893. godine. **Giovani Battista i Bancher Lucia** su došli i živjeli u BiH.

Giovani je imao braću i sestre: M. Cattarina rođena 17.7.1836. godine u Italiji, Giovani Battista rođen 11.9.1837. godine a umro 5.4.1838. godine u Italiji, M. Domenica rođena 17.4.1841. godine u Italiji, M. Margarita rođena 27.6.1843. godine a umrla 20.11.1843. godine u Italiji, Bortolo rođen 10.7.1845. godine a umro 14.4.1875. godine u Italiji koji je bio vjenčan svega par mjeseci prije smrti 7.1.1875. godine sa Guaitarel Giovanna di Lorenzo.

Giovani Ivan Battista Segat je prvi iz obitelji Segat koji je došao u Tuzlu. Giovani Ivan Battista Segat je rođen 21.7.1839. godine. Umro je 24.10.1893. godine, nekoliko dana nakon smrti supruge Lucie. Vjenčao se 1.2.1866. godine sa Lucia Bancher. Bancher Lucia fu Simone e Cattarina Cemin je rođena 12.4.1845. godine. Umrla je 14.10.1893. godine. Ivan i Lucija su prema zapisima Jakova Motta, umrli od kolere u naselju Solina Tuzla i nemaju grobnog mjesta. Vjerovatno su bili sahranjenu u zajedničku grobnicu s obzirom na epidemiju kolere koja je vladala u Tuzli pa su se, zbog masovnosti, mrtvi sahranjivali u zajedničke grobnice. Oboje su rođeni u Siroru, Primiero - Tirol, Italija. Jedno vrijeme su boravili u Češkoj. Tamo su i rođeni neki od prvih potomaka Giovani Ivana i Lucije Segat. U potomstvu obitelji Segat često se sreću ista imena, jer je postojala tradicija davanja imena po najbližim srodnicima, što je često dovodilo do zabune o kojim osobama se tačno radi.

U BiH je živjelo 10 potomaka Giovani Ivana Segat i Lucie Bancher Segat, a to su:

1. Giovani Battista rođen 1871. godine,
2. Simone rođen 1875. godine, umro 1877. sa dvije godine,
3. Giovani Battista rođen 1876. godine,
4. Maria rođena 1878. godine,
5. Cattarina rođena 1881. godine,
6. Simone rođen 1882. godine,
7. Elisabetta rođena 1884. godine,
8. Angelo rođen 1887. godine u Tuzli,
9. Lucia 1888. godine u Tuzli i
10. Giacomo 1891. godine u Tuzli.

Prvi potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

1. Giovani Battista Ivan Johan Segat je rođen je 1871. godine u Tirolu. Živio je u Tuzli. Radio je u Solani kao zidar. Bio je vjenčan sa Marijom Salinger o kojoj nema podataka. Godine 1928. Giovanni je sa obitelji otišao u Argentinu, gdje je i umro 1948. godine. U braku je imao osmero djece. Sva djeca, osim kćerke Johane, su otišla sa roditeljima u Argentinu i tamo žive. Kćerka Johana je ostala u Tuzli sve do smrti.

TARJETA POSTAL
UNION POSTALE UNIVERSELLE
Segat Battista (Bosna)

Dopisnica koju je Giovani Battista Segat poslao iz Argentine 1911. Jacomo Mottu u Tuzlu

Giovani Battista Segat i Maria Salinger su imali osam potomaka – Johana, Rosa, Stefan, Štefi, Rudolf, Adela, Ana i Marta.

1.1. Johana Đurđek je kćerka Giovania i Marije Segat rođena 7.3.1906. godine u Simin Hanu, Tuzla. Umrla je 3.9.1982. godine u Tuzli. Bila je udata za Antu Bracu Đurđek, rođen 1903. godine, koji je radio kao predradnik na separaciji uglja Kreka. Umro je u martu 1955. godine u Tuzli i sahranjen uz velike počasti, jer je bio cjeloživotni dobrovoljni vatrogasac u Kreki. Johana je bila samouka šnajderica i tako je zarađivala za svoje domaćinstvo.

Johana Đurđek rođena Segat

Sve do smrti, Johana je živjela u kući sa obitelji kćerke Dragice u Miladijama, Tuzla.

"Kafa na štokrli " u dvorištu Marije Tomašek Hadžiahmetović - s desna: Johana Đurđek, Dragica Jelisić Mijatović, Šefka Jurida, Zinka Kunosić, Marija Hadžiahmetović Tomašek (baka Eldara Hadžiahmetovića), Bojana Mihajlović, Marija Jurida i sa loptom Željko Mijatović, u Kreki 1960. godine – fotografija Krečanina Eldara Hadžiahmetovića.

Fotografija nastala u dvorištu Marije Tomašek Hadžiahmetović 1960. godine u Kolonama Kreke, s lijeva u autiću Vesna Salihspahić, na autiću Željko Mijatović, Dragica Jelisić Mijatović, Marija Tomašek Hadžiahmetović, Dana Salihspahić, Mito Salihspahić, Zinka Hadžiahmetović Kunosić, Johana Đurđek, Marija Krejči Jurida, stoje s lijeva Bojana Mihajlović i Pero Jelisić – u povodu promocije ručno rađenog autića sa Perinim crtežom Švrće.

Johana i Anto Đurđek su imali u braku sina Zdravku, a usvojili su i odgojili Peru i Dragicu Jelisić, koji su ostali bez roditelja tokom Drugog svjetskog rata.

1.1.1. Zdravko Đurđek je rođen 2.9.1928. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju, ali je nije završio jer se uključio u NOB. Bio je borac Tuzlanskog partizanskog odreda. Poginuo je u maju 1944. godine u borbi protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije u Breziku kod Srebrenika.

Johana i Braco Đurđek je obitelj poznata po humanosti koju su pokazali 1945. godine kad su usvojili Dragicu i Peru Jelisić, čiji su roditelji stradali u toku Drugog svjetskog rata. Johana je usvojenu djecu odgojila kao svoju i školovanjem omogućila da Dragica i Pero budu poštovani članovi zajednice, posebno Kreke gdje su živjeli.

Johana i Anto Đurđek

Johana i Anto Đurđek sa Dragicom i Perom Jelisić

1.1.2. Dragica Mijatović rođena je Jelisić 10.2.1934. godine u Ajdanovićima kod Olova. Nakon školovanja radila je kao učiteljica u osnovnoj školi u Kreki. Dragica se udala za Milana Mijatovića rođen 28.6.1931. godine u Bosanskoj Krupi, a umro je 10.4.2016. godine u Novoj Topoli. Dragica živi u Novoj Topoli.

Obitelj Mijatović

Dragica i Milan Mijatović sa kćerkom Rankom 2014.

Johana Đurđek, Milan i Dragica Mijatović

Dragica i Milan Mijatović su u braku dobili sina Željku i kćerku Ranku.

Željko Mijatović je rođen 23.5.1957. godine u Tuzli. Živi i radi u Tuzli kao arhitekta u privatnoj kompaniji. Vjenčao se sa Anitom rođena 16.6.1956. godine u Tuzli. Anita je završila studije arhitekture. Profesorica je u Građevinskoj školi u Tuzli. Željko i Anita su u braku dobili sina Mladena i kćerku Maju. Mladen Mijatović je rođen 26.12.1986. godine. Završio je Mašinsku školu u Tuzli, bez stalnog je zaposlenja. Nema svoju obitelj. Maja Mijatović je rođena 27.3.1989. godine, završila je Građevinsku školu i upisala master studije. Nema svoju obitelj. Ranka Džaferović rođena je Mijatović 22.10.1959. godine u Tuzli, gdje se školovala i radila. Udala se za školskog druga iz Elektrotehničke škole Mustafu Džaferovića. Mustafa je rođen u Tuzli 24.9.1959. godine. Bavi se poduzetništvom. Ranka i Mustafa Džaferović imaju sina Zlatka rođen 29.8.1981. godine u Tuzli i kćerku Mirnu rođena 11.8.1988. godine u Tuzli. Mirna živi sa partnerom Adnanom Hasanagićem koji je rođen 30.10.1985. godine u Tuzli. Ranka i Mustafa žive u kući u Miladijama i imaju džukca Negru staru 7 godina.

Ranka i Mustafa Džaferović 9.9.2018.

Na fotografiji s lijeva Tanja Hadžiahmetović Kadić, Pero Jelisić, Eldar Hadžiahmetović, Željko Mijatović, Željkova supruga, čuče Ranka Mijatović i njena kćerka, u pozadini Sanel Hadžiahmetović Jurida, slikano na otvaranju spomenika "Suza" čiji je autor Pero Jelisić.

1.1.3. Pero Jelisić je rođen 1939. godine, a sa sestrom Dragicom proveo je djetinjstvo u Tuzli gdje se i školovao. Godine 1964. završio je studije likovne umjetnosti i dobio zvanje akademskog kipara u Zagrebu, a postdiplomske studije je završio 1967. godine u Majstorskoj radionici prof. Vanje Radauša u Zagrebu. Svoje radove je izlagao na više od 100 grupnih i samostalnih izložbi u velikom broju država. Prvu izložbu je imao u Tuzli 1968. godine, a njegov rad „Suza“ se nalazi u Tuzli u sjećanje na stradanje Jevreja tokom Drugog svjetskog rata. U Zagrebu se 1969. godine vjenčao sa Brankom Ferenčinom, a u braku su dobili kćerku Maju i sina Davora.

Dragica i Pero Jelisić

Pero Jelisić sa suprugom Brankom koja drži kćerku Maju i jedna od sestara Johane Đurđek rođene Segat

Pero Jelisić u studiju

Obitelj Jelisić Branka, Pero, Maja i Davor

Svoja sjećanja na život u obitelji Đurđek opisao je Pero Jelisić, akademski kipar, na svoj način koji je knjigom podijeljen sa svim čitaocima.

Obitelj Đurđek

U Drugom svjetskom ratu nas petero djece ostalo je bez oca i majke, Krsto i Desa. Sve nam je spaljeno, kuća, štale, kolibe itd. u selu Ajdinovićima nedaleko od Olova. Rano djetinjstvo duboko je urezano u moje sjećanje. U decembru 1945. godine, grupa male djece ostalih bez roditelja našla su se u Olovu u vagonu tzv. "G" kola i pošla za Tuzlu. Putovanje je dugo trajalo. U Tuzli smo smješteni u jednoj prostoriji. Bili smo ograđeni ogradicom a navečer su nas promatrali razni nepoznati ljudi i razgovarali. Sjećam se jednog visokog čovjeka - M. Suljetović koji je uzviknuo "Ja ću onog mrkog". To je bio Osman Zukić, koji je stajao blizu mene, a sjećam ga se iz vagona. On je imao i brata Tahira, starijeg od sebe. Sutradan je nas nekoliko djece stavljeno u fijaker i pošli smo u Kreku. Sjećam se, prošli smo pored separacije i tvornice špirita, a od zadruge smo skrenuli u donju rudarsku kolonu.

To su prizemnice u nizu, s lijeve i desne strane ceste, građene još za vrijeme Austro-ugarske, a postoje i danas. Stali smo na početak ulice. Češka obitelj Žila s desne strane ceste uzela je malog dječaka Momu Stanišića koji je još tepao - nije čisto govorio. S lijeve strane ceste slovenačka obitelj Smolej uzela je Mominog starijeg brata Radivoja koji je bio jače fizičke građe. Na sredini kolone ponovno smo se zaustavili, mlada gospođa Johana Đurđek toplo me je prigrlila u naručje i ponijela u dvorište kuće s lijeve strane ceste gdje je stanovala. Bio sam jako uzbuđen i plakao sam, jer se nisam želio odvojiti od svoje starije sestre Dragice, koja je ostala u fijakeru i otišla dalje. Nisam se nikako smirivao. Sve sam odbijao, a bio je badnjak 24.12.1945. godine.

Predvečer je tetka Johana, kako sam je kasnije zvao, uzela komadić papira i olovkom napisala: "Draga Marta, brat i sestra se ne mogu razdvojiti. Ili mi pošalji Dragicu ili uzmi k sebi brata joj Peru". Cedulju je odnijela mlada djevojka iz susjedstva Cica Savić i uručila je Marti Skrobić koja je stanovala u Solani. Marta Skrobić bila je udovica sa troje djece, bila je sestra narodnog heroja Ivana Markovića - Irca, i jako aktivna u AFŽ-eu Tuzle.

Imao sam veliku sreću. Sutradan je došla moja sestra Dragica i od toga dana sretno smo živjeli u plemenitoj rudarskoj obitelji Đurđek, koja nas je svo vrijeme odgajala i školovala kao svoju rođenu djecu. Zvali smo ih tetka i striko.

Tetka Johana, Ivana, rođena Segat 1906. godine, striko Anto rođen 1903. godine, a svi su ga zvali Braco. Oni su imali sina Zdravka rođenog 1928. godine koji je kao gimnazijalac otišao u partizane i bio borac 18. hrvatske brigade. Poginuo je 1944. godine kod Srebrenika - Cerik. Tetka je bila izvrsna šnajderica sa velikim smislom za lijepo. Sama je radila iz časopisa razne krojeve i šila sve što je trebalo za djecu i odrasle, razne haljine, košulje, itd. Jednom prilikom na samom početku osnovne škole pokazala mi je gimnazijske crteže u bloku pokojnog sina Zdravka koji su mi se svidjeli. Rekla mi je da mogu na praznim listovima u bloku crtati što želim, obradovao sam se i nekoliko crteža sasvim sam vjerno gledajući precrtao. Kada ih je vidjela tetka iznenađena, oduševljeno je rekla "Ti ćeš Perice biti umjetnik". To su primijetile i učiteljice u školi, učiteljica Zorislava Kovačević u II razredu osnovne škole. Davala mi je materijal za crtanje raznih očiglednih sredstava koja je stavljala na zid, a koristili smo ih u nastavi.

Tetka mi je često govorila kako je ponosna i da jedva čeka roditeljski sastanak, zapravo uživala je pred ostalim roditeljima slušajući učiteljičine hvalospjeve o meni kao odlikašu i mom smislu za umjetnost. Učiteljica Zorislava Kovačević mnogima je u Tuzli pokazivala moje radove, pa i nastavniku crtanja u gimnaziji i učiteljskoj školi Dragiši Trifkoviću. Poslije osmogodišnje škole pošao sam u učiteljsku školu u Tuzli, gdje sam jako mnogo crtao i slikao. Poznati slikar Ismet Mujezinović rekao mi je kao najmlađem polazniku likovne sekcije koju je on vodio (pri Radničkom univerzitetu u Tuzli) da poslije završene učiteljske škole, obavezno moram ići na likovnu akademiju u Zagreb, što sam i učinio. Kako sam od djetinjstva puno slikao i modelirao i u tome posebno uživao, nisam imao problem položiti tada jako težak prijemni ispit na Likovnoj akademiji. Imao sam i veliku sreću, modelirali smo portrete po živom modelu u čemu sam imao veliko iskustvo. Uspio sam u kratkom vremenu izmodelirati portret u glini i oduševiti profesore (Augustinčić, Kršinić, Radauš, Sobolić). Već prvi dan saznao sam od profesora da ću biti primljen, uz napomenu da pazim da netko ne sruši moj rad. Prijemni se polagao osam dana. Od svih kandidata odabranih iz čitave Jugoslavije (tri prostorije), na kiparstvo su, te godine, primljena samo nas trojica studenata (Kruno Bošnjak, Ranko Stajić i ja). Tih pet godina studiranja na likovnoj akademiji u Zagrebu (1959 - 1964) najljepši je i poseban period u mom životu, koji je prošao vrlo brzo kao u najljepšem snu. Tako je i poslije Akademije, brzo prošlo tri godine post-diplomskog studija kao suradnik u Majstorskoj radionici V. Radauša u Zagrebu od 1964. do 1967. godine. Šest godina sam bio profesor likovnog u Učiteljskoj školi i Gimnaziji u Tuzli. Zahvalio se na dobivenoj katedri na Pedagoškoj akademiji u Tuzli.

Slijedila su mnoga grupna i samostalna izlaganja i nagrade u našoj zemlji i inozemstvu, kao i rad na ciklusima skulptura na temu voda / KAPLJICA / i vatra /PLAMEN/.

Kapljica je više puta nagrađivana skulptura, a Tuzli, gradu svoga djetinjstva i mladosti poklonio sam "Kapljicu-suzu" za sve žrtve Jasenovca, koja se nalazi na bivšoj željezničkoj stanici. Među mnogim nagradama, iz istoga ciklusa, još jedna velika "Suza" (veličine 4 m) osvojila je 1. nagradu za spomenik žrtvama rata u Glini u čijem centru se nalazi, a također skulpture iz ova dva ciklusa su među mojim najnagrađivanijim radovima.

Posebno sam ponosan i na nagradu na međunarodnom natječaju za spomenik Nikole Tesle u Pragu. Od mojih skulptura, još bih istaknuo najveći opus skulptura posvećen Nikoli Tesli za njegov 150. rođendan. Ta je izložba obišla nekoliko gradova Hrvatske (Zagreb, Rijeka i Vukovar), dok je u Zagrebu bila u Gradskoj skupštini kao dio moje retrospektive, a također je i Hrvatska Akademije Znanosti i Umjetnosti (HAZU) prepoznala njenu vrijednost, te me pozvala da svoje radove izložim u njihovim prostorijama uz godišnjicu primanja Nikole Tesle u HAZU. Mojih šest skulptura je bilo uključeno u veliku izložbu "Nikola Tesla - Mind of the Future". Za inovacije na temu Nikole Tesle u skulpturi dobio sam prvu nagradu Udruge "Nikola Tesla genij za budućnost", te priznanje Društva inovatora Hrvatske. Osnovao sam sa prijateljima udrugu "Nikola Tesla Astralni Genij" koja je vrlo aktivna.

Sestra Dragica je poslije osnovne škole završila Nižu gimnaziju, a zatim Učiteljsku školu u Tuzli. Godine 1955. sretno se udala za Milana Mijatovića, isto učitelja. Radili su neko vrijeme na selu - Bašigovci i Dokanj. Nakon toga svoj radni vijek proveli su radeći po školama u Kreki. Nedugo poslije trodnevnog slavlja udaje sestre Dragice 1955. godine, iznenada je na poslu u 53. godini života od moždanog udara umro naš striko. Striko nikada nije išao doktorima. Zapamćen je kao dobar, jednostavan i pravedan čovjek, spreman svakom pomoći. Bio je cijenjen u društvu, a posebno kod svojih radnika na separaciji uglja u Kreki, čiji je bio nadzornik, zato nije ni čudo što je imao do tada nezapamćen veličanstven sprovod. Posebno su se istakle brojne kolone vatrogasaca, čiji je bio i sam istaknuti dugogodišnji član sa medaljom preko 30 godina članstva u Dobrovoljnom vatrogasnom društvu Kreka. Poslije strikine smrti 1955. godine zajedno smo svi nastavili živjeti kod tetke Johane, koja je s velikom ljubavi kao baka odgajala pristiglu unučad Željka Mijatovića koji je rođen 1957. godine i Ranku rođena 1959. godine, koji su kasnije zasnovali i svoje obitelji. Željko sa Anitom ima Mladena i Maju, a Ranka sa Mustafom Džaferović imaju Mirnu i Zlatka.

Ja sam se oženio u Zagrebu 1969. godine sa Brankom Ferenčinom i dobili smo kćerku Maju i sina Davora. Tetka Johana je bila sretna kao baka. Često smo se posjećivali u Tuzli ili u Zagrebu sve do njene smrti 3.9.1982. godine. Sahranili smo je u zajedničkoj grobnici sa strikom na tuzlanskom groblju.

Tetka Johana imala je tri sestre - Ankicu, Rozu i Martu, i brata Štefana koji su sa roditeljima otišli u Argentinu i tamo ostali živjeti. U Argentinu su odlazili u dva navrata 1914. i 1928. godine. Prvi put je tetka, kao mala djevojčica bila sa roditeljima u Argentini, a drugi put je ostala u Kreki, jer se udala za striku. Dopisivanja su nastavljena, ali ne često. Brat "onkl" Štefan nije imao snage sam pisati. On je otišao u Argentinu u 18. godini. Bio je istaknuti vježbač u Sokolani Kreka. Tada je obećao da će za 50 godina ponovo posjetiti Kreku - sestru, i to je ostvario.

Jednoga dana 1978. godine iznenada se nenajavljen pojavio na vratima kuće u Miladijama. Tetka mu je otvorila vrata i odmah su se prepoznali. Iako u godinama (68) ostao je vitalan i čvrst (stoj na glavi je pravio bez problema). Plesao je s nama, Rankom i Mustafom koji su se tada još zabavljali. Prije njega tetkina sestra Ankica došla je s mužem u Zagreb kod nas, što se vidi na fotografijama. Maja je bila u jastuku. Godine 2011. posjetila nas je i strikina rođaka Elza koja također živi u Argentini u Meuguenu. Bila je oduševljena načinom na koji je bila primljena.

Tetka i striko bili su primjer humanista. U ljeto 1951. godine mladi novinar Stanislav Kovačević Staćo došao je biciklom k nama u Kreku da upozna obitelj Đurđek i nas dvoje usvojene sretne siročadi. Napisao je divan članak, čitavu stranicu, o nama u sarajevskom Oslobođenju sa našom fotografijom. Bio sam tada 6. razred osnovne škole, a Dragica drugi razred srednje učiteljske škole. Novinar je bio upoznat o mojoj ranoj sklonosti za umjetnost i zahvaljujući njemu ostao je sačuvan snimak moje skulpture iz III razreda osnovne škole. To je mala bista (osušena glina) lik Tita. Nažalost, ostali portreti iz tog perioda nisu bili očuvani, a bilo ih je puno - Lenjin i Staljin, glava dječaka, djevojaka i dr.

Striko je čitavo vrijeme radio kao nadzornik na separaciji u Kreki, a tetka je neumorno šila i time puno pomogla našoj egzistenciji.

Pero Jelisić u svojim sjećanjima navodi da je Johana imala tri sestre - Ankicu, Rozu i Martu, i brata Štefana. U obiteljskim arhivama su evidentirani još neki potomci obitelji Segat. Svi potomci Giovanni Battista Segat i Maria Salinger, osim Johane, žive u Argentini. O njima nema podataka, osim podataka koje je naveo Pero Jelisić da je Štefi Segat dolazio u Kreku 1978. godine da posjeti sestru Johanu. Obitelj Pere Jelisića posjetila je u Zagrebu i jedna od sestara Johane, što je zabilježeno na fotografiji u tekstu o obitelji Pere Jelisića.

Sedam potomaka Giovanni Battista Segat i Maria Salinger žive u Argentini (navedeni u nastavku teksta 1.2. do 1.8).

1.2. Rosa Segat je rođena 1908. godine.
1.3. Stefan Segat je rođen 1908. godine.
1.4. Štefi Štefan Segat – nama podataka.
1.5. Rudolf Segat, rođen 1913. godine, umro 1923. godine.
1.6. Adela Segat rođena 1915. godine, a umrla 1916. godine.
1.7. Ana Segat rođena 1917. godine.
1.8. Marta Segat rođena 1920. godine.

Drugi potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

2. Simone Segat je drugi potomak Giovanni i Lucije Segat koji je rođen 15.4.1875. godine, a umro u drugoj godini života 1.2.1877. godine.

Treći potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

3. Giovani Battista Ivan Tita Segat je treći potomak Giovani i Lucije Segat. Giovanni Segat zvani Tita je rođen 21.12.1876. godine u Siroru. Radio je kao zidar u rudniku Bukinje i Kreka. Zanat je učio kod Goje od 1.3.1895. - 1.4.1898. godine u Tuzli. Zaposlio se 1.11.1906. kad mu je izdata diploma, u Tuzli.

Diploma Battista Segatu

Postoji sačuvan dokument po kojem mu je 30.8.1939. godine zamijenjena poslovna knjižica, u Tuzli. Giovanni Tita je boravio u Americi ili Argentini vjerovatno u periodu od 1903. - 1912. godine. Ženio se dva puta. Prva supruga je bila Marija Jurković, a druga Marija Krašner.

Marija Jurković, prva Titina supruga, rođena je u Rumi, Slavonija 27.2.1884. godine, a umrla je 8.7.1903. godine u Tuzli. Vjenčali su se 28.11.1901. godine u Tuzli. Marija Jurković je bila domaćica. Umrla je mlada i veoma su kratko bili u braku. Nisu imali potomaka. Marija je sahranjena na Katoličkom groblju u Tuzli.

Spomenik Mariji Segat rođena Jurković lijevo i spomenik krst Mariji Segat rođena Krašner, na Boriću

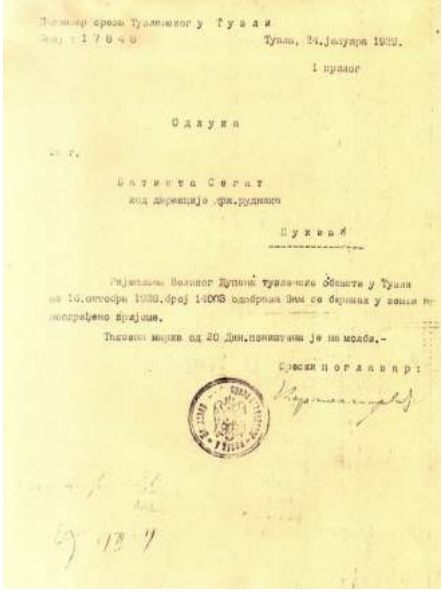

Druga supruga Tite Segata je Marija Krašner, Slovenka, rođena 28.3.1891. godine u Kraušicim, Slovenija. Njeni roditelji su otac Stjepan Krašner i majka Marija Zakli. Ivan i Marija Segat su se vjenčali 1.9.1912. godine u Tuzli. Marija Segat, rođeno Krašner je umrla 27.4.1944. godine u Miladijama, Kreka, od tifusa.

Tita Segat je bio je crn, nizak. Svake nedjelje, poslije crkve išao je na vino i kartao. Dosta dobro se slagao sa obitelji Mott. Bio je specijalista za šporete i zidanje dimnjaka. Popravljao je cipele, od lipovog drveta izrađivao je klompe, nanule i papuče. Često je išao u ribolov. Držao je svinje, guske, kravu, kokoši. Obitelj je imala baštu iza kuće. Umro je 26.4.1944. u Miladijama, Kreka od tifusa.

Odluka o odobrenju stalnog boravka

Tita i Marija rođena Krašner su imali osam potomka: Štefaniju - Mariju, Petra, Vilima, Tonu, Josipa, Stjepana i Vilima - Miku i Vilmu.

3.1. Štefanija Marija Štefica Kubinek je rođena Segat 21.6.1913. godine u Tuzli, a umrla je 2001. godine u Ivanić Gradu. Imala je šnajderski zanat, bila penzioner. Bila je vjenčana sa Josipom Jozom Kubinek koji je bio tokar. Oboje su u toku Drugog svjetskog rata bili u zarobljeništvu u Njemačkoj.

Marija Segat stoji, prvi i drugi s desna sjede Eugen i Petar Segat, a drugi s lijeva je Josip Segat, u Tuzli 1973.

Štefanija i Josip Kubinek su imali troje djece – Zdenku, Ceciliju i Antu.

3.1.1. Zdenko Kubinek živi u Ivanić Gradu.

3.1.2. Cecilija Kubinek zvana Seka živi u Zagrebu. Njena djeca sada već imaju unuke.

3.1.3. Ante Kubinek živi u Ivani Gradu.

Zdenko Kubinek na svadbi sestre Cecilie

3.2. Petar Braco Segat je rođen 19.6.1915. godine (negdje piše 15.7.1915.) u Miladijama, Kreka, Tuzla. Radio je na nalazištu nafte u Požarnici, pa poslije u rudniku Kreka. U rudnik je prešao kao ratni invalid, poslije Drugog svjetskog rata. U tom rudniku je zaradio i penziju. Počeo je zanat, ali ga nije završio. Jedno vrijeme je radio i u Srbiji. Sa društvom je pješke išao do Beograda. Za vrijeme Drugog svjetskog rata bio je u partizanima, kada je i ranjen u ruku, u predjelu zgloba. Za vrijeme rata bolovao je od tifusa. Vjenčao se 5.2.1940. godine sa Janjom Vilušić rođena 1923. godine u Morančanima kod Tuzle. Petar je umro 1977. godine, a Janja 1984. godine.

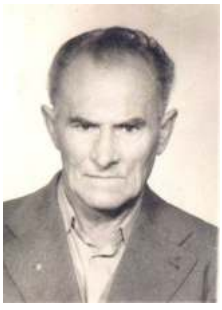

Petar Segat i Janja Segat rođena Vilušić

Petar i Janja su imali kćerku Ljubicu i sina Zdenku.

3.2.1. Ljubica Seka Pešić je rođena Segat 1942. godine u Tuzli. Živjela je u Tuzli, a kad se udala prešla je u Sarajevo, gdje je i umrla. Bila je udata za Dragoslava Dragana Pešića i s njim imala dvije kćerke Miru i Branku.

Vjenčanje Ljubice i Dragana Pešića, sa stricem Josipom i kumovima, 1960.

Ljubica i Dragan Pešić

Potomci Ljubice i Dragana Pešić su kćerke Mira Pešić, rođena 1961. godine i Branka Pešić, rođena 1963. godine. Obje žive u Sarajevu.

3.2.2. Zdenko Segat je rođen 18.3.1945. godine u Tuzli. Skoro cijeli životni vijek je proveo u rudnicima uglja Kreka. Po zanimanju je automehaničar. Aktivno se bavio fudbalom i rukometom, gajio golubove i motivisao Tihomira Knežičeka da gaji grlice. Vrsni je poznavalac mehanike automobila, te je radio na popravkama, sve dok mu je zdravlje to dozvoljavalo. Godine 2015. je imao moždani udar i od tada je lošeg zdravlja i ima ograničeno kretanje. Živi u svojoj kući iznad Gornje Kolone. O njemu se brine bračni par koji živi u istoj kući na spratu. Vjenčao se sa Radojkom

Radom rođena Radojčić u Loparama 1950. godine. Bila je službenica, uvijek staložena i spremna da pomogne gdje treba. Sve do 2015. godina učestvovala je na manifestaciji Dani italijanske kuhinje u Tuzli. Umrla je od bolesti 25.5.2015. godine i sahranjena na groblju Borić Tuzla.

Zdenko Segat 2018.

Radojka Rada Segat 2012.

Obitelj Segat Zdenko i Radojka sa djecom Sašom i Danijelom 10.7.2003.

Zdenko i Radojka Imaju dvoje djece – sina Sašu i kćerku Danijelu.

Saša Segat je rođen 14.4.1971. godine u Tuzli. Saša je završio osnovnu i srednju školu u Tuzli. Tokom ratnih događanja otišao je da živi u Njemačku i tamo se vjenčao sa Manuelom. Danas živi u blizini Nirnberga sa suprugom Manuelom i kćerkom Penelope i radi kao fizioterapeut.

Saša Segat sa suprugom Manuela i kćerkom Penelope 5.1.2009.

Danijela Segat je rođena u Tuzli 8.12.1981. godine gdje se školovala i završila Filozofski fakultet 2007. godine. Iste godine otišla je u Njemačku, gdje se udala za Sonija Cvijetića. Živi u blizini brata Saše. Bila je aktivan član Udruženja Italijana, posebno u omladinskom ogranku. Tokom rada u udruženju savladala je italijanski jezik kojim se dobro služi.

Danijela Segat Cvijetić sa suprugom Sonijem

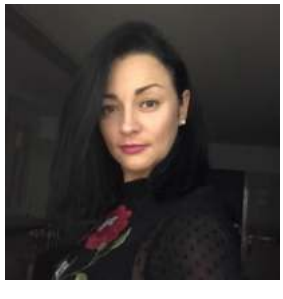

Danijela Segat 2017.

3.3. Vilim Segat je rođen 11.9.1917. u Kreki, Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne i Građanske škole - trgovačkog smjera, prvo se zaposlio kao fizički radnik Rudniku uglja Kreka, a kasnije je dobio posao trgovačkog putnika. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja NDH, Vilim je mobilisan u domobrane. Iz domobrana je pobjegao 1944. godine i stupio u redove 19. birčanske brigade. Poginuo je u novembru 1944. godine u borbama protiv njemačkih i ustaških jedinica u rejonu Rogatica - Podromanija. Sahranjen je na mjestu pogibije.

Vilim Segat u Šapcu 20.11.1937. i u toku Drugog svjetskog rata

3.4. Anton Tono Segat je rođen 17.1.1920. godine u Tuzli gdje se školovao i proveo djetinjstvo. Umro je mlad 1.12.1940. godine u Tuzli od prirodne smrt uzrokovane proširenjem srca.

3.5. Josip Joško Segat je rođen 13.3.1923. godine u Kreki, Tuzla. Joško je završio tokarski zanat. Radio je prvo u Mehaničkoj radionici. Joško je u Drugom svjetskom ratu bio u 18. hrvatskoj brigadi, sve do 1945. godine bio je partizan u NOB-u. Poslije Drugog svjetskog rata nastavio je raditi u Mehaničkoj radionici do 1960. godine. Godinu dana je kao tokar radio u rudniku Mramor, do 1962. godine. Onda je 1962. godine prešao u „Rudar“ za poslovođu radione i tu je radio do 1970. godine. Iste godine prelazi u privatni sektor u ugostiteljstvo. Držao je gostionu u Tuzli, zajedno sa bratom Štefom, do 1982. godine, kad je otišao u penziju. Bavio se ribolovom, kuglanjem, igrao domina, kartao u čitaonici u Miladijama. Godine 1960. je završio svoju kuću u Miladijama. Tu je držao kokoši, zečeve, imao baštu. Prije je držao golubove i bavio se golubarstvom. Bavio se sušenjem mesa, pravio je kobasice i čvarke, po čemu je bio poznat.

Josip je imao dva braka. Prvi put se vjenčao 1944. godine u Tuzli sa Katicom rođena Matasić 10.8.1925. godine u Lici. Katica je bila jako dobra supruga, majka i baka. U Tuzlu je došla sa starijom sestrom Anom Zupan. Ana Zupan je bila prvo

udata za Ivana Zupana u Kreki. Katica je umrla 12.11.1981. godine u Tuzli od raka.

Josip se vjenčao 1991. godine u Tuzli drugi put sa Ivankom Hudić, rođena 1930. godine u Krapinama, Hrvatska. U braku nisu imali djece, bili su starije životne dobi. Ivanka Hudić još uvijek živi u Kreki. Josip Joško Segat je umro 23.12.2007. godine u Tuzli. Sahranjen je na Boriću.

Josip i Katica Segat su imali troje djece – kćerku Željku, sina Ivicu i drugu kćerku Mariju.

3.5.1. Željka Jeličić je rođena Segat 10.10.1949. godine u Tuzli. Željka je po zanimanju službenica. Udata je za Davora Jeličića koji je rođen 1943. godine u Zagrebu. Po zanimanju je bio nadzornik za građevinske radove. Umro je u Zagrebu. Obitelj je živjela u Zagrebu.

Vjenčanje Željke i Davora Jeličića 1973. - na slici i Željkini otac Josip, majka Katica, sestra Marija, brat Ivica i ujak Petar

Željka i Davor su u braku dobili dvoje djece – sina Daria i kćerku Renatu. Dario Jeličić je rođen 6.1.1977. godine u Tuzli, živi u Zagrebu, nema obitelj. Renata Stojanović je rođena Jeličić 8.7.1973. godine u Zagrebu. Vjenčala se 19.9.1992. godine u Zagrebu sa Zoranom Stojanovićem, koji je rođen 6.1.1972. godine. Obitelj živi u Zagrebu. U braku su dobili troje djece: Danijel Stojanović, rođen 25.2.1993. godine u Zagrebu, Hrvoje Stojanović, rođen 4.11.1994. godine u Zagrebu i Tea Stojanović, rođena 12.3.2001. godine u Zagrebu.

3.5.2. Ivica Segat je rođen 20.3.1952. godine u Tuzli. Ivica je automehaničar, bio aktivan politički radnik, svirao gitaru i pjevao. Radio je u „Rudaru“, bio član Komiteta SKJ, a nakon ratnih dešavanja radio je kao sekretar u SDP-u Tuzla do kraja života. Gitara je bila Ivicin vjerni pratilac. Često je uveseljavao prijatelje svojom svirkom i dobrom pjesmom. Naročito je volio nezaboravne starogradske i dalmatinske pjesme, ali i pjesme svih žanrova. Vjenčao se 25.6.1977. godine u Tuzli sa Koviljkom Kovom. Koviljka je rođena Mićić 7.10.1952. godine u Tuzli od oca Steve Mićić i majke Nevenke Pantić. Koviljka je bila nastavnik razredne nastave, penzionisana iz OŠ „Jala“ marta 2014. godine. Ivica je umro 28.6.2008. godine u Tuzli, a Koviljka živi u Tuzli.

Ivica i Koviljka Segat u malom orkestru sa Tomislavom Dodom Križanom na kontrabasu oko 2006.

Ivica sa suprugom Koviljkom na susretu Krečana 9.12.2006. u hotelu Bristol

Ivica Segat sa obitelji april 2005.

Ivica i Koviljka su u braku dobili dvoje djece – kćerke Darju i Andreu.

Darja Juratović je rođena Segat 1.4.1979. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i završila studije diplomiranog fizioterapeuta. Vjenčala se 5.6.2004. godine u Karlovcu sa Goranom Juratović, rođen 1.7.1975. godine u Stuttgartu. Obitelj živi u Karlovcu gdje i rade Darja i Goran. U braku su dobili tri sina, svi rođeni u Karlovcu - Tin Juratović, rođen 30.8.2006. godine, Matija Juratović, rođen 25.10.2008. godine i Sven Juratović, rođen 17.11.2010. godine.

Ivica, Andrea, Darja i Koviljka Segat na Darjinoj svadbi 5.6.2004.

Darja, Goran i Tin Juratović sa Koviljkom, Ivicom i Andreom Segat 20.1.2007. u Karlovcu

Darja Juratović, rođena Segat sa suprugom i djecom

Obitelj Juratović u Karlovcu 1.4.2019. na obilježavanju 40. rođendana Darje Juratović - Tin, Sven, Goran, Matija i Darja

Andrea Segat Filipović, rođena je 13. 11. 1987. godine u Tuzli. Profesor je engleskog jezika i diplomirani ekonomista. Udala se 18.7.2015. u Tuzli za Borisa Filipovića, rođen 17.8.1987. godine u Tuzli. Borislav je saobraćajni tehničar. Od 2015. godine obitelji živi i radi u Insbruku, Austrija.

Andreino i Borisovo vjenčanje, pored Darja i Goran Juratović

U braku su dobili sina Filipa Filipovića rođen 14.7.2018. godine u Insbruku.

Andrea Segat Filipović sa suprugom Borisom i sinom Filipom 2018.

3.5.3. Marija Marela Janković je rođena Segat 1954. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Veljkom Janković, rođen 1953. godine u Zvorniku. U braku su dobili kćerke Vedranu i Ivanu.

Vedrana Segat je rođena 1984. godine u Tuzli. Udata, ima dva sina – Aleksandra, rođen 25.3.2011. godine i Nemanju, rođen 8.5.2018. godine. Ivana Segat je rođena februara 1988. godine u Tuzli. Nije se udavala i nema svoju obitelj. Cjelokupna obitelj otišla iz Tuzle 1994. godine u SAD. Žive i rade u Sjevernoj Karolini.

3.6. Stjepan Štefko Segat je rođen 13.2.1926. godine u Miladijama, Tuzla. Štefko je po zanimanju bio stolar. Radio je u nekoliko firmi, Mehaničkoj radionici i u

„Rudaru“, a od 1970. godine radio je u ugostiteljstvu zajedno sa bratom Josipom zvani Joško. Držao je gostionicu s bratom Joškom od 1970. - 1983. godine, a onda samostalno u Bukinju od 1983. godine do penzionisanja. Bavio se kuglanjem, golubarenjem, držao zečeve, imao baštu itd. Od 1944. do 1945. godine bio je učesnik NOB-a. Bio je vjenčan sa Olgom Klenovšek rođena 23.3.1928. godine u Sarajevu, koja je umrla 15.6.2011. godine u Tuzli. Olga je radila u Kamenom sudu, a kasnije je bila domaćica. Stjepan je umro je i sahranjen u Tuzli 26.9.2001. godine.

Stjepan Segat sa unukom Ivanom u Miladijama 1969.

Stjepan i Olga Segat na godišnjici braka, zajedno sa kćerkom Ljiljanom, zetom Slavkom i unukom Romanom Ivković

50 godina braka Stjepana i Olge Segat 29.3.1998., sa kćerkom Nadeždom, unukom Silvom i njenim suprugom Mehmedom i praunukom Damirom

Štefko i Olga su ima tri kćerke i sina. Kćerke su Nadežda, Mirjana i Ljilja, i sve žive u Tuzli. Sin Vilim živi u Vinkovcima sa suprugom Nevenkom, sinom Daliborom i kćerkom Nikolinom.

3.6.1. Nadežda Nada Milošević je rođena Segat 1947. godine u Beogradu. Udala se za Cvijana Miloševića, koji je rođen u Srbiji. Cvijan je umro 1991. godine, a Nadežda živi u Tuzli.

Nadežda Segat sa roditeljima 11.1.1969.

Sestre Nadežda Milošević i Ljilja Ivković u Tuzli 2016.

Nadežda i Cvijan su u braku dobili kćerku Silvu.

Silva Karamović je rođena Milošević 1969. godine. Radila je kao profesorica u OŠ „Braća Ribar“. Udala se za Mehmeda Karamovića, koji je rođen 1967. godine, a radi kao zaštitar na UKC Tuzla. U braku imaju sina Damira Karamovića, rođen 1994. godine i kćerku Mia Karamović, rođena 2000. godine.

Silva i Mehmed Karamović na vjenčanju 11.8.1993. sa Stjepanom i Olgom Segat

Rodice Romana, Maja i Silva sa svojom djecom

3.6.2. Mirjana Segat je rođena 22.6.1949. godine u Beogradu. Sve do penzionisanja radila je u obdaništu u kuhinji. Nije imala supruga, a ima kćerku Maju rođena 24.2.1981. u Tuzli. Maja se vjenčala sa Adem Softić koji je rođen u Vlasenici. Radi u trgovini. Maja i Adem Softić su u braku dobili kćerku Lejlu.

Mirjana Segat sa sestrom Nadeždom, majkom Olgom i zetom Slavkom

Mirjana Segat sa kćerkom Majom Softić

Maja Softić sa kćerkom Lejlom

3.6.3. Ljilja Ivković je rođena Segat 13.4.1952. godine u Tuzli. Ljilja je penzionisana kao trgovac. Udala se za Slavku Ivković rođen 11.3.1952. godine u Tuzli. Slavko Ivković je bio profesionalni vozač u Mljekari Tuzla, sada u penziji. Obitelj živi u Gornjoj koloni, Kreka. U braku su dobili kćerku Romanu.

Ljiljana i Slavko Ivković sa kćerkom Romanom 2018.

Ljiljana Ivković 2017.

Romana Goodwin je rođena Ivković 29.3.1977. godine u Tuzli. Udata je za Goodwin Davida, ima kćerku Aleksandria Grace Goodwin, rođena 24.4.2014. godine u Tenesi, SAD. Obitelj živi u Ilinoisu, SAD.

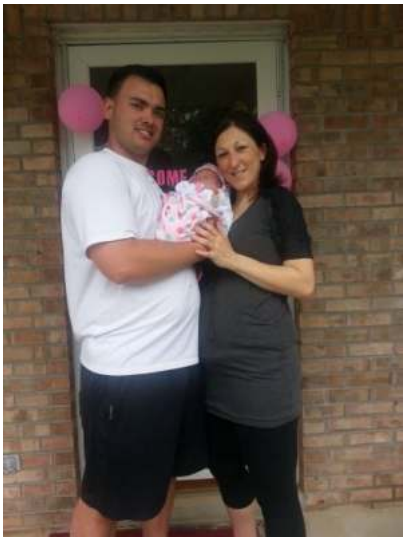

Romana i David Goodwin sa malom Grace

Aleksandria Grace Goodwin – prvi dan u školi

3.7. Vilim Miko Segat je rođen 15.9.1956. godine u Tuzli. Po zanimanju je vozač. Vjenčao se sa Nevenkom Nikolić rođena 14.1.1960. godine u Vinkovcima, Hrvatska. Nevenka je medicinska sestra i radi u bolnici u Vinkovcima. U braku su dobili sina Dalibora i kćerku Nikolinu.

3.7.1. Dalibor Segat je rođen 8.6.1981. godine u Tuzli, vjenčan sa Marijom iz Vinkovaca. U braku su dobili sina Davida i kćerku Tenu.

Dalibor Segat sa suprugom Marijom i sinom Davidom

3.7.2. Nikolina Šarčević je rođena Segat 3.5.1991. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Ivanom Šarčević iz Vinkovaca. U braku imaju sina Patrika. Obitelj živi i radi u Vinkovcima, Hrvatska, a Tuzlu su napustili 1992. godine.

Nikolina Šarčević i Dalibor Segat

3.8. Vilma Ana Miličević je rođena Segat 25.7.1931. godine u Tuzli. Nakon smrti roditelja, oko godinu dana je provela kod brata Joška. Godine 1946. otišla je sestri Štefici u Ivanić grad, gdje joj je Šteficin suprug našao posao. Radila je kao šef računovodstva u „INA“, gdje je dočekala penziju. U Zagrebu se udala 1.1.1956. godine za Ernesta Miličevića, koji je po zanimanju vozač. Živjela je u Pločama, a danas u Metkoviću.

Vilma Miličević sa sinom Damirom i Koviljkom Segat 2017.

Vilma i Ernest imaju samo sina Damira.

3.8.1. Damir Miličević je rođen 12.9.1956. godine u Zagrebu. Vjenčao se sa Paulom Puljan, rođena 1961. godine u Metkoviću. U braku su dobili troje djece Luku, Lanu i Mariju. Obitelj živi u Metkoviću, a ranije je živjela na Kleku.

Luka Miličević je rođen 10.2.1986. godine, nije oženjen i nema potomaka. Lana Batinović je rođena Miličević 12.9.1990. godine u Metkoviću. Udala se za sportistu Hrvoja Batinovića rođen 17.2.1988. godine. Obitelj živi u Njemačkoj i imaju kćerku Emu Batinović, rođena 23.9.2017. godine u Njemačkoj. Marija Ana Miličević je najmlađi potomak Damira i Paule, rođena 25.9.1996. godine u Metkoviću. Marija nije udata i nema potomaka.

Četvrti potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

4. Maria Berthold rođena je Segat 16.9.1878. godine u Siroru, Fiera di Primiero. Umrla je 9.2.1932. godine u Tuzli. Bila je udata za Franza Bertholda. Maria i Franz Anton su vjenčani 1901. godine u crkvi Sv. Petra i Pavla u Tuzli. Franz je bio Sudetski Njemac, postavljen od strane Austro-Ugarske za administratora u prvoj solani u Simin Hanu, rodom iz Gross-Chmeleschena, odakle se obitelj odselila tokom Prvog svjetskog rata u Švicarsku u Montreaux i Njemačku, Leipzig.

Marija Berthold Segat

Marija i Franz Berthold su imali potomke - Pauline, Johann, Lucia, Aloisia, Anton, Franz, Marija i Ana Berthold.

4.1. Pauline Paula Berthold je bila udata za Vidaka Lukića, trgovca iz Brčkog. Imali su kćerku i dva sina—Savku, Nedeljka i Petra.

Pauline, Maria, Anton i Aloisia Berthold sa Antonovom suprugom Olgom

4.1.1. Savka Seka Lukić rođena je 1924. godine, živi u Brčkom.

4.1.2. Nedjeljko Lukić rođen je 1922. godine, koji je umro 1950. godine od posljedica tuberkuloze.

4.1.3. Petar Lukić rođen je 16.11.1925. godine. Umro je 11.3.1999. godine u Brčkom. Petar je bio vjenčan Maricom. U braku su dobili sina Borisa rođen 1955. godine, koji ima nasljednike - Danijel rođen 8.5.1976. godine, Tatjana, rođena 4.6.1977. godine, Dejan, rođen 5.2.1993. godine i Stefan, rođen 26.4.1994. godine. Svi žive i rade u Sidney, Australija.

4.2. Johann John Berthold je živio i umro u Hibbingu, Minesota, USA. Bio je vjenčan sa Anom i imao tri potomka. Kćerka Ludmillu Berthold je umrla prije par godina, a ima žive sinove Rudolph Berthold i Frank Berthold, koji žive u Hibbing, Minesota, USA.

Johann Berthold, sa suprugom A nom i unukom Sandy (Ludmillina kćerka)

4.3. Lucia Berthold je nestala u Berlinu za vrijeme Drugog svjetskog rata.

4.4. Aloisia Luise Berthold je rođena 1914. godine u Tuzli. Umrla je 2014. godine u Linzu, Austria. Bila je udata za Gerhardt Mattausch. U braku su imali sina Eduarda.

4.4.1. Eduard Mattausch je bio vjenčan sa Elvirom, a u braku su dobili dva sina - Eduarda i Petera Mattausch.

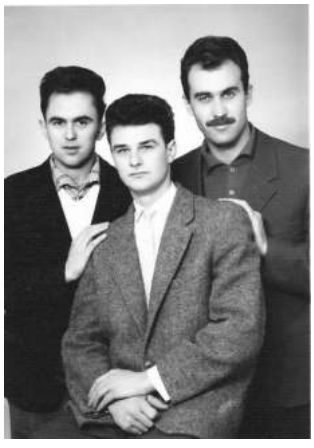

S lijeva na desno Eduard Mattausch (sin Aloisie Berthold i Gerhardta Mattauscha), Robert Berthold (sin Antona Bertholda) i Rudolf Joketović (sin Marije Berthold i Matije Joketovića)

Hilda Berthold, Linz, Austria

4.5. Anton Berthold je umro je 1960. godine u Linzu, Austrija. Anton se vjenčao sa Olgom. U braku su dobili troje djece - sin Robert Berthold i kćerke Hilda i Berta Berthold.

4.6. Franz Berthold je nestao kraj Dervente početkom Drugog svjetskog rata i o njemu nema drugih podataka.

4.7. Marija Mici Joketović rođena je Berthold 14.6.1905. godine u Tuzli. Išla je u njemačku školu. Udala se za Matija Joketović. Umrla je 29.11.1996. godine u Tuzli. Marija i Matija Joketović su imali četvoro djece Ivanku, Rudolfa, Antoniju i Branku.

Marija Berthold, gornji red, treća sa lijeve strane

Marija Berthold i unuka Marinella Joketović u Splitu 1966

Kuća u Solani gdje je stanovala Marija Mici Berthold sa djecom, nakon suprugove smrti

4.7.1. Ivanka Vanjka Mihelčić rođena je Joketović 1929. godine u Tuzli. Vjenčala se sa Dragom Mihelčić koji je umro 1984. godine u Tuzli.

Ivanka Mihelčić i Branka Ništević, sestre Rudija Joketovća, sa Borisom Lukićem (prugasta majica) sinom Petra Lukića i unukom Pauline Berthold. Sasvim desno je Frank Berthold, sin Johann Bertholda, Hibbing, Minnesota, SAD

Ivanka i Drago Mihelčić imaju dvoje djece – Gorana i Vesnu.

Goran Mihelčić je vjenčan sa Muneverom rođena Hajdarević, a imaju dva potomka – Ninu i Dragana. Nina Mihelčić je udata za Chad Broady, a ima sinove Alexa i Dariusa, živi u SAD. Dragan Dado Mihelčić je vjenčan sa Jelenom Pipan, imaju dvoje djece i žive u Torontu, Kanada.

Mihelčić Vesna je bila udata za Milana Mišu Sekulić, a oboje žive u Torontu, Kanada. U braku su dobili dvije kćerke – Tatjanu i Sonju. Tatjana Sekulić je udata za Mladen Čečo. Tatjana i Mladen imaju sina Alexandra, a obitelj živi u Torontu, Kanada. Sonja Sekulić živi u Torontu, Kanada.

4.7.2. Rudolf Rudi Joketović je rođen 11.2.1932.godine. Živi u Dubrovniku. Njegova supruga je Katarina Kaća rođena Bajt 10.11.1936. godine. Rudolf i Katarina imaju dvije kćerke, Marinella Berthoud i Anabella Joketović. Anabella je rođena i umrla 16.6.1969. godine u Tuzli.

Rudi i Kaća na prvoj slici 1968. godine. Na drugoj u identičnoj pozi, ali sa unukom Norom

Kod "Pepija" - Rudi drugi s lijeva, Tono Zamboni čuči

Rudolf Joketović 2019. u Dubrovniku i u mlađim danima

Marinella Berthoud rođena je Joketović 13.2.1964.godine u Tuzli. Udala se za Julien Berthoud. U braku imaju troje djece – Tibora, Noru i Tristana, svi rođeni u Villefranche - sur-Saone, Rhone - Alpes, Francuska. Tibor Berthoud je rođen 31.1.1999. godine, Nora Salome Berthoud rođena je 24.3.2000. godine a Tristan Berthoud je rođen 21.12.2001. godine. Obitelj živi u Sarajevu.

Marinella i Julien Berthoud

Marinella u posjeti Siroru, Fiera di Primiero 2006.

4.7.3. Antonija Joketović je rođena 1943. godine u Tuzli. Umrla je 18.10.2017. godine u Sarajevu. Nije imala potomaka.

4.7.4. Branka Nišević rođena je Joketović 1944. godine u Tuzli, bila udata za Mile Nišević. U braku su dobili dvoje djece. Mladen Nišević živi u Londonu, a Danka Nišević živi u Edinburgh, Škotska.

Potomci obitelji Segat i Bancher na vjenčanju Vesne Mihelčić - Marija Joketović sa djecom Ivankom Joketović, Rudijem, Antonijom i Brankom Joketović, Boris Lukić sin Petra, unuk Boris i snaha Marica, od tetke Pauline, Marijine starije sestre. Unuci Goran Mihelčić i Marinella Joketović. Na slici su još snahe i zetovi, Drago Mihelčić, Mile Ništević, Katarina Joketović i daljnja rodbina.

4.8. Ana Josić je rođena Berthold, a udala se za Matu Josića. Nije poznato kad je Ana rođena, niti kad je umrla. Mato je umro 1962. godine u Tuzli, a u braku su imali četvoro djece – Ivu, Miju, Antu i Vladu.

4.8.1. Ivo Josić je rođen 20.8.1934. godine u Tuzli. Umro je 12.11.2018. godine kao penzionisani elektrozavarivač. Njegova supruga Mara Josić, rođena je 3.7.1937. godine u Pelagićevu. Mara je bila domaćica, brinula se o djeci, a umrla je 10.6.1999. godine. Živjeli su u Tuzli, veći dio života u Miladijama, zgrada kod Pošte. U braku su dobili dva sina Vladu i Maria i kćerku Renatu.

Vlado Josić je rođen 5.6.1959. godine u Tuzli. Radni vijek proveo je kao sanitarni tehničar, a onda penzionisan. Živi u Tuzli. Mario Josić je rođen 15.11.1963. godine. Radi kao konobar i živi u Švicarskoj. Renata Josić je rođena 13.10.1973. godine. Po zanimaju je upravni tehničar, a samozaposlena je u nevladinom sektoru. Živi u Tuzli.

Vlado Josić i Renata Josić

4.8.2. Mijo Josić je rođen u Tuzli. Vjenčao se sa Jagodom, koja je rođena u Hercegovini. Žive u Tuzli i imaju tri potomka – Žaklina, Zoran i Vesna udato Vujić koja ima dvoje djece. Obitelj živi u Bukinju kod Tuzle.

4.8.3. Anto Josić je umro od upale pluća u Tuzli.

4.8.4. Vlado Josić je umro od bolesti u Tuzli.

Peti potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

5. Cattarina Katarina Kata Jovanović je rođena Segat 1881. godine u Tirolu. Umrla je 1945. godine u Tuzli. Bila je udata za pekara Nikolu Jovanovića. Njihovih petoro djece je umrlo. Nikola je puno pio, pa su se rastali. Nakon smrti petoro djece, Katarina i Nikola više nisu imali potomaka.

Šesti potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

6. Simone Segat je rođen 1882. godine u Češkoj, a umro je u Tirolu. Nije bio oženjen i nije imao potomaka.

Sedmi potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

7. Elisabetta Segat je bila sedmi potomak Giovannia i Lucie, i o njoj nema podataka.

Osmi potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

8. Angelo Segat je rođen 22.3.1887. godine u Tuzli. Umro je 29.3.1896. godine u 9 godini života u Tuzli.

Deveti potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

9. Lucia Segat udato Bresciaula rođena je 20.3.1888. godine u Tuzli. Umrla je u decembru 1957. godine u Bolzanu, Italija. Po nekim informacijama bila je vjenčana u Bolzanu, Italija.

Deseti potomak Giovani Segat i Lucia Bancher

10. Giacomo Jakov Segat je rođen 11.8.1891. godine u Tuzli. Radio je u rudniku Kreka, a umro je 13.12.1955. godine u Tuzli. Vjenčao se 2.11.1911. godine u Tuzli sa Karolinom Schmital rođena 5.12.1891. godine u Vlasenici od majke Berta Schmital (nema podatka za oca). Karolina je umrla 15.6.1973. godine u Kolonama u Kreki.

Jakov Segat sa kćerkom Marijom ispred kuće u Miladijama

Karolina Segat, rođena Schmital sa unukom Erikom 1960.

U braku su imali troje djece – kćerke Mariju i Francisku, i sina Eugena.

10.1. Maria Micika Segat rođena je 3.9.1919. godine u Tuzli. Bila je udata 1953. za Fritz Pöhler, rođen 22.5.1910. godine, koji je radio na željeznici. Maria je bila domaćica. Fritz je umro 2.2.1993. godine u Njemačkoj, a Maria je umrla u Njemačkoj 2006. godine.

Marija Pöhler (lijevo) sa Erikom i Valerijom kod spomenika Husinskom rudaru u Kreki

10.2. Franciska Segat je rođena 5.2.1927. godine u Tuzli. Radila je kao kuharica u osnovnim školama Solana, Miladije i Franjo Rezač. Živjela je u Miladijama, gdje su se rodile njene dvije kćerka i u Solani. U istoj kući su živjeli njeni roditelji Jakov i Karolina. Kasnije su svi skupa živjeli u stanu u Solani. Umrla je 20.6.2010. godine u Tuzli. *U rodnom listu Franciske Segat piše da joj je otac Jakob Segat, a majka Karolina Maier.*

Franciska je živjela sa kćerkama Valerijom i Erikom Segat.

Franciska Segat sa svojom bakom na krizmi

Franciska Segat desno sa kćerkama Erika lijevo i Valerija u sredini

10.2.1. Valerija Velika Segat je rođena 24.5.1947. godine u Tuzli. Završila je daktilografsku školu. Bila je zaposlena u administraciji u poduzeću „Tehnograd“. Penzionisana je 1.11.2003. godine. Nije se udavala i nema potomstvo. Živi u Tuzli.

10.2.2. Erika Segat je rođena 16.7.1950. godine u Tuzli. Nije imala potomstvo, niti se udavala. Živjela je sa sestrom Valerijom Segat cijeli svoj život. U stalnim životnim tegobama i ograničenjima, Erika je završila 4 razreda osnovne škole i nije imala nikad zaposlenje. Stalno narušenog zdravlja Erika je 28.8.2018. godine umrla od pritiska vode u organizmu. Sahranjena je na groblju Borić dva dana nakon smrti.

Erika Segat i Valerija Segat

Valerija i Erika Segat u stanu u Solani

Valerija Segat desno, u društvu Dragice Zamboni i Marije Mice Zamboni u prostorijama Udruženja Trentini u Tuzli

10.3. Eugen Segat je rođen u Kaknju 18.11.1911. godine. Umro je 14.4.1982. godine i sahranjen na tuzlanskom groblju Borić. Bio je vjenčan sa Luciom Kljuić iz Kaknja, rođena 11.5.1908. godine. Lucia je kćerka Ivana Kljujića i Ane rođene Obrdalj. Eugen je radio kao vodoinstalater, a Lucia je bila domaćica. Lucija je umrla 18.8.1985. godine u Tuzli. Eugen i Lucia su imali troje djece - Josipa, Karolinu i Karla.

Vjenčanje Eugena Segat i Lucie Kljujić 1937.

Eugen i Lucia Segat sa sinom Karlom i kćerkom Karolinom i sa Karolininom djecom Slobodanom i Slavicom 1997.

10.3.1. Josip Copan Segat rođen je 31.8.1938. godine u Kaknju. Umro je 16.11.2013. godine u Njemačkoj. Sahranjen je na groblju Borić u Tuzli. Školovao se u Školi učenika u privredi u Tuzli tokom 1955/56. godine u oblasti metalske struke. Bio je vjenčan 15.12.1974. godine sa Anom Kermezi. U braku je dobio kćerku Mariju rođena 25.8.1978. godine. Marija se udala za Željku Stjepića, a u braku imaju kćerke Daria i Iva.

Josip Copan Segat u Frankfurtu 1970.

10.3.2. Karolina Nina Segat je rođena 10.4.1941. godine u Tuzli, gdje je provela cijeli životni vijek. Radila je u Metalotehni Tuzla odakle je penzionisana. Vjenčala se 29.9.1973. godine za Dragana Radovića, rođen 19.9.1937. godine. Razvela se, a umrla je 8.9.2010. godine u Tuzli. Sahranjena je na groblju Borić u Tuzli.

Karolina Segat

Karolina i Dragan su u braku dobili dva potomka – sina Slobodana i kćerku Slavicu. Slobodan je rođen 14.4.1974. godine. Vjenčao se sa Slavicom Peričević iz Miljevine. Imaju kćerku Ninu i sina Pavla. Žive u Švedskoj.

Slavica Kulić je rođena Radović 20.5.1975. godine. Vjenčala se sa Nenadom Kulićem, a u braku imaju djecu Alek i Anđelina. Obitelj živi u Australiji.

Slavica i Nenad Kulić

S lijeva Erika Segat, Franciska Segat, Nenad i Slavica Kulić, a iza Slavice sjedi Valerija Segat

10.3.3. Karlo Segat je rođen 15.4.1950. godine u Tuzli. Karlo je cijeli radni vijek proveo u TTU Tuzla na poslovima metalske struke. Karlo Segat je istaknuti sportista koji od rane mladosti nastupa u sportskim klubovima nogometa, kuglanja i odbojke. Sa svojim klubom osvojio je prvenstvo Bosne i Hercegovine u kuglanju, a bio je viceprvak Jugoslavije u odbojci. Vjenčao se 3.9.1983. godine sa Gordanom Miletić iz Tuzle. Gordana je rođena 9.10.1960. godine, a duži niz godina radi u Bolnici Gradina kao kuharica.

Karlo je jedan od osnivača udruženja Trentini Tuzla, čiji je predsjednik bio šest godina. U vrijeme aktivnog rada u udruženju, Karlo je dao doprinos razvoju udruženje, razvoju kontakata sa udruženjem Trentini nel mondo i jačanju socijalnog programa za italijanske obitelji lošeg materijalnog stanja u Tuzli. Obitelj živi u Miladijama, Tuzla. Prvo su stanovali u zgradi pored izvora Malta, a onda u kući u Gornjoj koloni, Kreka. Karlo Segat je umro od srčanih tegoba 27.9.2014. u Tuzli i sahranjen na groblje Borić, Tuzla. Gordana je jedna od

inicijatora održavanja manifestacije „Dan italijanske kuhinje u Tuzli“ koju od 2010. godine organizuje udruženje Italijana UGIP „Rino Zandonai“ Tuzla.

Gordana i Karlo Segat sa gradonačelnikom Fiera di Primiero, Rino Zandonai i Dragan Bancher

Karlo i Gordana Segat 2014.

Članice UG italijanskog porijekla "Rino Zandonai" u Tuzli na manifestaciji „Dan italijanske kuhinje u Tuzli 2016“ - Milena Mićić Mehmedagić, Koviljka Segat, Lejla Hodžić sa kćerkom Džanom (Menegoni), Ljiljana Ivković (Segat), Gordana Segat u narodnoj nošnji, Blanka Tišma (Zamboni), Ljerka Knežičke (Zamboni), Smilja Knežiček, Sonja Knežiček (Zamboni) i Amra Alić

Karlo i Gordana su u braku dobili dva sina - Maria i Dalibora.

Mario Segat je rođen 17.6.1984. godine u Tuzli. Vjenčao se 20.9.2014. godine sa Selmom Bujak iz Tuzle, rođena 1.7.1985. godine. U braku su dobili sina Andy, rođen 5.9.2017. godine. Obitelj živi u Švicarskoj.

Obitelj Segat – Mario, Selma, Gordana i Karlo

Mario i Dalibor Segat sa rodicom Slavicom Kulić u Tuzli 2007.

Mario i Selma Segat

Andy Segat

Dalibor Segat je rođen 26.5.1987. godine u Tuzli. Godine 2018. godine vjenčao se sa Lejlom Delalić. Obitelj radi i živi u Švicarskoj.

Dalibor Segat 2007.

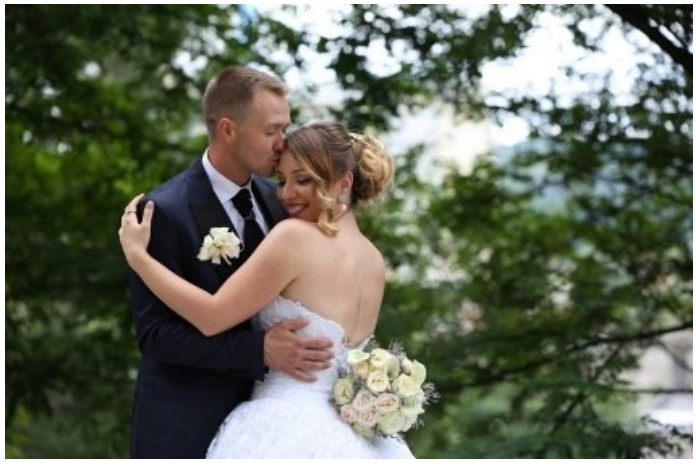

Dalibor i Lejla Segat 2018.

Gordana i Lejla Segat

SORAVIA

Stefano Humberto Camerier Soravia iz Venas di Cadore rođen je 1839. godine a vjenčao se sa Anna Maria Dall' Asta rođena 1852. godine, iz Venas di Cadore iz provincija Belluno, regija Veneto, i to su preci obitelji Soravia koja je došla i ostala da živi u Tuzli i Banja Luci. Vjenčani su 2.4.1873. godine u Venas di Cadore u crkvi San Marko. Ovaj brak obitelj nije odobravala, pa su Stefano i Anna otišli u Njemačku, potom Tuzlu i na kraju se dio obitelji nastanio u Banja Luci. Stefano Soravia je kao građevinski majstor iz Veneta preselio sa obitelji u Minhen, Njemačka, a zatim je 1886. godine doselio u Tuzlu u naselje Slavinoviće. U braku sa Anna Maria je imao osmoro djece. Djeca su rođena u različitim mjestima, u zavisnosti gdje se obitelj nalazila u vrijeme rađanja djece.

Stefano i Anna su umrli u Bosni, a nije poznat datum i mjesto. Jedan broj članova obitelji je iz Tuzle preselio u Banja Luku gdje i danas ima potomaka obitelji Soravia. Stefano Humbertovi sinovi su se, poput oca, bavili građevinarstvom. Današnji potomci obitelji Soravia rasuti su po svijetu Italija, Hrvatska, Srbija, Austrija, Njemačka, Engleska, Švedska, Španija, Slovenija.

Prvi potomak Stefano i Anna Soravia

Giuseppe Josip Bepi Soravia, najstariji je sin Stefana i Anne. Rođen je 30.3.1876. godine u Valle di Cadore. Oko 1910. godine iz Tuzle preselio je u Banja Luku i tamo ostao do smrti. U Banja Luci je 1911. godine registrovao zidarski obrt, a stanovao je u Pelagićevoj ulici 2. U Banja Luci je 1932. godine registrovao zanatsko-poduzetničku građevinsku firmu, sa sjedištem u Princa Pavla ulici 2. Iste godine je u Pelagićevoj ulici 2 registrovao i firmu za izradu predmeta od cementa i vještačkog kamena. Ova firma je prestala sa radom 31.5.1948. godine.

Josip i Tereza Soravia

Na osnovu ovlašćenja Uprave policije u Banja Luci od 26.1.1939. godine, registrovao je firmu za izvođenje građevinskih radova "Soravia Josip – graditelj", sa sjedištem u Pelagićevoj ulici 2. Vjenčao se u Tuzli sa Terezom Bogušić. Josip je umro 14.5.1948. godine u Banja Luci.

Josip i Tereza su u braku imali tri sina - Guido, Emil i Ettore, svi rođeni u Tuzli.

Josip Soravia sa Terezom i sinovi Guidom, Emilom i Ettorom

1.1. Guido Soravia je rođen 26.11.1903. godine, a umro je 1966. godine. Pohađao je četvrti razred Prve dječačke narodne osnovne škole u Banja Luci školske 1913/14 godine. Razred je završio sa dobrim uspjehom. Upisan je u I–b razred Gimnazije u Banja Luci školske 1914/15. godine. Bio je vjenčan sa Bosom s kojom nije imao potomaka.

1.2. Emil Emilio Soravia je rođen 1907. godine, a umro je 1958. godine. Emilio Soravia je 1932. otvorio zidarsku radnju u Banja Luci u Čondrića ulici 2. Istim poslom bavio se i 1942. godine. Bio je vjenčan sa Herminom. U braku su dobili dvoje djece. Kćerka Zvjezdana – Stella, ima potomke a njeni potomci imaju djecu Tanja, Stefan i Elizabeta. Sin Mario je oženjen i ima djecu Manuela, Antonio i Emil. Obitelji žive u Italiji.

1.3. Ettore Soravia je rođen 25.4.1905. godine u Tuzli. Pohađao je četvrti razred Prve dječačke narodne osnovne škole u Banja Luci školske 1915/16. godine i završio ga sa dobrim uspjehom. Školovanje je nastavio u Realnoj gimnaziji u Banja Luci, gdje je maturirao 1927. godine. Parfumerijsku radnju registrovao je u Banja Luci 28.11.1942. godine, a radnja je zatvorena 12.10.1945. godine. Obiteljski izvori navode da je stradao u Drugom svjetskom ratu.

Drugi potomak Stefano i Anna Soravia

2. Orsola Soravia je kćerka Stefano i Anna Soravia rođena 1879. godine u Venas di Cadore, a umrla je kao dijete 1881. godine.

Treći potomak Stefano i Anna Soravia

3. Enrico Soravia, rođen je u Minhenu, po profesiji je bio slastičar. Imao je sina Alfonsa koji je umro u dvadesetprvoj godini, a kćerka Felicita (Feliee) se udala u Pančevo. Felicita ima kćerku Gordanu i sina Borisa Ognjenovića koji žive u Srbiji.

Četvrti potomak Stefano i Anna Soravia

4. Stefan Soravia rođen u Minhenu, a živio je u Travniku. Imao je svoju trgovinu. Njegova djeca su Elza i Emil, a unuci Stipo, Meri i Jurica. Obitelji žive u Njemačkoj.

Stefan sa suprugom ispred radnje u Travniku 1915.

Peti potomak Stefano i Anna Soravia

5. Adele Soravia je rođena u Minhenu, bila je udata za Austrijanca Wiliama Grandvolda, a u braku su imali dvije kćerke Adelu Adi i Elenu Elli. Obitelji obje kćerke žive u Austriji.

Adela Soravia 22.9.1939.

Šesti potomak Stefano i Anna Soravia

6. Quintino Emanuel Soravia rođen je u Minhenu 10.9.1884. godine, a umro 9.1.1974. godine u Banja Luci. U Tuzli je završio osnovnu školu, radio kao zidar, govorio italijanski, njemački i srpskohrvatski jezik. Kad je obitelj doselila u Tuzlu živjeli su u italijanskoj koloniji u Slavinovićima - naselju u Tuzli. Vjenčao se sa Italijankom Adelom Madalenom rođena Florida iz Forno di Sotto, provincija Tolmezzo, regija Friuli Venezia Giulia. Zidarske poslove je radio od 1900. godine. Kod Josipa Soravie radio je zajedno sa sinom Stefanom od marta 1936. godine. Kad je obitelj doselila u Banja Luku stanovao je u Ulici princa Pavla 41. Sva Emanuelova djeca su završila Malu maturu. Stariji dječaci su pohađali školu i zanat u samostanu Maria Zvijezda u Trapistima. Djevojčice su pohađale školu Ženske građanske škole sestara Dragocjene krvi u Banja Luci. U kući se govorio italijanski sa furlanskim dijalektom i njemački jezik. Kad su djeca krenula u školu niko od djece nije znao srpsko-hrvatski jezik.

Na fotografiji lijevo Porodica Emanuela Soravia prvi red Lina, Emanuel, Stella, Ernest, Piero, Adele, Bianka, drugi red Bruno, Jolanda, Stefan i Anna Maria
Obiteljska fotografija Emanuel Soravia desetak godina kasnije

Emanuele i Adela Madalena su u braku imali devetoro djece, svi rođeni u Tuzli – Anu, Stefana, Jolandu, Brunu, Mariu Stella, Biancu, Linu, Ernesta i Piera.

6.1. Anna Maria, rođena 1912. godine, a umrla 1988. godine. Bila vjenčana sa Josipom Han Mađar porijeklom iz Vojvodine. U braku su imali jednu kćerku Melitu.

6.1.1 Melita Radman, rođena je Han 1933. godine, a umrla je 2009. godine. Bila je udata za Zvonku Radmana, sa kojim ima dvoje djece – Renatu i Eduarda. Renata ima kćerku Mirelu, živi u Minhenu, Njemačka. Eduard ima kćerke. Andrea ima sina Danilo i Irena, a obitelj živi u Banja Luci.

6.2. Stefano Soravia je rođen 16.3.1914. godine, a umro je 1975. godine. Radio je kao zidar, zajedno sa ocem i stricem od 1933. godine. Bio je dobar i sposoban majstor, a zanat i umijeće naslijedio je od oca. Vjenčao se sa Ankicom Klenovski s kojom ima dvije kćerke.

6.2.1. Olga Golubović, udata je za Krunoslava Golubovića, a ima sina Darku i unuka Bianku. Obitelj živi u Italiji.

6.2.2 Adela Bruneta Krivokuća, rođena je Soravia 1944. godine, a umrla je 2017. godine. Bila je udata za Branu Krivokuću sa kojim ima kćerku Anitu. Kćerka Anita ima sina Nemanju i kćerku Natašu, obitelj živi u Banja Luci.

6.3. Jolanda Norma Mastnak rođena je Soravia 1915. godine, a umrla je 1997. godine. Završila je krojački zanata, a udala se za Slovenca Oskara Mastnaka. Jolandin suprug Oskar nestao je u toku Drugog svjetskog rata. U braku su dobili sinove Miroslava i Želimira.

6.3.1. Miroslav Mastnak je rođen 1941. godine a vjenčao se sa Milkom, a ima kćerku Željku i sina Borisa. Željka se udala za Nazila Mašića, a u braku imaju dva sina – Adnana i Armina. Miroslav i Milka imaju i sina Borisa koji je vjenčan sa Duškom, i ima djecu Roberta i Helenu. Obitelj živi u Malme u Švedskoj.

6.3.2. Želimir Mastnak rođen 1944. godine vjenčao se sa Mujesirom, a u braku imaju kćerku Simonu i sina Željku. Obitelj živi u Londonu u Engleskoj.

6.4. Bruno Soravia je rođen 1918. godine, a umro je 1951. godine. Poslije Drugog svjetskog rata odlazi da živi u Italiju. Vjenčao se sa Italijankom Natalinom, a u braku su dobili sina Romana. Bruno 1951. godine polazi na put u Banja Luku u posjetu roditeljima, a stjecajem nesretnih okolnosti, na putu prema Trstu, u vozu dolazi do puknuća slijepog crijeva. Umro je na putu do bolnice.

6.4.1. Romano Soravia se vjenčao sa Elidom, a u braku imaju tri kćerke - Barbaru, Simonu i Tizianu. Obitelj živi u Firenci, Italija.

Bruno, Jolanda, Ana Maria i Stefano Soravia

6.5. Maria Stella Kondić rođena je Soravia 2.2.1920. godine, a umrla je 2007. godine. Bila je udana za Jovana Kondića, sa kojim je imala tri kćerke - Karmelu, Radmilu i Stellu.

Maria Stella Soravia

6.5.1. Karmela Ivić, udala se za Tea Ivića, a u braku imaju kćerku Žanet i sina Roberta. Robert ima kćerku Luciu Teu i sina Bepa. Obitelji žive u Splitu, Hrvatska.

Karmela Ivić 2019.

6.5.2. Radmila Maričić se vjenčala sa Zlatkom Maričićem. Radmila je jedan od osnivača i aktuelni predsjednik Udruženja Italijana Banja Luka. Radmila i Zlatko Maričić su u braku dobili Anu i Bojana. Kćerka Anu se udala za Dragana Rakovića. Ana i Dragan Raković imaju troje djece - Nemanju, Nataliju i Sofiju, a žive u Aleksincu, Srbija. Bojan Maričić se vjenčao sa Anom Jandrić, a u braku su dobili sina Franu. Obitelj živi u Splitu, Hrvatska.

Radmila Maričić 2013.

6.5.3. Stella Horvatović, rođena Kondić je vjenčana sa Željkom Horvatovićem, sa kojim ima kćerke Ivu i Dunju. Obitelj živi u Štokholmu, Švedska.

Stella Horvatović 2019.

6.6. Bianca Bijanka Luiza Anić, rođena je Soravia 1921. godine, a umrla je 1993. godine. Bila je udata za Stjepana Anića, sa kojim je imala dvoje djece – Katarinu i Ivana.

Stella, Stefano i Bianca sa majkom Adelom Soravia

6.6.1. Katarina Kaća Pucar, rođena je Anić 1942. godine. Umrla je 2001. godine. Bila je udata za Mikija Pucara sa

kojim ima sina Daniela. Daniel je vjenčan sa Duškom Jović, a imaju sina Luku. Obitelj živi u Banja Luci.

6.6.2. Ivan Vanja Anić je rođen 1944. godine, a umro je 2016. godine. Bio je vjenčan sa Gordanom Marić, a imaju sinove Željku i Gorana. Željko je oženjen sa Marinom imaju kćerku Viktoriu a žive u Geteburgu u Švedskoj.

6.7. Lina Ines Jakumatović rođena je Soravia 1.3.1924. godine, a umrla je 2013. godine. Stanovala u Banja Luci u Ulici princa Pavla 41 sa obitelji, pohađala je prvi razred Ženske građanske škole sestara Dragocjene Krvi u Banja Luci školske 1936/37. godine. Bila je vjenčana sa Matom Jakumatovićem, a u braku su dobili tri sina i kćerku.

6.7.1. Ivica Jakumatović je vjenčan sa Ivankom, a u braku imaju sinove Vanju i Vladimira. Obitelj živi u Rijeci, Hrvatska.

6.7.2. Branko Jakumatović je vjenčan sa Borkom, a imaju sina Branu i kćerku Anitu. Obitelj živi u Minhenu, Njemačka.

6.7.3. Bruno Jakumatović je rođen 20.9.1950. godine, a vjenčan je sa Šeherzadom, a imaju sinove Edia i Dubravka. Dubravko ima potomke Enaha, Noru i Davida, a obitelj živi u Austriji.

6.7.4. Vesna ima sina Brunu, a živi u Minhenu, Njemačka.

6.8. Ernesto Erno Soravia je rođen 1926. godine, a nesretnim slučajem stradao je 1955. godine. Bio je vjenčan sa Milom, a u braku nisu imali djecu. Nakon razvoda odlučio je živjeti u Veneciji. Utopio se nakon pada sa broda.

6.9. Piero Soravia je rođen 15.3.1928. godine, a u saobraćajnoj nesreći poginuo je 1984. godine. Pohađao je u Banja Luci prvi razred Narodne osnovne škole školske 1938/39. godine. Razred je završio sa dobrim uspjehom. Bio je trgovac, živio je i radio u Malom Lošinju. Preselio se u Jajce da bi bio bliže Banja Luci, svojim roditeljima. Bio je u braku sa Jelenom Čorni i imao kćerke Pierinu, Silvanu i sina Emanuela. Iz veze sa Šteficom imao je kćerku Snježanu.

6.9.1. Snježana Košarić je rođena 17.1.1952. godine, a udala se za Dragoslava Košarića. Ima kćerku Draganu koja ima sina Alekse koji živi u Barcelona, Španiji, i sina Duška. Duško Košarić ima kćerku Enu a obitelj živi u Ljubljani, Slovenija.

6.9.2. Pierina Šarić rođena je Soravia 1952. godine, vjenčala se sa Markom Šarićem, a ima troje djece Antonia, Pierina i Mario. Obitelj živi u Bellunu, Italija.

6.9.3. Silvana Pranjko rođena je Soravia 1954. godine, vjenčala se sa Zoranom Pranjko, a imaju sinove Marcel i Dario. Obitelj živi u Bellunu, Italija.

6.9.4. Emanuel Soravia je rođen 1968. godine. Ima sina Pieru, a žive u Bellunu, Italija.

Sedmi potomak Stefano i Anna Soravia

7. **Angelo Angjeo Soravia** rođen je u Tuzli 30.10.1887. godine, kršten 4.11.1887. u Tuzli. Život je proveo u Tuzli, radio kao knjigovezac, a umro je 1.11.1953. godine u Tuzli. Bio je vjenčan 8.10.1922. godine sa Marijom rođena Birae. U braku su imali četvoro djece Josipa, Olgu, Normu i Adelu.

KRSNI LIST
TESTIMONIUM BAPTISMI

Olga, Josip, Norma i Adela Soravia Tuzla

Grafičari 1937. Angelo Soravia u društvu Tonom Pečenko i Franjom Herljević

7.1. **Josip Soravia** je rođen 1922. godine, a umro je 1994. godine. Bio je oženjen sa Anom rođena Hoffmann, a u braku imao dva sina - Romea i Maria.

7.1.1. **Romeo Soravia** rođen je 1952. godine, a vjenčao se sa Zlatijom rođena Nikolić. U braku imaju kćerke Tatjanu rođena 1976. godine i Vesnu rođena 1981. godine. Tatjana ima kćerku Mariju rođena 1998. godine i sina Nikolu rođen 1999. godine. Vesna ima sina Zorana.

7.1.2. **Mario Soravia** je rođen 1953. godine, a umro je 1985. godine. Bio je vjenčan sa Ljubicom rođena Lukić. U braku su dobili kćerku Renatu, rođena 1986. godine i sina Miodraga Mišu rođen 1988. godine.

Mario sa članovima obitelji

Renata se udala za Almira Hadžića, i ima kćerku Saru. Sa obitelji živi i radi u Tuzli.

Renata Hadžić sa suprugom i kćerkom

Miodrag Soravia

Miodrag Soravia od 2015. godine živi i radi u Dortmundu, Njemačka.

7.2. Olga Čota je rođena Soravia 1924. godine, a umrla je 1991. godine. Bila je udata za Miju Čota, a u braku su imali četvero djece: Josipa, Antu, Zdenku i Zvonimira.

7.2.1. Josip Čota je prvi potomak Olge i Mije Čota, rođen je 1946. godine, a vjenčan je sa Danicom Kovačević. Josip i Danica Čota imaju sina Branka rođen 1983. godine i kćerku Željka rođen 1987. godine.

Danica Čota sa Antom Čota i djecom u Živinicama 2017.

Željka Čota 2018.

7.2.2. Anto Čota rođen je 18.2.1948. godine, vjenčao se sa Jasminkom rođena Mešić. U braku su dobili kćerku Sandru i sina Tonija.

Anto Čota 2018.

Sandra Morić, rođena je Čota 1972. godine, a udata je za Tihomira Morića. U braku imaju troje djece - Stefan, Andrea i Davor.

Toni Čota je rođen 1976. godine, a vjenčan je sa Natašom rođena Mičević. U braku imaju dva sina.

7.2.3. Zdenka Radić je rođena Čota 1949. godine. Udala se za Ljubu Radića, a obitelj živi na Braću. U braku imaju kćerku Olgicu i sina Juricu.

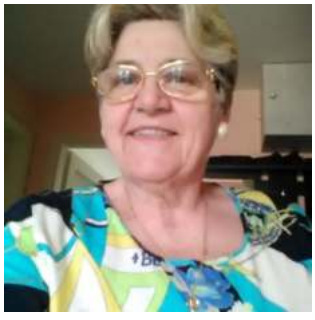

Zdenka Radić 2018.

Olgica Veljača je rođena Radić 1973. godine. Udala se za Šimu Veljaća, a u braku imaju kćerku Enu rođena 1997. godine i sina Maria rođen 2002. godine. Jurica Radić je rođen 1976. godine.

7.2.4. Zvonimir Čota je rođen 1953. godine, a u braku je sa Ljubicom rođena Božić. Imaju kćerku Silviju rođena 1978. godine, koja se udala za Samira Muharemagića. Silvia i Samir Muharemagić u braku imaju sina Alena rođen 2003. godine.

7.3. Norma Soravia je rođena 1920. godine, a umrla je 1948. godine. Nije imala obitelj ni potomaka.

7.4. Adele Aleksić, rođena Soravia je najmlađi potomak Angela Soravia. Rođena je 1932. godine, a umrla je 1994. godine. Bila je udata za Srećka Aleksića sa kojima je imala kćerku Stellu i sina Borislava.

7.4.1. Stella Simić rođena je Soravia 1952. godine. Vjenčala se sa Aleksom Simić, a u braku imaju sina Brunu. Bruno je poginuo tokom ratnih dešavanja 1992. godine u Tuzli.

7.4.2. Borislav Soravia je rođen 14.4.1953. godine u Tuzli, a umro je 2018. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Mevlidom rođena Javrić 24.11.1956. godine u Tuzli. U braku imaju kćerku Ernu i sina Elvisa.

Borislav Soravia – članska karta udruženja Italijana iz 1993.

Mevlida Soravia

Mevlida sa kćerkom Ernom i unukama

Erna Ramić je rođena Soravia 31.8.1975. godine u Gradačcu, udala se za Damira Ramića. U braku imaju dvije kćerke. Amra Ramić je rođena 14.1.1996. godine, studira medicinu i Ema Ramić rođena 28.4.1999. godine, ide u medicinsku školu.

Erna Ramić

Amra Ramić

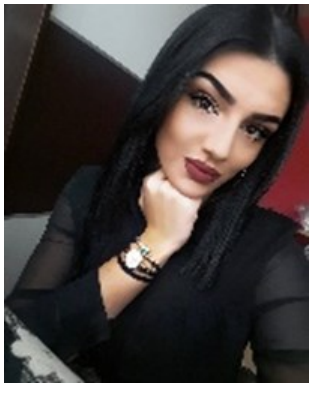

Ema Ramić

Elvis Soravia je rođen 19.5.1989. godine u Tuzli, završio Elektrotehnički fakultet Tuzla, živi u Njemačkoj. Vjenčao se u maju 2018. godine sa Eminom Kovačević, žive u Njemačkoj i nemaju potomaka.

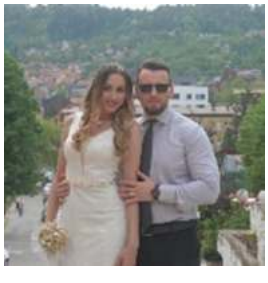

Elvis i Emina Soravia

Osmi potomak Stefano i Anna Soravia

8. Ida Soravia rođena je 1889. godine u Tuzli, a umrla je 1958. godine u Banjoj Luci. Nije se udavala, rano se razboljela i skoro cijeli život bila vezana za krevet.

TOSON

Treća friulanska obitelj, pored obitelji Michelini i Papinutti, koja je živjela u Tuzli je obitelj Toson. U dokumentima se često prezime piše Toson, Tozon ili Tosson, kao izvorni oblik prezimena. U Tuzli danas nema potomaka obitelji Toson, a došli su iz mjesta Socchieve, Udine. **Olivio Toson** je prvi član obitelji Toson koji je došao u Tuzlu. Došao je sa suprugom Marianna Marija De Prato i najmanje jednom kćerkom Luciom. Živjeli su u tuzlanskom naselju Slavinovići. Podataka o Oliviou nema, a Marija Toson je rođena 1871. godine. Umrla je u Tuzli 1941. godine. Sahranjena je na groblju Borić, Tuzla.

Marija i Olivio su imali šest kćerki - Luciu, Delfinu, Victoriu, Mariu, Elisabettu i Olgu.

Specifičnost obitelji je da su se dvije kćerke Marija i Olga Toson udale za dva brata Orlando, a druge dvije kćerke Victoria i Elisabetta su bile udate za dva brata Michelini.

Prvi potomak Olivio Toson i Marianna De Prato

1. Lucia Toson je rođena 28.10.1910. godine u Socchieve, Udine. Njen otac je bio Olivio Toson, a majka Marianna De Prato. Lucia nije bila udata i nije imala potomaka. Umrla je u Tuzli 10.6.1985. godine i sahranjena na groblju Borić. Bila je slijepa.

Lucia Toson

Drugi potomak Olivio Toson i Marianna De Prato

2. Delfina Toson je rođena 1913. godine. Umrla je sa 9 godina 1922. godine. Sahranjena je u isto grobno mjesto gdje i majka Marija.

Treći potomak Olivio Toson i Marianna De Prato

3. Victoria Vittoria Toson je bila udata za Francesca Franju Michelini (brat Luigija Michelini), ali vrlo kratko, jer je Francesco umro vrlo mlad. Victoria se kasnije udala za Faliana Krstanovića. Godine 1995. tokom ratnih dešavanja u BiH, silovana je i mučena, da bi ubrzo nakon tih događaja umrla.

Francesco Franjo Michelini opisan u poglavlju obitelji Michelini

Četvrti potomak Olivio Toson i Marianna De Prato

4. Maria Orlando Toson je rođena 10.11.1895. godine u Socchieve. Vjenčala se 9.2.1919. godine u Tuzli sa Kazimirom Mirko Orlando (rođen 1.10.1893. godine, umro 11.4.1966. godine u Banjoj Luci). Maria i Kazimir su iz Tuzle preselili u Banju Luku, gdje je Maria umrla 1934. godine. Maria je imala dvije kćerke Anu i Linu, rođene u Tuzli, a u Banjoj Luci je rođeno još sedam njenih potomaka.

Maria Orlando Toson

Comune di Socchieve

UFFICIO DELLO STATO CIVILE

ESTRATTO

Rodni list Maria Toson (na datum 16.4.1923.)

Kazimir Mirko Orlando opisan u poglavlju obitelji Orlando

Peti potomak Olivio Toson i Marianna De Prato

5. Elisabetta Michelini Toson je bila vjenčana sa Guiseppe Michelini. U braku su imali devet potomaka: Franjo, Ricco, Mara, Violeta Ljubica, Viktor, Ivan Ivo, Sebastian Nino, Delfa i Jozefina.

Elisabetta Toson i Guiseppe Michelini sjede u sredini, sa potomcima

Giuseppe Michelini opisan u poglavlju obitelji Michelini

Šesti potomak Olivio Toson i Marianna De Prato

6. Olga Orlando Toson se udala za Benjamina Orlando (brata Kazimira Orlanda), rođen 18.9.1898. godine. U braku su imali šestero djece: Emil, Mirjana, Olivio Bruno, Viktorija, Romano i Hirma.

Benjamin Orlando opisan u poglavlju obitelji Orlando

Obiteljska grobnica Toson – uklesano u ploči Tozon, groblje Borić u Tuzli

Valentin Tosson se navodi kao vrstan zidar koji je radio u banjalučkoj regiji. U Banja Luci je također radio i Albert Di Giusto, sin Petra i Santine Tosson. Alberto je bio je krojač, a prvo stalno zaposlenje je pronašao kod Jevreja, Isachara Lichtensteina u Banja Luci, kod kojeg je radio do 1936. godine.

ZAMBONI

Obitelji Zamboni koje žive na području BiH potiču iz mjesta Brez, blizu Trenta u provinciji Trentino, Italija. Brez u dolini Valle di Non, je malo mjesto na sjeveru Italije u regiji Trentino - Alto Adige (ili Južni Tirol), iz koga su u Bosnu krenuli prvi preci obitelji Zamboni. Svoja staništa su potražili u Bosni, centralni dio uz rijeku Bosnu, a nisu naseljavali područje Hercegovine.

Giovanni Ivan Battista Zamboni prvi je doseljenik obitelji Zamboni koji je najvjerovatnije 1878. godine došao u Bosnu. Došao je sa jednim od svoje braće i djecom. U crkvenim arhivama Trenta zabilježeni su podaci o roditeljima i pra-roditeljima Giovanni-Ivan Battiste.

Otac Giovanni-Ivan Battiste je bio Bartolomeo, rođen 29.7.1802. godine a majka Maria Ricci, rođena 27.11.1815. godine od oca Batista i majke Maddalena. Bartolomeo i Maria su vjenčani 23.6.1838. godine u Brezu. Djed Giovanni-Ivan Battista je bio Francesco, a baka Maria Gilli, koji su vjenčani 28.9.1793. godine. Pradjed Giovanni Ivan Battista je bio Antonio, a prabaka Maria Anna Zannona. Navedeni pisani izvori ukazuju da dokumentovana genetska pisana identifikacija obitelji Zamboni počine od 1698. godine.

Giovanni Ivan Battista Zamboni, rođen 31.7.1841. godine u Brezu, bio je bačvar - pravio bačve. Vjenčao se sa Mariom Springhetti 10.2.1872. godine u Cavareno. Došao je u Bosnu 1880. godine u Žepče i radio na željeznici tj. izgradnji pruge Bosanski Brod - Sarajevo. Giovanni Ivan je umro 29.1.1922. godine u Zenice, a sahranjen je sutradan na groblju u Nemili gdje je živio. Njegova supruga Maria Springhetti je rođena 28.10.1850. godine u Cavareno kod Trenta, bila je babica a umrla je 23.5.1910. godine u Zenici gdje je sahranjena dan nakon smrti.

U parohiji Brez registrovano je da su Giovanni Battista i Maria Springhetti imali sljedeće potomke:

- **Francesco Amadio Zamboni** rođen 23.4.1874. godine u Traversara.
- **Battista Giacomo Zamboni** rođen 23.8.1876. godine u Traversara. Umro 24.4.1902. godine u Zenici. U nekim, manje pouzdanim, izvorima piše da je umro 23.2.1902. godine.
- **Fedele Zamboni** rođen 31.12.1878. godine u Traversara. Umro je sa nepune dvije godine 26.11.1880. godine u Traversara.
- **Fedele Rodolfo Zamboni** rođen 14.4.1890. godine u Žepču (u krsnom listu piše 19.1.1890. godine). Umro je u Zenici 1.3.1961. godine.
- **Stefano Adolfo Zamboni** rođen 1.1.1893. godine u Golubinja u Bosni. Umro 24.8.1893. godine u Žepču ubrzo nakon rođenja.
- **Lodovico Zamboni** rođen 21.9.1894. godine u Žepču. Nepoznat datum i mjesto smrti.

Prema obiteljskim predanjima, Giovanni Ivan Battista Zamboni i Maria Springhetti su došli u Bosnu nakon dolaska njihova dva sina - Amadio i Giacomo najvjerovatnije 1878. godine (jer su radili na pruzi čija izgradnja je završena 1879. godine). Giovani i njegovi sinovi su radili kao nadzornici na izgradnji uskotračne pruge Bosanski Brod -Zenica, uglavnom na dionicama od Doboja do Zenice. Izgradnja pruge je počela u septembru 1878. godine, a dionica do Zenice je završena 5.6.1879. godine. Zamboni su radili i na izgradnji tunela Vranduk koji je probijen 1910. godine. Nakon toga roditelji i jedan sin Battista Giacomo Zamboni nastanjuju se u Zenici i od tada nastaje obiteljska linija Giacomo Zamboni čiji potomci su živjeli i žive u Zenici, Sarajevu, Skandinaviji i Australiji. Drugi sin Amadio došao je u Tuzlu sa obitelji i od Amadea je nastala obiteljska linija čiji članovi danas u velikom broju žive u Tuzli. Prema fotografijama obitelji Giovanni-Ivan Battista, obitelj je bila srednjeg staleža obzirom da su još u 19. stoljeću imali građansku odjeću, a muškarci su imali kravate.

U gornjem redu, drugi sa desna na lijevo je Giovanni Ivan Battista Zamboni. Do njega, desno, stoji Giovanniev brat Klemens, a sa njegove lijeve strane su sinovi Francesco Amadeo i Giacomo Jakomino. Sjede s lijeva Marija supruga Franje Celjar, rođena u Italiji. Do nje dječak Ludvig Boča rođen u BiH, Battistina supruga Maria Springhetti sa Olgom Celjar, a desno sjedi Faustina Amata rođena u Italiji. U donjem redu su djeca - Fedele Rudolfo rođen u Žepču, Marija kćerka Marije Celjar koja je udato Panđa, Albina rođena u BiH neudata i Clemento, rođen u BiH, umro kao dijete. Fotografisano u Zenici oko 1894.

Prvi brat u obitelji Giovanni Ivan Battista Zamboni i Maria Springhetti

Amadeo Zamboni, najstarijih sin Zamboni Giovanni Battista i Marie Springhetti - Amadio, rođen je 23.4.1874. godine u Brezu. Amadeo je začetnik loze obitelji Zamboni koji su živjeli u Tuzli. Umro je 23.9.1941. godine u Nikešićima, Tuzla. S obzirom na jezičku različitost izgovaranja i pisanja italijanskih imena, u dokumentima se pojavljuju različita imena tj. varijacije imena (Amadeo, Amadio, Amadeli, Amadej), a u ovoj knjizi se koristi ime Amadeo kako piše u većini BiH dokumenata.

Iz Italije je migrirao u Bosnu zajedno sa bratom Giacomo, da bi se 1899. godine vratio u Italiju i tamo se vjenčao 7.2.1900. godine u mjestu Brez sa Fiorenzom Dona. Zajedno sa suprugom je ponovo došao u Bosnu i bio radnik na vođenju i nadzoru na željeznici, a kasnije je radio na izradi tunela Vranduk. Radio je na pruzi između Doboja i Zenice, tako da su većina njegove djece rođena "uz prugu" - u Nemili i u Vranduku.

Fiorenca i Amadeo Zamboni fotografisani 1917. godine

Fiorenca i Amadeo Zamboni u poznim godinama

Godine 1911, završetkom radova na tunelu Vranduk i tražeći posao, došao je sa obitelji u Tuzlu. Kupio je malu kuću u naselju Nikešići u Miladijama i toj kući su odrasla sva njegova djece.

Kad je Amadeo došao u Tuzlu, radio je na željeznici u Bukinju i na pruzi Doboj-Sarajevo i Doboj-Tuzla. U dokumentima je zapisano da je Amadeli Zamboni bio željezničar, vlakovođa, a na posmrtnici je zapisano Amadeo Zamboni, umirovljeni zvaničnik. Dobro je govorio lokalni jezik jer je morao da često komunicira sa lokalnim stanovništvom zbog prirode posla koji je obavljao.

Fiorenza Fiorenca Dona je rođena 9.6.1878. godine u istom mjestu gdje i Amadeo tj. Brez - Tirol. Fiorenza Dona je kćerka Antonia Dona mlinara i Bona Moshen. Nakon udaje za Amadea bila je domaćica i teško radila da bi prehranila brojnu obitelj. Slabo je govorila lokalni jezik, a najviše je učila jezik u komunikaciji sa komšijama. Umrla je od moždanog udara 13.8.1956. godine u kući u Nikešićima. Amadeo i Fiorenca su sahranjeni u istom grobnom mjestu na groblju Borić u Tuzli.

Amadeo i Fiorenca su imali ukupno šestero djece, od kojih je prvo dijete Angelo umrlo ubrzo nakon rođenja. Ostali pet potomaka su **Josip Zamboni, Rudolf Zamboni, Ferdinand Zamboni, Ana Zamboni, udata Josić i Albina Zamboni, udata Jurišević.**

Slikano u Zenici obitelj Zamboni—Amadeo, Fiorenca i djeca Josip, Rudolf, Ferdinand, Ana i Albina, rijetka fotografija gdje je zajedno obitelj Zamboni sa djecom

Prvi potomak Amadea Zamboni i Fiorenze Dona

1. Angelo Zamboni je rođen 18.10.1900. godine u Zenici, i umro kao beba 6.2.1901. godine u Zenici. O ovom sinu Amadea i Fiorence se nije znalo dok nije Nicole Pendić obezbijedila podatke iz arhiva Archivio Diocesano Tridentino.

Drugi potomak Amadea Zamboni i Fiorenze Dona

2. Josip Zamboni, zvani Pepo, je najstariji potomak Amadea i Fiorence. Rođen je 24.10.1901. godine u Nemiloj, a umro je tokom Drugog svjetskog rata 30.11.1943. godine. Bio je vjenčan sa Idom Glavaš. **Ida Rozalija Zamboni** rođena je Glavaš 2.9.1902. godine. Josip Zamboni i Ida su vjenčani 1920. godine, a imali su devetoro djece, šest sinova i tri kćeri.

Josip Zamboni, član Vatrogasne jedinice u Tuzli

Vjenčanje Ida i Josip Zamboni 1920. u Tuzli

Nakon Josipove smrti u toku Drugog svjetskog rata, iako živeći u teškim uslovima, i sama podižući devetoro djece, Ida je uspjela održati obitelj pa su sva djeca završila školu i postali priznati građani Tuzle. Ida je umrla u Tuzli 24.9.1991. godine.

Ida i Josip Zamboni sa Nikicom

Ida Zamboni sa sinom Antonom i unucima Jadranka i Blanka

Josip i Ida Zamboni su imali devet potomaka - Nikola Nikica, Marija Mica, Ivica, Ferdinand Ferdo, Štefanija, Vinko, Anton Tono, Vlado i Hilda. Od devetoro djece, danas, 2019. godine, živi su samo sinovi Anton i Vlado Zamboni.

2.1. Nikola Nikica Zamboni je rođen 6.12.1921. godine u Tuzli. Izučavao je frizerski zanat, jedno vrijeme je radio na kapiji Solane Tuzla, bio u partizanima, a poslije 1945. godine bio je aktivno vojno lice na značajnim pozicijama, sve do demobilizacije 1950. godine. Poslije toga je radio u "Fabrici soli Tuzla" u službi prodaje. Završio je Višu komercijalnu školu u Tuzli i 20 godina radio u komercijali kao šef prodaje u Fabrici soli, sve do penzije. Nikola je upoznao buduću suprugu Jelenu 1945. godine u Sremu, a vjenčali se u Tuzli 29.7.1948. godine. Nikola je umro 7.5.1997. godine u Tuzli i sahranjen na groblju Borić.

Nikola Zamboni 1946.

Jelena Zamboni, supruga Nikole, rođena je Konjević 14.6.1924. godine u selu Laćarak pored Sremske Mitrovice od oca Vase i majka Kate. Tokom Drugog svjetskog rata bila je u logoru u Njemačkoj, a po povratku u Jugoslaviju, od 20.8.1943. godine bila u partizanima. Nakon vjenčanja sa Nikolom, radila je u mjestima gdje je Nikola bio na službi tj. u Nišu, Novom Sadu, u direkciji "Rudnika Kreka", u službi finansija, sve do penzije.

Jelena je od starosti umrla u Tuzli u svom stanu 21.12.2011. godine i sahranjena na groblju Borić.

Nikola i Jelena krajem sedamdesetih

Nikola i Jelena su u braku dobili dvije kćerke - Ljiljanu i Sanju.

2.1.1. Ljiljana Sunara je rođena Zamboni 23.4.1950. godine u Senti. Nakon osnovne škole upisala je Učiteljsku školu, pa kasnije Građevinsku školu, koju nije završila. Bavila se krojenjem i šivanjem. Udala se u Splitu za Josipa Sunaru. Josip je rođen 1938. godine u Ceri, blizu Splita, radio kao parketar i magacioner, a u

oktobru 1975. godine su se razišli. Od 1975. godine do 1980. godine živjela je u Splitu, a onda se vratila u Tuzlu, kod roditelja, gdje je završila daktilografski tečaj. Od 1982. godine do 15.5.1992. godine radila je u advokatskoj kancelariji Brace Mazalovića u Tuzli. Sa Josipom Sunara ima jedino kćerku Dariju.

Ljiljana i Josip Sunara sa kćerkom Darijom

Ljiljana Sunara

Od 1992. godine Ljiljana je živjela u Mačvanskoj Mitrovici sa kćerkom Darijom. Tamo je živjela sa Sirijcem Aldroubi Mohamed Nizar, da bi se u septembru 2009. godine razišli. Septembra 2009. godine se vratila u Tuzlu, gdje je živjela sa majkom Jelenom. Ponovo se vratila u Mačvansku Mitrovicu i živjela sa Nizarom sve dok od posljedica bolesti nije umrla 17.1.2012. godine. Sahranjena je u Mačvanskoj Mitrovici. Sa Nizarom nije imala potomaka.

Darija Cvetković, rođeno Sunara, kćerka Ljiljane Zamboni, rođena je 12.3.1975. godine u Splitu. Osnovnu školu i dva razreda gimnazije je završila u Tuzli, a dva u Sremskoj Mitrovici. Radila je u trgovinama – buticima, a trenutno je bez zaposlenja.

Darija Sunara 2016.

Udala se 17.10.2009. godine u Novom Sadu za Petra Cvetkovića. Petar Cvetković je sin Ilije, rođen 19.03.1970. godine u Novom Sadu. U braku su 23.3.2010. godine dobili kćerku Natašu. Pored Nataše imaju i sina Aleksandra koji je rođen 3.10.2011. godine u Novom Sadu.

Darija i Petar Cvetković sa Natašom i Aleksandrom 2018.

2.1.2. Sanja Zamboni je mlađa kćerka Nikole i Jelene. Rođena je 14.3.1955. godine u mjestu Laćarak opština Sremska Mitrovica.

Sanja i Ljiljana Zamboni 1958. ispred kuće u Rudarskoj ulici u Tuzli i Sanja oko 1975.

Sanja je išla u OŠ "Jusuf Jakubović" školu Tuzla, završila gimnaziju, bila na 3. godini istorije umjetnosti u Beogradu, i napustila studije.

Radila je kao nastavnica likovne kulture u osnovnim školama u Tuzli. Umrla je 19.1.1999. godine od tumora koštane srži u Tuzli, sahranjena na groblju Borić Tuzla. Nije se udavala i nije imala potomaka.

2.2. Marija Mica Zamboni je rođena 11.4.1924. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu u Solani i daktilografsku školu u Tuzli. Bila je udata 4 godine u Tuzli i razišla se sa suprugom. Nema potomaka. Od 1946. godine radila je kao vaspitačica u "Domu za djecu bez roditelja" u Lukavcu, u Prači, kod Pala, a u Tuzlu se vratila 1950. godine i zaposlila se kao službenica u "Fabrici soli" u Tuzli. U Solani je ostala do penzije 1.11.1980. godine.

Marija - Mica Zamboni u mladosti

Marija Zamboni oko 2011.

Živjela je u stanu u naselju Solana u Tuzli, sa obitelji Jobst, a umrla je 31.3.2015. godine od starosti.

2.3. Ivica Zamboni rođen 1.6.1926. godine, je treći potomak Josipa i Ide Zamboni. Radio je kao vozač u rudniku „Kreka". Ivica je poginuo je vrlo mlad u saobraćajnoj nesreći 20.6.1952. godine kod današnjeg BKC Tuzla kad je pokušao da iskoči iz kamiona na koji je nailazio voz. Vjenčao se sa Darinkom Darom rođena Reljić.

Darinka Dara Zamboni rođena Reljić, rođena je 13.7.1929. godine u Glini - Hrvatska. Darinka je bila član AFŽ, aktivista Crvenog križa i dobitnik priznanja za humanitarni rad.

Ivica i Darinka Zamboni

Darinka sa Nikolom i Jelenom Zamboni, i djecom Ljiljanom i Sanjom

Darinka je umrla u Tuzli 10.2.1998. godine i sahranjena na katoličkom groblju Borić.

Darinka se udavala dva puta. Prvi put za Ivicu Zamboni sa kojima ima kćerku Branku, jedinog potomka. Darinka se udala drugi put u 28. godini i u tom braku je dobila sina Zlatana. Zlatan sa obitelji živi u Bijeljini, ima kćerku koja je završila Medicinski fakultet u Tuzli i sina koji studira medicinu u Tuzli.

Darinka sa sestrom Milkom u Tuzli

2.3.1. Branka Tešić, rođeno Zamboni, rođena je 1.4.1952. godine u Tuzli, gdje se i školovala, a Višu Medicinsku školu završila u Beogradu 1973. godine. Čitav život radi u zdravstvu. Poslije udaje za Tešu Tešić vratila se u Tuzli gdje je sa obitelji živjela do 1992. godine. U braku sa Tešom Tešić, u Tuzli su rođene njihove kćerke Ivana i Nevena.

Branka Tešić

U februaru 1993. obitelj je migrirala u Brez, Italija. Branka je medicinski radnik u državnoj bolnici u Bolzanu. Njen suprug Tešo Tešić je rođen 6.8.1949. godine u Tuzli. Poslije završene mašinske škole studirao je u Zagrebu. Kad se vratio u Tuzlu radio je u SUP-u do 1993. godine kad je otišao sa obitelji u Italiju. U Italiji je radio kao vozač, o od 2014. godine je u penziji.

Obitelj Tešić Ivana, Tešo, Branka i Nevena

Branka i Tešo Tešić u braku su dobili dvije kćerke - Ivanu i Nevenu.

Ivana Tešić je rođena 1.12.1976. godine u Tuzli. Završila je Medicinsku školu u Meranu, Italija, gdje radi i živi sa svojom obitelji. Od 1999. godine živi sa Daniele Poletti. Ivana i Daniele imaju kćerku Gaia koja je rođena 13.2.2004. godine u Trentu.

Ivana, Daniele Poletti i Gaia Poletti

Branka Tešić sa kćerkama i unukama

Nobile 2015.

Nevena, Matteo Nobile i Camilla 2015.

Nevena Tešić je rođena 15.10.1980. godine u Tuzli. U Tuzli se školovala a studirala u Bolzanu gdje radi i živi sa svojom obitelji. Nevena živi sa Matteo Nobile od 2004. godine, a imaju kćerku Camilla rođena 20.6.2013. godine u Bolzanu.

2.4. Ferdinand Ferdo Zamboni je rođen 29.2.1929. godine. Čitav radni vijek je proveo radeći u Fabrici soli Tuzla kao vatrogasac. Ferdo Zamboni je kao vatrogasac dobio najviše priznanje za hrabrost kao i mnoga druga vatrogasna priznanja.

Ferdinand Zamboni

Ferdo Zamboni, Nataša i Ankica - Beba

Ferdo se vjenčao sa Ankicom Bebom Plauc rođena 1928. godine. Ferdo i Ankica su u braku dobili dvoje djece, Mirjanu i Zvonku.

2.4.1. Mirjana Mira Petković, rođena je Zamboni 11.10.1952. godine u Tuzli. U Tuzli se školovala i radni vijek provela u PTK Tuzla, odakle je penzionisana. Udala se za Milana Petkovića, sin Ljube, rođen 7.3.1952. godine u Tuzli. Radni vijek je proveo radeći u Okružnom zatvoru Tuzla. Mirjana i Milan žive u Novom Sadu, a imaju dvoje djece, kćerku Natašu i sina Dražana.

Mirjana i Milan Petković, Sanja Zamboni i Branka Tešić

Obitelj Mirjana, Milan i Nataša Petković

Nataša Petković je rođena 8.8.1980. godine u Tuzli, diplomirala je na fakultetu za engleski i italijanski jezik, a živi u Njemačkoj. Dražan Petković je rođen 1.2.1986. godine, diplomirao je na pravnom fakultetu a ima prebivalište u Njemačkoj. Nataša i Dražan nemaju obitelji.

2.4.2. Zvonko Zamboni je rođen 20.1.1957. godine u Tuzli. Cijeli životni vijek je radio u rudniku "Kreka", a u penziju je otišao 2014. godine sa mjesta oružara u Četi za spašavanje rudnika „Kreka". Vjenčao se sa Silvanom Silvom, rođena Srdić. Silvana Silva Zamboni rođena je u Tuzli 22.3.1961. godine. Radila je dugo godina u PTK, a najviše u trgovini "Jala". Penzionisana je 2014. godine. Bila je bolesna 20 godina, išla na dijalizu i umrla 18.8.2014. u Tuzli. Sahranjena je na groblju Trnovac. Bila je aktivan član udruženja Italijana i sa puno radosti nudila gastronomske užitke na Danima italijanske kuhinje u Tuzli.

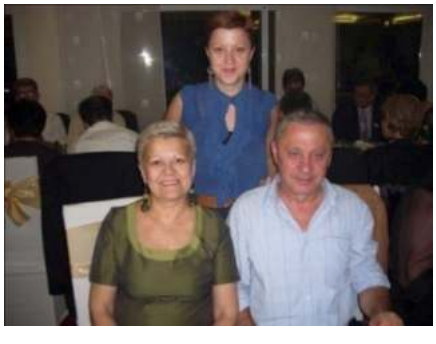

Zamboni Zvonko, Tea i Silvana 2012.

U braku Zvonke i Silve rođena je kćerka Tea.

Tea Zamboni rođena je 20.11.1983. godine u Tuzli. Diplomirala je na PMF - Odsjek Geografija u Tuzli 2010. godine, zaposlena. Nema obitelj, a živi s ocem u stanu na Sjenjaku, Tuzla.

Tea Zamboni 2018.

2.5. Anton Tono Zamboni je peti potomak Josipa i Ide Zamboni. Rođen je 20.1.1931. godine, završio je limarski zanat, ali je čitav radni vijek proveo kao vozač direktora u rudniku „Kreka“. Anton Zamboni je dobitnik većeg broja priznanja i diploma za uspješan rad i pokazane rezultate.

Anton Zamboni ispred drumskog ljubimca

Anton Zamboni 2018.

I u poznim godinama života ne odvaja se od automobila, pa danas voza bijelu Škodu koju sam popravlja kad nešto ne štima. Njegove pjevačke vještine su nezaboravne, čime je uvijek uveseljavao društvo u kojem se nalazi. Anton se vjenčao sa Dragicom Tunjić. Dragica Zamboni, rođena Tunjić, rođena je 31.5.1935. godine. Cijeli život je bila domaćica, brinula o domu i djeci. Anton i Dragica žive u Tuzli.

Anton i Dragica Zamboni 2016.

Anton i Dragica su u braku dobili dvije kćerke - Jadranku i Blanku.

2.5.1. Jadranka Zamboni, rođena je 18.2.1957. godine, po zanimanju nastavnik muzike. Udala se za Branislava Gajića, rođen 8.8.1953. godine u Tuzli. Obitelj je živjela u Zvorniku, a Jadranka sad živi u Budvi. Njen suprug Branislav je poginuo 1992. godine. U braku imaju jednog sina Srđana.

Jadranka i Branislav Gajić sa Srđanom

Srđan, Jelena i Una Gajić 2018.

Srđan Gajić je rođen 8.6.1978. godine u Zvorniku, gdje je i završio Trgovačku školu. Dugo je živio u Zvorniku, a od 2015. godine živi sa obitelji u Beču. Vjenčao se sa Šapčankom Jelenom, rođena Stojanović 27.9.1980. godine. U braku su dobili kćerku Unu rođena 21.9.2015. godine u Beču.

2.5.2. Blanka Tišma, rođena Zamboni, druga kćerka Antona i Dragice Zamboni, rođena je 22.5.1960. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i završila pravni fakultet u Sarajevu. Zaposlena je u JU "Zavod za javno zdravstvo u Tuzli", a veliki dio vremena posvećuju pjevanju u horu, i pripremi hrane - posebno za Dan italijanske kuhinje u Tuzli.

Blanka Tišma

Blanka sa Srđanom, roditeljima, sestrom Jadrankom i kćerkom Tijanom 2015.

Blanka je udata je za Darku Tišma. Darko Tišma je rođen u Tuzli 2.10.1961. godine od majke Cecilije, rođena Mateljić i oca Zdravke (oboje umrli). Darko se školovao u Tuzli i završio Elektrotehnički fakultet u Tuzli, radio u Građevinskom institutu, a nakon toga dugo godina radi u nevladinim organizacijama, najviše u "Centru za razvoj i podršku" Tuzla.

Tijana sa roditeljima na promociji diplomanata 2015.

Darko Tišma 2016.

Blanka i Darko imaju kćerku Tijanu. Tijana Tišma je rođena 3.3.1990. godine u Tuzli. Osnovno školovanje i osnovnu muzičku školu, odsjek klavir, završila je u Tuzli. Nakon srednje škole završila je studije prava u Tuzli. Sa roditeljima živi u stanu u Tuzli, u naselju Slatina - poznata zgrada "Sisara". Radi u bankarskom sektoru. Nema svoju obitelj, ni potomaka.

Tijana, Blanka i Darko Tišma sa Maria Carla iz Trenta i Maja Križan iz Tuzle u Trentu 2007.

2.6. Vinko Zamboni je rođen 27.7.1933. godine u Tuzli a radio je kao moler i auto lakirer u garaži rudnika „Kreka“. U Tuzli je upoznao Ivku Nimec (Nimac) koja je kao djevojčica došla iz Dalmacije. Ivka Zamboni, rođeno Nimec, je rođena 16.7.1931. godine u Lišane Ostrovačke u okolini Benkovca. Dok je živjela u Tuzli cijeli radni vijek provela kao kuharica u Solani i odatle penzionisana. Vinko i Ivka su vjenčani 16.11.1957. godine u Tuzli. Vinko je umro 17.5.1987. godine u Tuzli, a Ivka je živjela u svom stanu u Novom Sadu, u blizini kćerke Vesne Levai. Ivka je umrla 7.12.2018. godine i sahranjena u Novom Sadu.

Vinko i Ivka Zamboni na vjenčanju

Vinko i Ivka su u braku dobili dvije kćerke - Vesnu i Gordanu.

2.6.1. Vesna Levai rođena je Zamboni u Tuzli 12.4.1959. godine. Završila je Muzičku akademiju a radi kao profesor muzičke umjetnosti u srednjoj školi u Novom Sadu. Udala se za Olivera Levai iz Novog Sada, 20.7.1985. godine. Oliver Levai je rođen 17.8.1961. godine u Novom Sadu. Oliver je radio na hemijskoj pripremi vode u “Kotekstproduktu” u Novom Sadu.

Vesna Levai 2015.

Vjenčanje Olivera i Vesne Levai, sa roditeljima

Vesna i Oliver u braku imaju troje djece.

Ksenija Levai je rođena 30.7.1987. godine u Novom Sadu. Završila je filozofski fakultet, odsjek Germanistika. Radila je kao profesor njemačkog jezika i prevodilac. Aktivan je međunarodni sudija za tekwondo, a bila je nominovana za najboljeg ženskog sudiju svijeta za 2018. godinu u tekvando-u. Trenutno živi u Portlandu. U august 2019. godine dobila je priznanje za najboljeg arbitra SP za kedete u Taškentu.

Ksenija Levai u Dohi 2016.

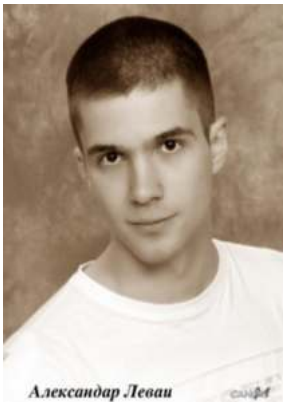

Stariji sin, Aleksandar je rođen 5.6.1990. godine u Novom Sadu. Trenirao je košarku 12 godina. Išao je na Fakultet tehničkih nauka, odsjek Grafičko inženjerstvo i dizajn, a time se trenutno i bavi. Aleksandar, kao i Ksenija su završili osnovnu muzičku školu. Trenutno radi za njemačku firmu u Novom Sadu kao grafički dizajner.

Aleksandar Levai

Mlađi sin Robert rođen je 28.6.1996. godine u Novom Sadu. Trenirao je 10 godina hokej, a trenutno je student na Prirodno-matematičkom fakultetu, odsjek Gastronomija u Novom Sadu a u periodu 2017-2018. boravio je petomjesečnu praksu u Enkoridžu, Aljaska. Trenutno je kulinar u Francuskoj.

Robert Levai 2015.

Robertov 17. rođendan - Ksenija, Robert i Aleksandar Levai

Vesna Levai sa Mirjanom Mirom Petković, Darijom Sunarom i Darijinom djecom, august 2016.

2.6.2. Gordana Goga Petrovska, rođena Zamboni, druga kćerka Vinka i Ivke, rođena je 12.5.1963. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli, a devedesetih godina je otišla u Kraljevo gdje radi kao nastavnik muzičke kulture. Pored bavljenja muzikom, hobi joj je izrada ručnih radova. Udala se 10.3.1984. godine za Sašu Petrovski, rođen 12.10.1963. godine u Foči. Saša ja službenik, a hobi su mu motori i ribolov. Obitelj živi u Kraljevu, a Gordana i Saša Petrovski imaju dvije kćerke Mariju i Zoranu.

Gordana i Saša Petrovski

Baka Ivka i Vinko sa Gordanom i Marijom 1986.

Marija Milinčić je rođena Petrovski 12.5.1984. godine u Tuzli, po zanimanju farmaceut, a bavi se slikarstvom. Udala se za Radivoja Milinčića, rođen 4.2.1984. godine. Radivoje je trgovački putnik a bavi se planinarenjem. Zorana Tulumbić,

rođena Petrovski, rođena je 30.11.1995. godine u Kraljevu. Nije zaposlena, a bavi se vezom. Udala se za Dalibora Tulumbića, rođen 7.11.1983. godine. Radi kao moler, a hobi mu je rad sa računarima i ribolov. Zorana i Dalibor u braku imaju kćerku Ivu, rođena u Kraljevu 6.12.2012. godine, sina Andreja, rođen 23.09.2014. u Kraljevu i kćerku Inu rođena 12.11.2018. godine u Kraljevu.

Marija i Radivoje Milinčić

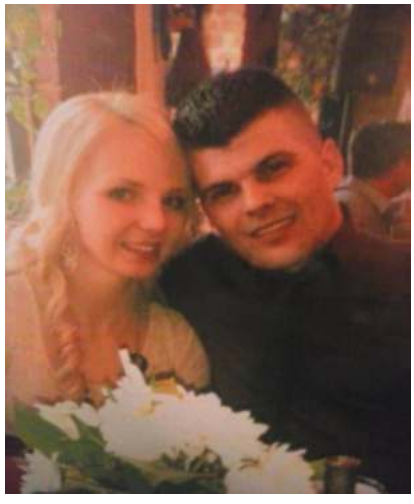

Zorana i Dalibor Tulumbić

2.7. Štefanija Štefica Miljčević je rođena Zamboni 27.4.1936. godine. Udala se za Milomira Miljčevića, rođen 15.6.1933. godine. Obitelj je živjela u Kosjeriću kod Titovog Užica, Srbija, a Štefanija je umrla 4.6.1997. godine. Štefanija i Milomir su sahranjeni u Kosjeriću. Nisu imali potomaka.

Štefanija i Milomir Miljčević

2.8. Vlado Zamboni je osmi potomak Josipa i Ide Zamboni. Rođen je 15.4.1940. godine, a radio je u tuzlanskom „Umel“-u. Poznat je po duhovitosti i dobrom raspoloženju. Uvijek je prisutan na skupovima Italijana i daje doprinos radu udruženja Italijana od osnivanja do današnjeg vremena. Vjenčao se 21.9.1963. godine u Tuzli sa Anđom Tešić, a živi u kući u Solani - Drežniku. Anđa Zamboni,

rođena je Tešić 25.5.1943. godine u mjestu Jesenica, Srebrenik. Anđa je domaćica, brine se o kući, djeci, unucima i vrtu.

Vlado Zamboni 2018.

Braća Vlado, Tono i rođak Zvonko Zamboni u Tuzli 29.1.2019.

Vjenčanje Vlado i Anđa Zamboni 1963.

Vlado i Anđa imaju dva sina - Sinišu i Josipa.

2.8.1. Siniša Zamboni, rođen 9.5.1965. godine, bravar, radio je u "Eliru" Tuzla i drugim firmama. Dva puta se ženio. Prvi put se vjenčao sa Ljiljanom Nikolić rođena 23.5.1967. godine u Slavinovićima (otac Rado i majka Zagorka, oboje umrli). U braku su dobili kćerku Bernandu i sina Bernarda (rođen 13.3.1998. u Tuzli). Ljiljana i sin Bernardo žive u istoj kući u kojoj su živjeli prije nego se Siniša drugi put oženio, a to je dvospratna kuća u kojoj živi Vlado Zamboni, u Solani - Drežniku u Tuzli.

Bernanda, Bernardo, Ljiljana i Siniša

Siniša se drugi put vjenčao sa Medihom Bajrić, rođena 1979. godine. Mediha ima dvoje djece iz ranijeg braka - Šejla Tabaković, rođena 2004. godine i Zijad Tabaković, rođen 2005. godine i svi zajedno žive u Brgulama kod Mramora, Tuzla.

Siniša i Mediha Zamboni 2018.

Bernanda Zamboni Morankić, kćerka Siniše i Ljiljane, rođena je 17.5.1992. godine u Tuzli gdje je završila Turističko-ugostiteljsku školu, smjer Turistički tehničar. Udala se 22.7.2011. godine za Nedima Morankića. Nedim Morankić je rođen 4.1.1986. godine u Tuzli. Nedim je završio Mašinsku školu, a zaposlen je u Termoelektrani Tuzla od 2010. godine. Nedimovi roditelji su majka Azira rođena Lemezović u Tuzli 27.6.1953. godine i otac Ismet, rođen 5.7.1951. godine u Tuzli, a umro u Tuzli 19.4.2010. godine. Bernanda i Nedim u braku imaju sina Adrijana rođen 5.6.2013. godine u Tuzli. Obitelj živi u kući Nedimovih roditelja pored bazena u Moluhama, a tokom ljeta 2019. godine očekuje se još jedan potomak Morankića. I dođe potomak Mia Morankić rođena 16.8.2019. godine u Tuzli.

Vjenčanje Bernande i Nedima 22.7.2011.

Obitelj Nedim Morankić, Bernanda i Adrijan u Tuzli 9.6.2019.

Mia Morankić i čuvar Adrijan

2.8.2. Josip Zamboni, drugi sin Anđe i Vlade Zamboni, rođen je 1.8.1969. godine u Tuzli, završio školu za zavarivača i bravara. Dugo godina živi u Italiji, radi u fabrici auspuha Pedol. Nema obitelj ni potomaka.

Josip i bratić Bernardo

2.9. Hilda Marić, rođena Zamboni, je najmlađi – deveti, potomak Josipa i Ide. Rođena je 7.4.1942. godine u Tuzli. Udala se za Iliju Marića koji je rođen 9.5.1936. godine, a umro 29.3.2006. godine u Tuzli. Hildu je krasio vedar duh, vedro raspoloženje, a uživala je u dimu cigareta kojima je ostala privržena do kraja života. Umrla je 11.1.2016. godine a sahranjena na Gradskom groblju Trnovac. Hilda je živjela u stanu na Stupinama. Hilda i Ilija su u braku dobili kćerku Ranku i sina Dragana.

Hilda Marić 31.3.2015.

2.9.1. Ranka Jobst rođena je Marić 9.8.1963. godine u Tuzli, gdje se i školovala. Radila je u bolnici Gradina, a poslije toga u obdaništu u Miladijama. Udala se 8.12.1990. godine za Slobodana Jobsta. Slobodan Jobst je rođen 24.5.1958. godine u Nikšiću. Slobodan je završio Rudarsku tehničku školu u Tuzli, radio u rudnicima Lipnica i Bukinje, a privatnim poduzetništvom se bavi od 1996. godine. Ranka i Slobodan u braku imaju kćerku Ivanu, rođena 22.9.1991. godine u Tuzli. Ivana je završila školovanje u Katoličkom školskom centru Tuzla, a nakon gimnazije studira Engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu Tuzla.

Ivana i Ranka Jobst 2015.

Slobodan Jobst 2015.

2.9.2. Dragan Marić je rođen 11.9.1964. godine u Tuzli. Završio je elektrotehničku školu, a radi u BH Telecomu u Tuzli. Aktivno se bavi planinarenjem, živi u naselju Stupine, a nema obitelj i nema potomaka.

Dragan Marić 2019.

Treći potomak Amadea Zamboni i Fiorenze Dona

3. Rudolf Rudo Zamboni je rođen u Vranduku 4.8.1903. godine, a umro je u Tuzli 15.1.1980. godine. Započeo je stanovanje u Solani u radničkoj koloni, u stanu koji je dobio na korištenje od Solane gdje je u to vrijeme radio. Odatle je preselio u kuću koju je napravio u Miladijama gdje je živio do smrti.

Rudolf u mladosti, i portret iz 1928. godine

Od općeg i stručnog školovanja Rudolf je imao 4 razreda osnovne škole i 1 razred trgovačke škole koju je pohađao u Tuzli. Izučio je u Tuzli bravarski zanat a kasnije, kako je zahtijevalo radno mjesto u Solani, položio je u Tuzli stručni majstorski ispit za zvanje bravar metalne struke.

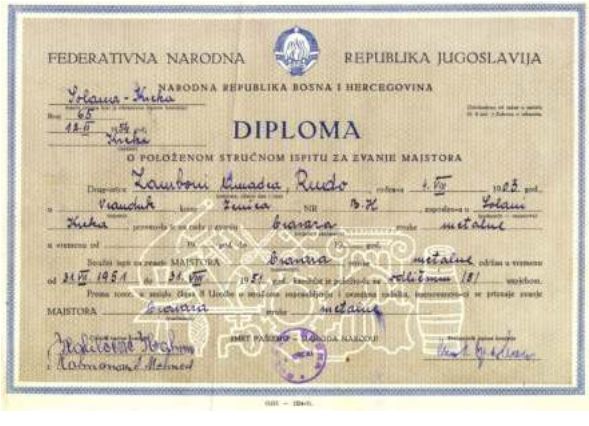
FEDERATIVNA NARODNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA

NARODNA REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA

DIPLOMA

O POLOŽENOM STRUČNOM ISPITU ZA ZVANJE MAJSTORA

МАЈСТОРСКО СВЕДОЧАНСТВО

Стручна продужна (занатска) школа у Тузли

МАЈСТОРСКИ ИСПИТ

Svjedočanstva o školovanju Rudolf Zamboni

Rudolf je imao prvo zaposlenje 1918. godine u firmi Prva Bosanska tvornica i rafinerija špirita, tvornica ugljične kiseline i tvornica tištenog kvasca M. FISOHLA SINOVI, KREKA (tzv. Špiritana - Špira kao bravarski naučnik i bravar, radio je u Državnoj željeznici Kraljevine SHS, ložiona Doboj, u Direkciji državnih rudnika Kreka a u Solani Kreka radi od 1926. godine do penzionisanja. U Solani je radio na različitim radnim mjestima, od bravara do direktora Solane. Direktor Solane u Kreki je bio od 12.10.1949. do 1952. godine.

Rudolf radnik fabrike špirita sa radnim kolegama 1926.—stoji prvi lijevo

Rudolf Zamboni u Solani 1937. sa grupom metalskih radnika

Bio je izuzetno aktivan član Industrijskog dobrovoljnog vatrogasnog društva koje je djelovalo u okviru Solane Kreka. Prošao je sve nivoe članstva, da bi 1972. godine dobio Diplomu za najviši čin u oblasti vatrogastva - VIŠI VATROGASNI OFICIR PRVE KLASE .

Rudolf Zamboni - dobrovoljni vatrogasac u Solani Kreka

U Miladijama oko 1961.— Zdenko i Antonija Knežiček, Rudolf, Marija, Miroslav, Ljerka Zamboni, ispred djeca Tihomir, Željko i Darije Zamboni

Rudolf Zamboni je pristupio 18. Hrvatskoj brigadi kad je osnovana tj. 10.10.1943. godine, a u istoj jedinici su bili njegovi rođaci Nikola Zamboni i Darinka Zamboni – Reljić.

Rudolf i Marija 29.11.1979. u bašti iza kuće - ovo je posljednja serija fotografija urađena za Rudolfova života

Rudolf je umro od raka 15.1.1980. godine u kući u Miladijama. Sahranjen je na groblju Borić, Tuzla uz počasti solanskih vatrogasaca i prisutnost obitelji i komšija.

Životni i profesionalni put Rudolfa Zamboni opisali su njegovi unuci Tihomir i Željko Knežiček u knjizi "Dobrovoljni vatrogasac u Solani Kreka - Rudolf Zamboni" koja je izdata u Tuzli 2019. godine.

život Dnevni avaz, subota, 2. februar/veljača 2019. 21

TUZLA Željko i Tihomir Knežiček čuvaju uspomenu na djeda

Zanimljivi život vatrogasca Zambonija pretočen u knjigu

Porodica italijanskog porijekla ● Rudol odijevao svečanu uniformu s kapom, bijelim rukavicama i ordenjem, a djeca trčkarala oko njega, jer ga je bilo zanimljivo vidjeti

Rudolf bio veoma požrtvovan u radu

Zamboni: Dobio Orden višeg vatrogasnog oficira prve klase

U Tuzli je prije nekoliko dana predstavljena knjiga „Dobrovoljni vatrogasac u Solani Kreka – Rudolf Zamboni". Autori su Zambonijevi unuci s majčine strane, inače univerzitetski profesori, braća Željko i Tihomir Knežiček.

Tihomir Knežiček čuva djedove predmete

Tihomir, profesor na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu, čuva i sva odlikovanja za požrtvovan rad koja je njegov djed dobio. Čuva i sve djedovo ordenje, njegova priznanja, diplome, radne knjižice.

- Želimo da to bude sačuvano na jednom mjestu - kaže Knežiček.

Italijanski korijeni

Kako nam je kazao, motivacija za pisanje knjige je da se sačuvaju sjećanja na Rudolfa kao dobrovoljnog vatrogasca te da je osjećao tu dužnost.

Rudolf Zamboni bio je prvi predsjednik dobrovoljnog društva u Tuzli. Prošao je od najnižeg stepena obuke za dobrovoljne vatrogasce pa do najvišeg, kada je u penziji dobio Orden višeg vatrogasnog oficira prve klase. Zamboni je rođen u Vranduku 4. avgusta 1903. godine, a umro je u Tuzli 15. januara 1980.

Njegovi roditelji Amadeo Zamboni i Firenca Dona italijanskog su porijekla. Imali su petero djece, a svi su oni rođeni uz prugu Doboj - Sarajevo, jer je njihov otac pravio tunele na željezници. Nakon završetka tunela, cijela porodica Zamboni vratila se u Tuzlu i živjeli su u kući u Nikešićima, naselju iznad Miladija.

Rudolf je završio školu za mašinskog bravara, a 1938. godine pridružio se Dobrovoljnom vatrogasnom društvu Solana. U to vrijeme u Tuzli su bila dva vatrogasna društva koja su formirana u okviru preduzeća i jedno je bilo u Solani Kreka, gdje je Rudolf radio.

Kupovina novina

Tihomir se sjeća da je kao dječak djedu redovno kupovao novine.

- Rudolf je volio čitati „Politiku" i uvijek je iskazivao čuda prirode, što je izlazilo kao mini feljton. To je ostavio meni, a ja i danas čuvam te isječke - govori Knežiček.

Kada su organizirani skupovi za vatrogasce, Rudolf je uvijek odijevao svečanu uniformu s kapom, bijelim rukavicama i ordenjem. Djeca iz sokaka trčkarala su oko njega, jer ga je bilo zanimljivo vidjeti u toj uniformi.

Među prvima u naselju imao bicikl i televizor

Kada je Rudolf umro, njegov unuk bio je srednjoškolac, i to je za njega bio veliki gubitak, jer je bio vrlo privržen djedu i baki.

- Ja sam bicikl naučio voziti ispod rore na djedovom biciklu. U to vrijeme rijetko ko je imao bicikl, ali s obzirom na to da je djedu kuća bila dosta udaljena od Solane, na posao je išao biciklom - prisjeća se Tihomir Knežiček.

Rudolf je među prvima u naselju kupio televizor i često su u njegovoj kući bila organizirana druženja uz kafu.

L. ILIĆ-OSMANČEVIĆ

Članak u dnevnim novinama o promociji knjige o Rudolfu Zamboni

Rudolf se vjenčao sa Marijom Matijašec u Tuzli 2.2.1926. godine.

Tuzla, 2.2.1926. - Vjenčanje Marija Matijašec i Rudolf Zamboni, s lijeva sjedi Josip Zamboni, Nikola i Ida Zamboni (Glavaš), Finka Matijašec, kum Lajoš, srednji red s lijeva treća Ana Matijašec, šesti Ferdinand Zamboni, zadnji red s lijeva druga Marija Matijašec, Josip Matijašec, Amadeo Zamboni, Fiorenca Zamboni, na kraju Albina Zamboni

Rudolf i Marija Zamboni u bosanskoj nošnji u dvorištu kuće

Marija Zamboni, rođena Matijašec, rođena je 30.12.1904. godine u Simin Hanu kod Tuzle. Rođena je u Simin Hanu jer je njen otac u vrijeme rođenja radio u Solani u Simin Hanu i stanovao u Simin Hanu. Sa roditeljima je živjela sve do

udaje za Rudolfa Zamboni. Išla je u osnovnu školu koju je učila na njemačkom jeziku, tako da je odlično govorila i pisala njemački.

Marija Zamboni rođena Matijašec

Marija je cijeli život bila domaćica. U Miladijama je šila, radila u bašti i redovno održavala cvijetnjak ispred kuće. Umrla je od starosti 8.10.1986. godine, a sahranjena je na groblju Borić, Tuzla u isto grobno mjesto gdje i njen suprug Rudolf.

Marija i Rudolf su u braku imali kćerku Antoniju Tonkicu i sina Miroslava Mirčeta.

3.1. Antonija Tonkica Knežiček, rođena Zamboni, kćerka je Marije i Rudolfa Zamboni, rođena u Tuzli 11.11.1926. godine. Djetinjstvo je provela u kući roditelja u Solarskoj koloni, a završila je osnovnu školu u Solani. Pohađala je Građansku žensku školu u Tuzli 1. i 2. razred. U drugom polugodištu školske 1939. godine Antonija je nastavila školu u Osijeku i tamo završila školovanje. Tonkica se vratila u Tuzlu 1943. godine i živjela sa roditeljima u Solani.

Antonija Tonkica Knežiček 1940.

Nakon završetka Drugog svjetskog rata počela je da radi u Solani kao službenik u administraciji gdje je radila tri godine. Nakon toga više nije bila zaposlena, bila je domaćica ali i doprinosila obiteljskom budžetu popravljajući najlon čarape. Udala se za Zdenka Knežičeka u Tuzli 26.12.1949. godine. U mladosti je bila dosta krhkog zdravlja i kraće vrijeme tokom 1947. godine provela u bolnici u Kasindolu. Tonkica se uslijed moždanog udara razboljela 2004. godine i ostatak života provela u postelji. Umrla je u svom stanu u Kreki 8.1.2011. godine, a sahranjena je po vjerskom obredu na groblju Borić u grobno mjesto gdje su sahranjeni njeni roditelji.

Zdenko Knežičeka, sin Marije i Augusta Knežičeka, rođen je u Zenici 27.11.1921. godine. Rođen je samo 3 mjeseca prije smrti oca Augusta, tako da je cijeli život proveo u nepoznavanju svog oca. Zdenkina majka Marija udala se po drugi put 22.2.1925. godine u Zenici za Rudolfa Sertića. Dana 15.11.1925. godine Zdenko je dobio brata Tomislava koga su uvijek zvali Slavko. Veliki dio djetinjstva proveo je sa tetkom Andulkom Knežičeka u Varešu.

Dani djetinjstva u Varešu 1926.

Zdenko se školovao u Zenici i Tuzli. Nakon završetka mašin-bravarskog zanata, počeo je da radi u mehaničkoj radionici rudnika Kreka. U školi u Klosteru u Tuzli naučio je svirati violinu, a u mladosti je svirao usnu harmoniku i violinu. Bio je i član orkestra Lira u kojem je svirao i Tono Pečenko. Zdenko je radio od 1942. do 1943. godine u mehaničkoj radionici rudnika lignita Kreka u svojstvu strojo-bravara i sav ostali radni vijek je proveo u mašinskoj industriji radeći u centralnoj radionici rudnika Kreka, a do penzionisanja radio je u Tvornici peći Tuzla. Radni vijek završio je na mjestu Šefa kadrovske službe, i otišao u invalidsku penziju zbog srčanih tegoba.

Zahtjevi radnog mjesta su potakli Zdenku na dalje školovanje, pa je tako polaganjem ispita u Livnici čelika Tuzla stekao diplomu VK radnika, kasnije je 1968. godine završio Višu pedagošku školu u Tuzli, odsjek za nastavnike stručnih škola, smjer Mašinstvo, na Univerzitetu u Sarajevu (u to vrijeme nije bio osnovan Univerzitet u Tuzli). Dobitnik je nekoliko priznanja a najznačajnije je Orden rada iz 1973. godine.

Zdenko Knežiček na poslu u Livnici čelika Tuzla

Nakon Zdenkinog povratka sa odsluženja vojnog roka, Zdenko i Tonkica su se vjenčali u općini u Tuzli 26.12.1949. godine, a kumovi na vjenčanju su bili Bohumil Nejtek i Oto Mott. Nakon vjenčanja Zdenko i Antonija Tonkica su počeli živjeti u Solani, onda u Donjoj koloni, pa u Donjem Mosniku, a od 1970. godine u stan u Kreki gdje su živjeli do kraja života. Zdenko je i u poznim godinama bio zadovoljavajućeg zdravlja. Umro je 16.3.2013. godine u svom stanu, a sahranjen je u istom grobnom mjestu gdje i Tonkica, na groblju Borić.

Neposredno nakon vjenčanja Antonije i Zdenka Knežiček - stoje Rudolf Zamboni, Aneška Nejtek, Marija Zamboni i Boško Nejtek, a na zemlji sjede Antonija, njen brat Miroslav i Zdenko Knežiček

Zdenko u stanu januara 2000.

U Miladijama u proljeće 2011. – tri generacije Zdenko, Tihomir i Sonja Knežiček i kafa na stolu - slika ostvarenja želja

Tonkica i Zdenko su u braku imali dva sina - Željko i Tihomir.

3.1.1. Željko Knežiček je rođen je 18.5.1951. godine u Tuzli, u bolnici. Djetinjstvo je proveo u tuzlanskom naselju Mosnik. Nakon osnovne škole završio je Rudarsku tehničku školu u Tuzli a nakon toga 1976. godine i Rudarsko-geološki fakultet u Tuzli. Godine 1992. godine odbranio je magistarski rad, a 2003. godine doktorirao na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu Univerziteta u Tuzli.

Željko Knežiček 1954. godine

Radio je u Rudarsko-mašinskom školskom centru kao predavač stručnih predmeta, u rudnicima lignita „Kreka“ u Tuzli, a nakon toga u „Rudarskom institutu“ Tuzla, odakle je penzionisan 2016. godine. U periodu od 2011. godine do 2013. godine obavljao je dužnost Ministra industrije, energetike i rudarstva u Vladi Tuzlanskog kantona. Kao saradnik, radio je na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu u Tuzli od 2005. godine do 2016. godine u zvanju docenta i vanrednog profesora. Objavio je veliki broj knjiga i stručnih radova, i bio učesnik je većeg broja BiH i internacionalnih istraživačkih projekata. Dobitnik je niza priznanja za ostvarene uspjehe. Bio je pripadnik 115. HVO brigadu „Zrinjski“ sve do raspuštanja brigade 1994. godine.

Doktorant Željko Knežiček sa Rektorom Univerziteta u Tuzli, Izudinom Kapetanovićem prilikom promocije i dodjele diplome 2003.

Željko i Tihomir Knežiček 2012. u uniformama koje samo rudari nose

Željko Knežiček se vjenčao sa Ljerkom Cimer 21.1.1978. godine u Tuzli. Ljerka Knežiček, rođeno Cimer, je rođena 2.11.1953. godine u Tuzli od roditelja Rudolfa i Hermine Zimmer (rođena Miklaučič). Ljerka je 1972. godine završila ekonomsku školu u Tuzli i iste godine se zaposlila u TP Budućnost u Tuzli. Višu ekonomsko - komercijalnu školu bankarski smjer u Brčkom je završila 1978. godine. Radila u oblasti bankarstva sve do penzionisana 2012. godine. Nakon vjenčanja Ljerka i Željko su živjeli kao podstanari u stanu na Ircu, a potom u naselju Miladije. Jedno vrijeme su živjeli u stanu u naselju Slavinovići gdje su imali i trgovinu mješovitom robom. Od 2003. godine žive u stanu u naselju Sjenjak.

Rudolf i Hermina Zimmer sa djecom 1958. - Ljerka dole u sredini

Vjenčanje Željko i Ljerka Knežiček u Tuzli 21.1.1978.

Ljerka Knežiček 2012.

Željko i Ljerka Knežiček u Tuzli 2019.

Ljerka i Željko su u braku dobili kćerku Lidiju i sina Davora.

Lidija Kurbegović, rođena Knežiček, rođena je 12.3.1980. godine u Tuzli. Osnovnu školu je završila u Miladijama, a srednju ekonomsku školu u Tuzli. Studije Razredne nastave završila je 2003. godine na Filozofskom fakultetu u Tuzli. Nakon udaje preselila je u Sarajevo i tamo radila četiri godine na Rudarskom institutu (sarajevski odjel Rudarskog instituta Tuzla), a od 2015. godine radi zajedno sa suprugom u porodičnoj firmi za proizvodnju namještaja.

Lidija Kurbegović

Udala se u Sarajevu 4.2.2006. godine za Rusmira Kurbegovića. Rusmir Kurbegović je rođen 26.2.1982. godine u Sarajevu i od 2007. godine sa svojom obitelji živi na Ilidži u naselju Pejton. Rusmir je poduzetnik u porodičnoj firmi koja se bavi izradom ekskluzivnog namještaja.

Lidija i Rusmir sa djecom 2019.

U braku sa Rusmirom, Lidija je dobila dva sina Kenana (rođen u Tuzli 4.1.2007. godine) i Benjamina (rođen u Sarajevu 21.2.2008. godine) i kćerku Zanu, rođena 24.5.2016.

godine u Sarajevu. Kenan i Benjamin idu u osnovu školu i obojica treniraju nogomet sarajevskim klubovima.

Kenan, Zana i Benjamin 2019.

Davor Knežiček je drugi potomak Željka i Ljerke Knežiček, rođen 30.9.1982. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli, završio gimnaziju Meša Selimović u Tuzli i završio studije Engleskog jezika i književnosti u Ljubljani. Trenutno živi i radi u Ljubljani. Nema obitelj.

Davor prvačić 1989 .

Davor sa sestrom Lidijom 1997.

Davor Knežiček 2019.

3.1.2. Tihomir Knežiček je drugi sin Antonije

i Zdenke Knežiček. Rođen je 10.11.1959. godine u kući Mosniku u Tuzli. U Mosniku je proveo djetinjstvo, išao je u Osnovnu školu na Mejdanu i u školu "Franjo Rezač" - danas Kreka, završio Elektrotehničku školu u Tuzli (ETŠC), i diplomirao na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla. Odmah po završetku studija 1984. godine počeo da radi u "Rudniku uglja Lipnica - II krovni" kod Tuzle. U rudniku je radio pet mjeseci kao smjenski inženjer. Nekako istovremeno sa početkom rada u Lipnici radi i na "Rudarsko-geološkom fakultetu" Tuzla kao asistent, i kompletan ostatak radnog staža je vezan za rad na Fakultetu. Završio magistarske studije na Indian School of Mines, Dhanbad, Indija 1989. godine i odbranio doktorsku disertaciju na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla 1999. godine.

U Mosniku oko 1962. Bahrija Hadžić, Vlado Cvijanović, Branka Štauber i Tihomir Knežiček - svi rođeni 1959.

Tihomir Knežiček na izložbi "Svjedoci tuzlanske multikulturalnosti" održana u GM, drži naslovnicu u listu Oslobođenje sa slikom nadgrobnog spomenika Cordignana na groblju Borić

Kao uposlenik Rudarsko-geološko-građevinskog fakulteta radio je u svim nastavničkim zvanjima, od asistenta pripravnika do redovnog profesora. Za vrijeme rada na fakultetu objavio je ukupno 15 knjiga i veći broj stručnih radova. Tihomir Knežiček je bio pripadnik Armije BiH od 1992. do 1995. godine i dobio čin nadporučnika.

Od 1996. godine radio je za međunarodne organizacije - CNN (vozač), UNPROFOR - IFOR (prevodilac), Schcotish European Aid (SEA), kasnije MC/SEA, kasnije USAID DemNet (programski savjetnik i trener). Od 2004. je predsjednik „Udruženja mreža trenera u BiH“, a od 2008. godine je predsjednik Udruženja građana italijanskog porijekla "Rino Zandonai" Tuzla.

Osman Isaković (1958-2018) i Tihomir Knežiček 23.6.2018. u Tuzli

Tihomir je tokom boravka u Indiji upoznao Maneeshu Uphadyay sa kojom se vjenčao u Indiji i u općini Tuzla. Različitost kultura i ratna dešavanja u BiH su rezultovali neuspjehom braka, pa su se razišli tokom 1994. godine.

U braku sa Maneeshom, Tihomir dobio je sina Sandjana rođen 22.7.1990. godine u Tuzli. Sandjan je odrastao u Tuzli i Indiji, a išao je u osnovu školu "Miladije" sve do 2002. godine, a te godine Sandjan je otišao sa majkom u nepoznatom pravcu. Više se nije javljao i njegov životni put je nepoznat.

Sandjan Knežiček u Indiji 1993. sa majkom

Sandjan Knežiček 2001.

Tihomir Knežiček je drugi brak sklopio 31.1.1997. godine u Tuzli sa Smiljom Peranović. Smilja Knežiček, rođena Peranović, je rođena 31.8.1967. godine u Tuzli od roditelja Fanike i Ilije Peranović. Djetinjstvo je provela u Lipnici blizu Tuzle. Išla je u osnovnu školu u Lipnicu i u Kreki OŠ "Franjo Rezač". Smilja je završila kozmetičarsku srednju školu i kratko radila kao trgovac. Ima izuzetne vještine izrade rukotvorina, posebno veza i uspješno održava najljepši cvijetnjak u Miladijama. Obitelj Knežiček živi u Miladijama, Tuzla, na mjestu gdje je kuću imao Tihomirov djed Rudolf Zamboni. Stara kuća je srušena, i na istom mjestu je napravljena nova kuća koja useljena 2.2.2002. godine.

Vjenčanje Smilja i Tihomir Knežiček

Obitelj Peranović 1986. u stanu na Ircu - majka Fanika drži unuka Nikolu, pored brat Boro, otac Ilija, Smilja, brat Vjenco (drži Sandru), iza sestrična Tanja a ispred bratova supruga Snežana

Tihomir i Smilja su u braku dobili dvije kćerke, obje rođene u Tuzli: Marija Knežiček rođena 5.3.1997. godine i Sonja Knežiček rođena 8.4.2002. godine. Marija se školovala u Tuzli, i trenutno studira žurnalistiku u Tuzli. Sonja je išla u osnovu školu u Miladije, a 2017. godine upisala srednju umjetničku školu - likovni tehničar u Tuzli. Obje žive sa roditeljima u Miladijama.

Marija Knežiček

Sonja Knežiček

3.2. Miroslav Mirče Miro Zamboni, sin Rudolfa i Marije Zamboni, rođen je 2.2.1937. godine u Tuzli, u Kreki Solani. Miroslav je završio osnovnu školu u Solani, a završio Državnu Realnu gimnaziju u Tuzli 1956. godine. Dok je išao u gimnaziju, igrao je košarku a nakon završetka gimnazije otišao je 1956. godine na studije u Zagreb, koje nikad nije završio. Tokom studiranja upoznao je buduću suprugu Ljerku. S obzirom da je prekinuo studije, zaposlio se u građevinskoj firmi na administrativnim i finansijskim poslovima. Na sličnim poslovima je radio sve do penzije 1993. godine. Živio je u naselju Vrbik kod Ljerkinih roditelja, a od 1969. godine nastanjen je u Zagrebu, u naselju Botinec gdje je i 2019. nastanjen. Vjenčao se sa Ljerkom Adamčić u Zagrebu 2.4.1960. godine. Ljerka Zamboni, rođena Adamčić je rođena 16.7.1940. godine u Varaždinu, od oca Viktora, sudskog zvaničnika iz Zagreba i majke Ivke, rođena Degsler iz Varaždina. Ljerka je završila osnovnu školu i gimnaziju u Zagrebu, a napustila Filozofski fakultet kad je upoznala budućeg supruga Miroslava. Radila je cijeli život kao općinski službenik za radne odnose u Trnju i općini Novi Zagreb. Penzionisana je 1991. godine.

Miroslav Zamboni u školi

Vjenčanje Ljerke i Miroslava u Zagrebu

Ljerka i Miroslav Zamboni 2003. u Botincu, Zagreb

Ljerka i Miroslav su u braku dobili sina Darija i kćerku Arijanu.

3.2.1. Darije Zamboni je rođen 2.5.1960. godine u Zagrebu, a školovao se u Zagrebu i završio srednju drvnu tehničku školu 1979. godine. Bio je pripadnik HVO tokom ratnih dešavanja u Hrvatskoj. Darije se ženio dva puta. Prvi put se vjenčao 1980. godine sa Jasnom (rođena Dragičević). U braku sa Jasnom Darije je živio tri godine, a dobio je sina Sašu, rođen 23.9.1981. godine u Zagrebu. Darije se drugi put vjenčao 1985. godine sa Željkom, rođena **Grim**, rođena 9.5.1964. godine u Zagrebu. U braku su dobili troje djece — sina Sandra i kćerke Anu i Elenu.

Darije se rastavio od Željke 1998. godine i do kraja života je živio sa roditeljima u stanu u Botincu. Darije je najveći dio radnog vijeka proveo u građevinarstvu na raznim poslovima, a zbog zdravstvenih problema sa srcem odlazi u invalidsku penziju 2009. godine. Imao je zdravstvenih poteškoća i umro u bolnici 12.12.2017. godine u Zagrebu. Sahranjen je uz sve vojne počasti.

Darije Zamboni 2013.

Željka Zamboni sa djecom 2016.

Sandro Zamboni je rođen 8.7.1985. godine u Zagrebu, oženjen Anom, i ima kćerku Lorenau je rođena 13.6.2013. godine. U ranijoj vezi Sandro je imao sina Paula Zamboni rođen 2009. godine koji 1.8.2019. godine ubijen u Zagrebu u porodičnoj tragediji.

Sandro Zamboni sa obitelji

Ana Solar rođena je Zamboni 23.10.1990. godine u Zagrebu. Udala se 4.7.2009. godine za Tomislava Solar. U braku sa Tomislavom ima sina Tonija Solar, rođen 19.11.2008. godine. Ana i Tomislav imaju i sina Tea Solar, rođen u august 2016. godine.

Ana i Tomislav Solar

Elena Zamboni je rođena 14.8.1993. godine u Zagrebu i živi u Zagrebu.

Elena Zamboni

3.2.2. Arijana Zamboni-Šobačić rođena je Zamboni 5.3.1972. godine u Zagrebu. U Botincu - Zagrebu je završila osnovno školovanje, a nakon 2,5 godine Upravne škole napustila je školovanje zbog udaje. Arijana je bila aktivni stonoteniser i osvojila ekipno državno prvenstvo parova u stonom tenisu 1980. godine u Doboju. Udala se 1992. godine za Nenada **Šobačića** iz Zagreba, sa kojim se rastala 2000. godine. Živi u stanu sa roditeljima u Botincu. U istom stanu živi i njena kćerka Marinela a i Marinelin sin Mario.

Ispred kuće djeda i bake u Miladijama - Arijana stoji ispred Zdenke Knežiček. Na slici prvi red s lijeva na desno: nepoznato, Finka, Tonkica, Zdenko, Tihomir, Joži, iznad Ljerka, Miroslav, baka Marija i dedo Rudolf i Darije oko 1976.

Arijana Zamboni-Šobačić 2013.

Marinela Zamboni-Šobačić rođena je 19.12.1992. godine u Zagrebu. Završila je osnovnu školu u Botincu a 2011. godine XI gimnaziju u Zagrebu. Trenutno radi i studira finansije. Vrlo kratko je živjela sa partnerom sa kojim ima sina Maria. Mario Zamboni-Šabotić je rođen 7.6.2017. godine u Zagrebu a o njemu se brine Marinela, baka Arijana i prabaka Ljerka.

Marinela Zamboni - Šobačić sa sinom Mariom

Četvrti potomak Amadea Zamboni i Fiorenze Dona

4. Ferdinand Ferdo Zamboni je bio treći živi potomak Amadea i Fiorence. Ferdinand je rođen u Vranduku 7.9.1905. godine. Završio je osnovnu školu i kolarski zanat u Tuzli. Nakon završetka gradnje tunela Vranduk, došao je sa roditeljima u Nikešiće. Prije Drugog svjetskog rata bio je proganjan kao komunista, bio u zatvoru 1929. godine, a kasnije bio sa Pašagom Mandžićem aktivista u radničkom pokretu. Ferdo je radio kao kolar – pravio kola i fijakere u rudniku „Bukinje“ i „Kreka“. Nakon penzionisanja, prešao je u Rudarsku školu i radio kao instruktor praktične nastave. Nije služio vojsku jer nije imao dovoljno

tjelesne težine. Živio je u Bukinju a od 1941. godine u Donju kolonu u Kreki, i tu živio do smrti. Ferdo je bio u upravi dobrovoljnog vatrogasnog društva rudnika Kreka duži niz godina. Ferdo je umro 14.10.1982. godine i sahranjen na groblju Borić, Tuzla.

Ferdo Zamboni je 1928. godine u Bukinju oženio Miladu Netrefovu. Milada Zamboni rođena Netrefova je bila Čehinja po porijeklu. Milada je rođena 22.12.1907. godine u Kladnu, Čehoslovačka. Bila je domaćica, šila i brinula o domaćinstvu i djeci. Umrla je 17.7.1984. godine u Tuzli i sahranjena na groblju Borić.

Ferdo i Milada Zamboni

Ferdo Zamboni na skupštini IDVD „Rudnici Kreka“

Ferdo i Milada su u braku imali četvero djece i to dva sina Antu i Zdenka i dvije kćerke Ankicu Anu i Ilonu. Troje djece se rodilo u Bukinju, a jedno u Kreki.

S lijeva na desno Slobodanka, Milada, Nafka i dole sjedi Tomislava

4.1. Ankica Ana Vidović, rođena je Zamboni 20.7.1929. godine a udala se za Antona Vidovića 1950. godine. Ankica je po profesiji bila frizer. Umrla je u Tuzli 13.6.2009. godine nakon kraće bolesti. Anton Anto Stjepan Vidović je radio u Rudniku Soli Tušanj kao poslovođa, a umro je u oktobru 1988. godine i sahranjen u Tuzli. Ankica i Anton su u braku dobili dva sina - Vladimira i Branimira.

Na susretu Krečana s lijeva na desno Anton i Ankica Vidović, Ilona i Vladislav Gajić

4.1.1. Vladimir Vlado Vibo Vidović je rođen 15.5.1952. godine u Tuzli. Veliki je zaljubljenik motora. Bio je dugogodišnji vlasnik kompanije VIBA odakle je otišao u penziju. Školovao se u Tuzli gdje je završio bravarski zanat u Školi sa praktičnom obukom u Tuzli 1970. godine. Od rane mladosti je pokazao interes za vozilima i popravkama vozila, što se kao navika zadržala cijeli život. Vlado živi u kući u Lipnici sa svojom obitelji. Vjenčao se 19.2.1977. godine u Tuzli sa Gordanom Savić. Gordana Vidović, rođena je Savić u Tuzli 18.8.1957. godine, od roditelja Vasilije i Milivoja Savić. Gordana je završila srednju ekonomsku školu u Tuzli, radila, i nedavno penzionisana. U braku imaju dva sina – Gorana i Zorana.

Vladimir Vidović u Viba kompaniji

Obitelj Vodović - roditelji Vlado i Gordana sa djecom i unucima

Goran Vidović je rođen 24.12.1979. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli, a vjenčao se sa Azrom Dizdarević. **Azra Vidović** je rođena u Tuzli 27.9.1980. godine od roditelja majke Hatija i oca Nihada, oboje iz Tuzle. Goran i Azra su u privatnom poduzetništvu, a imaju dvoje djece, oboje rođeno u Tuzli. Kćerka Viktoria Vidović

je rođena 9.12.2004. godine, a sin Karlo Vidović je rođen 17.4.2008. godine. Oboje djece idu u Katolički školski centar u Tuzli. Obitelj živi i radi u Tuzli.

Azra i Goran Vidović 2015.

Viktorija i Karlo Vidović 2015.

Zoran Vidović je rođen 8.10.1981. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli, i završio gimnaziju u Tuzli. Upisao je i završio Tehnički fakultet — Tekstilni odsjek u Bihaću, a nakon toga Arhitektonski fakultet u Sarajevu. Nakon fakulteta završio je magistarske studije arhitekture u Sarajevu 2012. godine. Zoran radi kao arhitekta, a imao je dvije likovne izložbe. Vjenčao se sa **Aidom Hrnjić dana 28.6.2013. godine u Tuzli. Aida Vidović**, rođena Hrnjić, je rođena u Tuzli 22.9.1984. godine od oca Kemala i majke Seade koji žive u Tuzli. Aida se školovala u Tuzli i završila Pravni fakultet u Tuzli 2012. godine. Zaposlena je kao pravnik u osiguravajućoj kući. Aida i Zoran Vidović imaju kćerku Emu, rođenu 15.11.2013. godine u Tuzli i sina Sandra rođen 17.4.2015. Obitelj živi i radi u Tuzli.

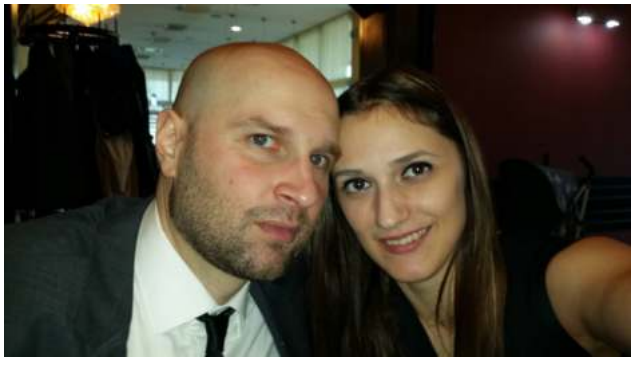

Zorna i Aida Vidović i potomci Ema i Sandro Vidović

4.1.2. Branimir Sos Vidović je rođen 15.4.1955. godine u Tuzli. Završio je za elektromehaničara i radio u nekoliko firmi - DITA, Mljekara Tuzla, a u penziji je od 15.4.2015. godine. Zaljubljenik u motore i terence, ne propušta susrete

motorijada, čemu je ostao privržen do današnjih dana. U Tuzli je upoznao Vesnu i vjenčali se 19.9.1981. godine u Tuzli. **Vesna Vidović** je rođena Jeremić, iz Bijelog Polja. Završila je srednju školu, radila u PTK, a od 1996. nije zaposlena. Obitelj živi u kući u Miladijama, u kući u kojoj je bila Pepinova kafana ispred koje je nekad bio veliki hrast i autobuska stanica. Brano i Vesna u braku imaju sina Nikicu i kćerku Ivanu.

Branimir na motorijadi 2015.

Obitelj Vidović - Vesna, Branimir, Ivana i Nikica

Nikica Vidović je rođen 30.4.1984. godine u Tuzli, školovao se u Tuzli, u JU Mješovita srednja elektrotehnička škola Tuzla, diplomirao 16.7.2008. godine na Rudarsko-geološkom fakultetu Tuzla i završio magistarske studije iz oblasti geotehnologije 9.12.2011. godine na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu u Tuzli.

Nikica Vidović 2015.

Bio je zaposlen kao inženjer pripravnik na Rudniku soli Tuzla tokom 2008. i 2009. godine, a u periodu 21.9.2010.-21.9.2014. godine bio je vanjski saradnik asistent na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu u Tuzli. U fazi je izrade doktorske disertacije, a trenutno nema radnog angažovanja. Slijedeći obiteljsku tradiciju, uživa u vožnji na dva ili četiri kotača. Nije oženjen i nema svoju obitelj.

Ivana Vidović, kćerka Branimira i Vesne rođena je 27.11.1987. godine u Tuzli, školovala se u Tuzli i završila je studije prava u Tuzli.

Ivana Vidović 2015.

4.2. Anto Tono Zamboni, sin Ferdinanda i Milade, je rođen 20.6.1931. godine u Bukinju. Radio je kao stolar, kasnije radio kao kondukter u „Gradskom saobraćajnom poduzeću Tuzla“. Otišao je u penziju 21.6.1986. godine. Živio je u Bukinju, pa do 1955. godine stanovao u Donjoj koloni u Kreki, a onda preselio u Slavinoviće 1961. godine. U općini Tuzla vjenčao se 4.6.1955. godine sa Slobodankom. **Slobodanka Zamboni** rođena je Đuranović 28.4.1935. godine u Doknju, a otac njen je imao kovačnicu u Doknju. Radila je 10 godina u poduzeću „Frizeraj“ na poslovima uređenja veša i odatle je penzionisana. Slobodanka Zamboni je umrla 15.7.1994. godine od raka debelog crijeva, a sahranjena je na groblju Borić. Anto je umro u Domu penzionera u Tuzli 6.12.2013. godine, a sahranjen je na groblju Borić.

Anto Zamboni u mlađim danima

Anto Zamboni 2010.

Anto i Slobodanka su u braku imali četvoro djece. Najstarije dijete - sin je umro ubrzo nakon rođenja. Jadranko Zamboni, rođen 17.3.1957. godine u Kreki, poginuo je nesretnim slučajem 27.10.1963. godine prilikom pada sječenog drveta u Križanima, i sahranjen je na groblju Borić. Drugi sin Boro Zamboni rođen je 24.11.1958. godine, a sin Darko Zamboni rođen je 24.7.1963. godine u Tuzli.

Slobodanka i sin Boro Zamboni

Boro Zamboni je završio srednju Hemijsku školu u Tuzli, a radi kao vozač u Italiji, gdje je otišao 1992. godine. Borina strast je vožnja motora, pa često posjećuje motorijade. Oženjen je Tenzilom Trokić rođena 18.6.1966. godine u Dubravama kod Tuzle. Tenzila ima vlastitu firmu za održavanje stambenih prostora u Italiji.

Zamboni Boro 2015.

Tenzila Zamboni i unuk Daniel 2012.

Boro i Tenzila Zamboni su dobili u braku kćerku Lidiju. Lidija Zamboni je rođena 3.6.1988. godine u Tuzli. Lidija je živjela u Italiji nekoliko godina sa Stefano Daziani, ali nisu bili u braku. Lidija i Daziani imaju sina Daniela koji je rođen 12.6.2012. godine, a žive u Italiji.

Lidija Zamboni 2016.

Danile aprila 2016.

Darko Zamboni je završio Ekonomski fakultet i postdiplomske studije ekonomije, pa ima titulu magistra ekonomskih nauka. Dugo godina živi u Italiji, a radi za SDA express courier. Vjenčao se sa Sanjom Radić. Sanja Zamboni rođena je Radić u Travniku 3.12.1963. godine, od oca Drage Radić i majke Štefice Božane Radić. Sanja je završila fakultet i ona je inženjer za tehnologiju proizvodnje, prerade i kontrole poljoprivrednih proizvoda. Trenutno je bez zaposlenja, a do 2015. godine Darko i Sanja su imali vlastitu firmu za promidžbu.

Darko Zamboni 2015.

Darko i Sanja Zamboni 2015.

Darko i Sanja imaju sina Andrea, rođen 4.2.1996. godine. Studira Medical Biotechnology na Univerzitetu u Milanu gdje trenutno živi.

Andrea Zamboni 2016.

4.3. Ilona Gajić rođena Zamboni, druga kćerka Ferde i Milade, rođena je 11.9.1932. godine u Kreki u Kolonama. Školovala se za trgovca i radila u Robnoj kući Kreka, i kasnije u Bukinju u špeceraju pored rudnika. Kad je nakon udaje za Vladislava Gajića preselila u zgradu u Solanu 1959. godine prestala je raditi.

Vjenčanje Ilone i Vladislava Gajića

Ilona Gajić

Ponovo je kao trgovac počela raditi 1972. godine kad je otvorena Robna kuća "Bulevar". Odatle je otišla u invalidsku penziju 1986. godine. Umrla je 6.12.1986. godine u Tuzli i sahranjena na groblju Trnovac. Ilona i obitelj su iz Solane prešli u stan u Rudarskoj ulici 1967. godine, i tu živjeli do smrti. Vjenčala se sa Vladislavom Gajić. Vladislav Vlado Gajić rođen je 18.8.1932. godine u Brčkom. Bio je bravar, radio u Rudniku Bukinje, bio član čete za spašavanje, a kasnije je radio u Tuzla Kvarc odakle je penzionisan 1985. godine. Umro je 5.1.2009. godine u Tuzli a sahranjen na groblju Trnovac Tuzla.

Vladislav Gajić i Jelena Lapajne

Obitelj se često sastajala na proslavama u kući kod Ferde i Milade, što dokumentuje prelijepa slika gdje sjede s lijeva na desno Ilona Gajić, djevojčica, Ankica Vidović, Slobodanka, Vladislav a stoje Elvira, Elvirin suprug Markan, Anto Vidović i Ferdo Zamboni.

Šira obitelj Ilone i Vladislava

Ilona i Vlado su u braku dobili tri kćerke - Tomislavu, Vesnu i Radmilu.

4.3.1. Tomislava Seka Lapajne, rođena je Gajić 16.3.1955. godine u Bukinju kod Tuzle, a živjela u naselju Solana. Nakon osnovne škole, završila je frizerski zanat i 20 godina radila kao frizer. Napustila je posao tokom ratnih dešavanja u BiH devedesetih i više nije bila zaposlena. Vjenčala se 11.12.1982. godine sa Miroslavom Lapajne i od tog vremena živi u kući u Batvi iznad stadiona FK Sloboda. Od 2017. godine boravi i u Njemačkoj kod djece. Miroslav Lapajne, porijeklom Slovenac, rođen je 31.3.1951. godine u Tuzli. Bio je vozač kamiona, radio kao privatnik i jedno vrijeme radio zajedno sa Vladom Vidovićem. Roditelji Miroslava su majka Zora, rođena Gardaš 1924. godine u Tuzli, umrla u septembru 2001. godine u Tuzli, i otac Ivan (Johan) Lapajne rođen 1922. godine u Sloveniji, umro u Tuzli u novembru 1996. godine.

Tomislava i Miroslav imaju dvoje djece - kćerku Jelenu i sina Zorana.

Jelena Soljankić rođena je Lapajne 2.12.1988. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i završila srednju školu hortikulture. Zaposlena je u fabrici igračaka u Tuzli. Udala se za Fikreta Soljankića, rođen 21.3.1982. godine u Dobrnji kod Tuzle. Fikret je konobar, često bez posla. Jelena i Fikret su u braku dobili kćerku Nelly

Soljankić, rođena u Tuzli 2.8.2011. godine. Obitelj je živjela u kući u Batvi, zajedno sa Tomislavom, a zadnjih godina boravi u Njemačkoj.

Tomislava i Miroslav Lapajne

Tri generacije Lapajne— Tomislava, Jelena i Nelly

Jelena i Fikret Soljankić

Zoran Lapajne je rođen 3.5.1986. godine u Tuzli, gdje je i završio školu za automehaničara. Po profesiji je profesionalni vozač kamiona i vozi putevima Europe. Nema obitelj a živi u Slavonskom Brodu.

Zoran Lapajne

4.3.2. Vesna Ostojić, rođena Gajić, rođena je 4.9.1956. godine u Tuzli. Školovala se u Tuzli i radila prvo u fabrici obuće Aida, a nakon udaje radila u gračaničkoj fabrici obuće Fortuna. Bila je dvije godine u Slovenije a nakon povratka je nastavila živjeti u Boljaniću u regiji Doboja i više nije radila. Vjenčala se 8.4.1978. godine za Vladimira Ostojića iz Boljanića. Vladimir Ostojić je rođen 4.10.1957. godine u Boljaniću, radio na željeznici a 2016. godine je penzionisan. Vladimirovi roditelji su majka Cvijeta (rođena u Boljaniću, umrla 25.5.2013. godine) i otac Drago Ostojić, rođen 26.6.1927. godine u Boljaniću gdje je i umro. Vesna i Vladimir u braku imaju sina Branislava i kćerku Branku.

Vesna i Vladimir Ostojić sa kćerkom Brankom

Branislav Ostojić je rođen 12.4.1979. godine u Postojni, Slovenija. Oženjen je sa Sanjom rođena Živković, 13.10.1986. godine iz Kakmuža. Obitelj živi u Karanovcu. Branislav je bio aktivno vojno lice u vojsci BiH, a sad radi u Bosnaexpresu Doboj. Sanja nije zaposlena. U braku imaju troje djece, svi rođeni u Doboju. Sin Željko je rođen 25.6.2003. godine, kćerka Željka je rođena 11.7.2006. godine, a sin Vasilije je rođen 25.1.2014. godine.

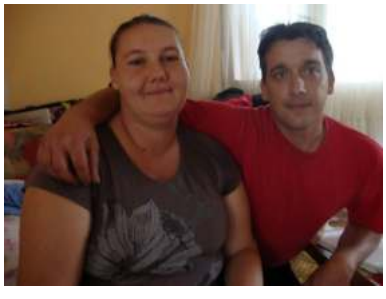

Sanja i Branislav Ostojić

Branka Stjepanović, rođena Ostojić, rođena je 12.4.1982. godine u Doboju. Branka je kćerka Vesne i Vladimira, a udala se za Milenka Stjepanovića. Milenko Stjepanović je rođen u Boljaniću 25.6.1972. godine. Obitelj živi u Celju, Slovenija. Branka je bez zaposlenja, a Milenko ima privatnu kompaniju za međunarodni kamionski transport. U braku imaju kćerku Snježanu rođena 12.1.2003. godine i sina Njegoša rođen 9.2.2005. godine.

Branka Ostojić

Branka i Milenko Stjepanović

Snježana i Njegoš Stjepanović

4.3.3. Radmila Dada Pandurević, rođena Ostojić, je najmlađe dijete Ilone i Vlade Gajić. Rođena je u Tuzli 1.5.1960. godine u stanu u Solani. Školovala se u Tuzli i radila u fabrici obuće Aida u Tuzli do udaje. Udala se 1.5.1988. godine za Gorana

Pandurevića. Goran Pandurević je rođen 9.3.1962. godine u Doboju. Goranovi roditelji su majka Vukosava rođena 1926. godine u Miloševcu kod Modriče, umrla 1999. godine, i otac Novak rođen 1925. godine u Botajici kod Modriče, umro u Doboju 1979. godine. Radmila je zaposlena u MUP Doboj kao spremačica, a Goran radi u firmi Progres Doboj kao automehaničar. Žive u Boljaniću, u kući u blizini Vesne Ostojić.

Radmila i Goran Pandurević na Jadranu 2003.

Slavko Pandurević 2014.

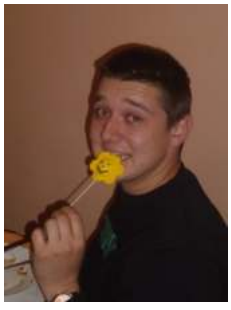

U braku imaju sina Slavku, rođen 30.12.1990. godine u Doboju. Slavko Pandurević radi u fabrici motora *Trasys Bosnia* u Tuzli, a živi sa roditeljima u kući u Boljaniću.

Sestre Vesna i Radmila sa muževima i ocem Vladislavom Gajićem 2016.

4.4. Zdenko Zamboni je drugi sin Ferde i Milade, rođen 1.1.1948. godine. Zdenko je elektrotehničar, a do 1992. godine radio je u Elektrodistribuciji Maglaj. Nakon toga je radio kao poduzetnik u sektoru elektrotehnike, i kao poduzetnik otišao u penziju. Vjenčao se sa Nasvetom Agić dana 5.3.1971. godine u Maglaju. Nasveta Agić je rođena 25.12.1952. godine u Maglaju od oca Enesa i majke Alija iz Maglaja. Nasveta je radila u banci i odatle penzionisana. Obitelj živi u Maglaju, a u maju 2014. godine su pretrpjeli štetu zbog poplave kad je kompletan grad Maglaj popravljen rijekom Bosnom.

Zdenko i Nasveta imaju dvije kćerke Svjetlanu i Lidiju.

4.4.1. Svjetlana Zamboni je rođena 17.2.1972. godine u Maglaju. Išla je u osnovu školu u Maglaj, završila gimnaziju Meša Selimović Tuzla i nakon toga studirala Razrednu nastavu na Univerzitetu u Sarajevu. Nastavila je da studira na Fakultetu Humanističkih nauka Mostar i diplomirala Engleski jezik i književnost 2003. godine Od 1996. do 1999. godine radila je za IFOR u Maglaju, a onda počela raditi u osnovnim školama, da bi nakon toga dobila zaposlenje u gimnaziji Edhem Mulabdić, Maglaj, gdje i danas radi. Politički je aktivista u Maglaju. Udala se 26.10.1991. godine u Maglaju za Sebastijana Radovanovića. Sebastijan Zamboni Radovanović je rođen 2.2.1971. godine u Doboju, završio elektrotehničku školu u Maglaju a od 1996. godine radi u privatnom sektoru u oblasti elektrotehnike. Sebastijan je sin Radovanović Radojke iz Maglaja, rođena 1953. godine. Radojka je umrla u Brčkom 22.12.2007. godine. Sebastijan je na vjenčanju preuzeo prezime Zamboni, a u braku sa Svjetlanom ima kćerku Teu i sina Leona.

Zdenko i Nasveta Zamboni 2015.

Obitelj Zamboni na proslavi diplomiranja Tee Zamboni 2014.- Svjetlana, Leon, Tea i Sebastijan

Tea Zamboni je rođena 15.4.1992. godine u Doboju. Tea je završila koledž Ujedinjenog svijeta (UWC) u Mostaru, a onda upisala Američki Univerzitet u Tuzli, odsjek Međunarodno pravo i diplomatija. Diplomirala 2014. godine a trenutno radi pripravnički staž u instituciji Javnog zdravstva. Nema svoju obitelj. Leon Zamboni je rođen 24.1.2001. u Zenici. Završava osnovu školu u Maglaju.

4.4.2. Lidija Zamboni, druga kćerka Zdenke i Nasvete je rođena 24.1.1974. godine u Maglaju. Školovala se u Maglaju, a srednju medicinsku školu završila 1992. godine u Doboju. Od 1993. godine živi u Italiji gdje je otišla na poziv rođaka Darke Zamboni. Odmah nakon dolaska se zaposlila. U Italiji je upoznala Luisa Balatti i udala se 6.8.2005. godine u Chiavenna, Lombardija. U braku je zadržala

prezime Zamboni. Luis Balatti je rođen 14.4.1976. godine u Kanadi, Sarnia. Njegovi roditelji su porijeklom Italijani - otac Guido Balatti (rođen 8.11.1938. godine) i majka Angela Rocca (rođena 10.8.1952. godine u Italiji). Luis i Lidija su poduzetnici i drže piceriju - restoran u Chiavenna, gdje i živi obitelj. U braku su dobili sina Gabriela Balatti, rođen 8.5.2007. godine u Chiavenna. Gabriel ide u školu.

Lidija Zamboni i Luis Balatti 2016.

Gabriel Balatti

Peti potomak Amadea Zamboni i Fiorenze Dona

5. Ana Josić rođena je Zamboni 10.6.1907. godine u Vranduku, kao najstarija kćerka Amadea i Fiorence Zamboni. Bila je domaćica, a umrla je 8.3.1977. godine u Tuzli. Dana 28.4.1928. godine udala se za Miju Josića. Mijo Josić je rođen 4.9.1906. godine u Vijaki kod Vareša, a umro je 27.3.1986. godine u Tuzli. Mijo Josić je bio kovač i radio je pri rudniku „Kreka“. Jedan dio života Ana i Mijo su živjeli u Bukinju, a prije Drugog svjetskog rata su se preselili u Kolone u Kreku i tu su živjeli do kraja života.

Ana Zamboni

Mijo Josić

Vjenčanje Ane Zamboni i Mije Josić — lijevo od Ane majka Fiorenca, a pored Mije sjedi Anin otac Amadeo Zamboni

Ana i Mijo Josić 1970-ih

Ana i Mijo su imali troje djece - kćerke Elviru i Zdenku i sina Karla.

5.1. Elvira Tadić, rođena Josić, je bila najstarija kćerka Ane i Mije Josić. Rođena je 29.4.1929. godine. Završila je školu kod časnih sestara Kloster u Tuzli. Radila je školi u Živinicama, u općinskim službama i komunalnom poduzeću u Živinicama, odakle je penzionisana. Uživala je u izradi goblena koji i danas krase zidove u kući obitelji Viktora Tadića. Udala se za Marka Tadića - Markana i zasnovala obitelj u Živinicama. Elvira i suprug Marko su stanovali do kraja života u obiteljskoj kući u Živinicama. Elvira je umrla 20.2.1996. godine. Marko Tadić, zvani Markan je cijeli život radio u oblasti trgovine i ugostiteljstva. Dugo godina je bio rukovodilac samoposluge Trgozad - Živinice promet, a imao je četiri godine kafanu koja je bila poznata po nazivu "Kod Markana". Penzionisan je u poduzeću Trgozad Živinice a umro je i sahranjen u Živinicama.

Elvira i Marko Tadić sa unukom Hrvojem, 1981.

Elvira i Marko su u braku imali dva sina, Vladu rođenog 1950. godine i Viktora 1955. godine.

5.1.1. Vlado Tadić je rođen u Živinicama 20.5.1950. godine. Školovao se u Živinicama, završio gimnaziju u Živinicama i upisao Građevinski fakultet a završio je Višu turističku školu u Dubrovniku. Cijeli radni vijek je proveo kao turistički radnik, a otvorio je turističku agenciju "Litvaturs". Radio je u agenciji do decembra 1991. godine kad je otišao u Austriju, mjesto Schwaz da tamo nastavi svoj životni put. U Austriji je radio do penzionisanja 2012. godine. Veliki

dio vremena provodi u svojoj kući na jadranskoj obali i uživa u penzionerskim danima. Vjenčao se sa Anom Nikolić rođena u Breškama. Ana je završila srednju medicinsku školu i radila kao medicinska sestra na Univerzitetskom kliničkom centru Tuzla na poslovima spirometrije. U bolnici UKC je radila do odlaska u Austriju.

Slika sa vjenčanja Ane i Vlade Tadić 1977.

Anita i Hrvoje Tadić

Vlado i Ana imaju u braku sina Hrvoja i kćerku Anitu. Hrvoje Tadić je rođen u Živinicama, a osnovnu i srednju školu je završio u Austriji. Studirao je i završio na Univerzitetu u Innsbrucku, a radi kao profesor u srednjoj školi. Živi u Kufsteinu, Austrija sa suprugom Valerie Milewski. Valerie Milewski je rođena u Innbrucku. Valerie je radila u finansijskoj kući TIROLER VERSICHERUNG V.A.G. U braku sa Valerie, Hrvoje ima kćerke Tereza i Katarina. Anita Tadić je rođena u Tuzli, a školovanje je završila u Austriji. Zaposlena je u oblasti zdravstva - medicinska sestra u Innsbrucku. Nema potomaka i nema obitelj.

Obitelj Tadić—Hrvoje, Valerie, Tereza i Katarina 24.9.2016.

5.1.2. Viktor Tadić je rođen 8.7.1955. godine u Živinicama. Završio je osnovnu školu Vladimir Nazor u Živinicama, srednju mašinsku školu u Tuzli, a 1978. višu

ekonomsku školu u Brčkom. Nakon vojske počeo je da radi u trgovinskom poduzeću Živinice promet gdje je radio do 1995. godine. Sa bratom Vladom je 1991. godine otvorio restoran Marinero u Živinicama koji je bio smješten u Vladinoj kući. Restoran je radio do 1993. godine, a onda u istom prostoru je otvoren komision Đina koji je radio do otvaranja firme Luvik. U firmi Luvik je radio do 2015. godine a onda, zbog zdravstvenih poteškoća, prodao firmu. U periodu od februara 2008. godine do februara 2012. godine bio je direktor Bosanskog kulturnog centra u Živinicama. Od maja 2012. godine ima zdravstvenih poteškoća pa je bio prinuđen da zaustavi svoje poslovne ambicije i navike. Od januara 2016. godine je prijavljen na biro za zapošljavanje a u toku je proces ostvarenja invalidske penzije. U mladosti se šest godina bavio rukometom u klubu Konjuh Živinice. Vjenčao se sa Lucijom Lučić i čitav život živi u obiteljskog kući gdje je nekada živio otac Marko. Lucija Tadić rođena je Lučić 5.8.1965. godine u Tuzli. Lucija je kćerka majke Ljube, rođena Kovačević i oca Mije. Lucija je završila osnovu školu i gimnaziju u Živinicama i Pravni fakultet u Beogradu gdje je diplomirala 1988. godine. Pri posao koji je dobila bio je 1991. godine u Sekretarijatu za narodnu odbranu Živinice. Ubrzo je prešla da radi u Općinu Živinice gdje je ostala do 1993. godine. Bez zaposlenja je bila narednih pet godina, a od 1998. godine radi u Općinskom sudu u Živinicama. Prošla je sve stepene poslova, a od 2005. radi kao sudinica.

Viktor i Lucija u braku imaju dvije kćerke Marcelu i Martinu. Imali su i sina koji je rođen 29.2.1992. godine, ali zbog okolnosti uzrokovanim lošim zdravljem bebe i tadašnjih ratnih dešavanja u BiH, beba nije preživjela medicinski tretman u Beogradu, i tamo je sahranjena. Marcela Tadić je rođena 10.9.1995. godine u Tuzli, završila je istu osnovnu školu u Živinicama. Istovremen je završila i nižu muzičku školu u Živinicama. Upisala je i završila Katoličku gimnaziju u Tuzli, i istovremeno srednju muzičku školu. Svira klavir, pjeva u horovima i osvaja nagrade i priznanja na nastupima. Završila je Pravni fakultet u Osijeku. Martina Tadić je rođena 10.2.1999. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu, a nakon gimnazije u Živinicama studira na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu u Tuzli. Član je KUD Živinice i aktivni volonter CK Živinice.

Viktor Tadić sa suprugom Lucijom i kćerkama Marcela i Martin a u svom domu 27.3.2016.

Sestre Marcela i Martina Tadić

5.2. Zdenka Kovačević rođena je Josić 10.12.1933. godine kao druga kćerka Ane i Mije Josić. Dana 19.12.1959. godine udala se za Stanka Kovačevića. Stanko Kovačević je rođen 23.5.1935. godine, a umro 7.6.2009. godine. Zdenka i Stanko Kovačević su radili u Rudničkoj garaži, kasnije dio „Transservisa“ Tuzla, i tu su dočekali penziju. Zdenka je umrla u bolnici 2.9.2017. godine i sahranjena na groblju Borić. Živjela je sama u stanu u Rudarskoj ulici, bila primjereno dobrog zdravlja. Zdenka i Stanko Kovačević su u braku dobili jedinog sina Dražena.

Zdenka Kovačević

Zdenka i Stanko Kovačević, fotografija sa vjenčanja, sa kumovima i prijateljima - Markan Tadić, Marjanca Ulaga, Paula Samardžić, Janez Ulaga, Zdenka i Stanko Kovačević

5.2.1. Dražen Kovačević je jedini potomak Zdenke i Stanka Kovačević, rođen u Tuzli 10.1.1963. godine. Dražen se školovao u Tuzli, i završio Rudarski fakultet nakon višegodišnje pauze u studiranju. Radio je u nevladinim organizacijama, a od 2012. godine radi u Agenciji za antidoping kontrolu BiH u Tuzli. Dražen Kovačević se 15.1.1993. godine vjenčao sa Aidom Mulaahmetović. Aida Kovačević, rođena Mulaahmetović, rođena je 8.1.1963. godine. Aida je završila medicinski fakultet i radi kao ljekar u Tuzli. Aida i Dražen žive u Tuzli. Dražen i Aida imaju dva sina, Tibora rođenog 5.6.1995. godine i Mirana rođenog 30.7.1997. godine. Obojica su rođeni u Tuzli i završili Gimnaziju u Tuzli. Tibor je nastavio studije u Italiji, u Trstu, a Miran boravi u Italiji i u Puli.

Aida i Dražen Kovačević, 2004.

Tibor i Miran Kovačević 2015.

5.3. Karlo Josić je rođen 15.6.1943. godine, kao treće dijete Ane i Mije Josić. Do 1969. godine je živio i radio u Tuzli, a iste godine odlazi u Njemačku gdje, sa obitelji, živi i danas. Godine 1970. oženio se Ksenijom Martinović. Ksenija Josić, rođena je Martinović 20.3.1944. godine u Zagrebu. Imaju kćerku Sandru rođenu 1.12.1970. godine. Sandra nema obitelj.

Ksenija i Karlo Josić, fotografija sa vjenčanja

Sandra Josić, 2016 .

Ksenija Josić, Sandra Josić, Dražen Kovačević,
Karlo Josić, Ana Josić, Božana Martinović, Mijo Josić, 1972.

Šesti potomak Amadea Zamboni i Fiorenze Dona

6. Albina Jurišević rođena Zamboni, je najmlađa kćerka Amadea i Fiorence Zamboni. Rođena je u Nemili kod Zenice 10.1.1910. godine. U školu je išla u Kloster u Tuzli 1919. godine. Bila je domaćica, bolovala od Parkinsove bolesti od 1967. godine. Umrla je u Tuzli 6.2.1984. godine i sahranjena na groblju Borić, Tuzla. Udala se za **Antona Jurišević**a, rođen 6.12.1901. godine u mjestu Golac, Materija, kod Opatije u Hrvatskoj, od oca Ivana i majke Antonije, rođena Momilović. Dugo godina je radio u šumsko-privrednom poduzeću, radio kao službenik u Tuzli, Kladnju i Živinicama, a penzionisan je 1966. godine. Anton je umro u Tuzli 6.4.1973. godine, sahranjen na groblju Borić, Tuzla. Albina i Anton su živjeli u Živinicama, zatim kod Jurkasine kuće u Bukinju, pa u kući roditelja Albine Zamboni u Nikešićima između Miladija i Husina. Dana 22.7.1962. godine su preselili u stan u Šićkom Brodu, i tu živjeli do smrti.

Albina Jurišević 1965. godine

Anton Jurišević 1955. godine

Albina i Anton Jurišević su u braku imali četvoro djece: kćerke Gertrudu i Antoniju i sinove Viktora i Miroslava.

6.1. Gertruda Gerta Pendić rođena je Jurišević u Tuzli 14.11.1930. godine. Bila je udata za Matović Marka iz Užičke Požege, a živjeli su u Tuzli. Gerta je išla u školu u Solani, i dugo godina radila u Solani Tuzla kao rajberica na kazanima, par godina na telefonskoj centrali kao operater a zadnjih desetak godina u laboratoriji kao laborant za slanicu odakle je i penzionisana. Živjela je sa Ivicom Pendićem i njihovim sinom Zoranom Pendićem na Sjenjaku. Ivica Pendić je rođen 1928. godine, a radio je na željeznici na održavanju. Umro je u Tuzli a sahranjen je 1994. godine u Vozućoj. Gerta je umrla u Tuzli 10.1.2010. godine od kraće bolesti, a sahranjena je na groblju Borić.

Gerta i Ivica Pendić

Gertruda Pendić

6.1.1. Zoran Pendić je rođen 4.10.1953. godine u Tuzli. Dugo godina je radio kao komercijalista u JU “Obdanište Naše dijete” u Tuzli, a penzionisan je 26.3.2016. godine. Zoran je od 2017. godine odgovorna osoba u pogrebnoj udruzi "Borić". Bio je oženjen sa Cicom Todić iz Dvorova, i nije imao potomaka u tom braku. Drugi put se vjenčao sa Aidom Hurić. Aida Pendić, rođena je Hurić u Tuzli 8.11.1970. godine. Aida je radila kao komercijalista u tuzlanskoj mljekari, a zbog smanjenja proizvodnje mlijeka ostala je bez posla. Aida i Zoran imaju jedino kćerku Nicole. Nicole Pendić je rođena 9.8.1994. godine u Tuzli, završila

gimnaziju "Sveti Franjo" - Tuzla, a nakon toga upisala studije na Univerzitetu u Trentu, i uspješno se snalazi na italijanskim prostorima. Značajno pomaže u održavanju kontakata udruženja Italijana "Rino Zandonai" Tuzla sa udruženjem Trentini nel mondo u Trentu.

Obitelj Pendić 2018.

Nicole Pendić

Nicole (desno), Tibor Kovačević, Marija Knežiček, Miran Kovačević u Trentu oktobra 2014.

6.2. Antonija Tonkica Kubinek, rođena Jurišević, rođena je 10.10.1935. godine u Živinicama. Živjela je u naselju Batva u Tuzli. Radila je kao blagajnik u "Rudniku Bukinje", a odatle je prešla da radi u "Stambeno preduzeće" gdje je ostala do penzionisanja. Umrla je 4.8.2011. godine, a sahranjena je na groblju Borić Tuzla. Bila je udata za Miroslava Kubineka iz Bukinja. Miroslav je bio rudarski tehničar u rudniku Kreka, a umro je 2003. godine. Antonija i Miroslav su u braku imali dvoje djece - kćerku Marcelu i sina Branislava.

Antonija Kubinek 2009.

6.2.1. Marcela Dragičević rođena je Kubinek 7.4.1956. godine u Tuzli, završila je Medicinsku školu i radila na odjelu hirurgije u UKC "Gradina" Tuzla. Udala se za građevinskog tehničara Gorana Dragičevića iz Tuzle koji je radio u Tehnogradu Tuzla. Goran radi na upravljanju građevinskim objektima, a Marcela radi u

privatnom staračkom domu. Imaju dvoje djece: Miloša Mišu rođen 1977. godine i Mirjanu rođen 1978. godine. Tokom 1994. godine obitelj je otišla u SAD i tamo danas žive.

Gordan i Marcela Dragičević sa sinom Milošem u Tuzli 1978.

6.2.2. Branislav Kubinek je bio oženjen Slobodankom Simikić, rođena 3.4.1966. godine u Tuzli, čiji roditelji su iz Lopara. Branislav je radio na površinskom kopu Dubrave kao elektrotehničar. Branislav i Slobodanka su otišli u SAD u Čikago u blizini sestre Marcele. Branislav i Slobodanka imaju sina Maria, rođen u Tuzli 1.4.1985. godine i kćerku Marianu, rođena 7.8.1989. godine u Tuzli. Branislav i Slobodanka žive u SAD u Čikagu ali od 2014. godine ne žive skupa. Branislav živi sam, radi u hotelu u Čikagu.

Branislav Kubinek i Slobodanka (lijevo)

Slobodanka s djecom 2016.

6.3. Viktor Jurišević je rođen 9.11.1941. godine u Živinicama. Radio je kao mašinski tehničar u "Rudniku Bukinje", igrao fudbal u FK "Rudar" Bukinje. Kao talentovan fudbaler pozvan je u Austriju da tamo nastavi fudbalsku karijeru. Iz Austrije je otišao u SAD gdje i danas živi kao penzioner. U SAD je 1973. godine oženio Nency Galović, Amerikanka sa roditeljskim porijeklom iz Hrvatske. Nency Jurišević, je rođena u Indijani 3.6.1955. godine. Viktor i Nency se bave izdavanjem kuća za stanovanje. Viktor i Nency imaju troje djece: kćerke **Nicole, Michelle i Anthony.**

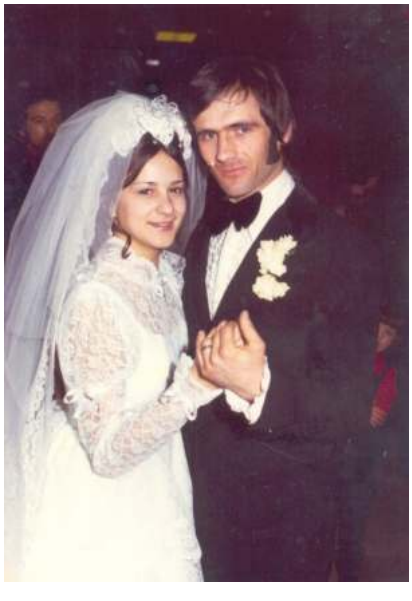

Vjenčanje Viktor i Nency 1973.

Viktor i Nency Jurišević sa sinom Anthony na Plitvicama juli 2019.

Obitelj Jurišević — Viktor, Nency i djeca Michelle, Nicole i Anthony

6.3.1. Nicole Palmer je rođena Jurišević u Čikagu 18.2.1977. godine. Od nedavno više nije u braku, a ima sinove Drake Palmer (rođen 17.10.2007. godine) i Dylan Palmer (rođen 16.3.2009. godine). Oba sina su rođena u Kaliforniji.

Obitelj Palmer, sinovi Drake i Dylan sa majkom Nicole Palmer

Nicole Palmer sa sinovima 2018.

6.3.2. Michelle Roppolo rođena je Jurišević u Indijani 18.1.1974. godine. Vjenčala se sa Moe Roppolo rođen 22.2.1970. godine u Čikagu. U braku imaju troje djece: Anthony Roppolo rođen 6.3.2002. godine, Adrienne Roppolo rođena 9.12.1995. godine i Marissa Roppolo rođena 22.6.1997. godine. Marissa Roppolo ima kćerku Gianna Roppolo rođena 19.2.2015. godine i sina Giovani Anthony rođen 30.1.2018. godine. Sva djeca su rođena u Čikagu.

Obitelj Roppolo - Anthony, Michelle, Moe, Adrienne i Marissa

Gianna Roppolo

6.3.3. Anthony Toni Jurišević je rođen u Čikagu 25.11.1983. godine. Vjenčao se 10.2.2018. godine sa Gianna Urgo, specijalista u oblasti komunikacija iz Čikaga. Anthony, kao i ostalo dvoje Viktorove djece, radi u poslovima sa nekretninama.

Anthony Toni Jurišević i Gianna Urgo januar 2018.

Anthony sa sestrama Nicole i Michelle

6.4. Miroslav Jurišević je rođen u Bukinju 24.11.1946. godine kao najmlađe dijete Albine i Antona. Osnovnu školu je završio u Bukinju, a u Školi Učenika u Privredi (ŠUP) izučavao je automehaničarski zanat. U vojsku JNA je otišao 1966. godine, a po povratku radio u "Rudniku soli Tušanj". U rudniku je radio do penzije, 1973. godine. Tokom 1968. godine u Požegi je upoznao buduću suprugu Selenu. Vjenčali su se 12.8.1970. godine u Tuzli. Miroslav je tokom maja 2017. godine doživio moždani udar, slabo je bio pokretan a živio je u Domu za stara lica kod Brčkog. Umro je u noći 27.6.2017. godine, a sahranjen je sutradan na groblju Borić u grobnicu pored Selene Jurišević. Selena Jurišević je rođena Matović, od oca Dušana i majke Stane iz Užičke Ježevice, u blizini Užičke Požege.

Selena je bila domaćica i brinula o domaćinstvu stana u Šićkom Brodu. Umrla je u svom stanu 16.1.2015. godine od aneurisme, a sahranjena je na groblju Borić.

Vjenčanje Miroslava i Selene 1970. Miroslav i Selena Jurišević sa unukom 2002.

Miroslav i Selena imaju dva sina - Davora i Danijela.

6.4.1. Davor Jurišević je završio Saobraćajnu školu u Tuzli, bio je u vojsci, a 1992. godine otišao u Njemačku, a zaposlen je u auto-industriji. Vjenčao se 8.11.2001. godine sa Marinom Kovačić, rođena 18.9.1976. godine u Kotor Varoši, a imaju dvije kćerke: Leu rođena 15.6.2003. godine i Mateu rođena 16.4.2006. godine.

Davor Jurišević sa obitelji 2016.

6.4.2. Danijel Jurišević rođen je 4.7.1983. godine u Tuzli. Završio je saobraćajnu školu za profesionalnog vozača. Jedno vrijeme je radio u trgovini, a zadnjih nekoliko godina radi kao vozač za kompaniju “RIVA” Tuzla. Tokom 2015. godine otišao je na rad u Njemačku. Vjenčao se u januaru 2018. godine sa Mersihom rođena Ajšić.

Danijel Jurišević i Ajša u Tuzli 2019.

Drugi brat u obitelji Giovanni Ivan Battista Zamboni i Maria Springhetti

Giacomo Jakomino Battista Zamboni, je drugi sin Zamboni Giovanni Battista i Marie Springhetti - Amadio, rođen 23.8.1876. godine u Traversara. Umro 24.4.1902. godine u Zenici. U nekim, manje pouzdanim, izvorima piše da je umro 23.2.1902. godine. U crkvenim arhivama Archivio Diocesano Tridentino—don Ferdinando Pircali, navode se podaci o njegovim potomcima:

Zamboni Rodolfo je bio vjenčan sa Ihajiic (Hajić) Cattarina, a u braku su dobili potomke: Zamboni Maria, rođena 12.7.1911. godine u Zenici i Zamboni Rosa, rođena 7.5.1914. godine u Nemili kod Zenice.

LITERATURA I IZVORI INFORMACIJA

1. Begović B., Šumska privreda Bosne i Hercegovine 1918 – 1941, Institut za istoriju, Sarajevo, 1985.
2. Benković A., Tuzlansko područje negda i sada, Đakovo, 1971.
3. Bošnjaković fra Josip, Svjedok jednog vremena (moja usputna sjećanja), vlastito izdanje, Tuzla, 2005.
4. Čović B., Tragovi prehistorijksih migracija u sjeveroistočnoj Bosni, Članci i građa za kulturnu historiju istočne Bosne, Zavičajni muzej u Tuzli, br. 3, 1959.
5. Dokumenti pribavljeni u arhivama javnih institucija u Italiji i BiH, crkvenim matičnim knjigama, pogrebnim udrugama, putem internet pretraživača i drugih izvora u 2019.
6. Enzo Merz Edizioni Sait, Sapori nel territorio Carlo Malerba, Trentino, Trento Italija, decembar 2000.
7. Failo M., Tanti volti, un'unica comunita, Storia e realta dei Circoli Trentini nel mondo, Associazione Trentini nel Mondo, Trento, 2007.
8. Handžić A., Tuzla i njena okolina u XVI vijeku, str. 15. Sarajevo, 1975.
9. Hauptman F., Bosanske finansije i Kallayeva industrijska politika, Glasnik Arhiva i Društva arhivskih radnika BiH, 1972-73, XII-XIII, 1973.
10. HKD Napredak Tuzla, Stoljeće HKD „Napredak" Tuzla, Zbornik radova, Tuzla, 2008.
11. Katalog - Almanah - Izložba Italijani na tlu Bosne i Hercegovine, Vrijeme prošlo vrijeme buduće, Autor Zdravko Latal, Sarajevo 29. XI – 3.XII. 2003, Udruženje Građana Italijanskog Porijekla, Sarajevo, 2003.
13. Knežiček T. (urednik), Tuzlanske nacionalne manjine, Tuzla, 2019.
14. Knežiček T., Graditeljska ostavština Italijana Cordignano i Candotti u Tuzli, Baština Sjeveroistočne Bosne br. 6, JU Zavod za zaštitu i korištenje kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa Tuzlanskog kantona, Tuzla, 2014.
15. Knežiček T. (urednik), Nacionalne manjine u Bosni i Hercegovini, Izvještaj Vijeća nacionalnih manjina Bosne i Hercegovine o položaju nacionalnih manjina 2010.-2015., Sarajevo, 2015.
16. Knežiček T., Otkud ja ovdje – obitelj Zamboni u Tuzli, Tuzla, 2017.
17. Knežiček T., Knežiček Ž., Dobrovoljni vatrogasac u Solani Kreka – Rudolf Zamboni, Tuzla, 2018.
18. Knežiček T., Hodžić K., Stoljeće Italijana u Tuzli, Tuzla, 2010.
19. L'emigrazione nel Primiero Corrado Trotter, A la mattina all'alba, Trento Italija, decembar 1894.
20. Lična dokumentacija i kazivanja članova italijanske zajednice u Tuzli, okolini i inostranstvu.
21. Madžar B. (priredio), Generalni štrajk rudara Bosne i Hercegovine i Husinska buna 1920, Grafičar, Tuzla, 1981.

22. Minestre, gnocchi e polenta La biblioteca della Repubblica, L'Enciclopedia della cucina italiana, oktobar 1975.
23. Nezirović N., Italijani u Bosanskom Šamcu od doseljenja do današnjih dana", Šamac, 2019.
24. Pašić Dž., Zemlja između istoka i zapada – Tuzla, Bosnia Ars, Tuzla, 1996.
25. Perotto P., Nella Terra Dell' Airone, La straordinaria storia dei trentini di Aprillia Ardea Pomezia, Aprilia, 2015.
26. Pisoni F., Un solco lungo 50 anni, L'Associazione Trentini nel Mondo dal 1957 al 2007, Trentini nel mondo, Trento, 2007.
27. Provincia Autonoma di Trento, Sartorelli M., Ai confini dell'impere, L'emigrazione trentina in Bosnia 1878-1912, , Trento, 1995.
28. Provincia Autonoma di Trento, Trentino da toccare da vivere, Ufficio Emigrazione, Trento, 1996.
29. Provincia Autonoma di Trento, Ufficio Emigrazione, Emigranti, Quaderno di storia dell'emigrazione trentina per la scuola media inferiore, Trento, 1996.
30. Sartorelli M., Ai confini dell'impero – L'emigrazione trentina in Bosnia 1878-1912, Trento, 1995.
31. Špionjak Mr. fra Roko, Život i djelovanje posavskih franjevaca u Sjeveroistočnoj Bosni kroz dva stoljeća (1802-2002), Tolisa, 2003. str. 312.
32. Trifković D., Tuzlanski vremeplov II dio, Pres kliping Beograd, Beograd, 1983.
33. Trifković D., Tuzlanski vremeplov III dio, Grafičar, Tuzla, 1988.
34. Trifković D., Tuzlanski vremeplov IV dio, Grafičar, Tuzla, 1990.
35. Trifković D., Tuzlanski vremeplov V dio, Grafocoop, Tuzla, 1997.
36. Trifković D., Tuzlanski vremeplov, Pres kliping Beograd, Beograd, 1981.
37. Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji, knjiga druga, Univerzal, Tuzla, 1984.
38. Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji, knjiga prva, Univerzal - Grafičar, Tuzla, 1979.
39. Tuzla u radničkom pokretu i revoluciji, knjiga treća, Univerzal, Tuzla, 1987.
40. Udruženja Italijana Banja Luka, Prateći materijal za izložbu fotografija i dokumenata „130 godina Italijana u Banjaluci" 4.10.2012., Banja Luka, 2012.
41. Udruženje antifašista i boraca NOR-a općine Tuzla, Spomen knjiga poginulih tuzlanskih boraca NOR-a i žrtava fašističkog terora 1941-1945. godine, PrintCom, Tuzla, 2007.
42. Udruženje građana italijanskog porijekla Sarajevo, Zbornik radova 130 godina Italijana u Bosni i Hercegovini, Sarajevo, 2013.
43. Udruženje Krečana, Naša Kreka – publikacija u povodu 20. susreta Krečana, Tuzla, 1998.
44. Udruženje Krečana, Naša Kreka – publikacija u povodu 25. susreta Krečana, Tuzla, 2013.
45. Vatrogasno društvo Tuzla, 100 godina vatrogastva u Tuzli, Tuzla, 1983.

ITALIJANI U TUZLI 1880 - 2019

Dr.sc. Tihomir Knežiček

Tuzla, 2019.

ISBN 978-9926-8302-1-2
COBISS.BH-ID 27897350

CENTAR ZA KULTURU TUZLA